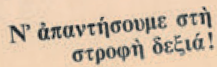
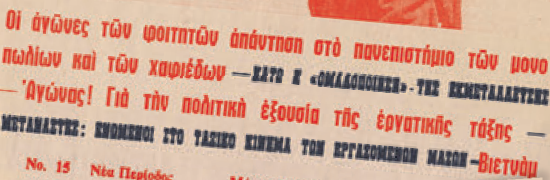
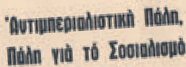
Οι ρίζες της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα

Επιλογή από τα κείμενα της Οργάνωσης Σοσιαλιστική Επανάσταση 1972-74

μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

η Μαμή

Επιλογή από
τα κείμενα της
Οργάνωσης
Σοσιαλιστική
Επανάσταση
1972-74

μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

Συλλογικό

Η Μαμή
Επιλογή απ'τα κείμενα της
Οργάνωσης Σοσιαλιστική Επανάσταση
1972-74

1η έκδοση Απρίλης 1975

ISBN: 978-960-7967-66-4

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΑΘΗΝΑ: ΤΘ 8161, 100 10, Αθήνα
ΛΕΥΚΩΣΙΑ: ΤΚ 7280, Λευκωσία

Η 2η έκδοση τυπώθηκε τον Νοέμβρη
του 2011 σε 700 αντίτυπα

Εξώφυλλο, σελιδοποίηση: Παντελής Γαβριηλίδης
Εκτύπωση: Δ.Γ. Παππάς ΟΕ, Παπαρηγοπούλου 6, Περιστέρι

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
ΑΘΗΝΑ: ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Φειδίου 14-16, Τ.Κ.10678, τηλ.: 210 5247584
www.marxistiko.gr marxistiko@yahoo.gr

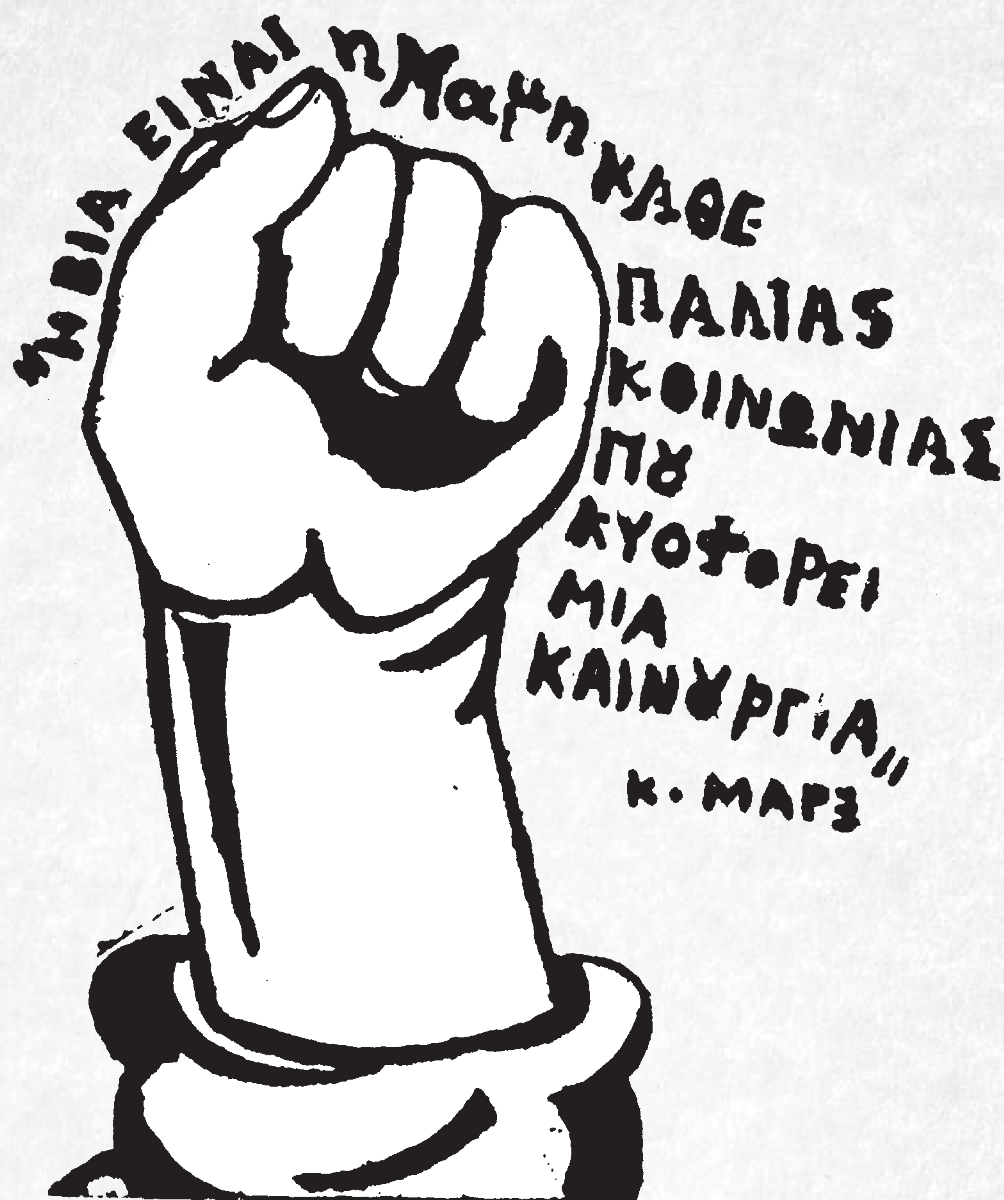
Η έκδοση αυτή είναι αφιερωμένη στα 40 χρόνια από την ίδρυση της Οργάνωσης Σοσιαλιστική Επανάσταση (ΟΣΕ) μέσα στη δικτατορία, το φθινόπωρο του 1971.
Η ΟΣΕ είναι η οργάνωση από την οποία προέρχεται το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ).

Η συλλογή με αυτά τα κείμενα κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στα χρόνια της Μεταπολίτευσης, ώστε να γίνουν γνωστά στο ευρύτερο κίνημα αυτά που πρόβαλε μέσα σε συνθήκες παρανομίας η Μαμή, το έντυπο της ΟΣΕ. Εδώ αναπαράγουμε τη συλλογή ακριβώς όπως ήταν στην πρώτη έκδοσή της, συμπληρωμένη μόνο με ένα κείμενο που αξιολογεί τη σημασία αυτών των απόψεων έχοντας το πλεονέκτημα μιας απόστασης 30 χρόνων από τα γεγονότα.

Πιστεύουμε ότι στα 10 χρόνια που πέρασαν από τότε οι αντικαπιταλιστικές ρίζες που πρόσφερε η ΟΣΕ στο σύγχρονο κίνημα έχουν αρχίσει να αποδίδουν καρπούς. Όχι μόνο γιατί ο καπιταλισμός κατά γενική ομολογία περνάει την πιο μεγάλη κρίση του από την εποχή του Μεσοπόλεμου, αλλά και γιατί ο αντικαπιταλισμός συγκροτείται σαν διακριτό ρεύμα και στην Ελλάδα και διεθνώς.

Ελπίζουμε ότι η νέα αυτή έκδοση θα συμβάλει ώστε αυτή η συγκρότηση να προχωρήσει έτσι όπως αξίζει στις επιθυμίες και στις αγωνίες των χιλιάδων αγωνιστών της νέας, αντικαπιταλιστικής, Μεταπολίτευσης που δίνει τις μάχες της σήμερα.

Πάνος Γκαργκάνας
Νοέμβρης 2011

«Η ΒΙΑ ΕΙΝΑΙ η Μαμή ΚΑΘΕ
ΠΑΛΙΑΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΠΟΥ
ΚΥΟΦΟΡΕΙ
ΜΙΑ
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ»
Κ. ΜΑΡΞ

η Μάχη

Περιεχόμενα

Πάνος Γκαργάνας

Επαναστατική Αριστερά

Το κείμενο αυτό γράφτηκε το Νοέμβρη του 2003 και περιέχεται στο βιβλίο "Το Πολυτεχνείο είναι ΕΔΩ" των εκδόσεων Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο.

Η Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση (ΟΣΕ) δημιουργήθηκε το φθινόπωρο του 1971, μόλις δυο χρόνια πριν από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Ηταν κομμάτι της Επαναστατικής Αριστεράς του Πολυτεχνείου και συμμετείχε ενεργά τόσο στην ίδια την κατάληψη, στις γενικές συνελεύσεις και την συντονιστική επιτροπή εκείνων των ημερών, όσο και στις μάχες που προηγήθηκαν και ακολούθησαν μετά την εξέγερση.

Τα μέλη της ΟΣΕ έδωσαν μαζί με πλήθος αγωνιστές τη μάχη για να κερδηθεί, να οργανωθεί και να κρατηθεί η κατάληψη, για τον πολιτικό χαρακτήρα της, για να μην υποταχθεί το εξεγερσιακό μήνυμά της στις σκοπιμότητες μιας συνδιαλλαγής με τους "γεφυροποιούς" του πολιτικού κόσμου που προσδοκούσαν την "φιλελευθεροποίηση" της χούντας. Και υπερασπίστηκαν πολιτικά την εξέγερση στους δύσκολους μήνες από τον Νοέμβρη του '73 μέχρι τη κατάρρευση της χούντας τον Ιούλη του 1974, ενάντια στις απόψεις που θεωρούσαν ότι "γυρίσαμε πίσω στον Απρίλη του '67" ή βάφτιζαν τους πρωταγωνιστές του Πολυτεχνείου "προβοκάτορες του Ρουφογάλη". Δυο παράνομα φυλλάδια που είχε εκδώσει η ΟΣΕ τότε, ένα για το ρόλο του φοιτητικού κινήματος δυο μήνες πριν την εξέγερση και ένα δεύτερο που κυκλοφόρησε ένα μήνα μετά την εξέγερση, παραμένουν ακόμα και σήμερα τα καλύτερα κείμενα για εκείνη την περίοδο.

Δεν είναι, όμως, μόνο τα κείμενα που άντεξαν στο χρόνο. Από τις πολλές τότε ομάδες της Επαναστατικής Αριστεράς του Πολυτεχνείου, η ΟΣΕ είναι αυτή που κατάφερε όχι απλά να συνεχίσει τη δράση της αυτά τα 30 χρόνια, αλλά και να χτίσει ένα σύγχρονο κομμάτι της Επαναστατικής Αριστεράς του σημερινού νέου κινήματος, το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα. Ορισμένες βασικές πολιτικές και ιδεολογικές αρχές και επιλογές της ΟΣΕ αποδείχθηκαν πολύτιμα κρατούμενα από το κίνημα του Πολυτεχνείου στο σημερινό κίνημα του Σιάτλ, της Γένοβας και της 15 Φλεβάρη. Ποια ήταν αυτά τα χαρακτηριστικά;

Πρώτα απ' όλα ο αντικαπιταλισμός. Είναι δύσκολο σήμερα να θυμηθούν οι παλιότεροι και να συναισθανθούν οι νεότεροι πόσο σπανιο ήταν μέσα στην αριστερά να μιλάει κάποιος για αντικαπιταλισμό πριν 30 χρόνια. Για να βρει κανείς τη λέξη καπιταλισμός (πολύ περισσότερο αντικαπιταλισμός) σε κείμενα εκείνης της εποχής χρειάζεται μια μεγάλη έρευνα ως επί το πλείστον άκαρπη. Ομως, η ΟΣΕ ήταν μια τολμηρή φωνή από το ξεκίνημά της. Ηδη το χειμώνα του 1970-71 στο περιοδικό Επανάσταση όπου συνυπήρχαν πολλές διαφορετικές επαναστατικές τάσεις, η Μαρία Στύλλου (ένα από τα ιδρυτικά μέλη της ΟΣΕ) έγραφε με το ψευδώνυμο Μαρία Χατζή ένα άρθρο με τίτλο *"Στρατιωτική Δικτατορία, μια ακόμη μορφή του αστικού κράτους"*, το οποίο τελείωνε με τη φράση:

> "κανένας αγώνας για το γκρέμισμα της στρατιωτικής δικτατορίας δεν μπορεί να πετύχει, εκτός αν συγχρόνως είναι και κοινωνικός αγώνας εναντίον του αστικού κράτους, δηλαδή αγώνας για την οικοδόμηση θεσμών που θα στηρίζονται στις σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής και θα εξασφαλίζουν τη συμμετοχή του παραγωγού".

Λίγα χρόνια αργότερα, σε συνθήκες νομιμότητας πια, το 1978, η ΟΣΕ κυκλοφορούσε ένα φυλλάδιο με τίτλο "Για μια Αντικαπιταλιστική στρατηγική στο ελληνικό κίνημα" που επιχειρηματολογούσε ενάντια στις λογικές των σταδίων και τοποθετούσε τον ελληνικό καπιταλισμό στο στόχαστρο του κινήματος. Σήμερα χιλιάδες ακτιβιστές στην Ελλάδα, όπως και σε όλο τον κόσμο, αυτοπροσδιορίζονται σαν αντικαπιταλιστές. Μια από τις ρίζες αυτού του ρεύματος ήταν ο πρωτοπόρος αντικαπιταλισμός της ΟΣΕ.

Ενα δεύτερο βασικό ιδεολογικό και πολιτικό χαρακτηριστικό ήταν η ρήξη με τις κάθε είδους αντιλήψεις υποκατάστασης της εργατικής τάξης. Η τοποθέτηση του Μαρξ ότι "η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας της εργατικής τάξης" και δεν μπορεί να υποκατασταθεί από κανέναν άλλο "απελευθερωτή" ήταν μια κεντρική επιλογή. Στα χρόνια πριν από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, η συζήτηση γύρω απ' αυτά τα θέματα είχε ανάψει μέσα στους κόλπους της αριστεράς και ιδιαίτερα ανάμεσα στους αγωνιστές που τοποθετούνταν στα αριστερά του ΚΚΕ και του ΚΚΕ Εσωτερικού. Οι συνθήκες της παρανομίας, το ηρωικό παράδειγμα του Τσε Γκεβάρα, η κρίση της παραδοσιακής αριστεράς και η αποτυχία του "ειρηνικού δρόμου" της ΕΔΑ, οδηγούσαν πολλούς αγωνιστές να υποτιμούν τον προσανατολισμό προς τη συλλογική μαζική δράση των εργατών και να αναζητούν διέξοδο στην ένοπλη δράση μιας μειοψηφίας. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου έδειξε χειροπιαστά πόσο άδικο είχαν οι απόψεις που υποτιμούσαν τη μαζική δράση. Αλλά αυτό δεν σήμαινε αυτόματα το ιδεολογικό ξεκαθάρισμα. Η σύγκρουση με τις αντιλήψεις "υποκατάστασης" παρέμενε βασικό πρόβλημα για την αριστερά και το κίνημα. Η ΟΣΕ ήταν από την αρχή και παρέμεινε αταλάντευτο στήριγμα της κεντρικότητας και της αυτενέργειας της εργατικής τάξης. Ενα από τα πρώτα άρθρα στο παράνομο έντυπο της ΟΣΕ είχε τον τίτλο "Η εργατική τάξη, επαναστατικός φορέας του Σοσιαλισμού" και έγραφε:

> "Οι κλασικοί του μαρξισμού διαπίστωσαν και υποστήριξαν ότι η εργατική τάξη είναι το επαναστατικό υποκείμενο, όχι μόνο επειδή αυτή η διαπίστωση δικαιώνεται αντικειμενικά από την κοινωνικοοικονομική της θέση και τα υλικά της συμφέροντα, αλλά και επειδή η ίδια η εργατική τάξη έχει δείξει και υποκειμενικά ότι αυτή είναι το μόνο επαναστατικό υποκείμενο της σοσιαλιστικής αλλαγής, Η ιστορία από το 1830 μέχρι το 1972 είναι γεμάτη από χτυπητά παραδείγματα"(Η Μαμή, Γενάρης-Φλεβάρης 1972)

Αυτός ο προσανατολισμός στάθηκε οδηγός όχι μόνο στα χρόνια της δικτατορίας απέναντι στις αντιλήψεις του "αντάρτικου", αλλά και αργότερα όταν κάθε είδους τάσεις,

δεξιές και αριστερές, αναζητούσαν "νέες μήτρες της αριστεράς" μακριά από την εργατική τάξη.

Κι ας μη νομίσει κανείς ότι αυτός ήταν απλά ένας ιδεολογικός προσανατολισμός χωρίς συγκεκριμένο αντίκρυσμα. Στην παράνομη Μαμή του Δεκέμβρη 1972 διαβάζουμε τα εξής σε ένα άρθρο με τίτλο *"Ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση χτίζουμε τις ταξικές μας ελευθερίες".*

> "Σήμερα, η επαναστατική γραμμή της τάξης για τα εργατικά συνδικάτα προσδιορίζεται από τη μια από το τι θέλει να πετύχει αυτή την περίοδο ο καπιταλισμός στην Ελλάδα, όπως αυτό συγκεκριμενοποιείται στην οικονομική, πολιτική και ιδεολογική καταπίεση που ασκούν ενάντια στην εργατική τάξη και το μαζικό κίνημα οι καπιταλιστές και η χούντα. Και από την άλλη, από το σημερινό επίπεδο συνείδησης και οργάνωσης όπου βρίσκεται το μαζικό κίνημα. Βασικός στόχος για το εργατικό κίνημα είναι να μην αφήσει τους καπιταλιστές και το χουντικό κράτος τους να πραγματοποιήσουν τα σχέδια που στηρίζονται στην μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης:
>
> -Συστηματική πάλη για να οργανωθούν οι εργάτες (στην πλειοψηφία τους νέοι) που δουλεύουν στα μεγαλύτερα, αποδοτικότερα και πιο μοντέρνα εργοστάσια.
>
> -Οχι στη φτηνή γυναικεία και νεολαιίστικη εργατική δύναμη. Αυτό σημαίνει κοινός αγώνας γυναικών, αντρών και νέων εργατών. Οχι χαμηλότερα μεροκάματα για τις γυναίκες και τους νέους. Οχι στις απολύσεις.
>
> -Οχι στις προτάσεις των βιομηχάνων για ωρομίσθιο σα λύση δήθεν στο "πρόβλημα των εργατικών χεριών". Γιατί αυτό σημαίνει περισσότερα εργατικά "ατυχήματα", μεγαλύτερη κατά λεπτό εκμετάλλευση.
>
> -Οχι στα "εκσυγχρονισμένα" ωράρια κάτω από όρους που επιβάλουν οι καπιταλιστές π.χ. πάνω στους εμποροϋπάλληλους με περισσότερες ώρες δουλειάς.
>
> -Οχι στις περικοπές μισθών που δίνει η χούντα στους καπιταλιστές παρατείνοντας τις συλλογικές συμβάσεις τη στιγμή που οι τιμές καλπάζουν
>
> -Οχι στις περικοπές των ασφαλίσεων που μας παρουσιαζουν σαν "εξορθολογισμό" των ταμείων."

Δυο πράγματα εντυπωσιάζουν σ' αυτό το κείμενο. Πρώτο, πόσο η άρχουσα τάξη στην Ελλάδα έρχεται και ξανάρχεται στις ίδιες επιθέσεις εδώ και τριάντα χρόνια: ασφαλιστικό, ελαστικά ωράρια, χαμηλότερα μεροκάματα για τις γυναίκες, τους νέους κλπ. Το ότι ο ελληνικός καπιταλισμός συνεχίζει, τριάντα χρόνια αργότερα, ακόμα να προσπαθεί να ξηλώσει τέτοιες "αγκυλώσεις" όπως τις λένε οι νεοφιλελεύθεροι αστοί, είναι κι αυτό μια κληρονομιά του Πολυτεχνείου και του κινήματος που γέννησε. Και δεύτερο, εντυπωσιάζει σήμερα πόσο πρωτοποριακό ήταν αυτό το εργατικό πρόγραμμα τότε, προβλέποντας σχεδόν όλα τα μέτωπα που άνοιξε η εργατική τάξη όταν έσπασε το γύψο της χούντας και ξέσπασε με τους αγώνες της μεταπολίτευσης: εργοστασιακά σωματεία στα σύγχρονα εργοστάσια, ισότητα των γυναικών, σύγκρουση με τις καπιταλιστικές "ευελιξίες" (ωρομίσθιο, ωράρια...) Δεν ήταν τυχαίο ότι η ΟΣΕ ήταν η πρώτη από τις επαναστατικές οργανώσεις εκείνης της εποχής που έκανε «στροφή στο εργατικό» και πρωτοστάτησε στη συμπαράσταση στις άγριες απεργίες, όπως της Τριαντέξ και της ΜΕΛ.

Αλλά η επιμονή στην κεντρικότητα της εργατικής τάξης δεν ήταν απλά "συνδικαλιστικός" προσανατολισμός. Ηταν πολιτική μάχη για το συνολικό προσανατολισμό του κινήματος σε αντιπαράθεση με τις ρεφορμιστικές αυταπάτες για "λύση" στα εργατικά (και στα φοιτητικά) αιτήματα στα πλαίσια μιας "ομαλοποίησης" του καθεστώτος με τη βοήθεια του αστικού πολιτικού κόσμου. Χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη ήταν ένα κείμενο με τίτλο *"Δεν θα χαρίσουμε τις πολιτικές νίκες του κινήματος στους Καραμανλήδες"* γραμένο στη Μαμή του Απρίλη του 1973. Η κατάληψη της Νομικής έχει ήδη δώσει γεύση από τη δύναμη του κινήματος και η ΟΣΕ διαπιστώνει:

> "Το κίνημα έδειξε τον δυναμισμό του, με την πρώτη του κιόλας εμφάνιση επέβαλε νέους ρυθμούς στις πολιτικές εξελίξεις. Αυτό δεν σημαίνει ότι έβαλε τέρμα στις μανούβρες των αστών για "ομαλοποίηση". Σημαίνει, όμως, ότι έδειξε στην πράξη το πόσο ευάλωτα είναι τα σχέδια των καπιταλιστών...
>
> Η χούντα από τη μεριά της οχυρώνεται, αποκλείει την επιστροφή στην "ομαλότητα" μέσα στο 1973 και '74 (λόγος Παπαδόπουλου στις 3/3/73)...
>
> Οι αντιπολιτευόμενοι αστοί μετακινήθηκαν ομαδόν προς τα δεξιά και συσπειρώθηκαν γύρω από τη "λύση Καραμανλή". Ο επίδοξος αυτός αντικαταστάτης του Παπαδόπουλου συνεχίζοντας την πάγια τακτική του να προβάλεται σαν το τελευταίο προπύργιο του νόμου και της τάξης σε κάθε παραπάτημα της χούντας, ζητάει ξανά να αναλάβει αυτός επικεφαλής μιας "δυνατής και έμπειρης" κυβέρνησης με έκτακτες εξουσίες... ΕΡΕ, ΕΚ και πλήθος παράγοντες δεν ζητούν πια "άρση του στρατιωτικού νόμου και ελεύθερες εκλογές" αλλά "ισχυρή κυβέρνηση με έκτακτες εξουσίες"."

Μέσα σε λίγες αράδες φαίνεται εδώ καθαρά γιατί η Επαναστατική Αριστερά του Πολυτεχνείου δεν ήταν κάποιοι "ρομαντικοί αιθεροβάμονες" αλλά μια πολύ ρεαλιστική αριστερά που κατάφερε να ματαιώσει τους χειρότερους σχεδιασμούς των αστών στηρίζοντας το δυναμισμό του κινήματος μέχρι όσο χρειαζόταν, ακόμα και την εξέγερση.

Η διαφορά ανάμεσα στην επαναστατική και τη ρεφορμιστική αριστερά δεν έχει να κάνει με διαφορά ταχύτητας, δηλαδή δεν είναι μια διάκριση ανάμεσα σε "ανυπόμονους" ή "υπεραισιόδοξους" από τη μια μεριά και "αργούς αλλά σταθερούς" από την άλλη. Είναι διαφορά ανάμεσα σ' αυτούς που έχουν εμπιστοσύνη στη δύναμη της εργατικής τάξης και του κινήματος και σ' αυτούς που πάντα το υποβαθμίζουν σε δεύτερο ρόλο. Γι' αυτό η αναδρομή στην επαναστατική Αριστερά του Πολυτεχνείου δεν είναι απλή επιχείρηση νοσταλγίας. Είναι πολύτιμη κληρονομιά για το σημερινό νέο κίνημα, που έχει να βρει ξανά τα διλήμματα "μεταρρύθμιση ή επανάσταση" στο δρόμο του.

Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η

Τά κείμενα πού ἀποτελοῦν αὐτή τή συλλογή εἶναι ἄρθρα καί ἐκτιμήσεις τῆς 'Οργάνωσης Σοσιαλιστική 'Επανάσταση (ΟΣΕ) πάνω στή πολιτική κατάσταση καί τά προβλήματα τοῦ Κινήματος στήν 'Ελλάδα, στή περίοδο 1972-74. Τά περισσότερα ἀπ'αὐτά πρωτοδημοσιεύτηκαν στήν έφημερίδα τῆς ΟΣΕ "ἡ Μαμή" πού ἐκδιδόταν στό ἐξωτερικό καί κυκλοφορούσε παράνομα καί στήν 'Ελλάδα.

*

Τό πρῶτο φύλλο τῆς "Μαμῆς" κυκλοφόρησε τό καλοκαίρι τοῦ 1970 στή Γερμανία ἀπό μιά ὁμάδα ἐπαναστατῶν πού εἶχε ἀναπτύξει δραστηριότητα μέσα στούς Ἕλληνες μετανάστες. Τό φθινόπωρο τοῦ '70 ἡ ὁμάδα προσχώρησε στίς "'Επαναστατικές-Σοσιαλιστικές 'Ομάδες" καί ἡ "Μαμή" ἀπό τό τρίτο της φύλλο ἔγινε τό ἔντυπο ὄργανο τῶν "'Ομάδων". Ἔτσι, ἐπί ἕνα χρόνο, μέχρι τό φύλλο 13, "ἡ Μαμή" κυκλοφόρησε σά μηνιάτικη ἐφημερίδα κυρίως ἀνάμεσα στούς Ἕλληνες μετανάστες καί φοιτητές τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. 'Ωστόσο, οἱ "'Επαναστατικές Σοσιαλιστικές 'Ομάδες" σά συσπείρωση ἀγωνιστῶν πού εἶχαν μέν ξεκόψει ἀπό τά ρεφορμιστικά σχήματα τῆς παραδοσιακῆς ἀριστερᾶς, ἀλλά μέ διαφόρους προσανατολισμούς καί τάσεις, ἀποδείχτηκαν μιά ἀποτυχημένη ἑνωτική προσπάθεια. Τό φθινόπωρο τοῦ 1971 ἀναγνωρίζοντας τήν ἀποτυχία τους αὐτοδιαλύθηκαν.

Ἕνα κομμάτι ἀπ'αὐτούς τούς ἀγωνιστές, συνοψίζοντας τίς ἐμπειρίες του σ'ἕνα πρῶτο ξεκαθάρισμα πάνω στά βασικά προβλήματα τοῦ κινήματος (πάνω στήν ταξική δομή τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, πάνω στό ρόλο καί τίς ρίζες τοῦ σύγχρονου ρεφορμισμοῦ καί πάνω στό σοσιαλιστικό χαραχτήρα τῆς ἐπανάστασης στήν 'Ελλάδα) προχώρησε στήν ἵδρυση τῆς 'Οργάνωσης Σοσιαλιστική 'Επανάσταση. Ταὐτόχρονα ἡ 'Οργάνωση Σοσιαλιστική 'Επανάσταση, ἐπειδή ἦταν τό μόνο ὀργανωμένο σχῆμα πού συνέχισε μετά τή διάλυση τῶν "'Ομάδων", ἀποφάσισε νά συνεχίσει τήν ἔκδοση τῆς "Μαμῆς" σέ μιά νέα πιά περίοδο. Τό τεῦχ.14-νέα περίοδος κυκλοφόρησε τό Φλεβάρη τοῦ '72. 'Απ'αὐτή τή περίοδο εἶναι παρμένα τά κείμενα πού δημοσιεύουμε.

*

Σήμερα παρουσιάζουμε τή συλλογή μέ αὐτά τά κείμενα γιά δυό λόγους:

Πρῶτο, καί κύριο, γιατί νομίζουμε ὅτι ἡ συλλογή αὐτή μπορεῖ νά βοηθήσει κάθε ἀγωνιστή, πού σήμερα συνεχίζει τήν πάλη ἐνάντια στήν ἐκμετάλλευση καί τή καταπίεση, νά ἐχτιμήσει καλλίτερα τή σημερινή κατάσταση τοῦ κινήματος καί τίς συνθῆκες μές στίς ὁποῖες εἶναι ὑποχρεωμένο νά παλεύει. 'Επειδή ἡ συλλογή καλύπτει τή περίοδο ὅπου σέ μεγάλο βαθμό διαμορφώθηκαν αὐτές οἱ συνθῆκες - τή περίοδο ὅπου ξέσπασε καί κορυφώθηκε ἡ κρίση τοῦ χουντικοῦ καθεστῶτος κάτω ἀπ'τήν πίεση τῆς ἀνάπτυξης τοῦ λαϊκοῦ κινήματος.

Σήμερα, πού ἡ Κυβέρνηση Καραμανλῆ ἀποδείχνει καθημερινά ὅλο καί πιό ἀπροκάλυπτα ὅτι ἦρθε γιά νά συνεχίσει κι'ὄχι γιά νά ξηλώσει τό ἔργο τῆς χούντας, ἔχει σημασία νά ξαναδοῦμε τίς ρίζες τῆς "λύσης" Καραμανλῆ:

Τή ταξική συγγένεια πού συνδέει τόν "δημοκρατικό" άστικό πολιτικό κόσμο μέ τή χούντα καί πού προσδιόριζε καί προσδιορίζει τά ὅρια τοῦ ἀστικοῦ " ἀντιχουντισμοῦ ".

Τίς συγκεκριμένες ἀνάγκες τῶν ξένων ἰμπεριαλιστῶν καί τῶν ντόπιων καπιταλιστῶν πού καθόριζαν καί καθορίζουν τά πλαίσια μές στά ὁποῖα κινοῦνται τά σχέδια τῶν πολιτικῶν δυνάμεων πού τούς ὑπηρετοῦν εἴτε εἶναι στρατοκράτες, εἴτε εἶναι κοινοβουλευτικοί ἄντρες.

Τό ρόλο τῶν φορέων τῆς συμβιβαστικῆς γραμμῆς μές στό κίνημα,τήν προσπάθειά τους νά στρέψουν τούς ἀγῶνες πού ἀναπτύσσονταν ἐνάντια στή διχτατορία πρός τόν "ρεαλιστικό" στόχο τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας,προσπάθεια πού τόσο διευκόλυνε τόν Καραμανλῆ τή στιγμή τῆς κορύφωσης τῆς χουντικῆς κρίσης νά ἐμφανίσει τό συμβιβασμό μέ τή χούντα σά "νίκη τῆς δημοκρατίας".

Τή στάση,τέλος,τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς πού σέ ἀντίθεση μέ τούς ρεφορμιστές δούλεψε γιά τό δυνάμωμα τοῦ κινήματος καί τόν ἀγωνιστικό προσανατολισμό του ἐνάντια στή χούντα καί τά συμφέροντα πού ὑπηρετοῦσε, ἐνάντια στούς ἰμπεριαλιστές, καί τό κεφάλαιο.

Ὁ δεύτερος λόγος πού παρουσιάζουμε σήμερα αὐτή τή συλλογή εἶναι ἡ ἐκστρατεία πού ἔχει ἐξαπολυθεῖ ἐνάντια στήν ἐπαναστατική ἀριστερά. Τήν ὥρα πού ἡ Κυβέρνηση Καραμανλῆ, μέ τίς θεωρίες περί "χουντοαριστερᾶς", ἁπλώνει ὅλο καί πιό ἀπειλητικά τά χέρια πάνω ἀπό τίς ὀργανώσεις τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς, ἡ παρουσίαση τῶν τοποθετήσεων τῆς ΟΣΕ ἀκριβῶς τήν περίοδο τῆς χούντας ἔχει νομίζουμε ξεχωριστή σημασία. Ὄχι γιά λόγους αὐτοπροβολῆς,ἀλλά γιατί θεωροῦμε , πολιτικό καθῆκον νά συμβάλλουμε στήν ἀπόκρουση τῆς βρώμικης ἐπίθεσης πού ἔχει ἐξαπολύσει ἡ Κυβέρνηση Καραμανλῆ - μέ τή βοήθεια τῶν κομμάτων τῆς ἀντιπολίτευσης,συμπεριλαμβανομένων καί τῶν δύο ΚΚΕ- μέ στόχο τήν ταύτιση τῶν "δύο ἐξτρεμισμῶν". Γι'αὐτό ἡ ἀναδρομή στό ρόλο πού ἔπαιξαν οἱ ὀργανώσεις κι οἱ ἀγωνιστές τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς στή πάλη ἐνάντια στή χούντα ἔχει σήμερα ἄμεση ἐπικαιρότητα.

*

Ἡ συλλογή χωρίζεται σέ 3 μέρη: ἐκτιμήσεις πάνω στή πολιτική κατάσταση, πάνω στό ἐργατικό κίνημα καί τέλος πάνω στό φοιτητικό.

Τά ἄρθρα σέ κάθε μέρος εἶναι ταξινομημένα μέ τή χρονολογική σειρά πού πρωτοεμφανίστηκαν.Αὐτό νομίζουμε θά διευκολύνει τόν ἀναγνώστη ἀπ'τή μιά μεριά νά παρακολουθήσει τήν ἐξέλιξη τῶν ἀναλύσεων,κι' ἀπ'τήν ἄλλη νά τοποθετήσει τό κάθε ἄρθρο στήν ἀντίστοιχη περίοδο καί νά τό συγκρίνει μέ τίς ἀπόψεις πού κυκλοφοροῦσαν τότε μές στό κίνημα.

Ἡ συλλογή κλείνει μ'ἕνα κείμενο τῆς ΟΣΕ πάνω στή μεταπολίτευση τῆς 23 Ἰούλη 1974.

*

Τά ἄρθρα τοῦ Α' μέρους στρέφονται γύρω ἀπό τρία βασικά προβλή - ματα:

Τό πρῶτο εἶναι ὁ ταξικός χαραχτήρας τῆς διχτατορίας.'Ενάντια στίς ἀστικές "θεωρίες" περί "δράκας ἐπιόρκων,ἠλιθίων,ἀνωμάλων,ἀνι - κάνων ἀξιωματικῶν" προσπαθοῦμε νά δείξουμε πῶς ἡ χούντα ὑπηρετεῖ τά συμφέροντα τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης καί τῶν ἰμπεριαλιστικῶν ἀ φεντικῶν της. Αὐτή ἡ προσπάθεια στηρίζεται στήν ἀνάλυση τῶν συγκε - κριμένων ἀναγκῶν πού ἔχουν αὐτά τά συμφέροντα,καί πού ἡ πολιτικήτῆς χούντας προωθεῖ σ'ὅλους τούς τομεῖς,κι ὄχι μέ γενικόλογες διατυπώ - σεις τοῦ τύπου "ξενόδουλη φασιστική κλίκα" ἤ "βοναπαρτιστικό καθε- στώς".

Τό δεύτερο εἶναι τά ἀδιέξοδα τῆς ρεφορμιστικῆς στρατηγικῆς πού προωθοῦν τά δυό ΚΚΕ. Μές στά κείμενα προσπαθοῦμε νά ξεσκεπάσουμετίς συγκεκριμένες ἀντιφάσεις αὐτῆς τῆς στρατηγικῆς πού,ἐνῶ ἀναφέρεται στήν ἐργατική τάξη,ἔχει ἐγκαταλείψει τόν πρωτοπόρο ἱστορικό της ρό- λο. Πού ὄχι μόνο δέν ὁδηγεῖ στό σοσιαλισμό,ἀλλ'ἀντίθετα ὑπονομεύει τό ἐργατικό κίνημα καί στηρίζει τήν ἀστική τάξη.Γιά τήν περίοδο πού ἐξετάζουμε,ἡ ρεφορμιστική πολιτική βάζοντας τόν ἀγώνα ἐνάντια στή χούντα στά πλαίσια "φασισμός ἤ δημοκρατία" ἀναγνωρίζει τούς ἀστούς "ὑπερασπιστές τῆς δημοκρατίας" σά συμμάχους τοῦ κινήματος κι ὑποτάσ σει τήν ἀνάπτυξή του στήν οἰκοδόμηση μιᾶς τέτοιας συμμαχίας. Έτσι, ὁ ἀστικός πολιτικός κόσμος,ἀπό τήν ἴδια του τή φύση δύναμη συμβιβα- σμοῦ καί συνεργασίας μέ τή χούντα,βρίσκει τό δρόμο γιά τά μαγειρέ - ματα τῶν διάδοχων " λύσεων " στρωμένο ἀπ'τούς ρεφορμιστές.

Τό τρίτο ζήτημα εἶναι ἡ συγκεκριμενοποίηση τῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς. Πῶς δηλαδή πρέπει νά ἐπέμβουν μές στούς ἀγῶνες οἱ ἐπανα - στάτες κομμουνιστές,ὥστε τήν ἠγεσία τοῦ ἀγώνα ἐνάντια στή διχτατο - ρία νά τήν πάρει ἡ ἐργατική τάξη.Ν'ἀνασυντάξει τό κίνημά της, τίς μαζικές της ὀργανώσεις καί τήν πρωτοπορία της καί συσπειρώνονταςστό στρατόπεδό της τίς ἄλλες ἐπαναστατικές δυνάμεις,τούς ἀγρότες, τούς σπουδαστές, νά ἐντάξει τόν ἀντιδικτατορικό ἀγώνα μές στήν ταξική πά λη γιά τό γκρέμισμα τῆς ἐξουσίας τῶν ἰμπεριαλιστῶν καί τοῦ κεφάλαι- ου, γιά τό σοσιαλισμό.

*

Τά ἄρθρα τοῦ δεύτερου μέρους ἀσχολοῦνται πιό συγκεκριμένα μέ τό πρόβλημα τῆς ἀνασύνταξης τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.

'Εδῶ προσπαθοῦμε νά ἐχτιμήσουμε τίς συνθῆκες μές στόν ἐργατικό χῶρο (ἀντεργατικά οἰκονομικά μέτρα, τρομοκρατία,χαφιέδικος συνδικα- λισμός, ὀργανωτικά προβλήματα,ἀγωνιστικές διαθέσεις), γιά νά διαλέ- ξουμε τίς κατάλληλες μορφές ὀργάνωσης καί πάλης.Κατάλληλες μέ τήν ἔννοια ὅτι ἀνταποκρίνονται καί στίς ἄμεσες συνθῆκες καί στά γενικά καθήκοντα τῆς περιόδου.Δηλαδή ξεκινώντας ἀπ'τό δοσμένο ἐπίπεδο συ- νείδησης κι ὀργάνωσης κι ἀπ'τούς ἄμεσους ἀγῶνες νά προωθήσουμε δυό βασικούς στόχους: τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἀνοιχτοῦ πολιτικοῦ ἀγώνα τῶν ἐρ- γατῶν ἐνάντια στή χούντα καί τή συσπείρωση τῶν πρωτοπόρων ἐργατῶν καί τή σύνδεσή τους μέ τούς ἐπαναστάτες κομμουνιστές στή πάλη γιά τήν οἰκοδόμηση τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος.

*

<u>Τό τρίτο μέρος περιέχει</u> κείμενα πάνω στό φοιτητικό κίνημα, Μέσ' ἀπό τά κείμενα αὐτά μπορεῖ κανείς νά παρακολουθήσει τήν πορεία τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος σταθερά ἀπ'τή σκοπιά τῆς ἔνταξής του στό στρατόπεδο τῆς ἐργατικῆς τάξης, στό λαϊκό κίνημα. Ξεκινώντας ἀπ'τήν ἐκτίμηση τοῦ χώρου ὅπου ἀναπτύσεται τό Φ.Κ.,τήν ἀνάλυση τοῦ ταξικοῦ πανεπιστημίου μές στίς ἑλληνικές συνθῆκες, τά ἄρθρα αὐτά προβάλουν τή γραμμή τῆς ἀνάπτυξης τοῦ Φ.Κ. πρός τήν κατεύθυνση νά γίνει μιά πολιτική δύναμη κρούσης ἐνάντια στό κράτος τῶν μονοπωλίων,στό πλευρό τῶν ἐργατῶν καί τῶν ἀγροτῶν.

Οἱ ἀντιτρομοκρατικοί ἀγῶνες τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος καί ἡ λειτουργία του σάν πόλος συσπείρωσης γιά τήν ἀνοιχτή πολιτική πάλη τῶν λαϊκῶν μαζῶν,μέ κορύφωμα τό Πολυτεχνεῖο,ἔδειξαν ὁλοζώντανα τή σημασία μιᾶς τέτοιας ἀνάπτυξης τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος.

*

Κλείνοντας ἀπομένει νά κάνουμε μιά διευκρίνηση.Ἡ ἀναδημοσίευση αὐτῶν τῶν κειμένων δέν ἔχει τήν ἔννοια ἐπίδειξης θεωρητικῶν γνώσεων καί ἱκανοτήτων. Κι αὐτό γιά 2 λόγους:(1) γιατί γιά τούς κομμουνιστές ἔτσι κι ἀλλοιῶς ἡ θεωρία δέν εἶναι κάτι πού χρησιμεύει γιά ἀκαδημαϊκές ἐπιδείξεις ἀλλ'ἕνα ὅπλο γιά τήν ἀπάντηση τῶν συγκεκριμένων προβλημάτων πού βάζει τό κίνημα.Καί δεύτερο,γιατί θεωροῦμε ὅτι ἡ κατάχτηση τῆς ἐπαναστατικῆς θεωρίας, τοῦ μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ , εἶναι ἕνα καθῆκον πού βρίσκεται μ π ρ ο σ τ ά σ'ὅσους παλεύουν γιά τήν ἀνασυγκρότηση τοῦ κινήματος καί τήν οἰκοδόμηση τοῦ Κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης κι ὄχι κάτι πού ἀποχτιέται κληρονομικά ἤ μέ τήν αὐτοτιτλοφόρηση. Τά ἴδια τά κείμενα πού παρουσιάζουμε ξεκινοῦν ἀπό τοποθετήσεις καμμιά φορά σχηματικές κι ἀνεπαρκεῖς καί ἀντικατοπτρίζουν τήν ἴδια τή πορεία βαθαίματος τῶν ἐχτιμήσεων τῆς ΟΣΕ.

Ἐλπίζουμε, συνολικά, ὅτι αὐτή ἡ συλλογή ἀνταποκρίνεται στούς στόχους πού ἐπιδιώξαμε μέ τήν ἔκδοσή της.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ἀπρίλης '75 .

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Πάνω στην
πολιτική κατάσταση

Ν' ἀπαντήσουμε στὴ στροφὴ δεξιά!

Η ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΤΩΝ πολιτικῶν ἐκφράσεων τῆς ἀστικῆς τάξης γύρω ἀπὸ τὴ χούντα — εἴτε σὰν συνεργάτες εἴτε τὰν ἐποικοδομητικὴ ἀντιπολίτευση — καὶ ἡ στροφὴ πρὸς τὰ δεξιὰ ὅλων τῶν ἐπισήμων ἀποχρώσεων τοῦ πολιτικοῦ φασματοσκόπιου (ἀπὸ τὴ χούντα ὥς τὸ ΚΚΕ), ποὺ εἶχε σὰν συνέπεια, εἶναι τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν ἐξελίξεων τοὺς τελευταίους μῆνες. Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου στὰ χουντικὰ ἀνοίγματα καὶ τὶς ἀμερικανικὲς πιέσεις τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ καὶ φθινόπωρου (βλέπε «ΜΑΜΗ» ἀριθμὸς 11: «Τὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο καθορίζει τοὺς πολιτικοὺς ἐλιγμούς», «Ἐπισημοποιοῦνται οἱ γέφυρες ἀπὸ τὴν ἀμερικάνικη κυβέρνηση» — ἀριθμὸς 12: «Ἀνασχηματισμός: πιὸ συντονισμένη ἐπίθεση κατὰ τῶν ἐργαζομένων» — ἀριθμὸς 13: «Οἱ ΗΠΑ προωθοῦν τὸ συμβιβασμὸ χούντας καὶ ἀντιπολίτευσης») ὑπῆρξε ἄμεση: πιστοὶ στὰ συμφέροντα τῆς τάξης τους ἔχουν πέσει μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ στήσουν, μαζὶ μὲ τὴ χούντα, τὶς πολιτικὲς δομές, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες στοὺς καπιταλιστὲς γιὰ νὰ προωθήσουν τὴ διαδικασία μονοπωλοποίησης καὶ συγκέντρωσης τῆς παραγωγῆς, ποὺ τοὺς εἶναι ἀναγκαία. Κοντά τους καὶ ἡ ρεφορμιστικὴ ἀριστερά, πού, ἐξ αἰτίας τῆς λαϊκομετωπικῆς πολιτικῆς της, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀκολουθῆ τοὺς ἐλιγμοὺς τοῦ «δημοκρατικοῦ» πολιτικοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου τὴ συμμαχία ἐπιδιώκει.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ τοῦ Ἄγκνιου, ἡ τάση πρὸς τὰ δεξιὰ μετατράπηκε σὲ ἄγριο ποδοβολητό:

- Οἱ «συνομιλητὲς» τοῦ Παπαδόπουλου, ποὺ ὀργανώθηκαν σὲ πολιτικὴ ὁμάδα καὶ βρῆκαν στὸ πρόσωπο τοῦ Βαρδινογιάννη τὸ πιὸ κατάλληλο πρωτοπαλλήκαρο (ὁ κ. Παῦλος πέρασε ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ «ἀντιστασιακὸς» σὲ «ἀντιπολιτευόμενος» καὶ στὴ συνέχεια σὲ «συνεργαζόμενος» τῆς χούντας, λειτουργώντας ἔτσι σὰν προπομπός),
- Ἡ Ε.Ρ.Ε. μὲ τὸ διάλογο Παπαληγούρα—Μακαρέζου,
- Ἡ Ε.Κ. μὲ τὸ συνέδριό της τοῦ ἐξωτερικοῦ (ὅπου οἱ ἀντιστασιαζόμενοι Κεντρῷοι ἔσπευσαν ν' ἀναγνωρίσουν τὸν νοικοκυρεμένο κ. Μαῦρο σὰν ἐκπρόσωπό τους στὴ νέα φάση τοῦ παζαρέματος μὲ τὴ χούντα) καὶ μὲ τὴν ἀρθρογραφία τοῦ συγκροτήματας Λαμπράκη,
- Τὸ Κ.Κ.Ε. μὲ τὴν καμπάνια γιὰ γενικὴ ἀμνηστεία, ποὺ κινεῖται μέσα στὰ πλαίσια τῆς χουντικῆς νομιμότητας,

ὅλοι ἔτρεξαν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν χούντα σὰν ρυθμιστὴ τῆς πολιτικῆς κατάσταση καὶ νὰ καθορίσουν τὸ ρόλο, ποὺ προβλέπουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους μέσα στὶς ἑπόμενες ἐξελίξεις, ὅπως τὶς ἀφήνει νὰ διαγράφονται ἡ χούντα: πρῶτα λήψη καὶ ἐφαρμογὴ σειρᾶς «προετοιμαστικῶν» μέτρων (γιὰ τὸν κρατικὸ διοικητικὸ μηχανισμὸ καὶ —κυρίως— γιὰ τὸν συνδικαλισμὸ) καὶ μετὰ σύνταγμα τοῦ '68.

ΑΛΛΑ ΑΣ ΣΤΑΘΟΥΜΕ κάπως πιὸ ἀναλυτικὰ σὲ μερικὲς ἀπὸ τὶς χτυπητὲς στιγμὲς τῆς στροφῆς πρὸς τὰ δεξιά.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ, ποὺ ἀντάλλαξαν ὁ Μακαρέζος μὲ τὸν Παπαληγούρα, ὡς πρὸς τὴ μορφὴ μὲν εἶχαν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς κοινοβουλευτικοῦ διαξιφισμοῦ: οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὴν περιφρονητικὴ ἐκείνη εἰρωνία πρὸς τοὺς ἄξεστους συνταγματάρχες, μὲ τὴν ὁποία ἡ δεξιὰ ἔδειχνε ἄλλοτε τὸν ἀντιχουντισμό της. Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο δέ, δείχνουν καθαρὰ ὅτι αὐτό, ποὺ ἡ χούντα καὶ ἡ Ε.Ρ.Ε. ἐννοοῦν πίσω ἀπὸ τὴν ἰδεολογία περὶ «οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης τοῦ τόπου», ποὺ σερβίρουν, εἶναι ἡ δημιουργία εὐκαιριῶν γιὰ μεγάλες ἐπενδύσεις γιὰ λογαριασμὸ τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου. Διαφωνοῦν ὡς πρὸς τὸ ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ εἶναι πιὸ ἱκανὸς σ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι (σύγκριση ὀχταετίας Καραμανλῆ καὶ τετραετίας χούντας) καὶ ὡς πρὸς τὸ ποιὸς πρέπει νὰ παίζη τὸ ρόλο τοῦ διαιτητῆ στὸ σκυλοκαυγὰ ἀνάμεσα στὰ διάφορα κομμάτια τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου, γιὰ τὸ ποιὸς θ' ἁρπάξη τὶς πιὸ κερδοφόρες εὐκαιρίες (βλέπε περίπτωση «τρίτου διυλιστηρίου»): ἡ χούντα παίζει αὐτὸ τὸ ρόλο μόνη της καὶ δὲ βλέπει λόγο γιατὶ νὰ μὴ συνεχίσῃ, ἡ Ε.Ρ.Ε. ζητάει ν' ἀνατεθῆ σ' ἕνα κοινοβούλιο, ὅπου θὰ μποροῦν ὅλοι τους νὰ ἔχουν λόγο στὴν τελικὴ ἀπόφαση. Τὶ πιὸ δημοκρατικό;

ΣΤΟ ΠΟΣΟ ΠΙΟ κατάλληλη εἶναι ἡ «δημοκρατία» ἀπὸ τὴ δικτατορία γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη» στηρίζει τὰ ἐπιχειρήματά του καὶ ὁ κ. Λαμπράκης τοῦ «Βήματος», γιὰ νὰ πῆ τελικά — μαζὶ μὲ μπόλικες σάλτσες γιὰ τοὺς ἀνώτερους, ἠθικοὺς λόγους πέρα ἀπὸ τοὺς οἰκονομικούς, ποὺ τὸν κάνουν νὰ προτιμάει τὴ

«δημοκρατία», καθὼς καὶ γιὰ τὸν κίνδυνο ἐξ ἀριστερῶν, ὅπου «τὸν Τσὰγκ-Κάϊ-Σὲκ διαδέχεται ὁ Μάο καὶ τὸν Μπατίστα ὁ Κάστρο», ἅμα παρατραβάει ἡ δικτατορία — ὅτι ἀναγνωρίζει τὸ σύνταγμα τοῦ '68 καὶ ζητάει τὴν ἄμεση ἐφαρμογή του. Ἀπέσπασε βέβαια ἀμέσως τὰ συγχαρητήρια τῆς χούντας καί, πιὸ ἔμπρακτα, ἐξασφάλισε τὴν ἀπελευθέρωση μιᾶς σειρᾶς στελεχῶν τῆς Ε.Κ. (Ζίγδης, Ἀλευρᾶς κλπ.), ποὺ εἶχαν συλληφθῆ ὅσο ἀκόμα ὁ ἀστικὸς πολιτικὸς κόσμος περνοῦσε τὴν ἀντιχουντικὴ περίοδό του.

ΦΥΣΙΚΑ ΤΟ Κ.Κ.Ε. δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ χάση ἐπαφὴ μὲ τοὺς φυσικοὺς συμ[illegible] του: ἀκολουθώντας κατὰ πόδας τὸ φάντασμα τῆς πλατειᾶς ἀντιχουντικῆς ἑνότητας, φρόντισε κατ' ἀρχὴ νὰ συγκαλύψη τὴ στροφὴ πρὸς τὰ δεξιὰ προβάλλοντας τὰ φληναφήματα τοῦ Παπασπύρου περὶ προσβολῆς τῆς... ἱερότητας τῆς αἴθουσας τῆς Βουλῆς ἀπὸ τὸν Παπαδόπουλο («Ἐλεύθερη Πατρίδα», 16.1.72: «Τὸ φασιστικὸ καθεστὼς ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται σὲ πλήρη ἀπομόνωση») ἢ παρουσιάζοντας τὸ σάλτο τοῦ Λαμπράκη σὰν ὕμνο στὴ δημοκρατία σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τὶς φασιστικὲς προθέσεις τῆς χούντας («Ἐλεύθερη Ἑλλάδα», 3.2.72). Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τὸ λιγώτερο. Ξεκινώντας μιὰ νόμιμη — στὰ πλαίσια τῆς χουντικῆς νομιμότητας — καμπάνια γιὰ γενικὴ ἀμνηστεία, ὅπου συναγωνίζεται μὲ τὴ χούντα γιὰ τὸ ποιὸς θὰ ἀποσπάση τὶς ὑπογραφὲς τῶν ἀπόστρατων κομμουνιστοφάγων, τὸ Κ.Κ.Ε. ἔδειξε ὅτι, στὸ βαθμὸ ποὺ ἡ χούντα τοῦ ἐπιτρέπει τὴν ἔννομη πολιτικὴ δράση, εἶναι ἀποφασισμένο νὰ τῆς ἀνταποδώση τὴν ἀναγνώριση. Χαρακτηριστικά, ἡ νέα αὐτὴ πολιτικὴ βρίσκει καὶ τοὺς «θεωρητικούς» της στὶς στῆλες τῆς «Ἐλεύθερης Ἑλλάδας», ποὺ ἀφιερώνονται στὶς «ἐλεύθερες γνῶμες». Στὰ φύλλα τῆς 23.12.71 καὶ 6.1.72 κάποιος Β.Σ., ἀσχολούμενος μὲ τὸ θέμα τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος στὸ ἐξωτερικό, ἐξομολογεῖται ὅτι ἡ μέχρι σήμερα γραμμὴ τῆς «ἄκρας πολιτικοποίησης» καὶ τῶν «ἀντιστασιακῶν» συλλόγων ἦταν ὀππορτουνιστικὴ γιατὶ ἦταν βασισμένη στὴν «πεποίθηση γιὰ τὴ γρήγορη πτώση τῆς δικτατορίας σὰν ἀποτέλεσμα ξένων καὶ ἐσωτερικῶν πιέσεων» καὶ προτείνει νὰ διορθωθῆ μὲ τὴν υἱοθέτηση ἀπολιτικῶν συλλόγων, ὅπου θὰ συμμετέχουν καὶ χουντικοί, καὶ δὲν τρομάζει οὔτε μπρὸς στὸν κίνδυνο «ἐπιβολῆς τῶν φασιστῶν» σ' αὐτοὺς τοὺς συλλόγους! Ὅσο γιὰ τὴν «ἀριστερὰ» τοῦ Γραφείου Ἐσωτερικοῦ, μέσα στὶς τέτοιες ἐξελίξεις, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι «ἀριστερά», παρ' ὅλο ὅτι τώρα ὑπερασπίζεται τὴ γραμμή, ποὺ κάποτε ἦταν γραμμὴ τῆς «δεξιᾶς» ἡγεσίας.

Σ' ΟΛΟ αὐτὸ τὸ διάστημα βέβαια ἡ χούντα δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ προωθῆ τὰ ἀντεργατικὰ μέτρα ποὺ τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο ἀπαιτεῖ γιὰ τὴν «οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη»: μέτρα γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ (αὔξηση τῶν σχετικῶν δαπανῶν τοῦ προϋπολογισμοῦ), μέτρα γιὰ τὴν ἐπιτάχυνση τῆς συγκέντρωσης τοῦ κεφάλαιου (ἐπιδότηση τῶν συγχωνεύσεων, φορολογικὲς ἀπαλλαγὲς γιὰ τὶς μεγάλες ἐπενδύσεις), μέτρα γιὰ τὴν προώθηση τῆς μονοπωλοποίησης ὁλόκληρων κλάδων τῆς οἰκονομίας (ἐπέκταση τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν στὶς βιοτεχνίες, δημιουργία ἑνιαίου φορέα γιὰ τὸ ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο), μέτρα ἐπίθεσης στὸ λαϊκὸ εἰσόδημα (αὔξηση τῶν εἰσιτηρίων, αὔξηση τῶν νοσηλείων). Πρόκειται γιὰ μιὰ ὅλο καὶ πιὸ συστηματικὴ προσαρμογὴ τῶν παραγωγικῶν σχέσεων σύμφωνα μὲ τὰ μονοπωλιακὰ συμφέροντα καὶ τῆς ὁποίας τὶς συνέπειες φορτώνουν στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ ἄλλα καταπιεζόμενα στρώματα (χειρότερες συνθῆκες δουλειᾶς — βλέπε ἰλιγγιώδη ἄνοδο τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων —, μεγαλύτερη ἀνεργία, μικρότερα μεροκάματα). Ὁ Σύνδεσμος Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἀπένειμε στὴ χούντα βραβεῖο γιὰ τὶς καλές της ὑπηρεσίες στὴν καπιταλιστικὴ τάξη, ἀνακοινώνοντας ὅτι τὰ κέρδη τῶν «Ἀνώνυμων Ἑταιρειῶν» καὶ τῶν «Ἑταιρειῶν Περιορισμένης Εὐθύνης» αὐξήθηκαν μεταξὺ 1965 καὶ 1969 κατὰ 250%, δηλαδὴ πέντε φορὲς πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ «ἐθνικὸ εἰσόδημα» — μὲ τὰ μεροκάματα φυσικὰ οὔτε λόγος νὰ γίνεται γιὰ σύγκριση.

ΓΕΝΙΚΑ Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ἀπὸ τὴ μεριὰ τῶν καπιταλιστῶν τῆς συνέπειας, μὲ τὴν ὁποία ἡ χούντα ὑπηρετεῖ τὰ συμφέροντά τους σὰ σύνολο βρίσκεται πίσω ἀπ' τὴ στροφὴ τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου πρὸς τὰ δεξιά. Ὅλα τὰ κόμματα τοῦ κεφαλαίου ἀναγνωρίζουν, πώς, πάνω ἀπὸ τὶς ὁποιεσδήποτε ἀνταγωνιστικὲς διαφορές τους, τὰ μέτρα ποὺ παίρνει ἡ χούντα γιὰ νὰ τὰ προστατέψη ἀπὸ τὶς ἐπιπτώσεις τῆς κρίσης τοῦ διεθνοῦς καπιταλισμοῦ, οἱ διαρθρωτικὲς ἀλλαγὲς ποὺ προωθεῖ γιὰ τὴ μονοπωλοποίηση στὴν οἰκονομία καὶ τὸ συνταγματικὸ οἰκοδόμημα ποὺ στήνει, τοὺς εἶναι ἀπαραίτητα. Ἡ στροφὴ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπισημοποιεῖ αὐτὴ τὴν ἀναγνώριση καὶ σημαίνει ὅτι στὸ ἑξῆς οἱ διαφωνίες τους ὡς πρὸς τὸ ποιὸ κομμάτι θὰ ἐπιβάλη τὰ συγκεκριμένα μέτρα, ποὺ ὠφελοῦν αὐτὸ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα, θὰ ἐκδηλώνονται μὲ τρόπο, ποὺ νὰ μὴν ἀμφισβητῆ τὰ γενικὰ πλαίσια, ποὺ ἔχουν ὅλοι τους ἀποδεχθῆ. Ἔτσι, ἡ στροφὴ δεξιὰ δημιουργεῖ μὲ τὴ σειρά της τὸ κατάλληλο γιὰ τὴ χούντα πολιτικὸ κλῖμα, ποὺ τῆς δίνει τὰ περιθώρια γιὰ ἀκόμα πιὸ ἄγριες ἐπιθέσεις ἐνάντια στοὺς ἐργαζόμενους. Ἡ προκλητικὴ παραχώρηση βάσεων δίπλα στὴν Ἀθήνα στὸν ἀμερικάνικο Ἕκτο Στόλο — ποὺ δὲν τολμᾶ νὰ ἀγκυροβολήση πουθενὰ ἀλλὰ στὴ Μεσόγειο — εἶναι τὸ πρῶτο δεῖγμα τῆς ἀποθράσυνσης τῶν καπιταλιστῶν.

ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ τὸ σύνταγμα τοῦ '68, ποὺ ἡ στροφὴ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ἔχει ἀνοίξει διάπλατα τὸ δρόμο, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ βασικὰ στοιχεῖα εἶναι τὸ συνδικαλιστικό. Ὅπως πολὺ ἁπλᾶ τὸ τοποθέτησε — ἀφοῦ τόνισε τὴν «σπάνια στὴν ἱστορία ἑνότητα» ποὺ χαρακτη-

ρίζει σήμερα τὴν τάξη του — ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ταξικὰ συνειδητοὺς ἕλληνες καπιταλιστές,

«Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως βασίζεται ἐπὶ τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς πρωτοβουλίας μικροῦ σχετικῶς ἀριθμοῦ ἀνθρώπων: ἑνὸς μικροῦ ἀριθμοῦ ἱκανῶν καὶ ἐμπνευσμένων ἐπιχειρηματιῶν, εἰς τὴν βιομηχανίαν ἢ τὸ ἐμπόριον, ἑνὸς μικροῦ ἀριθμοῦ ἀνθρώπων ἱκανῶν νὰ δώσουν ὤθησιν εἰς τὴν χωλαίνουσαν γεωργικὴ ἀνάπτυξιν, ἑνὸς μικροῦ ἀριθμοῦ ἀνθρώπων, εἰς τὴν Διοίκησιν ἢ ἀλλαχοῦ, ἱκανῶν νὰ συλλάβουν τὰ προβλήματα τῆς οἰκονομίας μας ἐν τῷ συνόλῳ των, ἑνὸς μικροῦ ἀριθμοῦ ἀνθρώπων, ἐξοικειωθέντων διὰ μέσου τῶν δεκαετηρίδων μὲ τὰ προβλήματα τοῦ τόπου μας καὶ ἱκανῶν νὰ δώσουν τὰς ὀρθὰς κατευθύνσεις. Εἰς δὲ τὰς κατωτέρας βαθμίδας, ἑνὸς ἀριθμοῦ ἐργαζομένων ἱκανῶν νὰ γίνουν δέκται τῶν ὑποδείξεων καὶ τῶν γνώσεων τῶν ὀλίγων διακεκριμένων στελεχῶν, οὕτως ὥστε νὰ παρασύρουν καὶ τοὺς ὑπολοίπους εἰς μίαν γενικὴν προσπάθειαν ἀναπτύξεως καὶ ἀνόδου».

(Ι. Κανελλόπουλος, Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν : «Σκέψεις διὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1972» — Ναυτεμπορικὴ 21.1.72) Ἔχετε ξαναδιαβάσει πιὸ καλὴ περίληψη τοῦ συντάγματος τοῦ '68; Σήμερα ἀνάμεσα στὴν ἐγκάθεση Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ τὰ πλατειὰ στρώματα τῶν ἐργατῶν ὑπάρχει ἕνα κενό, ποὺ καλύπτεται ἀπὸ τὸ ἐργατικὸ τμῆμα τῆς Ἀσφάλειας: ἡ χουντικὴ «συνδικαλιστικὴ ἡγεσία» μαθαίνει τὶς ἀντιδράσεις καὶ τὶς κινήσεις τῆς δῆθεν «βάσης» της μέσω τῆς Κ.Υ.Π. καὶ ἑπομένως ἔχει πολὺ λίγα νὰ προσφέρη στοὺς καπιταλιστὲς ἀπὸ ἄποψη πρόβλεψης, διαμόρφωσης, ἀποπροσανατολισμοῦ, συμβιβασμοῦ καὶ ξεπουλήματος τῶν αἰτημάτων τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ περίπτωση τῆς κινητοποίησης, ποὺ προκάλεσε τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὸ Ἀσφαλιστικό, ἔδειξε πολὺ καθαρὰ πῶς, χωρὶς ἕνα μεσολαβητικὸ στρῶμα καλοθελητῶν στὰ συνδικάτα, καὶ τὰ πιὸ καλοσχεδιασμένα μέτρα τῶν καπιταλιστῶν μποροῦν νὰ σκαλώσουν στὴν αὐθόρμητη κινητοποίηση τῶν ἐργαζομένων. Γι' αὐτὸ ὁρισμένη μερίδα τοῦ κεφάλαιου θὰ ἔβλεπε εὐνοϊκὰ τὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς στρώματος στελεχῶν ποὺ νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ ἀποπροσανατολίσουν τὸν συνδικαλιστικὸ ἀγώνα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ νὰ τὸν κοιτάρουν μέσα στὰ πλαίσια τῆς μονοπωλιακῆς «οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης». Ἀκριβῶς ἐδῶ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ καλύψουν τὸ κενὸ οἱ «προοδευτικοὶ δημοκράτες» μὲ τὴ συνεργασία τῆς ρεφορμιστικῆς ἀριστερᾶς, ποὺ στηρίζει τὶς ἐλπίδες της γιὰ ἀναγνώριση σὰν νόμιμη πολιτικὴ ἔκφραση στὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἡ πιὸ καλὰ ἐφοδιασμένη γιὰ νὰ ἀναλάβη αὐτὸ τὸ ρόλο (βλέπε σχετικὰ καὶ στὴ σελίδα 4). Οἱ πρῶτες δειλὲς μανοῦβρες τέτοιου εἴδους ἔχουν ἀρχίσει: π.χ. γίνονται προσπάθειες γιὰ τὴν ἐκκαθάριση τοῦ χαφιὲ Δασκαλάκη ἀπὸ τὸ προεδρεῖο τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., γιατὶ εἶναι προκλητικὰ ἐγκάθετος.

Καὶ ἡ ἔκβαση τῆς μάχης γιὰ τὴ διαδοχὴ τοῦ Λυκιαρδόπουλου στοὺς οἰκοδόμους θὰ δώση ἕνα δεῖγμα γιὰ τὸ πόσο προχωράει αὐτὴ ἡ ἱστορία στὴ σημερινὴ φάση.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΤΕΤΟΙΕΣ ἐξελίξεις, τὸ ταξικὸ περιεχόμενο τοῦ ἀντιδικτατορικοῦ ἀγώνα εἶναι σήμερα πιὸ καθαρὸ παρὰ ποτέ: μόνο οἱ αὐθόρμητες κινητοποιήσεις τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν φοιτητῶν ἐνάντια στὰ μέτρα τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου θὰ σπάσουν τὸν φαῦλο κύκλο τῆς σιωπηρῆς ἀποδοχῆς τῆς χούντας. Ἡ ὀργάνωση τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν ὥστε νὰ διεξάγουν ἀποτελεσματικὰ αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες καὶ μάλιστα μὲ μορφή, ποὺ νὰ ἀποκλείει τὰ περιθώρια τῶν «δημοκρατικῶν» ἀστῶν καὶ τῶν ρεφορμιστῶν γιὰ μεσολάβηση εἶναι ὁ μόνος συνεπὴς ἀντιδικτατορικὸς ἀγώνας. Τέτοια μορφὴ ὀργάνωσης εἶναι οἱ παράνομες ἐπιτροπὲς βάσης γιατὶ μποροῦν νὰ διεξάγουν τόσο τοὺς συνδικαλιστικοὺς ὅσο καὶ τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνες χωρὶς διάκριση, ὅπως τὸ ἐπιβάλλουν ἐπιτακτικὰ οἱ σημερινὲς συνθῆκες. Καὶ τὸ βάρος γιὰ τὴν προώθηση τους πέφτει στὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά. Πρέπει νὰ καταγγείλουμε τὴ στροφὴ πρὸς τὰ δεξιά, νὰ προπαγανδίσουμε ἐνάντια στὰ ἀντιλαϊκὰ μέτρα τῆς χούντας, νὰ ὀργανώσουμε τὴν ἀντίδραση τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν στὴν οἰκονομική, πολιτικὴ καὶ φυσικὴ καταπίεση ἀπὸ τοὺς καπιταλιστές. Στὴν ὁλόπλευρη ἐπίθεση τῶν καπιταλιστῶν ἂς ἀπαντήσουμε μὲ τὴν ὀργάνωση τοῦ αὐτόνομου ἀγώνα τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Η ΜΑΜΗ

Γενάρης — Φλεβάρης '72

Κ.Κ.Ε.: Ὁ ρεφορμισμὸς τῶν σταδίων

Η ΜΑΜΗ

Γενάρης — Φλεβάρης '72

ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΝΝΙΑ ΠΕΡΙΠΟΥ μῆνες τὸ Κ.Κ.Ε. (ἐσωτερικοῦ) σὲ κοινὸ μέτωπο μὲ δεξιοὺς καὶ κεντρώους πολιτικοὺς καθὼς καὶ παρασημοφορημένους στὸν ἐμφύλιο στρατιωτικούς, ἔστηνε τὸ «Ἐθνικὸ Ἀντιστασιακὸ Συμβούλιο» γιὰ νὰ προωθήσει τὴν «ἑνωμένη ἀντίσταση ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ». Παράλληλα οἱ Κολιγιαννικοί προσπαθώντας κι' αὐτοὶ νὰ ἀποσπάσουν τὴν ἀναγνώρισή τους ἀπὸ τὸν ἀστικὸ πολιτικὸ κόσμο, ἔκαμαν μέτωπο μὲ τὸν Πλυτᾶ κυνηγώντας ταυτόχρονα ὅ,τι ἔμεινε ἔξω ἀπ' τὸ ΕΑΣ — τὸν Ἀνδρέα Παπανδρέου. Βέβαια, πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευση τοῦ ΚΚΕ, οὔτε κανένας μαζικὸς ἀγώνας γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ ἄρχισε σὰν ἀποτέλεσμα τῶν κοσμοϊστορικῶν συμμαχιῶν, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ ἴδιο τὸ ΚΚΕ μπόρεσε νὰ γίνει ἀποδεκτὸ σὰν μιὰ βασικὴ καὶ ἀπαραίτητη πολιτικὴ δύναμη στὶς διαπραγματεύσεις τῶν ἀστῶν, πράγμα ποὺ τόσο συνειδητὰ καὶ ὀργανωμένα ἐπιδιώκει. Ἀντίθετα, στὸ διάστημα ποὺ πέρασε ἀπὸ τότε, οἱ πολιτικὲς ἐξελίξεις ὁδήγησαν τοὺς ἀστοὺς πολιτικοὺς στὸ πέρασμα ἀπ' τὴν ἀντίσταση στὴν ἀνοχὴ καὶ μετὰ στὴ συνεργασία τους μὲ τὴ χούντα. Γιὰ τὸ ΚΚΕ αὐτὸ σήμαινε πὼς ἡ πολιτικὴ τῆς ἀντίστασης δὲν εἶχε τὰ περιθώρια νὰ τοῦ ἐξασφαλίσει μιὰ θέση στὶς ἐξελίξεις. Τώρα, ποὺ τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο στὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ πολιτικές του ἐκφράσεις ρίχνουν τὴν ἔμφαση σ' ἐκείνη τὴν πολιτική, ποὺ θὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἀνάπτυξή του στὰ πλαίσια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, τὸ βάρος τῆς ἀντιπολίτευσης στὴ χούντα ἔχει συγκεντρωθῆ στὴ δημιουργία καὶ ἐξασφάλιση τῶν ἀπαραίτητων ὀργάνων ποὺ θὰ προωθήσουν μιὰ τέτοια πολιτικὴ (δηλαδὴ στὴν καλὴ ἐφαρμογὴ τοῦ συντάγματος τοῦ '68). Συνειδητοποιώντας λοιπὸν καὶ τὸ ΚΚΕ αὐτὴ τὴ στροφή, ἔρχεται νὰ προτείνει ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ πρόγραμμα ποὺ θὰ προσαρμόζεται στὶς παροῦσες ἀνάγκες τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου. Ἕνα πρόγραμμα, ποὺ στηρίζεται σ' αὐτὸ ποὺ ἤδη προτείνουν καὶ ἐφαρμόζουν τὰ Κ.Κ. τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τελευταῖα τῆς Ἱσπανίας καὶ ποὺ ἐμφανίζεται σὰν «Προχωρημένη Εὐρωπαϊκὴ Δημοκρατία».

ΤΟ ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΚΚΕ ἀκολουθεῖ καὶ προσαρμόζει τὴν στρατηγικὴ καὶ τακτική του στὶς δοσμένες ἀνάγκες τῶν καπιταλιστῶν καὶ μάλιστα τοῦ πιὸ προχωρημένου κομματιοῦ (μονοπωλιακὸ μέσα στὰ πλαίσια τῆς ΕΟΚ) καὶ ὄχι στὶς ἐξελίξεις τοῦ ταξικοῦ ἀγώνα καὶ τῆς πάλης γιὰ τὸ σοσιαλισμό, μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῆ σὰν ἀποτέλεσμα δυὸ βασικῶν στοιχείων τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς δομῆς τοῦ ΚΚΕ: Πρῶτο τὸ πῶς βλέπει τὸν ἴδιο τὸν σοσιαλισμὸ καὶ δεύτερο τὸ πῶς διαμορφώνει τὴν πορεία του πρὸς αὐτόν.

Τὸ Κ.Κ.Ε. ὑποστηρίζει τὴν «μετάβαση στὸ σοσιαλισμὸ μὲ στάδια», ὅπου στὸ κάθε στάδιο ὑποβάλει καὶ περιορίζει τοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες στὸ ρόλο τους γιὰ τὴν βελτίωση τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος καὶ ποὺ μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ βελτίωση θὰ καλυτερέψουν καὶ οἱ συνθῆκες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἄλλων δυνάμει ἐπαναστατικῶν στρωμάτων (ἀγρότες, νεολαία, φοιτητές), δηλαδὴ πολιτική του εἶναι ὁ ρεφορμισμός. Παράλληλα γιὰ τὸ ΚΚΕ «σοσιαλισμὸς» εἶναι ἐκείνη ἡ πολιτικὴ μορφὴ ἐξουσίας, ὅπου ὑποκαθιστώντας καὶ χειραγωγώντας τὴν ἐργατικὴ τάξη θὰ εἶναι τὸ ἴδιο τὸ ΚΚΕ κέντρο τῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ ἰδεολογικῆς ἐξουσίας, δημιουργώντας ἔτσι τὴ δική του τάξη ἀλλὰ καὶ συνυπάρχοντας μὲ τὰ ἄλλα ἀστικὰ κομμάτια ποὺ παραμένουν. Γι' αὐτὸ ἡ ὅλη του δομὴ εἶναι στηριγμένη στὴν ὑποκατάσταση τῆς ἐπαναστατικῆς συνείδησης καὶ τῆς αὐτονόμησης τῆς ἐργατικῆς τάξης μὲ τὴν ρεφορμιστικὴ συνείδηση καὶ τὴν αὐτονόμιση τοῦ κόμματος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν τάξη. Ὡς πρὸς τὴ δομή του, λοιπόν, καὶ τὴ σχέση του μὲ τὴν τάξη εἶναι κόμμα σταλινικό.

ΤΟ ΠΩΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ὁ σταλινικὸς ρεφορμισμὸς τοῦ ΚΚΕ σὰν συγκεκριμένη πολιτικὴ καὶ ποιὲς οἱ συνέπειές του στὴν ἐπαναστατικὴ πάλη γιὰ τὸ σοσιαλισμό, μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε ὅταν ἀναλύσουμε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὶς συνθῆκες μέσα στὶς ὁποῖες ἐξελίσσεται ὁ ταξικὸς ἀγώνας (διεθνὴς πολιτικὴ τῶν μονοπωλίων, ἀπελευθερωτικὰ κινήματα, ἀνατολικὸ μπλόκ, ἐπιθετικὴ φάση τῶν ταξικῶν ἀγώνων στὸν ἀναπτυγμένο καπιταλισμὸ) καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὶς λύσεις ποὺ προβάλει ἢ μᾶλλον τὰ στάδια προσαρμογῆς τοῦ ΚΚΕ μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες.

‹ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΙΔΕΩΔΗ›

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ καὶ ἐπικράτηση τῆς πολιτικῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν μονοπωλίων βρίσκεται τὸν τελευταῖο καιρὸ σὲ ἐπιθετικὴ φάση μὲ τὸ πλάτεμα ἀπὸ ἔξη σὲ δέκα χῶρες. Ἡ πολιτικὴ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς συνεχίζει νὰ διαμορφώνει τὶς κατάλληλες συνθῆκες ποὺ νὰ ἐπιτρέπουν τὴν παραπέρα ἀνάπτυξη τῶν μονοπωλίων (καινούργιες ἐπενδύσεις, ἀγορές, φτηνὴ ἐργατικὴ δύναμη) ἀπομονώνοντάς τα συγχρόνως ἀπὸ τὶς ἐπιπτώσεις, ποὺ ἡ ἀμερικανικὴ πολιτικὴ μπορεῖ νὰ ἔχει πάνω σ' αὐτά. Οἱ ἐπενδύσεις ποὺ ἔγιναν ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμο στὴν Εὐρώπη ἦταν κατὰ βάση ἀμερικανικὲς (σχέδιο Μάρσαλ). Ἔτσι, ἔχοντας ριζώσει γιὰ καλὰ στὴν Εὐρώπη εἴτε σὰν βιομηχανικὸ εἴτε σὰν τραπεζιτικό, τὸ ἀμερικανικὸ κεφάλαιο κουβαλοῦσε μαζί του καὶ ὅλες τὶς ταλαντεύσεις ποὺ ἡ ἀμερικανικὴ οἰκονομία περνοῦσε εἴτε μὲ τὴν ἔνταση τοῦ πληθωρισμοῦ καὶ τὴν αὔξηση τοῦ κόστους παραγωγῆς, εἴτε μὲ τὴν συνεχῆ ὕπαρξη ἀνεργίας, εἴτε μὲ τὴν πτώση τοῦ δολλαρίου. Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ἄμεσες συνέπειες καὶ γιὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ μονοπώλια, λόγω ἀκριβῶς τῆς ἀλληλεξάρτησης τῶν δυὸ οἰκονομιῶν καὶ γι' αὐτὸ δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς ἀπομόνωσής τους ἀπ' αὐτά. Μὲ τὴν τελευταία δὲ κρίση τοῦ δολλαρίου (ποὺ εἶναι ἔκφραση τῆς γενικῆς κρίσης τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ ταυτόχρονα παράγοντας γιὰ τὴν πάρα πέρα ὄξυνσή της) οἱ διαφορές αὐτὲς μεταξὺ εὐρωπαϊκοῦ καὶ αμερικάνικου κεφαλαίου ἐμφανίστηκαν δυνατώτερες. Στὸ βαθμό, λοιπόν, ποὺ ὑπάρχει κοινὴ τάση τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν νὰ προστατέψουν καὶ διευκολύνουν τὰ μονοπώλια στὴν Εὐρώπη ἀπέναντι στὶς συνέπειες τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς, ἡ τάση αὐτὴ φαίνεται σὰν «ἀντιαμερικανισμὸς» τῆς Κοινῆς

Ἀγορᾶς. Αὐτὸς βέβαια ὁ «ἀντιαμερικανισμὸς» ἐξαφανίζεται ἀμέσως ὅταν χρειάζεται νὰ παρθοῦν μέτρα, ποὺ ἡ ἔλλειψη τους βάζει σὲ κίνδυνο ὅλο τὸ σύστημα καὶ ὄχι τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο κεφάλαιο. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση (Νομισματικό, στρατιωτική πολιτική, ἐπίθεση στὰ ἀπελευθερωτικὰ κινήματα, κοινὴ ἀντεργατικὴ πολιτικὴ κλπ.) οἱ ἀντιθέσεις τῶν διαφόρων κομματιῶν τῶν καπιταλιστῶν καλύπτονται κάτω ἀπὸ κοινὴ συμφωνία καὶ συνύπαρξη.

ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Ο ἀνταγωνισμὸς δὲν περιορίζεται μόνο μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἀνάμεσα στὶς ἴδιες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες (π.χ. Γαλλία — Γερμανία). Ἡ συνύπαρξη «εὐρωπαϊκοῦ» (πολυεθνικὲς ἐπιχειρήσεις) καὶ συγχρόνως «ἐθνικοῦ» κεφαλαίου δημιουργεῖ τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ γιὰ κοινὰ μέτρα προστασίας καὶ ἐξασφάλισης ψηλῶν κερδῶν γιὰ τὶς «πολυεθνικὲς» ἑταιρεῖες καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη γιὰ μέτρα προστασίας τῶν «ἐθνικῶν», ποὺ ἔχουν τὴν τάση νὰ γίνουν εὐρωπαϊκὲς ἀλλὰ ἐμποδίζονται ἀπὸ τὶς ἤδη ὑπάρχουσες. Αὐτὴ ἡ διπλῆ πολιτικὴ ἀπὸ τὴ μιὰ ἀλληλεξάρτησης καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐπικράτησης τῶν πιὸ δυνατῶν μονοπωλίων (ἀπὸ ἄποψη τεχνολογίας, συνθηκῶν ἐργατικοῦ κινήματος, ἀγορῶν, προστατευτικῶν μέτρων τῶν κυβερνήσεων) δημιούργησε τὴν ἀνάγκη μεγαλύτερης ἐκμετάλλευσης κάθε δυνατότητας ποὺ ὑπάρχει μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Αὐτὸ ἐκφράζεται τελευταῖα μὲ τὴν «πολιτικὴ ζωνῶν» σὲ χῶρες μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Κοινὴ Ἀγορά, «ζωνῶν» μὲ βάση τὴ φτηνὴ ἐργατικὴ δύναμη καὶ τὴν προσφορὰ νέων ἀγορῶν. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀναζήτης εἶναι τόσο πιὸ ἐπιτακτικὴ ὅσο ἡ μαχητικότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀνεβαίνει καὶ σὲ ψηλώτερα ἐπίπεδα (Γαλλία Ἰταλία). Σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια ἐξηγεῖται καὶ τὸ πρόσφατο ἄνοιγμα πρὸς τὶς ἀνατολικὲς χῶρες (Πολωνία, Σοβιετικὴ Ἕνωση) καθὼς καὶ τὸ μεγαλύτερο δέσιμο μὲ τὴν Ἑλλάδα, Τουρκία, καὶ Ἱσπανία, ὅπου μποροῦν νὰ βροῦν φτηνὴ ἐλεγχόμενη ἐργατικὴ δύναμη.

Τὸ συμφέρον τῶν εὐρωπαίων καπιταλιστῶν νὰ ρυθμίζουν ἄμεσα τὶς παραγωγικὲς συνθῆκες στὶς χῶρες τῆς εὐρωπαϊκῆς περιφέρειας εἶναι ζωτικὸ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς ἔνταξή τους στὴν Κοινὴ Ἀγορά. Ἀντίστοιχα τὸ ἴδιο ζωτικὸ εἶναι τὸ συμφέρον τοῦ ἰσχυροῦ κομματιοῦ τῶν ἑλληνικῶν μονοπωλίων νὰ συμπεριληφθοῦν στὰ εὐεργετικὰ μέτρα τῆς κοινῆς πολιτικῆς τῆς ΕΟΚ γιατὶ ἀντιμετωπίζουν τὶς ἴδιες ἀνάγκες (γιὰ φτηνὴ ἐργασία, ἔλεγχο τῆς ἐργατικῆς δύναμης, ἀγορές, γιὰ κοινὰ μέτρα προστασίας ποὺ νὰ ἐξασφαλίζουν σταθερὲς συνθῆκες ἀνάπτυξής τους, γιὰ ἐπέκταση ἐπενδύσεων μὲ μεγαλύτερη τεχνολογία κλπ.) καὶ γιατὶ αὐτὸ ἐπιβάλει ἡ χρηματιστική τους ἐξάρτηση ἀπὸ τὸ εὐρωπαϊκὸ τραπεζιτικὸ κεφάλαιο. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία πίσω ἀπ' τὰ «εὐρωπαϊκὰ ἰδεώδη» ποὺ προβάλουν καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ.

Η ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ αὐτῆς ἀπαιτεῖ καὶ τὴν κατάλληλη πολιτικὴ δομή, μὲ τὴν ὁποία νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀπαραίτητων μέτρων. Δεδομένων τῶν δυνατῶν σοσιαλδημοκρατικῶν τάσεων ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὴν Κοινὴ Ἀγορά, μεγάλη σημασία ἔχει ὁ τρόπος ἐλέγχου τῆς ἐργατικῆς τάξης ὥστε νὰ λειτουργήσει σὰν ἕνας σταθεροποιητικὸς παράγοντας τοῦ συστήματος. Ἡ σχέση σοσιαλδημοκρατικῶν κομμάτων καὶ συνδικάτων (Γερμανία — Ἀγγλία) καὶ Κομμουνιστικῶν Κομμάτων καὶ συνδικάτων (Γαλλία — Ἰταλία) καὶ ὁ ἔλεγχος ποὺ τὰ κόμματα αὐτὰ μποροῦν ἀκόμα καὶ ἔχουν μέσω τῶν συνδικάτων πάνω σ' ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἐργατικῆς τάξης, εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνει τὶς εὐρωπαϊκὲς κυβερνήσεις νὰ θέλουν τὴν ἴδια προοπτικὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὴν ἔνταξη, δηλαδή, τοῦ μαζικοῦ κινήματος στὴν ἐξυπηρέτηση τῶν στόχων ποὺ ἐπιβάλουν οἱ συνθῆκες τοῦ καπιταλισμοῦ σήμερα. Γι' αὐτὸ ἐμφανίζεται ὁ κ. Ρέϋ καὶ ὁ Δρ. Μάνσχολτ (ὁ ἐπίσημος ἐκφραστὴς τῆς πολιτικῆς ξεκληρίσματος τῶν ἀγροτῶν) νὰ μιλᾶνε γιὰ ἀποκατάσταση τῆς «δημοκρατίας» στὴν Ἑλλάδα σὰν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη. Γιὰ τοὺς σοσιαλδημοκράτες δὲν ὑπάρχει σήμερα στὴν Ἑλλάδα ὁ ἔλεγχος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ἡ ὀργανωμένη συνεχὴς συμμετοχὴ της στὴ διαδικασία συσσώρευσης κερδῶν ἀπὸ τὸ κεφάλαιο, ἐξ αἰτίας τῆς χούντας, ποὺ ἔχει σπάσει τοὺς δεσμοὺς ἀνάμεσα στὴν τάξη καὶ τοὺς «ἐκπροσώπους» της. Ἐκεῖ ἔγκειται ὁ «ἀντιχουντισμὸς» τῆς σοσιαλδημοκρατίας.

Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει πὼς ἡ σοσιαλδημοκρατία δὲν δίνει μιὰ ἐξ ἴσου σημαντικὴ ἔμφαση στὴ φυσικὴ καταπίεση (ἀστυνομία, στρατός, φυλακές), τοῦ πιὸ μαχητικοῦ τμήματος τῶν ἐργαζόμενων τῶν φοιτητῶν καὶ τῆς νεολαίας. Μάλιστα ἡ ἀνάγκη χρησιμοποίησης καὶ τῆς φυσικῆς πέρα ἀπ' τὴν ἰδεολογικὴ καταπίεση γίνεται πιὸ ἐπιτακτικὴ τώρα ποὺ ὁ ταξικὸς ἀγώνας στὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες ἀποκτάει ὅλο καὶ πιὸ ἐπαναστατικὸ περιεχόμενο, δοκιμάζοντας νέες μορφὲς πάλης καὶ ὀργάνωσης, ποὺ ἁπλώνονται ὅλο καὶ σὲ περισσότερα στρώματα ἐργαζομένων καὶ προωθώντας ἐκεῖνες τὶς ταξικὲς πολιτικὲς ὀργανώσεις, ποὺ βοηθᾶνε στὸ ξεπέρασμα τῆς ἰδεολογικῆς ἡγεμονίας τοῦ ρεφορμισμοῦ καὶ στὴ δημιουργία ἐπαναστατικῆς συνείδησης (ἐπιτροπὲς βάσης, κοινὲς ἐπιτροπὲς μεταναστῶν — ντόπιων ἐργατῶν, καταλήψεις ἐργοστασίων, νέες ἐπαναστατικὲς πολιτικὲς ὀργανώσεις ἔξω ἀπὸ τὰ Κ.Κ. κλπ.).

‹ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ›

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ προσαρμογῆς τῶν διαφόρων κομμάτων στὶς ἀπαιτήσεις, ποὺ ἔντονα ἐπιβάλανε οἱ νέες οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς διαμορφώσεις στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξωτερικό, ἐμφανίστηκε μὲ μεγαλύτερη ἔνταση τὸν τελευταῖο χρόνο. Ὁ ἀντιχουντισμὸς ἔγινε ἀντιπολίτευση μέσα στὰ πλαίσια διαλόγου καὶ κοινῆς προσπάθειας. Ἡ προετοιμασία τῆς καλλίτερης «ἀναπτυξιακῆς» πολιτικῆς γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν ἱδρυμάτων, θεσμῶν καὶ μέτρων ποὺ τὸ κεφάλαιο ἀποζητᾶ γιὰ τὸ στάδιο δεσίματός του μὲ τὴν Κοινὴ Ἀγορά, γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἐμφανής. Ἄρθρα «οἰκονομολόγων» ὅλων τῶν πολιτικῶν τάσεων ὑπεραμύνονται μιᾶς κάποιας «σωστῆς» πολιτικῆς ἀνάπτυξης (ἄρθρα στὸν Οἰκονομικὸ Ταχυδρόμο ἀπ' τοὺς Λ. Νικολαΐδη— διευθυντὴ στὶς ἐπιχειρήσεις Μποδοσάκη —, Ζολώτα, Ζίγδη κλπ.), ἐνῶ συγχρόνως ὁ διάλογος ἐπεκτείνεται καὶ στοὺς πολιτικοὺς (βλέπε σχετικὰ καὶ στὴ σελ. 3).

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟ Κ.Κ.Ε. (πρῶτο τὸ Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ), πρὸς τὰ ποῦ προχωρᾶνε οἱ οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ἐξελίξεις καὶ πῶς συγχρόνως διαμορφώνεται ἡ νέα πολιτικὴ συναλλαγῆς τῶν διαφόρων ἀστικῶν κομμάτων καὶ τῆς χούντας, κάνει κι αὐτὸ στροφὴ κι' ἀπὸ κεῖ ποὺ μιλοῦσε γιὰ «ἀντίσταση» ἐνάντια στὴ χούντα, τώρα διαμορφώνοντας νέα τακτικὴ προτείνει «δημοκρατικὸ» πρόγραμμα περάσματος τῆς Ἑλλάδας στὴν Κοινὴ Ἀγορά. Ὁ λόγος ποὺ τὸ Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ ἔδειξε πιὸ ἄμεση προσαρμοστικότητα στὶς τελευταῖες ἐξελίξεις δὲν ὀφείλεται βέβαια στὸ ὅτι τὸ Κολιγιαννικὸ κομμάτι εἶναι τυχὸν λιγώτερο σταλινικὸ — ρεφορμιστικό. Ἁπλῶς οἱ Κολιγιαννικοὶ ἐντάσσοντας ἀκόμα τὸν ταξικὸ ἀγώνα στὴν Ἑλλάδα μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐσωτερικῆς καὶ διεθνοῦς πολιτικῆς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. — χωρὶς αὐτὸ νὰ ἔχει τὴν ἀστυνομικὴ ἔννοια τῆς πρακτόρευσης ἀλλὰ ἁπλᾶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς πλήρους ἡγεμονίας τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. πάνω στὰ «ἀδελφὰ κόμματα» — ἐξαρτοῦν κάθε ἀλλαγὴ πολιτικῆς ἀπ' αὐτή. Ἔτσι, λόγου χάρη, ἡ διακήρυξη πίστης τοῦ Κολιγιαννικοῦ ΚΚΕ πρὸς τὸ «ἰδεῶδες τῆς

Δημοκρατικῆς Εὐρώπης» περνάει μέσα ἀπ' τὴ σοβιετικὴ πολιτικὴ περὶ συνδιάσκεψης γιὰ τὴν εὐρωπαϊκὴ ἀσφάλεια κλπ. 'Αντίθετα τὸ Γραφεῖο 'Εσωτερικοῦ, προσπαθώντας νὰ παίξει «ἀνανεωτικὸ» ρόλο στὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις μὲ τὸ νὰ γίνεται πιὸ εὔκολα ἀποδεκτὸ σὰν συνεταῖρος ἀπ' τὶς ἀστικὲς πολιτικὲς δυνάμεις, θέλει νὰ φαίνεται ἀποδεσμευμένο ἀπ' τὸ Κ.Κ.Σ.Ε. καὶ πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο στὰ «πατριωτικὰ» του καθήκοντα (ὁ «πατριωτισμὸς» τῶν Κ.Κ. στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη εἶναι ἀκόμα μιὰ στροφὴ δεξά, ποὺ δένεται ἄμεσα μὲ τὴν συνειδητὴ πολιτική τους νὰ περάσουν στὴν συμπολίτευση καὶ τὸν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς ἀστοὺς ἔλεγχο τοῦ καπιταλιστικοῦ κράτους). Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀπόψεις περὶ πολυκεντρισμοῦ καὶ αὐτονομίας τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων δὲν εἶναι παρὰ τακτικοὶ ἑλιγμοὶ (καὶ μάλιστα πρὸς τὰ δεξιά), ποὺ δὲν μεταβάλουν τὰ βασικὰ χαρακτηριστικά τους, δηλαδὴ τὴ σχέση χειραγώγησης καὶ χρησιμοποίησης ἀπέναντι στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὴν ἀντεπαναστατικὴ πολιτικὴ τῆς «ἐκδημοκοατικοποίησης» τῶν ὑπαρχουσῶν σχέσεων παραγωγῆς (σταλινικὸς ρεφορμισμός).

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ Γραφείου 'Εσωτερικοῦ, ποὺ τὰ στοιχεῖα της προϋπῆρχαν ἀπ' τὴν περίοδο τῆς «ἀντίστασης», ἔχει σὰν ἰδεολογικὸ κάλυμα τὸ «Εὐρωπαϊκὸ 'Ιδεῶδες» (Κοινὴ 'Αγορά), σὰν οἰκονομικὸ στόχο τὴν ἀνάπτυξη καὶ ἀνταγωνιστικότητα τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια (αὔξηση τῆς ἐργατικῆς παραγωγικότητας), καὶ σὰν πολιτικὴ προοπτικὴ τὸν ἐκσυγχρονισμὸ ἐκείνων τῶν πολιτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ κράτους ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ παίξει πιὸ ἀποφασιστικὸ ρόλο σ' αὐτὴ τὴν περίοδο (κοινοβούλιο, συνδικάτα, ὄργανα προγραμματισμοῦ κλπ.). 'Η τακτικὴ αὐτὴ ἔχει ἤδη περιγραφεῖ σὲ ἄρθρα στὴν Κομμουνιστικὴ 'Επιθεώρηση, στὴν 'Ελεύθερη 'Ελλάδα καὶ σὲ δημοσιεύσεις σὲ ἀθηναϊκὲς ἐκδόσεις. Δὲν ἔχει ἀκόμα ἐκφραστῆ σὲ ἐπίσημο πρόγραμμα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, δεδομένου ὅτι ἡ περιβόητη Διακήρυξη ἔκανε τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε νὰ γίνεται κομματικὴ τακτική. 'Απὸ τοὺς Κολιγιαννικούς, βέβαια, οὔτε κἄν μὲ καθυστέρηση δὲν πρέπει νὰ τὸ περιμένουμε: ὅλες οἱ στροφὲς γίνονται πίσω ἀπὸ τὶς ἴδιες μόνιμες διακηρύξεις. Τὸ Γραφεῖο 'Εσωτερικοῦ βλέπει τὴ συμμετοχή του σὰν ἀπαραίτητη σ' αὐτὴ τὴ διαδικασία ἐπέκτασης τῆς συσσώρευσης τοῦ κεφαλαίου μέσα στὶς συνθῆκες ποὺ καθορίζονται ἀπ' τὴν Κοινὴ 'Αγορά: Γιὰ τὴν μὲν ἐργατικὴ τάξη προβλέπει ὅτι μπορεῖ μέσω τῶν συνδικάτων νὰ ἐξασφαλίσει τὴ διοχέτευση τῶν ἐπενδύσεων σὲ βιομηχανίες μὲ μεγαλύτερη παραγωγικότητα, ἔτσι ποὺ νὰ γίνονται ἀνταγωνιστικὲς στὶς νέες συνθῆκες ποὺ ἐπιβάλει τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο, γιὰ τὸ δὲ κόμμα προβλέπει ὅτι μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ κράτους στὴν περίοδο τῆς μεγαλύτερης κρατικῆς πρωτοβουλίας μὲ τὴν συμμετοχὴ του στὰ πολιτικὰ ἱδρύματα, ποὺ θὰ ἀποφασίζουν αὐτὴ τὴ νέα κρατικὴ πολιτική. Ἔτσι θὰ ἐξασφαλιστῆ, κατὰ τὸ ΚΚΕ, ἡ «δημοκρατικὴ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη» τῆς 'Ελλάδας καὶ μέσα στὰ πλαίσια, ποὺ καθορίζει τὸ ὅραμα τῆς «προχωρημένης εὐρωπαϊκῆς δημοκρατίας» θὰ πρέπει νὰ ἐξελιχθοῦν καὶ οἱ ταξικοὶ ἀγῶνες. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ἐνεργὴ συμμετοχὴ μέσα στὰ πλαίσια, ποὺ τὸ σύστημα τοποθετεῖ γιὰ τὴν ἐξέλιξη αὐτῆς τῆς διαδικασίας, δηλαδὴ μέσα στὸ σύνταγμα τοῦ 68, μὲ καμπάνιες γιὰ τὴν «ἐκδημοκρατικοποίησή» του, συμμαχίες μὲ τὰ πολιτικὰ κόμματα ποὺ ζητοῦν τὴν «ἄμεση καὶ σωστὴ» ἐφαρμογή του κλπ. κλπ.

‹ΠΑΛΛΑΪΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ›

Η ΒΑΘΜΙΑΙΑ ΑΛΛΑ ΣΤΑΘΕΡΗ προσαρμογὴ τῆς πολιτικῆς πρακτικῆς τοῦ ΚΚΕ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ρόλου, ποὺ τὸ ἴδιο διαγράφει γιὰ τὸν ἑαυτό του στὰ πλαίσια τῆς πολιτικῆς του γιὰ τὴν «προχωρημένη εὐρωπαϊκὴ δημοκρατία» εἶναι μιὰ διαδικασία ποὺ τὴν βλέπουμε νὰ ἐκφράζεται καθημερινὰ μὲ τὴ συνεχὴ ἀπομάκρυνση τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ΚΚΕ ἀπὸ ὅσα μέχρι τελευταῖα διακήρυσσε περὶ «παλλαϊκῆς μαχητικῆς ἀντίστασης». Συχνά, μάλιστα, ἡ στροφὴ αὐτὴ παίρνει τὴ μορφὴ κριτικῆς στὴν «ἀνεπάρκεια» τῆς παλιᾶς γραμμῆς καὶ ζητάει νὰ ἀντλήσει δικαιολογίες ἀπὸ τὶς σημερινὲς ὑποκειμενικὲς συνθῆκες τοῦ κινήματος. Μὲ «θάρρος» καὶ «ρεαλισμὸ» γίνεται ἐπίκληση στὴν ἀπειλὴ τῆς «ἀπομόνωσης τῶν ἀριστερῶν», ὑπογραμμίζεται ἡ προοπτικὴ «μαζικοποίησης» κλπ., κλπ. 'Ωστόσο ἡ σχέση ἀνάμεσα τόσο στὴ χθεσινὴ καὶ τὴ σημερινὴ πολιτικὴ τοῦ ΚΚΕ ὅσο καὶ στὴ χθεσινὴ πολιτικὴ καὶ τὴν σημερινὴ κατάσταση τοῦ Κινήματος εἶναι ἄμεση: καὶ ἡ «παλλαϊκὴ ἀντίσταση» καὶ ἡ «προχωρημένη δημοκρατία» εἶναι ἐκφράσεις τῆς ρεφορμιστικῆς πολιτικῆς τοῦ ΚΚΕ μέσα στὶς ἀντίστοιχες συνθῆκες. Καὶ τὸ σημερινὸ βάλτωμα τοῦ κινήματος εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῶν καταστροφικῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ ἔχει ἡ κυριαρχία τοῦ ρεφορμισμοῦ στὸ κίνημα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ τὰ ἄλλα στρώματα τῶν ἐργαζομένων, ἀντίσταση ἐνάντια στὴ δικτατορία δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ ὀργανωμένη πάλη γιὰ νὰ μὴ χάσουν ἀκόμα καὶ τὰ λιγοστὰ δικαιώματα ποὺ οἱ ἐργαζόμενοι εἶχαν κερδίσει μὲ τοὺς ἀγῶνες τους στὴν 'Ελλάδα, δηλαδὴ τὴ δυνατότητα νὰ ἀπεργοῦν, νὰ κάνουν συγκεντρώσεις, νὰ ὀργανώνονται καὶ νὰ ἐκφράζονται πολιτικά.

Αὐτὴ εἶναι μιὰ συνεχὴς πάλη μέσα στὸ καπιταλιστικὸ σύστημα, μὲ ἐξάρσεις σὲ περιόδους κρίσεων, ποὺ στὴν 'Ελλάδα εἰδικώτερα — λόγω τῆς ἔντονης σύγκρουσης μέσα σὲ καπιταλιστικὲς δομές, ποὺ δημιουργήθηκαν στὴν περίοδο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ — ἦταν πολὺ συχνές. 'Η ἐργατικὴ τάξη καθὼς καὶ οἱ ἀγρότες εἶχαν καὶ ἔχουν συνεχῶς νὰ ἀγωνίζονται γιὰ νὰ προστατέψουν κάθε οἰκονομικὴ ἢ πολιτική τους κατάκτηση. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ διαδικασία, οἱ ἐργαζόμενες μάζες δὲν περιορίζουν τὴν πάλη τους στὴν πολιτικὴ ἐπίθεση κατὰ τῆς χούντας ἀλλὰ ἀντίθετα ἐπειδὴ ἀγωνίζονται γιὰ τὸ δικό τους ταξικὸ περιεχόμενο τῶν ἀστικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ὄχι γιὰ τὶς ἀστικὲς ἐλευθερίες σὰν αὐτοσκοπό, συνδέουν αὐτὴ τὴν ἐπίθεση μὲ τὸν καθημερινὸ ἀγώνα τους στὸν τόπο τῆς δουλειᾶς τους. Κατεβαίνοντας, παραδείγματος χάρη σὲ ἀπεργία, δὲ διεκδικοῦν ἁπλᾶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπεργοῦν ἀλλὰ ταυτόχρονα τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὰ αἰτήματα τῆς στιγμῆς. Αὐτὴ ἡ αὐθόρμητη σύνδεση τῆς οἰκονομικῆς μὲ τὴν πολιτικὴ πλευρὰ τοῦ ἀγώνα καὶ ἀντίστροφα εἶναι ἡ βάση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη νέων μορφῶν ὀργάνωσης τῆς ἐργατικῆς τάξης ποὺ περικλείουν τὴ δυνατότητα τόσο τῆς πάλης γιὰ τὴν καθημερινὴ διεκδίκηση ὅσο καὶ τῆς γενίκευσής της σὲ πολιτικὰ αἰτήματα. Καὶ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσει παρὰ μόνο σὲ ἄμεση σύγκρουση μὲ τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα, δηλαδὴ μὲ τὴν συνειδητὴ διοργάνωση τοῦ ἀγώνα πάνω σὲ ταξικὴ βάση, ὅπου τὸ περιεχόμενο καὶ οἱ μορφὲς ὀργάνωσης προσδιορίζονται μέσα στὶς δοσμένες συνθῆκες μὲ ἄμεση προοπτικὴ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση (βλέπε καὶ τὸ ἄρθρο «'Εργατικοὶ 'Αγῶνες καὶ Ταξικὴ Πρωτοπορεία» στὶς σελίδες 6, 7, 8).

ΑΜΕΣΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ζωντανὴ ταξικὴ ἐμπειρία γιὰ τὸ πῶς ἡ ἐργατικὴ τάξη στοὺς ἀγῶνες της ἀρνεῖται νὰ περιορίσει καὶ σταδιοποιήσει τὴν σύγκρουσή της μὲ τὶς καπιταλιστικὲς δομὲς τείνοντας νὰ ἀναπτύξει διαρκῶς νέο περιεχόμενο καὶ μορφὲς ποὺ ξεπερνοῦν τὸ ἀρχικὸ σημεῖο σύγκρουσης, εἶναι ἡ περίοδος τοῦ 1963—67. Τὴν περίοδο αὐτὴ ὑπῆρξαν στὴν 'Ελλάδα οἱ προϋποθέσεις γιὰ νὰ πάψει ἡ ἰδεολογικὴ ἐπιρροὴ ποὺ ἀσκοῦν στὴν ἐργατικὴ τάξη τὰ πολιτικὰ ἱδρύματα ποὺ διαιωνίζουν τὴν ἡγεμονία τῆς ἀστικῆς τάξης δημιουργώντας τὴν ψευδαίσθηση τῆς δῆθεν συμμετοχῆς ὅλων τῶν τάξεων στὶς πολιτικὲς ἀποφάσεις. Μέσα στὸν ἀγώνα εἶχαν ἀρχίσει νὰ δημιουργοῦνται οἱ ὑποκειμενικές, (δηλαδὴ ἀπὸ ἄποψη λειτουργίας ἀντι-ιδρυ-

μάτων ἢ ταξικῶν ἱδρυμάτων) συνθῆκες γιὰ τὸ ξέκομα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀπὸ τὴ φιλελεύθερη ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ τὴν ὀργάνωσή της σὲ αὐτόνομη ταξικὴ βάση. Ἔτσι, ἡ διεκδίκηση, παραδείγματος χάρη, τοῦ δικαιώματος γιὰ δημοκρατικὰ συνδικάτα εἶχε προχωρήσει στὴ δημιουργία «ἀνεπίσημων» ἐπιτροπῶν βάσης (ποὺ βέβαια θυσιάστηκαν ἀπ' τὴν ΕΔΑ γιὰ μιὰ κεντροδεξιὰ συνδικαλιστικὴ ἡγεσία στὸ ὄνομα τῆς συμμαχίας μὲ τὸ Κέντρο). Τὸ ἴδιο καὶ τὸ καλοκαίρι τοῦ '65, ὅπου τὴν ἡμέρα ὑπῆρχαν ἀπεργίες καὶ τὸ βράδυ διαδηλώσεις μὲ μαζικὴ συμμετοχὴ ἐργατῶν — φοιτητῶν (συμμαχία στὴ βάση καὶ μέσα στὸν ἀγώνα) καὶ ποὺ οἱ ἀπεργίες καὶ διαδηλώσεις εἶχαν στὸ περιεχόμενο ξεπεράσει τὸ αἴτημα γιὰ «ἐλεύθερες ἐκλογὲς» καὶ στὴ μορφὴ εἶχαν δώσει ὅλη τὴ δύναμη στὴν ἄμεση καὶ συνεχῆ παρουσία στοὺς δρόμους τῶν πιὸ μαχητικῶν στρωμάτων τῆς τάξης. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ συνδυασμὸ ὀξείας κρίσης τῶν πολιτικῶν ἀστικῶν ἱδρυμάτων καὶ ξεπηδήματος νέων μορφῶν πάλης, καθαρὰ ταξικῶν, εἶχε ἀρχίσει ἡ βαθμιαία ἐπαναστατικὴ συνειδητοποίηση τμημάτων τῆς ἐργατικῆς τάξης. Σ' αὐτὴ τὴ διαδικασία στάθηκε ἀποφασιστικὸς φραγμὸς ὁ ρεφορμισμὸς τοῦ ΚΚΕ — ΕΔΑ, ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ περιορίσει τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ κινήματος στὴν προετοιμασία γιὰ ἐκλογές, ὥσπου ἦρθε ἡ δικτατορία νὰ τὸ φιμώσει.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ τὸ ΚΚΕ, ἀνακηρύσσοντας, ὅπως καὶ στὴ σημερινὴ καμπή, τοὺς καρπούς τῆς προηγούμενης πολιτικῆς τους σὲ ρίζες τῆς νέας — μὲ ἄλλα λόγια φροντίζοντας γιὰ τὴ διαιώνιση τῆς ρεφορμιστικῆς βάσης τῆς στρατηγικῆς του — διατύπωσε τὴ γραμμὴ τῆς «παλλαϊκῆς ἀντίστασης».

Μ' αὐτὴν καθόρισε τὸν ἀγώνα ἐνάντια στὴν δικτατορία, σὰν ξεχωριστὴ περίοδο μὲ μόνο στόχο τὴν ἀναστήλωση τῶν ἀστικῶν ἱδρυμάτων (κοινοβούλιο κλπ.), ποὺ μόλις εἶχαν καταρρεύσει κάτω ἀπ' τὴν πίεση τῶν ἀναγκῶν ποὺ ὁ ταξικὸς ἀγώνας ἐπέβαλε στοὺς καπιταλιστές. Ἔτσι προσδιόρισε καὶ τοὺς συμμάχους σὰν ἐκεῖνα τὰ κομμάτια τῶν ἀστῶν ποὺ εἶχαν ἀκριβῶς συμφέρον σὲ μιὰ τέτοια ἀναστήλωση, πράγμα ποὺ μὲ τὴ σειρά του σήμαινε γιὰ τὸ ΚΚΕ τὸν περιορισμὸ σὲ κεῖνες τὶς μορφὲς ἀγώνα ποὺ θὰ ἦταν παραδεκτὲς στὰ πλαίσια τῆς συμμαχίας. Τὸ πῶς μεταφράστηκαν ὅλα αὐτὰ σὲ πολιτικὴ πρακτικὴ εἶναι γνωστό: συμμαχίες κορυφῆς (πρῶτα ΠΑΜ — ΠΑΚ — ΔΑ, μετὰ ΕΑΣ, Κολιγιάννης — Πλυτᾶς κλπ.), ταύτιση μὲ τὸν Ρέϋ, μὲ τὸν Μάνσχολτ καὶ τὴν οἰκονομικὴ πολιτικὴ τοῦ Πεσμαζόγλου, περιορισμὸς τοῦ «ἀντιϊμπεριαλισμοῦ» καὶ «ἀντιχουντισμοῦ» σὲ σημεῖο ποὺ νὰ ταιριάζει μὲ τὸν «ἀντιαμερικανισμό» καὶ «ἀντιχουντισμὸ» τῆς εὐρωπαϊκῆς σοσιαλδημοκρατίς (ἐκτὸς ἀπ' τὸ λεκτικὸ ἐπίπεδο). Κινητοποίηση τοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ, ὅπου ἀκόμα εἶχε μιὰ κάποια ἐπαφὴ μὲ τὴ βάση, γιὰ διαβήματα, διαμαρτυρίες, συλλογὴ ὑπογραφῶν, καμπάνιες ποὺ «ἀγκαλιάζουν ὅλους τοὺς Ἕλληνες» πάνω ἀπὸ ταξικὲς διακρίσεις — ὅπως γιὰ τοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους σὰν θέμα ἀνθρώπινων δικαιωμάτων καὶ ὄχι σὰν θέμα ταξικῆς καταπίεσης. Παράλληλα, χρησιμοποίηση τοῦ ἀγώνα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἄλλων στρωμάτων ποὺ ἔχουν ταξικὸ συμφέρον νὰ παλαίψουν τὴ χούντα, σὰν ἐπίδειξη δύναμης στὰ παζαρέματα μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς «συμμαχίες» ἢ σὰν ἁπλὴ προπαγάνδα κατὰ τῆς χούντας — λὲς καὶ οἱ προηγούμενες ἀστικὲς κυβερνήσεις λάβαιναν ὅλα τὰ φιλεργατικὰ μέτρα. Καὶ ὅπου τέτοιοι ἀγῶνες προχώρησαν πέραν ἀπ' τὰ αἰτήματα τοῦ ὑπερταξικοῦ «ἀντιχουντικοῦ μετώπου», μπλοκάρισμα στὸ ὄνομα τῆς «πλατειᾶς ἑνότητας».

ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΟΤΙ, ΕΤΣΙ κι' ἀλλιῶς, κάτω ἀπὸ συνθῆκες δικτατορίας δὲν μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν ἀγῶνες ποὺ νὰ ξεπερνοῦν τὴν προσπάθεια τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ προστατεύσει τὶς κατακτήσεις της καὶ νὰ προχωροῦν σὲ ἐπιθετικὴ μορφὴ καὶ περιεχόμενο πάλης μὲ ἄμεση σοσιαλιστικὴ προοπτική, εἶναι στηριγμένο πάνω στὴν ἴδια τὴ θεωρία τοῦ ρεφορμισμοῦ γιὰ τὴ δικτατορία. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ πόσο κυριαρχεῖ ἀκόμα ἡ ρεφορμιστικὴ ἰδεολογία μέσα στὸ ἀριστερὸ κίνημα, τὸ γεγονὸς ὅτι παρόμοια ἐπιχειρηματολογία προβάλλεται ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἐπαναστατικὲς τάσεις ποὺ ἔχουν ξεκόψει ἀπ' τὸ ΚΚΕ. Ἡ ἔμφαση στὴν ἀποτελεσματικότητα ποὺ ὁ καταπιεστικὸς μηχανισμὸς τῆς χούντας μπορεῖ νὰ ἔχει πάνω στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ μαζικὸ κίνημα καθὼς παράλληλα καὶ ἡ ἔμφαση σὲ μερικὰ ἱδρύματα τῆς ἀστικῆς τάξης, ὅπως τὸ κοινοβούλιο, εἶναι ἡ «λιμπεραλίστικη» ἐξήγηση γιὰ τὴ δικτατορία, τὴν προέλευσή της καὶ τῶν λόγων ὕπαρξής της. Ἡ κυριαρχία μιᾶς τέτοιας ἀντίληψης, μὲ τὴ σειρά της, δὲν κάνει τίποτα ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ ἐπιτείνει τὶς δυσκολίες ποὺ ὑπάρχουν, γιατὶ διαιωνίζει τὴν ρεφορμιστικὴ συνείδηση ποὺ δίνει ἔμφαση στὴ δυνατότητα λύσης τῶν προβλημάτων τῆς ἐργατικῆς τάξης ἔξω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἴδια καὶ σὲ συνεργασία μὲ κομμάτια τῆς ἀστικῆς τάξης καθὼς καὶ στρώματα διανοουμένων, στρατιωτικῶν, κληρικῶν καὶ ἄλλων «ἀπαραίτητων συμμάχων».

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια καταλαβαίνουμε, λοιπόν, γιατὶ οἱ ἐξαγγελίες τοῦ ΚΚΕ περὶ μαζικοῦ ἀντιστασιακοῦ κινήματος ἔμειναν ἐξαγγελίες καὶ οὔτε σὰν ὀργανωμένη ἔκφραση τῆς αὐθόρμητης ταξικῆς ἄμυνας δὲν μπόρεσαν νὰ σταθοῦν. Ἡ ἀντίσταση τῶν ἐργαζομένων δὲν παύει νὰ εἶναι κομμάτι τοῦ ταξικοῦ ἀγώνα καί, σὰν τέτοιο, ἀντίθετο μὲ κάθε ὑπερταξικὴ συνύπαρξη.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ

ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ προβλήματα ποὺ δημιουργεῖ γιὰ τὸ ἴδιο τὸ ΚΚΕ ἡ ἀποτυχία τῆς προηγούμενης πολιτικῆς του καὶ ἡ ἐξαγγελία νέας, πιὸ δεξιᾶς, ἄρχισαν ἤδη νὰ φανονται. Τουλάχιστον μὲ τὴν παλιὰ πολιτικὴ τοῦ ΚΚΕ ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὸ ὄραμα ἑνὸς «λαϊκοῦ κινήματος» — ἕνα ὄραμα ποὺ ὁ καθένας μποροῦσε νὰ μεταφράσει σύμφωνα μὲ τὴν φαντασία του (ἀντιϊμπεριαλιστικό, ἀντιχουντικό, λαϊκὴ ἐξουσία κλπ. κλπ.) — σὰν ὑποκατάστατο ἀντὶ γιὰ μιὰ ἐπαναστατικὴ πολιτική, οἱ ἀριστερὲς τάσεις μέσα στὸ κόμμα μποροῦσαν νὰ καλυφθοῦν κάπως. Τώρα ὅμως ποὺ τὰ ζάρια ἔχουν ἤδη φανεῖ καὶ τὸ ΚΚΕ δείχνει φανερὰ πρὸς τὰ ποῦ θέλει νὰ χειραγωγήση αὐτὸ τὸ κίνημα (ὄχι πὼς ἄλλαξε ἡ στρατηγική, ἁπλῶς ἡ νέα τακτικὴ ἀφήνει τὴν προοπτικὴ νὰ διαγράφεται πιὸ καθαρά), ἔχουν ξεσπάσει ἀντάρες μέσα του, ἀπὸ δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΞ ΑΛΛΟΥ, μέσα στὴν ὁποία τὸ ΚΚΕ προβάλει τὴ νέα του πολιτικὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ὄξυνση τῶν ἀντιθέσεων, ποὺ ἡ πολιτικὴ αὐτὴ προσπαθεῖ νὰ ἀπαλύνει. Καὶ ἡ σύγκρουση ἀνάμεσα στὴν πρακτικὴ τοῦ ΚΚΕ καὶ τὰ πραγματικὰ προβλήματα τῶν ἐργαζόμενων θὰ γίνεται πιὸ ἔντονη. Τὰ μονοπώλια ποὺ θὰ δημιουργηθοῦν ἢ θὰ ἀναπτυχθοῦν περισσότερο στὰ πλαίσια τῆς «οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης δὲν θὰ ἀπορροφήσουν τὸ μαζικὸ ξεκλήρισμα τῶν ἀγροτῶν, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴ μονοπωλοποίηση τῶν σχέσεων παραγωγῆς στὴν ὕπαιθρο καὶ ποὺ ἤδη δὲν βρίσκει διέξοδο στὴ μετανάστευση. Ἡ «πολιτικὴ ζωνῶν» τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, μολονότι θὰ ἐξυπηρετεῖται ἀπ' τὴν πολιτικὴ τοῦ ΚΚΕ ὡς πρὸς τὴν προσπάθειά της νὰ ἐλέγχει τὴν ἐργατικὴ τάξη, δὲν θὰ διαθέτει καμμιὰ παρόμοια ἀσφαλιστικὴ δικλείδα στὰ στρώματα ποὺ προλεταριοποιοῦνται καὶ στοὺς ἄνεργους ποὺ ἀφήνει ἡ διαδικασία μονοπωλιακῆς συγκέντρωσης. Τὸ συνεχὲς δέσιμο ὅλων αὐτῶν τῶν στρωμάτων μὲ τὰ προλεταριᾶτο ποὺ βρίσκεται σ' ἀπασχόληση καὶ ἡ προώθηση τῶν ἀγώνων τους ἀπὸ τὴν ὅλο καὶ αὐξανόμενη ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ εἶναι ἡ προοπτικὴ ποὺ θὰ βάλει τέρμα στὴν κυριαρχία τοῦ ρεφορμισμοῦ καὶ τοῦ καπιταλισμοῦ μιὰ γιὰ πάντα.

ΚΑΤΩ Η «ΟΜΑΛΟΠΟΙΗΣΗ» - ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ κίνημα ἄρχισε νὰ παίρνει φόρα κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ὁρμὴ τοῦ πρώτου του σκιρτήματος, ἡ μανούβρα τῆς «ὁμαλοποίησης», ποὺ προωθοῦν — ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του — ἡ χούντα καὶ οἱ ἀστικὲς πολιτικὲς ἐκφράσεις, ποὺ τὴν ἀντιπολιτεύονται σκόνταψε γιὰ πρώτη φορά. Μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ ξέσπασμα τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ γίνει ἔναυσμα μαχητικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν, ἡ χούντα ἀναγκάστηκε νὰ διαλύσει ἄρδην ὅλο τὸ κλίμα «φιλελευθεροποίησης», ποὺ ἐπίμονα καλλιεργοῦσε ἀπὸ μῆνες, καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσει μὲ τὴν ἀνοιχτὴ καὶ ἐπιδεικτικὴ τρομοκρατία ἐπιδιώκοντας νὰ ἐξουδετερώσει τὰ πιὸ μαχητικὰ στοιχεία καὶ νὰ τρομοκρατήσει τοὺς ὑπόλοιπους: Στὴν ἀρχὴ ἐνῶ ὁ ἀναβρασμὸς δὲν εἶχε ἀκόμα βγεῖ στὴν ἐπιφάνεια, ἐπίδειξη σκληρῆς στάσης (καταγγελία τῆς «ἀπαγωγῆς» Μαγκάκη, ἐπιδεικτικὴ καταδίκη τοῦ Παρτσαλίδη) στὴ συνέχεια κλείσιμο τῶν «ρωγμῶν», ποὺ ἄφησε ἡ «φιλελευθεροποίηση» (ἐκτοπίσεις, διάλυση ΕΚΙΝ, ΕΜΕΠ) καὶ τέλος πλήρης κινητοποίηση τοῦ καταπιεστικοῦ μηχανισμοῦ (ἀθρόες συλλήψεις καὶ βασανιστήρια, χτένισμα 2000 φοιτητῶν ἀπ' τὴν ἀσφάλεια κλπ). Ἔτσι ἔσπασε ἡ ἀτμόσφαιρα δῆθεν «κοινωνικῆς γαλήνης», πού, ἡ μὲν χούντα προσπαθοῦσε νὰ παρουσιάσει καὶ νὰ χρησιμοποιήσει σὰν ἀπόδειξη ὅτι προχωρεῖ στὴ βαθμιαία ἀποκατάσταση δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, ἡ δὲ ἀντιπολίτευση σὰν ἐπιχείρημα γιὰ νὰ ζητήσει τὴν ἄμεση ἀναγνώριση τοῦ μερτικοῦ της στὸ πολιτικὸ παιχνίδι στὰ πλαίσια τοῦ συντάγματος τοῦ '68. Μπροστὰ στὴν ἀνάγκη νὰ στομώσει τὸν ἀποτελούμενο χείμαρρο ἡ χούντα ὑποχρεώθηκε νὰ ἀναθεωρήσει τὴν ἀνεκτικὴ στάση, ποὺ εἶχε υἱοθετήσει ἀπέναντι στὴν ἀστικὴ ἀντιπολίτευση γιὰ χάρη τῆς συσπείρωσης τῆς ἀστικῆς τάξης. Οἱ «γέφυρες» κλονίστηκαν.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΔΕΞΙΑ («συνομιλητές», ἡ 'Ακρόπολη), τρομοκρατημένη, ἀπευθύνει ἐκκλήσεις πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις νὰ μὴ βάλουν σὲ κίνδυνο, ἐξ αἰτίας μερικῶν ἀνεύθυνων, τὴν ἀλληλοκατανόηση ποὺ ἔχουν πετύχει, νὰ μὴ ξεχάσουν πὼς «πάνω ἀπ' ὅλα προέχει νὰ μὴ σκληρυνθῇ ἡ κατάστασις». Ἡ «φιλελεύθερη» ἀντιπολίτευση βέβαια τὸ ξέρει πολὺ καλὰ αὐτό. Ξέρει πὼς γιὰ νὰ λειτουργήσει σὰν πολιτικὴ ἔκφραση τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου στὴν Ἑλλάδα σήμερα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ βρεῖ νέους, πιὸ ἀποτελεσματικούς, τρόπους γιὰ νὰ συνεχίσει τὸ διπλὸ παιχνίδι: πατρονάρισμα τοῦ ἀντιχουντικοῦ κινήματος καὶ ταυτόχρονα διάλογος μὲ τὴ χούντα γιὰ «ὁμαλοποίηση». Ὅσο γιὰ τοὺς ρεφορμιστὲς τῶν δύο ΚΚΕ, συγκαλύπτοντας βολικὰ τὸ δεύτερο σκέλος αὐτοῦ τοῦ παιχνιδιοῦ, παρουσιάζουν τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις σὰν ὄξυνση τῆς ἀντίθεσης πολιτικοῦ κόσμου—χούντας, γιὰ νὰ καταλήξουν στὸ γνωστὸ τροπάρι τῆς «πλατειᾶς ἑνότητας», ὅπου ἐξασφαλίζουν στὸ κίνημα — μὲ κάθε ἐγγύηση — μιὰ θέση στὴν οὐρὰ τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου.

Ὅσο καὶ νὰ διατυμπανίζουν, ὅμως, τὴν ἀντίθεσή τους μὲ τὴ χούντα, καὶ ὅσα εὔκολα παράσημα καὶ νὰ εἰσπράττουν ἀπὸ τὴ ρεφορμιστικὴ ἀριστερά, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀστοὶ δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν τὶ εἴδους σάπιο φροῦτο εἶναι ὁ «ἀντιχουντισμὸς» τους: ἡ «ὁμαλότητα» τοῦ συντάγματος τοῦ '68, ποὺ μὲ τόσο ζῆλο προασπίζονται ἐνάντια στὴ χουντικὴ ἀπροθυμία νὰ τὸ ἐφαρμόσει ἢ «αὐθαιρεσία» ὅπου τὸ ἐφαρμόζει, εἶναι τόσο ἐξώφθαλμα διάφανη, ποὺ πίσω της φαντάζει ὁλόγυμνη ἡ δικτατορία τοῦ κεφάλαιου πάνω στὶς μάζες.

ΠΙΟ ΜΕΘΟΔΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ...

Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ χουντικοῦ συντάγματος τοῦ '68, ποὺ διεκδικοῦ ἡ δεξιά, τὸ κέντρο καὶ ἡ ρεφορμιστικὴ ἀριστερὰ ἔχει φτάσει στὸ σημεῖο, ὅπου ὁ καυγὰς γίνεται γιὰ τήν... πατρότητα: ἡ δεξιὰ ὑπενθυμίζει πὼς πρῶτος ὁ Καραμανλῆς εἶχε προτείνει ἀναθεώρηση πάνω στὶς ἴδιες κατευθύνσεις τὸ 1963, ἐνῶ ὁ κ. Λαμπράκης τονίζει ὅτι πολιτικὰ κόμματα ὅπως τὰ θέλει ὁ χουντικὸς νομοθέτης, αὐτὸς τὰ ἤθελε ἀπὸ τὸ 1966. Ὅσο γιὰ τὸ ΚΚΕ/ΕΔΑ (ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διεκδικήσει τέτοιες περγαμηνὲς ἔτσι κι ἀλλιῶς) δὲν εἶναι βέβαια ἱκανοποιημένο ἀπ' τὴν κατάσταση, βλέπει ὅμως ἀρκετὲς «δημοκρατικὲς» προοπτικὲς πρὸς αὐτὴ τὴ μεριὰ ὥστε νὰ ζητάει «ἐλεύθερες ἐκλογὲς» (μὲ τὸ σύνταγμα τοῦ '68, φυσικὰ) (βλέπε «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα» 4.5.72 καὶ «Νέο Κόσμο» τοῦ Ἀπρίλη). Ὁ συνταγματολόγος τῆς

ΚΟΜΕΠ (Νο. 15, Γενάρης 72), λόγου χάρη, ἀφοῦ ἀπαριθμεῖ ὅλα τὰ κόσκινα, ποὺ πρέπει νὰ περάσει, ἕνα κόμμα γιὰ νὰ νομοποιηθῆ σύμφωνα μὲ τὸ σύνταγμα τοῦ '68, ἀποφαίνεται ὅτι τὸ ΚΚΕ θὰ τὰ καταφέρει «μὲ κάποια μορφή» νὰ βρεθῆ «ἐντὸς τῶν νομίμων πλαισίων» καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ ἀνδρωθῆ στὴν πολιτικὴ κονίστρα ὥστε νὰ τὰ ἀμφισβητήσει!

ΚΑΘΕ ΑΣΤΙΚΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ χρησιμεύει γιὰ νὰ θεσμοθετεῖ τὶς σχέσεις ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες στοὺς καπιταλιστὲς γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἡγεμονία τους πάνω στὶς ἄλλες τάξεις. Γιὰ τοὺς ἐργάτες ἡ ἀστικὴ «ἐλευθερία» εἶναι τὸ δικαίωμα νὰ πουλιοῦνται στὴν καπιταλιστικὴ ἀγορὰ ἐργασίας. Ἡ ἀστικὴ «ἰσότητα» εἶναι τὸ δικαίωμα νὰ συναγωνίζονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, κάτω ἀπό... ἴσους ὅρους, γιὰ τὸ ποιὸς δὲ θὰ μείνει ἄνεργος. Καὶ ἡ ἀστικὴ «δικαιοσύνη» εἶναι τὸ δικαίωμα νὰ παίρνουν τόσο μισθὸ ὅσο τοὺς χρειάζεται ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ συντηροῦνται σὰν παραγωγικὸ δυναμικὸ γιὰ τὸ κεφάλαιο.

Τὸ χουντικὸ σύνταγμα τοῦ '68, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰ ἀστικὰ δικαιώματα, ἀκόμα καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος ἐπίφασης, πὼς τάχα ἰσχύουν χωρὶς διάκριση γιὰ ὅλες τὶς τάξεις.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΜΑΖΕΣ:

—Ἀπαγορεύει νὰ ἔχουν δικές τους πολιτικὲς ὀργανώσεις.
—Ἐπιτρέπει τὸ συνδικαλισμὸ μόνο σὰν κρατικὴ ὑπηρεσία, πρὸς τὴν ὁποία ὑποβάλλονται αἰτήματα. Δὲ λείπει οὔτε τὸ χαρτόσημο.
—Ἀπαγορεύει τὴ μαχητικὴ διεκδίκηση τῶν αἰτημάτων.
—Ἀπαγορεύει τὴν ἀπεργία ἢ ὁ,τιδήποτε μοιάζει μὲ ἀπεργία, ἀκόμα καὶ τὴ χαλάρωση τοῦ ρυθμοῦ ἐργασίας.
—Ἀπαγορεύει τὶς διαδηλώσεις.
—Ἐπιτρέπει τὶς συγκεντρώσεις, μόνο ὅταν διοργανώνονται ἀπὸ ἀστικὰ κόμματα καὶ ὀργανώσεις.
—Θεσμοθετεῖ τὴν ὕπαρξη ὅλου τοῦ ἀπαραίτητου καταπιεστικοῦ μηχανισμοῦ γιὰ τὴν τήρηση ὅλων αὐτῶν τῶν ἀπαγορεύσεων, μὲ τὴν ἐξουσία νὰ τιμωρεῖ πρῶτα καὶ νὰ δικάζει ὕστερα.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ:

—Θεσπίζει πολιτικὰ κόμματα «ἀρχῶν», δηλαδὴ κόμματα, ποὺ σκοπό τους ἔχουν νὰ ἐπεξεργάζονται καὶ νὰ προβάλουν τρόπους γιὰ τὴν καλλίτερη ἐπίλυση τῶν προβλημάτων, ποὺ ἀντιμετωπίζει τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς κυριαρχίας του στὸν ἑλληνικὸ χῶρο. Ἐπίσης νὰ συγκεντρώνουν τὴν ἀπαραίτητη ἐκλογικὴ πελατεία, ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴν ἀπερίσπαστη ἐπιβολὴ τῶν λύσεων τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου. Ὅσους δὲν θέλουν νὰ ὑπηρετήσουν τοὺς καπιταλιστὲς τοὺς ἀποκλείει ἀπ' τὴν ἐπίσημη πολιτικὴ ζωὴ — μὲ τὸ Συνταγματικὸ Δικαστήριο. Ὅσους δὲν μποροῦν, γιατὶ δὲν ἐξασφαλίζουν μιὰ σειρὰ ἀπὸ λειτουργίες τῶν κομμάτων, ποὺ προβλέπει, τοὺς ἀποκλείει ἐπίσης.
—Ἐπιφυλάσσει τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθεροτυπίας μόνο γιὰ ὅσα μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας λειτουργοῦν σὰν βήματα ἀπ' ὅπου προβάλλονται καὶ ἐκλαϊκεύονται τὰ προγράμματα τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου.
—Ἐνισχύει τὴν κρατικὴ γραφειοκρατία καὶ τὴν ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἀπέναντι στὴ νομοθετική, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ συνεχισιμότητα τῶν προγραμμάτων, πέρα ἀπὸ πολιτικοὺς κλυδωνισμούς.
—Τέλος, ἐγκαθιδρύει τὴ στρατιωτικὴ γραφειοκρατία σὰν τὸν τελικὸ ἐγγυητὴ τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς τῆς καταπιεστικῆς νομοθεσίας σὲ βάρος τῶν ἐργαζομένων τάξεων, καθὼς καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν πολιτικῶν ἐκφράσεων σύμφωνα μὲ τοὺς σκοπούς, ποὺ τοὺς ἔχουν τεθεῖ.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ τὸ σύνταγμα τοῦ '68 φροντίζει γιὰ τὴν καταπίεση καὶ διάλυση τοῦ κινήματος τῶν ἐκμεταλλευομένων μὲ τὸν πιὸ συστηματικὸ καὶ ἐξαντωτικὸ τρόπο. Παράλληλα θεμελιώνει τὰ θεσμικὰ πλαίσια μέσα στὰ ὁποία οἱ ἀστικὲς πολιτικὲς διαμάχες — μόνες θεμιτὲς — θὰ στραφοῦν γύρω ἀπ' τὸν «ἐπιστημονικὸ» προσδιορισμὸ τῆς καλλίτερης γιὰ τὰ μονοπώλια ἀναπτυξιακῆς πολιτικῆς, μακρυὰ ἀπὸ ἐπικίνδυνα πολιτικὰ ὅπλα, ὅπως οἱ μαζικὲς κινητοποιήσεις. Τὸ προβάδισμα ἔχουν οἱ τεχνοκράτες πάνω στοὺς δημαγωγούς, ἐνῶ ὁ στρατὸς ἐπαγρυπνεῖ γιὰ νὰ συμμορφώνει ὅποιον ἀτακτεῖ.

...ΓΙΑ ΠΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

ΑΥΤΟ, ΠΟΥ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΖΕΙ τὶς ἀνάγκες, ποὺ ἔρχεται νὰ ἐξυπηρετήσει τὸ σύνταγμα τοῦ '68, δὲν εἶναι, βέβαια, οἱ προσωπικὲς ἐπιθυμίες τοῦ Παπαδόπουλου ἢ του ὁποιουδήποτε ἄλλου μέλους ἤ, ἀκόμα, τοῦ συνόλου τῆς χουντικῆς κλίκας. Η' ἀναγκαιότητα γιὰ τὸ πνίξιμο κάθε εἴδους μαζικῆς ἀντίδρασης τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν ἄλλων καταπιεζόμενων στρωμάτων, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωση τῶν πολιτικῶν θεσμῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ἀσκεῖ τὴν κυριαρχία της ἡ ἀστικὴ τάξη, ὑπαγορεύεται ἀπ' τὴν ἐπεκτατικὴ πολιτική, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ σὲ διεθνῆ κλίμακα, στὴ σημερινὴ φάση. Στὴν προσπάθειά του

να ξεπεράσει τὴν κρίση του, χρειάζεται εἴτε νέους τομεῖς γιὰ νὰ ἐκμεταλλευτῆ εἴτε καλλίτερους τρόπους γιὰ νὰ ἀνεβάσει τὴν ἐκμετάλλευση ἐκεῖ, ποὺ εἶναι κυρίαρχο. Στὴν Εὐρώπη οἱ διαδικασίες αὐτὲς προχωροῦν σήμερα πιὰ στὸ ἑνιαῖο πλαίσιο τῆς διευρημένης ΕΟΚ καὶ στὸ πλαίσιο αὐτὸ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ ἐντάξει τὶς προσπάθειές του τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο στὴν Ἑλλάδα.

ΠΙΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ χῶρο, τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν παραδοσιακή του βάση (ἐφοπλιστικό, τραπεζιτικὸ) ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀνεβάσει τὴν ἐκμετάλλευση στὴ βιομηχανία (μεγαλύτερες μονάδες — συγχωνεύσεις, συγκέντρωση — αὔξηση παραγωγικότητας — εἰδικευμένο ἐργατικὸ δυναμικὸ) καὶ παράλληλα νὰ περάσει ἀπ' τὴν ἔμμεση στὴν ἄμεση κυριαρχία του στὴν ἀγροτικὴ παραγωγὴ καὶ τὸ ἐμπόριο (διάλυση μικροκαλλιεργητῶν — μεγάλες ἀγροτικὲς ἐπιχειρήσεις — συγκεντρωτικοὶ ἐμπορικοὶ φορεῖς). Ἔχει ἀνάγκη νὰ προλεταριοποιήσει χιλιάδες ἀγρότες, ποὺ θὰ γίνουν ἐργατικὸ δυναμικὸ εἴτε σὰν ἐξωτερικὴ μετανάστευση (Γερμανία), εἴτε σὰν ἐσωτερικὴ μετανάστευση (βιομηχανικὲς ζῶνες), εἴτε, ὅσοι μείνουν, σὰν ἀγρεργάτες σὲ μεγάλες ἀγροτικὲς ἐκμεταλλεύσεις ποὺ θὰ συγκεντρώσουν τὴ γῆ στὰ χέρια τους. Ἔχει ἀνάγκη νὰ συγκεντρώσει τὸ ἐμπόριο, ἰδιαίτερα τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων, εἴτε σὲ ἐξαγωγικὰ μονοπώλια (π.χ. ἐξαγωγὲς φρούτων) εἴτε γύρω ἀπὸ μεγάλες βιομηχανικὲς μονάδες ἐπεξεργασίας (π.χ. κονσερβοποιεῖα). Χρειάζεται περισσότερα «κίνητρα» (δηλαδὴ ἐγγυημένα ἀπ' τὸ κράτος κέρδη) γιὰ τὴν προώθηση τῆς συγκέντρωσης στὴ βιομηχανία, περισσότερες κρατικὲς ἐπενδύσεις για ἐξειδίκευση ἐργατῶν ἢ «παλιννόστηση» εἰδικευμένων μεταναστῶν καὶ γιὰ τὸ στοίβαγμά τους σὲ «κατοικίες» δίπλα στὶς βιομηχανικὲς περιοχές. Χρειάζεται ἀκόμα μιὰ κρατικὴ γραφειοκρατία ἱκανὴ νὰ ἐξυπηρετήσει ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνάγκες.

ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ χούντα ἀκολουθεῖ ἀγροτικὴ πολιτικὴ ἐξολόθρευσης τῶν μικροκαλλιεργητῶν (κατάργηση τιμῶν ἀσφαλείας, ληστρικοὶ τόκοι καὶ πρόστιμα ἀπὸ τὴν Ἀγροτικὴ κλπ.), ἀναπροσαρμόζει τὴ φορολογία ρίχνοντας τὰ βάρη στοὺς ἐργαζόμενους καὶ ἀπαλλάσσοντας τὸ μεγάλο κεφάλαιο (καταναλωτικοὶ φόροι ἀπ' τὴ μιά, «ἀναπτυξιακὲς ἀπαλλαγὲς» ἀπ' τὴν ἄλλη) ἀναδιαρθρώνει τὴ παιδεία (βλέπε σχετικὰ καὶ στὴ σελίδα 6), ἀναδιοργανώνει τὴν κρατικὴ διοίκηση (ἀποκέντρωση, ἐπάνδρωση μὲ «εἰδικοὺς») κλπ., κλπ.

Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ πόσο ἀντιδραστικὴ καὶ σκοταδιστικὴ εἶναι ἡ χούντα, παρὰ μόνο ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου, ὅλοι αὐτοὶ οἱ στόχοι (ἀγροτικὴ «ἀναδιάρθρωση», ἐκπαιδευτικὴ «μεταρρύθμιση», ὑψηλὴ βιομηχανικὴ «συσσώρευση», διοικητικὸς «ἐξορθολογισμὸς») εἶναι καὶ στόχοι τῆς ἀντιπολίτευσης, ποὺ εἶναι βέβαια «προοδευτική», «φιλελεύθερη» καὶ τὰ τοιαῦτα.

Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, στὸ εὐρωπαϊκὸ ἐπίπεδο, κύριοι φορεῖς τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου γιὰ ἀντίστοιχες ἀνάγκες του εἶναι βασικὰ οἱ «προοδευτικοὶ»: Ὁ «σοσιαλιστὴς» Μάνσχολτ γιὰ τὸ ἀγροτικό, ὁ «πεφωτισμένος» Φὼρ γιὰ τὸ ἐκπαιδευτικὸ, κλπ.

Γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν ἴδιων ἀναγκῶν φροντίζει καὶ ἡ καθημερινὴ — ἡ «συγκυριακή» — οἰκονομικὴ πολιτικὴ τῆς χούντας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγγυημένα κέρδη, ποὺ προσφέρονται μὲ τὶς λογιῶν-λογιῶν κρατικὲς «συμβάσεις» (τρίτο Διϋλιστήριο) ἢ «χρηματοδοτήσεις» (Τράπεζα Ἐξαγωγῶν) ἢ «ἐπιδοτήσεις» (βιομηχανία χάλυβος) ἢ «ἐπενδύσεις» (βιομηχανικὲς ζῶνες), πρέπει νὰ ἐξασφαλιστοῦν ἀπὸ τοὺς κρατικοὺς πόρους. Αὐτὸ σημαίνει αὔξηση τῶν κρατικῶν ἐσόδων μὲ κάθε τρόπο:

—Μὲ τὴν αὔξηση τῆς φορολογίας, τὰ πρόστιμα, τὶς κρατήσεις κλπ., δηλαδὴ κατ' εὐθείαν μείωση τοῦ μεροκαμάτου.

—Μὲ μεγαλύτερο ἐσωτερικὸ δανεισμό. Καθὼς τὸ δημόσιο χρέος ἀνεβαίνει, ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος τυπώνει χαρτονόμισμα μὲ ἀστρονομικοὺς ρυθμούς, θρέφοντας ἔτσι τὸν πληθωρισμό, ποὺ κατὰ τὰ ἄλλα πατάσσεται μὲ τὶς ἐκστρατείες τοῦ Πατακοῦ κατὰ τῶν... αἰσχροκερδῶν.

—Μὲ μεγαλύτερο ἐξωτερικὸ δανεισμό. Οἱ κ.κ. Γαλάνης καὶ Τοτόμης δὲν ἔχουν σταματήσει λεπτὸ νὰ σημειώνουν «ἐπιτυχίες» σ' αὐτὸν τὸν τομέα. Τὰ τοκοχρεωλύσια φυσικὰ αὐξάνονται ἀντίστοιχα, ἀνεβάζοντας τὸ ἔλλειμα τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν. Τὰ μέτρα, ποὺ σὰ συνέπεια ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὸ διεθνὲς κεφάλαιο γιὰ τὴ διατήρηση τῆς «νομισματικῆς σταθερότητος» — δηλαδή, γιὰ νὰ πληρώνονται ταχτικὰ τὰ τοκοχρεωλύσια — σημαίνουν ξανὰ χτύπημα στὰ μεροκάματα (παράδειγμα ἡ ὑποτίμηση τῆς δραχμῆς ἀπέναντι στὰ εὐρωπαϊκὰ νομίσματα, ποὺ θέριεψε τὸν πληθωρισμό).

Χέρι μὲ χέρι μ' αὐτὸ τὸ ἀνέβασμα τῆς ἐκμετάλλευσης μέσω τῆς μείωσης τοῦ μεροκάματου πάει τὸ ἀνέβασμα τῆς ἐκμετάλλευσης μὲ τὴν ἐντατικοποίηση τῆς δουλειᾶς. Ἔτσι, ὑπὸ τὴν προστασία τῆς χούντας, οἱ ἀπολύσεις εἶναι ἀνεξέλεγκτες, ἡ τήρηση τοῦ ὀχτάωρου ἔχει πάει περίπατο καὶ οἱ συνθῆκες ἐργασίας χειροτερεύουν καθημερινά, ὅπως μαρτυροῦν τὰ ἀπανωτὰ ἐργατικὰ «ἀτυχήματα».

Σ' ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ χουντικὰ μέτρα ἡ κριτικὴ τῆς ἀντιπολίτευσης στέκεται στὸ ἐπίπεδο ποὺ ἁρμόζει ὅταν ἀντιμετωπίζονται τὰ «ζω-

τικὰ συμφέροντα τῆς... οἰκονομίας»: χειροκροτεῖ τὶς ἐπιτυχίες (ὑποτίμηση) προτείνει βελτιώσεις (πολιτικὴ τιμῶν καὶ εἰσοδημάτων), ἢ ἐπικρίνει τὶς «ἀδεξιότητες» (π.χ. τὴν ἀπροκάλυπτη προσφορὰ προνομίων στοὺς ἐφοπλιστές, ποὺ «προκαλεῖ τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ»). Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ εἶναι καὶ διαφορετικά. Γιὰ τοὺς ἀστοὺς — ἀντιχουντικοὺς καὶ μὴ — ὁ προσδιορισμὸς τῶν μέτρων γιὰ τὶς καλλίτερες συνθῆκες ἐκμετάλλευσης εἶναι ζήτημα «ἐπιστημονικῆς διαφωνίας» πάνω ἀπὸ πολιτικὲς... προκαταλήψεις. Ἔτσι τὰ μέτρα αὐτὰ διαμορφώνονται σὲ κρατικὰ ὄργανα, ὅπου συμμετέχουν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κρατικοὺς «ἁρμόδιους» καὶ ὁ Σύλλογος Ἑλλήνων Βιομηχάνων, ὁ Σύνδεσμος Ἐξαγωγέων, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, «εἰδικοί», «τεχνοκράτες» κ.ἄ., μακρυὰ ἀπὸ τὴν τύρβη τῶν πολιτικῶν συγκρούσεων (π.χ. ἡ ἐπιτροπὴ τιμῶν καὶ εἰσοδημάτων, τὸ ἐθνικὸ συμβούλιο χάλυβος κλπ.).

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅταν θὰ φτάσει ἡ στιγμὴ τῆς «ὁμαλότητας», ὅπου θὰ ἀποκατασταθοῦν οἱ «ἱερὲς διαδικασίες» τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, τὰ κανάλια, ποὺ θὰ συνδέουν τὴν κρατικὴ γραφειοκρατία μὲ τὴν ἐπιχειρηματικὴ καὶ τὴν ἀκαδημαϊκὴ θὰ βρίσκονται σὲ πλήρη δράση, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουν τὴ σταθερὴ συνέχιση τῆς καλλίτερης μονοπωλιακῆς πολιτικῆς.

- **ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΜΕ ΑΥΤΗ** τὴ διδαδικασία ἐξασφάλισης τῶν συνθηκῶν ἐπέκτασης καὶ ἑδραίωσης τῆς κυριαρχίας τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου στὴν παραγωγή, συμπορεύεται καὶ ἡ διαδικασία γιὰ τὴν ἀντικατάσταση τῶν θεσμῶν, ποὺ ἐξασφάλιζαν τὴν πολιτικὴ κυριαρχία τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης στὴν προηγούμενη περίοδο καὶ ποὺ χαρακτηρίζονταν ἀπὸ [illegible] συμμαχία μὲ τὶς ἐμπορομεσιτικὲς καὶ μικροβιομηχανικὲς μεσαῖες τάξεις. Μιὰ συμμαχία ποὺ ἦταν ἀπαραίτητη στὸ προηγούμενο στάδιο ἀνάπτυξης τῶν μονοπωλίων καὶ ποὺ σήμερα ἀνατρέπεται μὲ τὴν πολιτικὴ ἐπέκτασης καὶ ἑδραίωσής τους. Τὸ χτύπημα τῶν μικροκαλλιεργητῶν καὶ ἡ συγκέντρωση τοῦ ἐμπορίου κάνουν ὄχι ἁπλῶς ἄχρηστη ἀλλὰ ἀπραγματοποίητη πιὰ τὴν πολιτικὴ σχέση ἐκλογικῆς πελατείας—πολιτικοῦ παράγοντα ἀνάμεσα στοὺς ἀγρότες καὶ τὸν ντόπιο σιτέμπορο ἢ καπνέμπορο. Τὸ ἴδιο ἡ ἐπίθεση στὶς μικρὲς βιομηχανικὲς μονάδες, ποὺ συνεπάγεται τὸ σπάσιμο τῶν πατριαρχικῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὸν μικροεργοδότη καὶ τοὺς ἐργάτες του. Ἡ μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη εἶναι ἀναγκασμένη νὰ προωθήσει τοὺς δικούς της θεσμοὺς καὶ ἱδρύματα γιὰ νὰ στηρίξει τὴν πολιτική της ἐξουσία: γι' αὐτὸ τὰ κόμματα «ἀρχῶν» τῆς εἶναι πιὰ τόσο ἀπαραίτητα, γι' αὐτὸ θέλει νὰ σταματήσει τὸ πανεπιστήμιο νὰ βγάζει ὅλους αὐτοὺς τοὺς «ἐγκυκλοπαιδικοὺς» (δικηγόρους, φιλόλογους, θεολόγους), ποὺ ἦταν χρήσιμοι γιὰ νὰ ρυθμίζουν κοινωνικὲς σχέσεις, ποὺ πλέον κλονίζονται, καὶ ν' ἀρχίσει νὰ ἑτοιμάζει στὴ θέση τους διευθυντικὰ στελέχη δεμένα ἄμεσα μὲ τὴ διαδικασία ἐκμετάλλευσης τῆς ἐργατικῆς τάξης (οἰκονομολόγους, κοινωνιολόγους, μάνατζερ), ἱκανὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ κυριαρχία της. Γι' αὐτό, ἀκόμα, βρίσκει τοὺς «ὑφυπουργοὺς ἐσωτερικῶν» — γκάουλαϊτερ τῶν μονοπωλίων — τόσο χρήσιμη καὶ πρακτικὴ ἰδέα γιὰ τὸν ἔλεγχο αὐτοῦ τοῦ ἐκρηκτικοῦ μίγματος ἀπὸ καταστραμένους καλλιεργητές, ἐξαθλιωμένους ἀγρεργάτες, ἄνεργους μετανάστες καὶ βιομηχανικοὺς ἐργάτες, ποὺ ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται γύρω ἀπ' τὶς μεγάλες ἐπαρχιουπόλεις.

ΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ «ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ» ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΟΥΝ ΣΤΟΝ ΤΑΞΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

Ο ΡΥΘΜΟΣ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ὅλων αὐτῶν τῶν παράλληλων διαδικασιῶν τῆς πολύπλευρης ἐπίθεση τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου καθορίζεται ἀπ' τὶς στροφὲς καὶ τὰ γυρίσματα τοῦ ταξικοῦ ἀγώνα. Ἔτσι κι ἀλλιῶς, καμιὰ ἑδραίωση, κανένας ἐξορθολογισμός, κανένα πλάνο δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλάξει τὸ κεφάλαιο ἀπ' τὴν ἀνάγκη νὰ δίνει μάχη ἐνάντια στὶς ἐργαζόμενες μᾶζες γιὰ νὰ συνεχίσει τὴν ἐκμετάλλευσή τους. Ἰδιαίτερα, ὅμως, στὴ σημερινὴ μεταβατικὴ περίοδο, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ πέρασμα στὴν ἀχρησία τῶν παλιῶν σχέσεων καὶ θεσμῶν καὶ τὸ βαθμιαῖο στήσιμο νέων, ὅπου δηλαδὴ τὸ κεφάλαιο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σταθερὲς συνθῆκες ἐκμετάλλευσης, τὰ σχέδιά του εἶναι εὐαίσθητα στὴν ἀμφισβήτηση τῆς ταξικῆς πάλης: Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, κάθε ξέσπασμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος δείχνει ἀνάγλυφα τὴχρεωκοπία τῶν παλιῶν θεσμῶν καὶ ἐμποδίζει τὴν ἑδραίωση τῶν νέων, ἀφήνοντας ἔτσι τὴν ἀστικὴ τάξη μετέωρη, στηριγμένη στὴ βίαιη καταστολὴ τῶν ἀντιθέσεων τοῦ συστήματος, ἐκεῖ ποὺ θάθελε τὴν ἀνώδυνη ἐκτόνωσή τους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, οἱ ἴδιες οἱ διαρθρωτικὲς ἀλλαγές, ποὺ προωθεῖ στὸν τρόπο ἐκμετάλλευσης τῶν ἐργαζομένων, δυναμώνουν τὸ μαζικὸ κίνημα καθὼς ἀγκαλιάζουν ὅλο καὶ περισσότερα σκόρπια κομμάτια του, σπάζοντας ἔτσι τὴν ἀπομόνωσή τους καὶ φέρνοντάς τα στὴν ἴδια κοίτη: ἐργάτες πλάϊ στοὺς ἀγρότες, φοιτητὲς πλάι στοὺς ἐργάτες.

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, ποὺ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν μαζὶ χούντα καὶ ἀντιπολίτευση στὴ μανούβρα τῆς «ὁμαλοποίησης». Τὸ ἄνοιγμα διάλογου γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὴν «ὁμαλότητα» βασίζεται στὴν κοινὴ ἐπιθυμία

τους νὰ βρεθῆ γιὰ τὴ διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου μιὰ ἐλεγχόμενη καὶ σταθερὴ πορεία πρὸς τοὺς κοινὰ παραδεκτοὺς στόχους. Ἡ συμφωνία ὅμως σταματάει ἐκεῖ: πάνω στοὺς τρόπους ποὺ ἐξασφαλίζεται ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ σταθερότητα, χούντα καὶ ἀντιπολίτευση βρίσκονται τοποθετημένες διαμετρικὰ ἀντίθετα.

Ἡ χούντα τονίζει τὴν ἐμπειρία τῆς ἀστικῆς τάξης στὴν περίοδο 1963-67, ὅπου τὸ κίνημα πολιτικοποιόταν συνεχῶς καὶ πρόβαλε νέες διεκδικήσεις καὶ μορφὲς πάλης μπλοκάροντας ἔσι τὰ μέτρα τῶν ἀστικῶν κυβερνήσεων.

Ἀπόφαση τῆς χούντας, λοιπόν, εἶναι νὰ χτυπάει χωρὶς δισταγμὸ τὸ μαζικὸ κίνημα, όπουδήποτε ἐμφανίζεται, ἐπιδιώκοντας τὴν ἄμεση διάλυσή του. Γιὰ τὴ χούντα «φιλελευθεροποίηση» σημαίνει λασκάρισμα τῶν περιορισμῶν πάνω στὶς ἀστικὲς πολιτικὲς ἐκφράσεις, ὄχι ὅμως καὶ πάνω στὸ μαζικὸ κίνημα. Ἀπέναντι σ' αὐτό, ἐμπιστεύεται μόνο τὰ ἀστυνομικὰ μέτρα καὶ δὲν τρέφει καμιὰ ἐκτίμηση γιὰ τὰ σχέδια χειραγώγησής του, ποὺ ἀντιπροτείνει ἡ ἀντιπολίτευση.

Ἡ φιλελεύθερη ἀντιπολίτευση, ἀντίθετα, παρουσιάζεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὰν τάχα ὑποστηρικτὴς τοῦ μαζικοῦ κινήματος στὸν ἀγώνα το υ γιὰ τὶς πολιτικές του ἐλευθερίες, προσπαθώντας ἔτσι νὰ καλουπώσει τὰ αὐθόρμητα ξεσπάσματα κάτω ἀπὸ σχήματα, ποὺ ἐλέγχει καὶ νὰ τὰ βάλει στὴν ὑπηρεσία της, ἀφ' ἑνὸς σὰν μέσο πίεσης πάνω στὴ χούντα, ἀφ' ἑτέρου σὰν ἀπόδειξη τῆς δύναμής της, δηλαδὴ τῆς ἱκανότητάς της νὰ ἐλέγχει τὶς μάζες. Ἔτσι προβάλλει διαρκῶς τὴ «δημοκρατικὴ» προώθηση τῶν ἀναδιαρθρώσεων, ποὺ χρειάζεται τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο: «δημοκρατικὸ» συνεταιριστικὸ κίνημα γιὰ τὴ διάλυση τῶν μικροπαραγωγῶν καὶ τὴ δημιουργία μεγάλων μονάδων στὴν ἀγροτικὴ παραγωγὴ (βλέπε ἄρθρο Ι. Πεζμαζόγλου στὸ «Βῆμα», 30.4.72) (1) «δημοκρατικοὺς» φοιτητικοὺς συλλόγους μὲ πρόγραμμα τὴ «συμμετοχη» τῶν φοιτητῶν στὸν ἐξορθολογισμὸ τῆς διαδικασίας καπιταλιστικῆς ἐπιλογῆς στὴν ἐκπαίδευση (συζήτηση Ε.Μ.Ε.Π. γιὰ τὴν παιδεία), «ἐλεύθερο» συνδικαλισμὸ μὲ στόχο τὸ ἀνέβασμα τῆς «ἀποδοτικότητας τῶν ἐργατῶν» ἢ — γιὰ νὰ κυριολεκτοῦμε — τῆς ἐκμετάλλευσης τῆς ἐργατικῆς τάξης (ἄρθρα καὶ μελέτες «προοδευτικῶν ἐπιστημόνων» στὸν «Οἰκονομικὸ Ταχυδρόμο»). Γιὰ τὴν ἀστικὴ ἀντιπολίτευση ἀντιχουντισμὸς εἶναι ἡ μάχη ποὺ δίνει γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση θεσμῶν, ποὺ νὰ στεριώνουν τὴ δική της ἱκανότητα νὰ ὑπηρετεῖ τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο. Θεσμῶν, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐνσωμάτωση ὁρισμένων στρωμάτων, τὰ ὁποῖα νὰ ἀγκιστρώνουν τὶς ἐργαζόμενες μάζες στὸ ἅρμα τῆς «οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης — τῶν μονοπωλίων. Γι' αὐτό, στὸ παραδοσιακὸ ἰδεολογικὸ ὁπλοστάσιο τῆς ἀστικῆς τάξης (ἀντικομμουνισμός, πατρίς, — θρησκεία — οἰκογένεια — ποδοσφαιρικὸ σωματεῖο), ἡ ἀντιπολίτευση ἀγωνίζεται νὰ προσθέσει τὴν ἰδεολογία τῆς «δημοκρατικῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης».

ΕΤΣΙ, ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ἀντιπολίτευση μὲ τὸν ἀνταγωνιστικό τους διάλογο, μὲ τὴ συμφωνία στοὺς στόχους καὶ τὴ διαφωνία στὶς μέθοδες, προσπαθοῦν νὰ μπλοκάρουν τὸ κίνημα: ἡ μιὰ χτυπώντας το ἀλύπητα — ἡ ἄλλη ἐλπίζοντας νὰ τὸ βάλει νὰ σκάψει μόνο του τὸ λάκκο του μέσα στὶς «δημοκρατικὲς» διαδικασίες μὲ προκαθορισμένο περιεχόμενο στὴν προώθηση τῶν στόχων τοῦ κεφάλαιου. Φαίνεται σὰν ἕνα καλοστημένο στοίχημα μὲ κάλπικη δεκάρα: κορώνα, κερδίζουν ἐκεῖνοι — γράμματα, χάνουμε ἐμεῖς. Λογαριάζουν ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Ὅσο καλλίτερα τὰ καταφέρνουν, τόσο ἐντείνεται ἡ ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων ἐνάντια στὶς ἐργαζόμενες μάζες. Ὅσα περισσότερα ἀπ' τὰ καπιταλιστικὰ μέτρα καταφέρνουν νὰ περάσουν, τόσο πιὸ πολὺ ὀξύνονται οἱ συνθῆκες τῆς καθημερινῆς ταξικῆς σύγκρουσης -- στὸ ἐργοστάσιο, στὸ χωράφι, στὸ σχολεῖο, στὸ γιαπί. Ὅλο καὶ περισσότεροι φοιτητές, ἐργάτες, ἀγρότες βρίσκονται σὲ ἀνοιχτὴ σύγκρουση μὲ τὴν καπιταλιστικὴ ἐκμετάλλευση καὶ καταπίεση. Τὸ φοιτητικὸ ξέσπασμα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀρχή. Αὐτοῦ ἀκριβῶς βρίσκεται ὁ ἀγώνας μας: τὴ σύγκρουση αὐτὴ νὰ τὴν ὀργανώνουμε, νὰ τὴ δυναμώνουμε ἐνάντια στὴ χουντικὴ καταπίεση, ἐνάντια στὴν ἀστικὴ καὶ ρεφορμιστικὴ παραπλάνηση. Καὶ μὲ κάθε ἀνέβασμα αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα, μὲ κάθε καινούργια ἀνοιχτὴ μάχη ποὺ θὰ δίνει τὸ μαζικὸ κίνημα, θὰ ἀδυνατίζει περισσότερο ἡ μανούβρα τῆς «ὁμαλοποίησης», θὰ ὀξύνονται οἱ ἀστικὲς διαμάχες, θὰ βαθαίνει ἡ κρίση τῆς καπιταλιστικῆς ἐξουσίας.

(1) Τὴν πολιτικὴ τοῦ «συνεταιρισμου» τῶν μικροκαλλιεργητῶν, σὰ μορφὴ συγκέντρωσης τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς σὲ μεγάλες ἐπιχειρήσεις ποὺ ἐλέγχει τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο, προωθεῖ καὶ ἡ χούντα — μόνο ποὺ διορίζει ἀντὶ νὰ ἀφήνει νὰ ἐκλεγοῦν οἱ διοικήσεις. Παράδειγμα εἶναι ὁ «βιομηχανικὸς ὀπωρώνας» Πιερίας (βλέπε «Οἰκονομικὸ Ταχυδρόμο» 1.6.72), ὅπου 150 μικροπαραγωγοὶ «πείστηκαν» ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Γεωργίας νὰ ἑνώσουν τὰ κτήματά τους δημιουργώντας μιὰ ἐκμετάλλευση 1500 στρεμμάτων. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ πέρα: Ὁ Σ.Ε.Β. καὶ τὸ Πολυτεχνεῖο Θεσσαλονίκης ἔκαναν τὶς ἐδαφολογικὲς μελέτες καὶ σχεδίασαν τὰ ἀπαραίτητα ἀρδευτικὰ ἔργα, ποὺ πραγματοποιήθηκαν ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Ἐγγείων Βελτιώσεων, ἡ Ὑπηρεσία Γεωργίας διάλεξε τὰ δενδρύλια καὶ προγραμμάτισε τὴ φύτευσή τους, ἐνῶ ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα διάλεξε τὸν ἀναγκαῖο μηχανικὸ ἐξοπλισμὸ καί, φυσικά, διάθεσε καὶ τὸ σχετικὸ «χαμηλότοκο» δάνειο. Ἀπὸ τοὺς παραγωγοὺς — ποὺ νομικὰ διατηροῦν ἀκόμα τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας τῆς γῆς — πέντε διορίστηκαν ἀπ' τὸν νομάρχη σὰν διαχειριστικὴ ἐπιτροπή. Οἱ ὑπόλοιποι 145 ... ἐξεπαιδεύθησαν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν μηχανημάτων καὶ ἐπὶ τῶν τεχνικῶν δενδροκομικῶν μεθόδων. Ἀκόμα τοὺς ἐξηγοῦνται τὰ ἀγαθὰ τῆς ὁμαδικῆς γεωργίας...

Η ΜΑΜΗ
ΜΑΗΣ – ΙΟΥΝΗΣ '72

Ἀντιμπεριαλιστικὴ Πάλη, Πάλη γιὰ τό Σοσιαλισμὸ

Η ΜΑΜΗ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '72

ΣΤΙΣ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ἡ «μυστικὴ» συμφωνία τῆς χούντας καὶ τῶν Ἀμερικάνων — ποὺ συζητιότανε γιὰ ἐφτὰ μῆνες περίπου — μπῆκε σ' ἐφαρμογή. Μιὰ μοίρα τοῦ ἕχτου στόλου τῶν Ε.Π.Α. ἀγκυροβόλησε στὸν Πειραιᾶ. Λίγες μέρες ἀργότερα τὴν ἀκολούθησε ἡ ἀπόβαση 300 οἰκογενειῶν, ποὺ τὶς ὑποδέχτηκε ἡ χούντα μὲ πανηγυρισμοὺς καὶ φανφάρες. Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς διαδικασίας θὰ βρίσκονται στὴν Ἑλλάδα 35.000 Ἀμερικανοί.

ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ ΓΕΓΟΝΟΣ, σὲ μιὰ περίοδο ὅπου μὲ τὴν ἧττα στὸ Βιετνὰμ καὶ τὴ διεθνὴ νομισματικὴ κρίση βαθειὲς ρωγμὲς ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζονται στὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ, μᾶς δείχνει πὼς ὁ ἰμπεριαλισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀκόμα σὲ θέση νὰ περνάει στὴν ἐπίθεση, ὁπουδήποτε βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Παρ' ὅλο ποὺ ἡ νίκη τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων στὸ Βιετνὰμ τὸν τράνταξε ἀπ' τὰ θεμέλιά του, δὲν μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ἀκόμα γιὰ μιὰ γενικὴ ὑποχώρηση τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ, μιὰ ἀπάρνηση, δηλαδή, τοῦ ρόλου τοῦ «χωροφύλακα τοῦ κόσμου». Ἡ κυρίαρχη τάξη τῶν ΕΠΑ, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἀντέχει πιὰ τὸν ἀνοιχτὸ συναγωνισμὸ μὲ τὸ μαζικὸ κίνημα (ὅπως μᾶς δείχνει τὸ Βιετνάμ), φαίνεται ἀκόμα ἱκανὴ νὰ δημιουργεῖ καταστάσεις τὶς ὁποῖες νὰ ἐκμεταλλεύεται γιὰ τὸ δικό της ὄφελος. Μιὰ τέτοια περίπτωση ἦταν ἡ ἱκανότητα τῶν Ε.Π.Α. νὰ ἐφαρμόσουν τὴ βάρβαρη ταχτικὴ τῆς βιετναμοποίησης, ποὺ ματοκύλισε τὴ μισὴ Ἰνδοκίνα, ἀφοῦ ἦταν πιὰ κιόλας φανερὸ πὼς ἡ μάχη εἶχε χαθεῖ, ἔτσι ὥστε νὰ δημιουργήσουν καινούργια προβλήματα, ποὺ θὰ χρειαστοῦν καινούργιες λύσεις, καινούργιους συμβιβασμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ Ε.Π.Α. ἔχουν πολλὰ νὰ κερδίσουν.

Η ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΑΥΤΗ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα μόνο τῆς δύναμης ποὺ ἀπομένει στὸν ἰμπεριαλισμό, μὰ καὶ τοῦ γενικώτερου κλίματος «συμβιβασμῶν», ποὺ ἀπορρέει ἀπ' τὴν πολιτικὴ τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης». Δηλαδή, ἡ στρατηγικὴ τῆς βιετναμοποίησης καὶ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴ φάση τῶν διαπραγματεύσεων, ἀντανακλᾶνε τὶς δύο ὄψεις τῆς μιᾶς ἀντίφασης μεσα στὴν ὁποία παλεύει ὁ ἰμπεριαλισμός: ἡ ἀνάγκη νὰ μάχεται σὲ συνεχῶς πιὸ πολυάριθμα μέτωπα, ἐνῶ ἀναγκάζεται νὰ «παγώνει» τὴν κατάσταση γιὰ νὰ ἐπιλύει τὰ προβλήματα ἕνα - ἕνα. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀντίφαση κατορθώνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ ξεγλιστράει ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός, βασιζόμενος στὴν ἐγκύηση τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», τῆς ἐπιθυμίας, μ' ἄλλα λόγια, τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης νὰ διαπραγματεύεται, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ὁ ἔλεγχος πάνω στὶς μάζες — ποὺ θἆταν τὸ ἀναπόφευχτο ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαπραγμάτευτης τέλειας συντριβῆς τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Ἔτσι, ἂν καὶ στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ ὁ ἰμπεριαλισμὸς ἔχασε τὴ μάχη, ἀκόμα δὲν ἔχει χάσει τὸν πόλεμο. Ἀντίθετα στὴ Μέση Ἀνατολή, μετὰ τὴν ἧττα τοῦ παλεστινιακοῦ κινήματος, παρατηροῦμε, μὲ τὰ ζίγκ - ζάγκ τοῦ Σαντάτ, τὶς ἐξελίξεις στὴν Τουρκία καὶ τὴν «ἑδραίωση» τῶν Ἀμερικάνων στὴν Ἑλλάδα, μιὰ ἀναμφισβήτητη μεταβολὴ τοῦ στάτους κβὸ ὑπὲρ τῶν ΕΠΑ. Ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός, λοιπόν, ὄχι μόνο ὑφίσταται ἀκόμα σὰν δύναμη - ἐμπόδιο στὸ σοσιαλισμὸ (Ἰνδοκίνα), ἀλλὰ μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐλπίζει πὼς τὰ ἐπιθετικά του σχέδια εἶναι δυνατὸ νὰ μποῦν σ' ἐφαρμογὴ (Ἀνατολικὴ Μεσόγειο).

ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ καὶ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, δὲ θἄπρεπε νὰ παρεξηγήσουμε τὶς ἐπιθετικὲς αὐτὲς τάσεις καὶ νὰ ὑποθέσουμε πὼς ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς εἶναι ἡ ἔκφραση ἑνὸς παρανοϊκοῦ Πενταγωνισμοῦ (ὅπως τὸ θέλει ἡ ἀστικὴ διανόηση) ποὺ ἀποζητάει τὴ δύναμη γιὰ τὴ δύναμη, μέσα σὲ μιὰ καταστροφικὴ μέθη. Ὁ ἰμπεριαλισμὸς εἶναι ἡ ἔκφραση ἑνὸς οἰκονομικοῦ συστήματος ποὺ τὸ πεντάγωνο ἐξυπηρετεῖ κι' ὄχι καθοδηγεῖ. Δηλαδή: Τὰ μεγάλα μονοπώλια στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐξασφαλίσουν περισσότερες ἀγορὲς γιὰ τὰ προϊόντα τους καὶ φτηνὲς πρῶτες ὕλες γιὰ τὶς βιομηχανίες τους, ν' αὐξήσουν τὰ κέρδη καὶ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ κεφάλαιου, καταφεύγουν — μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν καταπιεστικῶν μηχανισμῶν τῶν μητροπόλεων τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τῶν δορυφό-

ρων τους — σὲ μορφὲς ἐλέγχου τῶν σχέσεων παραγωγης, ποὺ ἔρχονται ἀντιμέτωπες μὲ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζόμενων σὰ σύνολο καὶ γιὰ τοῦτο αὐτὲς οἱ μορφὲς εἶναι ἡ μιὰ πιὸ βίαιη ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἡ ἐπεχτατικὴ αὐτὴ πολιτικὴ τῶν μονοπωλίων, πέρα ἀπ' τὸ ὅτι πολλαπλασιάζει τὰ κέρδη, ἀποχτᾶ καὶ στρατηγικὴ σημασία. Μὲ τὶς στρατιωτικὲς βάσεις σὲ ξένα ἐδάφη καὶ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, ποὺ συνοδεύουν τὴν οἰκονομικὴ διείσδυση, ἡ ἐπεχτατικὴ πολιτικὴ χρησιμεύει καὶ σὰ μέτρο προστασίας τοῦ κοινωνικο - οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς μητρόπολης, τῶν μηχανισμῶν ἀναπαραγωγῆς τοῦ κεφάλαιου καὶ τῆς ἰδεολογίας του, πάνω στὰ ὁποῖα βασίζονται ὅλα τὰ προνόμια τῆς κυρίαρχης τάξης (καὶ κατὰ συνέπεια καὶ τῶν δορυφόρων της). Ἐφ' ὅσο αὐτὰ παραμένουν ἀσφαλῆ, ἡ ἔννοια τῆς «στρατηγικῆς σημασίας» μεταβάλλεται αὐτόματα ἀπὸ ἀμυντικὴ σὲ ἐπιθετική. Κι ἔτσι φτάνουμε στὸ φαινόμενο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ: ἑδραίωση καὶ προστασία τῆς κυριαρχίας ἑνὸς οἰκονομικοῦ συστήματος ποὺ χαραχτηρίζεται ἀπὸ τὴ μονοπωλιακὴ ἀνάπτυξη, ἀποβλέποντας στὴν ἀπεριόριστη ἐξάπλωση αὐτῆς τῆς κυριαρχίας.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸ πλάνο, τώρα, εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβει κανεὶς τί σημαίνει ἡ ἀμερικάνικη ἐπέμβαση στὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδας γενικά, καὶ πιὸ συγκεκριμένα ἡ παρουσία τοῦ ἔχτου στόλου στὰ ἑλληνικὰ νερὰ σήμερα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ 35.000 ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, παρ' ὅλο ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα συγκλονιστικὸ γεγονὸς μὲ πιθανότατα τραγικὲς ἐπιπτώσεις στὸν ἑλληνικό, καὶ γενικώτερα Μεσογειακὸ, χῶρο δὲν ἦρθε σὰν ἔκπληξη γιὰ κανένα παρὰ φάνηκε σὰν τὸ λογικὸ ἐπακόλουθο τῆς πολιτικῆς τῆς χούντας μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἔκφρασης καὶ προώθησης τῶν συμφερόντων τοῦ κεφάλαιου (διεθνοῦς καὶ ντόπιου) καὶ τῶν ἐπιθετικῶν σχεδίων τοῦ ΝΑΤΟ.

Ὁ ἀστικὸς ἀντιπολιτευόμενος τύπος στάθηκε σὲ διάφορα ἐπεισόδια, ὅπως ὁ ξυλοδαρμὸς τοῦ ταξιτζῆ, τὸ θόρυβο τοῦ αὐξανόμενου ἀριθμοῦ νυχτερινῶν κέντρων καὶ τὶς πουτάνες ποὺ γυροφέρνουν στὰ «ἀξιοπρεπῆ» προάστια τῆς πρωτεύουσας, γιὰ νὰ ἐξαπολύσει τὴν ἐπίθεσή του ἐνάντια στὴ χούντα, ποὺ ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ ἕναν ἠθικὸ βιασμὸ τοῦ ἔθνους καί, ἔμμεσα, (ἰδιαίτερα πάνω στὸ θέμα τῆς ἑτεροδικίας) νὰ τὴν κατηγορήσει γιὰ δουλοπρεπῆ στάση ἀπέναντι στοὺς Ἀμερικάνους.

ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΕΣ τὶς γραμμὲς δὲν τὴ μονοπώλησε ὁ ἀστικὸς τύπος. Οἱ ρεφορμιστές, στὴν εἰλικρινῆ τους προσπάθεια νὰ μὴ μείνουν οὐρά, ἄνοιξαν μιὰ μεγάλη καμπάνια ἐνάντια στοὺς «Ἐφιάλτες» — «πιστολέρος» ἀνατυπώνοντας γράμματα ἀπὸ ἀθηναϊκὰ περιοδικὰ καὶ παρουσιάζοντας κεφάτα χρονογραφήματα στρέφοντας τὴν προσοχή μας στοὺς κίνδυνους ποὺ συνεπάγονται μὲ τὴν παρουσία τῶν Ἀμερικάνων, ὅπως οἱ περιπτώσεις κοριτσιῶν «καλῶν οἰκογενειῶν», ποὺ παρασύρονται ἀπ' τοὺς ἀνήθικους πεζοναῦτες, τὰ νυχτερινὰ κέντρα, τὴν κακὴ τύχη τῶν ἰδιοκτητῶν ποὺ νοικιάζουν σπίτια σὲ ἀμερικάνικες οἰκογένειες καὶ τὰ βρίσκουν μετὰ ρημαγμένα. Δηλαδὴ οἱ ρεφορμιστὲς στὰ παράνομα ὄργανά τους κράτησαν τὴν ἴδια στάση, ποὺ κράτησαν οἱ ἀστοὶ στὰ νόμιμα ἔντυπά τους.

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ Η ΤΥΧΗ τῶν κοριτσιῶν «καλῶν οἰκογενειῶν», οἱ τρύπες στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, ὁ θόρυβος τῶν νυχτερινῶν κέντρων καὶ ἡ κυκλοφορία γυναικῶν «ἐλαφρῶν ἠθῶν» εἶναι πρόβλημα γιὰ κάποια ὁρισμένη μερίδα τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ἀλλὰ σαφῶς δὲν ἀποτελεῖ πόλο συσπείρωσης τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων.

ΟΙ «ΛΙΜΕΝΙΚΕΣ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΕΙΣ», ἡ συνεχὴς προκλητικὴ παρουσία τοῦ ἀμερικάνικου ὁπλοστάσιου καὶ προσωπικοῦ στὴν Ἑλλάδα, ποὺ κάνει ὁποιαδήποτε σύρραξη στὸ μέλλον ἀφάνταστα πιὸ δύσκολη καὶ ποὺ ἐκθέτει τὴ χώρα στοὺς ἄμεσους κίνδυνους πυρηνικοῦ πολέμου, εἶναι ἕνα σχέδιο, ποὺ — μολονότι μπόρεσε νὰ μπεῖ σ' ἐφαρμογὴ μόνο κάτω ἀπὸ συνθῆκες δικτατορίας — ἔχει τὶς ρίζες του πολὺ πιὸ πίσω ἀπ' τὸν Ἀπρίλη τοῦ '67.

ΟΙ ΑΝΤΙΧΟΥΝΤΙΚΟΙ ΑΣΤΟΙ φυσικὰ ἀρνοῦνται κάθε τέτοια κατηγορία. Ἀρνοῦνται πὼς ἡ συνθήκη τοῦ '53 (ποὺ ἔβαλε τὴν Ἑλλάδα στὸ ΝΑΤΟ), ἡ εἰδικὴ συμφωνία τοῦ '56 πάνω στὸ θέμα τῆς ἑτεροδικίας καὶ τὸ καταπάτημα τῆς λαϊκῆς θέλησης τὸ καλοκαίρι τοῦ '65 ἔχουν καμμιὰ σχέση μ' αὐτά, ποὺ γίνονται σήμερα. Ἐπιμένουν πὼς οἱ σημερινὲς ἐξελίξεις δὲν ἔχουν τίποτα νὰ κάνουν μὲ τὶς δικές τους συμφωνίες μὲ τοὺς Ἀμερικάνους καὶ πὼς εἶναι ἀποκλειστικὸ προϊὸν τῆς χουντικῆς πολιτικῆς. Ὁ Μαρκεζίνης, ἕνας ἀπ' τοὺς βασικοὺς ὑπεύθυνους γιὰ τὴν εἰσδοχὴ τῆς Ἑλλάδας στὸ ΝΑΤΟ, μᾶς διαβεβαιώνει πώς, σύμφωνα μὲ τὴ συνθήκη τοῦ '53 τέτοιου εἴδους παραχωρήσεις χρειάζονται νέες, εἰδικὲς συμφωνίες καὶ πώς, ἐπειδὴ «οἱ συνάψαντες τὴ συμφωνία δὲν εἶχαν βεβαίως πρόθεση νὰ ἀπαλλοτριώσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα γιὰ πάντα», δὲ θὰ δεχόντουσαν καμμιὰ τέτοια συμφωνία. Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀντιπαραθέτοντας τὸ δικό τους «ὑπερεθνικὸ» ξεπούλημα στοὺς Ἀμερικάνους στὸ «ἀντε-

θνικὸ» ξεπούλημα τῆς χούντας, οἱ ἀστοὶ καθησυχάζουν τὴ συνείδησή τους. Αὐτὴ ἡ διαφορὰ χούντας — ἀντιπολιτευόμενων ἀστῶν δὲν ἀπορρέει βέβαια ἀπὸ καμμιὰ «σωστὴ» ἑρμηνεία τῶν κανόνων τῆς «ἠθικῆς» ποὺ βάζουν ὅρια στὸ τί δίνουμε καὶ τί δὲ δίνουμε στοὺς 'Αμερικάνους μὰ μόνο ἀπ' τὴ διαφορὰ πάνω στὸν τρόπο ἐξάρτησης ἀπ' τὰ ξένα μονοπώλια καὶ στὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ μονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς στὴν Ἑλλάδα στὸ σημερινὸ στάδιο τῆς ἀνάπτυξής του.

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ τῆς Ἑλλάδας εἶναι πεισμένη στὸ σύνολό της πὼς ὁ ἑλληνικὸς καπιταλισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ προωθηθεῖ ἀποτελεσματικὰ ἂν βασιστεῖ μόνο σὲ ἐνδογενεῖς παράγοντες. Οἱ νόμοι, τὰ διατάγματα καὶ τὰ μέτρα γιὰ τὴν «προσέλκυση ξένων κεφαλαίων» ἦταν καὶ εἶναι κεντρικὸ σημεῖο στὰ προγράμματα ὅλων τῶν ἀστικῶν κομμάτων (ἄρθρο 112 στὸ Σύνταγμα τοῦ '52, Ν.Δ. 2687)53, Ν.Δ. 2928) 54, Ν.Δ. 4256)62) καί, φυσικά, καὶ τῆς χούντας (ἄρθρο 22 τοῦ Συντάγματος τοῦ '68, διάφοροι 'Αναγκαστικοὶ Νόμοι). Καὶ ὅταν οἱ ἀστοὶ μιλοῦν γιὰ «προσέλκυση ξένων κεφαλαίων», δὲν ἐννοοῦν κάποια περιθωριακὴ οἰκονομικὴ δραστηριότητα, ἀλλὰ τὴν καρδιὰ τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ: ἐπιθυμία τους εἶναι ἡ συμμετοχὴ σὲ «νέες, ἐπώνυμες, μεγάλες, παραγωγικές, αὐτοδύναμες, ἐξαγωγικὲς» ἐπενδύσεις ποὺ πρέπει νὰ πεισθεῖ νὰ φτιάξει τὸ ξένο κεφάλαιο στὴν Ἑλλάδα (βλέπε δημόσια συζήτηση Μακαρέζου — Παπαληγούρα καθὼς καὶ τὶς ἀπόψεις τοῦ Λαμπράκη στὸν Οἰκονομικὸ Ταχυδρόμο, 9)11)72). Γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ στόχου εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ κινητοποιηθοῦν γιὰ νὰ ἐκμεταλλευτοῦν μὲ αὐξανόμενη ἐπιθετικότητα ἀκόμη καὶ τὴν τελευταία ἰκμάδα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ («... δὲν ἀρκοῦν πιὰ τὰ κίνητρα καὶ τὰ κριτήρια ποὺ προσέλκυσαν μία «Πεσσινὲ» νὰ φτιάξῃ τὸ ἀλουμίνιο, τὸν κ. Νιάρχο νὰ φτιάξει τὰ Ναυπηγεῖα, τὴν ΕΣΣΟ νὰ κατασκευάσει τὸ πετροχημικὸ συγκρότημα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὸν κ. Μποδοσάκη - 'Αθανασιάδη νὰ ἀξιοποιήσῃ τὰ ἑλληνικὰ νικελιοῦχα σιδηρομεταλλεύματα ... (χρειάζεται) ἡ βελτίωση τῆς ἀποδοτικότητος τῆς δημοσίας μηχανῆς μὲ λιγώτερα ἀλλὰ καλύτερα ἀμειβόμενα στελέχη, ἡ δραστηριοποίηση τοῦ τραπεζικοῦ μας συστήματος γιὰ νὰ μετέχει τοῦ ἑταιρικοῦ κεφαλαίου σὲ νέες ἐπενδύσεις καὶ ἡ μετάκληση ξένων ἐπιχειρήσεων γιὰ μικτὰ **joint ventures**. (Σημ. Μ. : Κοινὲς προσπάθειες) μὲ ἑλληνικές, ... ἡ ἐπίλυση τοῦ χρονίζοντος προβλήματος τῆς παιδείας στὰ ἴχνη τῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ 1964 καὶ ἰδιαίτερα τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀποτελεῖ... βασικὴ προϋπόθεση προσελκύσεως τῶν ἐπενδυτῶν» ... (Οἰκ. Ταχυδρόμος 9)11)72).

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ, ΟΜΩΣ, τῶν ἀστῶν ἀρχίζουν πάνω στὴ μέθοδο, πάνω στὸν τρόπο ποὺ αὐτὲς οἱ διαδικασίες μπαίνουν σ' ἐφαρμογή. Παρ' ὅλο ποὺ βλέπουν τὴ ζωτικὴ (γι' αὐτοὺς) ἀνάγκη τῆς αὐξανόμενης παρουσίας τοῦ ξένου κεφάλαιου καὶ τῆς ἐξάρτησης ἀπ' αὐτό, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀστοὶ ἔχουν ἀμφιβολίες κατὰ πόσο ἡ ἀμερικάνικη ἐπέμβαση μὲ τὴ σημερινή της μορφὴ συμφέρει τὸν ἑλληνικὸ καπιταλισμὸ μακροπρόθεσμα. Ξεκινώντας ἀπ' τὴν κοινὴ ἀστικὴ διαπίστωση ὅτι τὸ φυσικὸ πλαίσιο ἐξάρτησης τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι ἡ Ε.Ο.Κ. καὶ ἐπισημαίνοντας τὶς ἀλλαγὲς ποὺ γίνονται στὸ ἰμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο μὲ ἐπίκεντρο τὴν Ε.Ο.Κ. (διεύρυνση μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς 'Αγγλίας, Νομισματικές, 'Εμπορικὲς καὶ Στρατιωτικὲς διαπραγματεύσεις Ε.Π.Α. — Ε.Ο.Κ.) οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀστοὶ τονίζουν τὴν ἀνάγκη εὐθυγράμμισης μὲ τοὺς πολιτικοὺς καὶ κοινωνικοὺς θεσμοὺς τῆς Ε.Ο.Κ. (κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία — αἴτημα ποὺ ταιριάζει καὶ μὲ τὰ εἰδικὰ συμφέροντα τῶν ἀντιπολιτευόμενων, μιὰς καὶ βλέπουν τοὺς ἑαυτούς τους σὰν τοὺς φορεῖς ποὺ μποροῦν νὰ στηρίξουν τέτοιους θεσμοὺς στὴν Ἑλλάδα) καὶ παράλληλα κατηγοροῦν τὴ χούντα ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πετύχει τοὺς πιὸ εὐνοϊκοὺς ὅρους ἐξάρτησης («πάγωμα» τῆς συμφωνίας μὲ τὴν Ε.Ο.Κ.) μέσα στὶς σημερινὲς μεταβαλλόμενες διεθνεῖς συνθῆκες, γιατὶ εἶναι ὑπερβολικὰ δεμένη μὲ τοὺς 'Αμερικάνους. Στὸ θέμα τῶν βάσεων, λόγου χάρη, προβάλλουν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ε.Ο.Κ. διαμορφώνει δική της μεσογειακὴ πολιτική, ὑπονοώντας ὅτι αὐτοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ ἀποσπάσουν περισσότερα ἀνταλλάγματα γιὰ τὴν παραχώρηση τῆς Ἑλλάδας σὰν ὁρμητήριο γιὰ τοὺς χωροφύλακες τῆς Μέσης 'Ανατολῆς, ἀπ' ὅτι ἡ χούντα ποὺ πούλησε αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς «ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας» στοὺς 'Αμερικάνους χωρὶς δημοπρασία. Οἱ πολιτικὲς συνέπειες αὐτῶν τῶν θέσεων («διατήρηση» ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἀποκατάσταση «δημοκρατίας»), δεμένες μὲ μιὰ ἀσύδοτη δημαγωγία ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀποπροσανατολίσει τὶς μάζες, σκεπάζουν τὸ ἀληθινὸ πρόβλημα, τὸ μεταμορφώνουν σὲ πρόβλημα ἠθικὸ (οἱ δυνάμεις τοῦ καλοῦ ἐνάντια στὶς δυνάμεις τοῦ κακοῦ) καὶ βοηθᾶνε τοὺς ἀστοὺς νὰ αὐτοπροβληθοῦν σὲ μιὰ ριζοσπαστικὴ πολιτικὴ ἀλτερνατίβα, πού, γεμάτη ἀνθρωπιὰ καὶ ἠθικὲς ἀξίες, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ τόπου καὶ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ...

ΚΑΙ ΕΔΩ ΥΠΑΡΧΕΙ πλήρης ταυτότητα ἀπόψεων ἀστῶν - ρεφορμιστῶν. Τὸ Γραφεῖο 'Εσωτερικοῦ ἀποδέχεται τὶς δικαιολογίες τύπου Μαρκεζίνη καὶ ξεχωρίζει τὴν «ἐθνικὴ» πολιτικὴ τῶν παλιῶν ἀστικῶν κυβερνήσεων μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ΝΑΤΟ, ἀπ' τὴν «ἀντεθνικὴ» πολιτικὴ τῆς χούντας.

'Επίσης κάνοντας τὴν ἴδια ἐκτίμηση γιὰ τὴν κατάσταση τῆς οἰκονομίας, βγάζει καὶ ἀκριβῶς τὰ ἴδια συμπεράσματα μὲ τοὺς ἀστούς: 'Ο ἑλληνικὸς καπιταλισμὸς βρίσκεται σὲ κίνδυνο (ΚΟΜΕΠ 7 — 8). Νὰ τὸν σώσουμε! Καὶ ξεχυλώνουν τὴν ἔννοια τῆς «πλατειᾶς συμμαχίας» γιὰ νὰ χωρέσουν καὶ τὰ δυσαρεστημένα μονοπώλια.

Τὸ κολιγιαννικὸ Κ.Κ.Ε., ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, προχωρώντας πάντα ἐναρμονισμένα μὲ τὴν πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς ἡγεσίας, δὲν μπορεῖ σὲ μιὰ περίοδο «ὕφεσης» νὰ ἀναγγείλει μιὰ νέα ἐπίθεση τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ ἐπιμένει πὼς ἡ «ἐθνοπροδοτικὴ στάση ἀπέναντι σὲ κεφαλαιώδη ἐθνικὰ ζητήματα» γίνεται πάνω στὴ βάση τῶν συμφωνιῶν τοῦ 53 καὶ τοῦ 56 ('Ελεύθερη Πατρίδα 24)9). 'Αλλὰ αὐτὸ παίρνει τὴ μορφὴ προφορικῆς «ἐπίπληξης» καὶ ὄχι οὐσιαστικῆς πολιτικῆς θέσης, γιατί, τὴν ὥρα ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς αὐτὴ ἡ ἐκτίμηση νὰ συνεχιστεῖ στὸ λογικό της συμπέρασμα, διαβάζει στὴν ἀπόφαση τῆς 16ης 'Ολομέλειας: «Τὸ κόμμα μας, ἀπευθυνόμενο στὰ ἄλλα κόμματα γιὰ συνεργασία, προβάλλει ἀπ' τὸ πρόγραμμά τοὺς ἐλάχιστους ἐκείνους ὅρους ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν δεκτοὶ ἀπὸ ὅ λ ο υ ς ὅσοι ἀντιτάσσονται στὴ δικτατορία». Ὅσο γιὰ τὴν οἰκονομία, ὁ Κολιγιάννης ἐπισημαίνει τοὺς κινδύνους γιὰ τὸ οἰκονομικὸ μέλλον τῆς χώρας χωρὶς νὰ παραλείψει βέβαια νὰ μᾶς ἀνακοινώσει τὴν ἐμφάνιση «καινούργιων ἀντιθέσεων» καὶ μέσα στὴν ἴδια τὴν ἀστικὴ τάξη.

ΕΤΣΙ ΟΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΕΣ βλέπουν τὴν καινούργια, πιὸ βάναυση (ποσοτικὰ καὶ ποιοτικὰ) ἐπίθεση τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ ὄχι σὰ μιὰ ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς 'Ελλάδας, ἀλλά, εἴτε σὰν μιὰ μεγάλη ἀπομονωμένη στρατιωτικὴ μανούβρα, εἴτε σὰ μιὰ ἐπίθεση ἐνάντια στὸν ἑλληνικὸ καπιταλισμὸ καὶ σὰν τὸν καταλύτη ποὺ ξεχωρίζει ἀνάμεσα στοὺς «ἐθνικόφρονες», ποὺ θέλουν νὰ δοῦν τὴν 'Ελλάδα νὰ προκόβει καὶ τοὺς «ἐθνοπροδότες» ποὺ δὲν ἔχουν κανένα τέτοιο πόθο καὶ ποὺ ἐξυπηρετοῦν τυφλὰ τοὺς 'Αμερικάνους. Βάζοντας, λοιπόν, τὸ πρόβλημα ἐθνικὰ καὶ ὄχι ταξικά, ὁ ἰμπεριαλισμὸς γιὰ τοὺς ρεφορμιστές, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἀστούς, δὲν εἶναι μιὰ μορφὴ καπιταλισμοῦ σ' ἕνα ὁρισμένο στάδιο ἀνάπτυξης, ἀλλὰ μιὰ ἀνήθικη πρακτικὴ ποὺ θίγει τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ λαοῦ μας. Λὲς καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ δὲν εἶχε θιγεῖ πρωτύτερα, λὲς καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ἡ ἀγροτιὰ δὲν ἔχουν γνωρίσει τὴ βαρβαρότητα τῆς ἀστικῆς κυριαρχίας.

ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΤΕΣ ΚΙ' ΕΘΝΟΣΩΤΗΡΕΣ

Η ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΑΥΤΗ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ἐξελίξεων ἀναγκάζει τὰ ΚΚΕ νὰ πᾶνε πίσω πάλι στὴ θεωρία (πού, τουλάχιστον προφορικά, εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐγκαταλείπουν), πὼς ἡ χούντα εἶναι ὀπισθοδρομική, ἀνθελληνικὴ καὶ ξενόδουλη, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνει μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν 'Ελλάδα, παρὰ εἶναι τὸ σκαλὶ πάνω στὸ ὁποῖο πατᾶνε οἱ 'Αμερικάνοι γιὰ νὰ φτάσουν τὸ στόχο τους, τὴν πυρηνικὴ ζώνη Αἰγαίου, ποὺ εἶναι μιὰ πολὺ παλιὰ ἰδέα καὶ συνεπάγεται μὲ τὴν ὑπανάπτυξη τῆς 'Ελλάδας (βλέπε εἰσήγηση Δ. Βλαντᾶ 6)1950, σελίδα 9), ἰδέα μηχανιστική, ποὺ ὑπερτιμάει τὴ δύναμη τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ ποὺ ἔχει διαψευστεῖ ἀπ' τὴν ἱστορία τῆς μεταπολεμικῆς 'Ελλάδας. 'Η χούντα γιὰ τὰ ΚΚΕ ἐκφράζει τὴ νίκη ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ ξεδιάντροπου ἰμπεριαλισμοῦ, ποὺ δὲν τοῦ καίγεται καρφὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ τόπου ποὺ χρησιμοποιεῖ, εἶναι ἕνα μάτσο πιστολέρος, ποὺ μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὅπλων κρατάει ὅλο τὸν ἑλληνικὸ λαὸ κάτω καὶ ποδοπατάει τὰ «ἐθνικὰ» συμφέροντα. Μὲ λίγα λόγια ἀπάρνηση τῆς ταξικῆς ἀνάλυσης καὶ ἐπιστροφὴ στὸ «ἔθνος καὶ οἱ γκάγκστερς».

ΑΛΛΑ ΑΣ ΔΟΥΜΕ ΠΟΙΑ εἶναι αὐτὰ τὰ περίφημα «ἐθνικὰ» συμφέροντα, ποιὸν ἐξυπηρετεῖ ἡ προώθησή τους καὶ σὲ ποιὸ βαθμὸ ἡ χούντα καταπατάει αὐτὰ τὰ συμφέροντα.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ (μᾶς μαθαίνει ἡ ἀστικὴ ἰδεολογία — γιατὶ μόνο ἐκεῖ τὰ συναντᾶμε) εἶναι τὰ συμφέροντα ἑνὸς λαοῦ σὰ σύνολο, ἑνὸς λαοῦ δίχως ταξικὲς ἀντιθέσεις. Εἶναι δηλαδὴ συμφέροντα «ὑπερβατικὰ» — ἕνα σημεῖο πέρ' ἀπ' τὶς ταξικὲς ἀντιθέσεις, ὅπου οἱ πόθοι ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων συναντιοῦνται. Μ' ἄλλα λόγια τὸ «ἐθνικὸ συμφέρον» εἶναι ἕνα ἁγνὸ προϊὸν τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας, ποὺ ἀρνεῖται τὴν πραγματικότητα καὶ πασκίζει νὰ κατασκευάσει ψεύτικες καταστάσεις, αὐταπάτες, μέσα στὶς ὁποῖες ἐλπίζει νὰ λύσει ἢ νὰ ἐξαφανίσει τὰ προβλήματα, ποὺ πηγάζουν ἀπ' τὸ σύστημα τῆς ἀστικῆς κυριαρχίας. 'Αλλὰ ἐπειδὴ κάτι τέτοιο μπορεῖ μόνο νὰ συμβεῖ κάτω ἀπ' τὶς χειροπιαστὲς συγκεκριμένες συνθῆκες τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης καὶ κοινωνίας, τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ πετύχει τὸ «ἐθνικὸ συμφέρον» εἶναι νὰ καλύψει αὐτὰ τὰ προβλήματα, νὰ παραμερίσει τὶς ταξικὲς ἀντιθέσεις καὶ νὰ τὶς βάλει σὲ δεύτερη μοίρα.

Μ' ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ἡ προώθηση τῶν «ἐθνικῶν συμφερόντων» ἐξυπηρετεῖ ἀντικειμενικὰ τὴν κυρίαρχη τάξη, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπικαλεῖται τὸ ἀφηρημένο «ἔθνος» γιὰ νὰ χαλιναγωγήσει καὶ νὰ ἀποπροσανατολίσει τὶς μάζες καὶ ἔτσι, νὰ μπορεῖ μὲ μεγαλύτερη εὐκολία εἴτε νὰ ἑδραιώσει τὸ σύστημα τῆς ἐκμετάλλευσης ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔχει μπορέσει νὰ διεισδύσει ἀκόμα, εἴτε νὰ ἐντείνει αὐτὴ τὴν ἐκμετάλλευση ἐκεῖ ὅπου τὴν ἔχει κιόλας ἑδραιώσει.

Ἔτσι, τὰ ΚΚΕ, μὲ τὸ νὰ ὑποκαθιστοῦν τὸ στόχο τῆς ταξικῆς πάλης μὲ τὴν ἐκπλήρωση μιᾶς ἀφηρημένης ἐθνικῆς ἐπιταγῆς, ἀρνοῦνται στὴν ἐργατικὴ τάξη τὴ δυνατότητα νὰ ἐμφανιστεῖ σὰν συγκεκριμένη πολιτικὴ ἀλτερνατίβα στὸν ἐκμεταλλευτὴ καὶ καταπιεστή. Καὶ στήνοντας διάφορες «ἐπιστημονικὲς» ἑρμηνεῖες τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ (ποὺ ὅπως εἴδαμε στὴν οὐσία εἶναι μοραλίστικες - ἀστικές), κυνηγᾶνε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ λύσεις μακριὰ ἀπ' τὸ πεδίο τῶν ταξικῶν συγκρούσεων, ἀπὸ τὰ πάνω μὲ συμβιβασμοὺς καὶ συμφωνίες μὲ τὴν «ἄτυχη» ἀστικὴ τάξη τῆς Ἑλλάδας.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΒΑΣΗ τῆς παραπάνω ἐκτίμησης — πὼς ἡ χούντα εἶναι μιὰ παρένθεση ποὺ ζημιώνει τὸν ἑλληνικὸ καπιταλισμὸ (πράγμα, ποὺ γιὰ κάποιο περίεργο λόγο τὰ ΚΚΕ θεωροῦν σὰν δικαιολογία γιὰ μιὰ ἀταξικὴ ἑνιαία ἀντίσταση), ἔρχεται σὲ ἀντίφαση μὲ τὶς οἰκονομικὲς ἀναλύσεις — ἀκόμα καὶ τῶν ρεφορμιστῶν — καὶ μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε σοβαρὴ ἐκτίμηση τῆς κατάστασης, ποὺ μᾶς δείχνει πὼς ἡ χούντα οὔτε παρένθεση εἶναι, οὔτε τυχαῖο συμβὰν (ἀνεξάρτητο ἀπ' τὰ ἐσωτερικὰ ἑλληνικὰ πολιτικα προβλήματα καὶ ἁπλὴ ἔκφραση τῆς θέλησης τῆς Οὐάσιγκτων), οὔτε ἀποτελεῖ φράγμα στὴν καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη. Ἀντίθετα, ἡ χούντα συνέχισε τὴν οἰκονομικὴ πολιτικὴ τῶν προηγούμενων κυβερνήσεων (βλέπε «μυστικὴ» κατάθεση Τάσκα ποὺ «διέρρευσε») καὶ σὲ πολλοὺς τομεῖς πέτυχε (ἀπ' τὴ σκοπιὰ τῶν καπιταλιστῶν) στὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖο καὶ ἦρθε στὴν ἐξουσία, ἐπιταχύνοντας τὶς διαδικασίες συγκέντρωσης καὶ συσσώρευσης τοῦ κεφάλαιου.

ΑΥΤΟ ΒΕΒΑΙΑ ΔΕ ΣΗΜΑΙΝΕΙ πὼς ἡ χούντα ἐκφράζει τὴν καθαρὴ λογικὴ τοῦ κεφάλαιου, πὼς δὲ συναντάει ἐμπόδια — ἰδιαίτερα ἀπ' τὴν ὄξυνση τῶν ταξικῶν ἀντιθέσεων — ἀλλὰ καὶ οὔτε πὼς ἡ ἄλφα ἢ βῆτα ἀνικανότητα τῆς χούντας (ἀνικανότητα σὲ σύγκριση μὲ ἄλλες ἀστικὲς κυβερνήσεις) θὰ μᾶς κάνει νὰ ξεχωρίσουμε τοὺς ἱκανοὺς καὶ ἀνίκανους καπιταλιστὲς σὲ καλοὺς καὶ κακούς. Αὐτὸ ποὺ χωρίζει τὴν κυρίαρχη τάξη εἶναι μόνο τὸ διαφορετικὸ ἐπίπεδο τῆς μὴ κατανόησης τῶν ἀντιφάσεων μέσα στὶς ὁποῖες εἶναι ἀναγκασμένη νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ ἀναπτύσσεται.

ΜΕΣΑ ΛΟΙΠΟΝ Σ' ΑΥΤΟ τὸ πλαίσιο τῆς μονοπωλιακῆς καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης στὴν Ἑλλάδα ἡ θέση «τὸ ἔθνος καὶ οἱ γκάγκστερς» ὁδηγεῖ τοὺς ρεφορμιστὲς ὄχι μόνο νὰ ξεχωρίσουν τοὺς καπιταλιστὲς σὲ καλοὺς καὶ κακούς, μὰ καὶ στὸ νὰ ἑρμηνεύουν τὶς δυσκολίες τῆς χούντας ὄχι σὰν ἀποτέλεσμα τῶν γενικῶν ἀντιθέσεων ἑνὸς συστήματος καπιταλιστικῆς κυριαρχίας, ἀλλὰ σὰν τὰ ἰδιαίτερα προβλήματα μιᾶς κλίκας σκοταδιστῶν, ποὺ δὲν ξέρει τί κάνει. Ἀποφεύγοντας μ' αὐτὸν τὸν στρουθοκαμηλισμὸ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν πραγματικότητα, ἀφαιροῦν τὸ ταξικὸ περιεχόμενο ἀπ' τοὺς ἀγῶνες τῶν ἐργαζόμενων, καὶ τὸ καναλάρουν σὲ κάποιο ἀφηρημένο «ἐθνικὸ» «ἀντισκοταδιστικὸ» δρόμο εὐνουχίζοντάς τους πολιτικά. Ἔτσι, στὴν τελευταία ἀνάλυση (στὴν πραγματικότητα δηλαδὴ) ἀναζητοῦν λύσεις γιὰ τὴν καλλίτερη λειτουργία τῆς καπιταλιστικῆς παραγωγῆς. Γιατί τί ἄλλο μποροῦν νὰ ἐννοοῦν οἱ «ἀναλύσεις» τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ, πὼς «σήμερα ἐναντίον τῆς χούντας τάσσεται ἡ δεξιά... ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα περιλαμβάνει δυνάμεις ποὺ ἔχουν στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὰ μονοπώλια», πὼς ἡ πολιτικὴ τῆς χούντας «προκαλεῖ σοβαρὲς ἀνησυχίες σὲ ἰσχυροὺς οἰκονομικοὺς κύκλους τῆς χώρας μας, ἀνησυχίες ποὺ τροφοδοτοῦν μιὰ δυσμενὴ στάση γιὰ τὴ δικτατορία ἀπὸ μέρους τους» καὶ πὼς αὐτὸ «ἀποτελεῖ τὸν κύριο μοχλὸ τῶν ἐξελίξεων στὴ χώρα μας» (ΚΟΜΕΠ 7—8, Ἰούλης - Αὔγουστος '72);

"ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΚΟΜΠΙΝΑ"!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΒΛΕΠΟΥΜΕ, πὼς ἡ χούντα δὲν ποδοπατάει τὰ «ἐθνικὰ» συμφέροντα, γιατὶ (γιὰ τοὺς μαρξιστὲς ἐννοεῖται φυσικὰ) κάτι τέτοιο εἶναι ἀνύπαρκτο. Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν Ἑλλάδα, εἶναι, πὼς ἡ χούντα, πέρα ἀπ' τὴν ταξικὴ ἀναμέτρηση μὲ ὅλα τὰ στρώματα τῶν ἐργαζόμενων στὴν πόλη καὶ στὸ χωριὸ ποὺ καταπιέζει, ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει καὶ τὸν ἐσωταξικὸ ἀνταγωνισμὸ τῶν ἀντιπολιτευόμενων ἀστῶν. Δηλαδή, δὲν εἶναι τὸ «ἔθνος», ποὺ βρίσκεται σὲ κίνδυνο, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα ἑνὸς κομματιοῦ τῆς ἀστικῆς τάξης ποὺ ἐπιδιώκει ἀλλαγὲς στὸν τρόπο ἐξάρτησης τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ ἀπ' τὸ ἰμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ξεχωρίζει τοὺς Μαρξιστὲς ἐπαναστάτες ἀπὸ τοὺς ἀστοὺς μεταρρυθμιστές, εἶναι ἡ ταξικὴ ἀνάλυση καὶ ἡ πρακτικὴ ποὺ πηγάζει ἀπ' αὐτήν, σὲ ἀντιπαράθεση μὲ τὰ κατασκευάσματα τοῦ ἀντιυλιστικοῦ «καθαροῦ λόγου».

Βέβαια ἡ προώθηση τῆς ἰδέας τῆς «ἐ-

θνοπροδοσίας» (πού ξεκόβει ἀπ' τὴν ταξικὴ ἀνάλυση) δὲν εἶναι οὔτε τυχαία οὔτε μιὰ ἁπλὴ θεωρητικὴ παρέκκλιση ἀπ' τὸν Μαρξισμό. Ἡ προώθηση αὐτῆς τῆς ἰδέας ἐξυπηρετεῖ τοὺς σκοποὺς τῶν ρεφορμιστῶν σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Μὲ τὴν ταχτικὴ τῆς ἀταξικῆς ἑνιαίας ἀντίστασης στὰ ἀνδρείκελα τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ:

● 1ο Ξεκόβουν τὴν ἀντι - ἰμπεριαλιστικὴ πάλη ἀπ' τὴν πάλη γιὰ τὸν σοσιαλισμὸ (Ξεκόβουν δηλαδὴ τὴν πάλη ἐνάντια στὸν μονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ ἀπ' τὴν πάλη ἐνάντια στὸν καπιταλισμό). Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἔχει ὁρισμένα ἐνδιαφέροντα πράματα νὰ πεῖ ὁ Λένιν: «Ἡ ἀπάντηση τοῦ προλεταριάτου στὴν οἰκονομικὴ πολιτικὴ τοῦ χρηματιστικοῦ κεφάλαιου, στὸν ἰμπεριαλισμό, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐλεύθερο ἐμπόριο, ἀλλὰ σοσιαλισμός». «Ὁ Κάουτσκυ ξέκοψε ἀπὸ τὸν Μαρξισμὸ μὲ τὸ νὰ διαλαλάει στὴν ἐποχὴ τοῦ χρηματιστικοῦ κεφάλαιου ἕνα ἀντιδραστικὸ ἰδεῶδες, «εἰρηνικὴ δημοκρατία», γιατὶ ἀντικειμενικὰ αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες μᾶς τραβάει πίσω ἀπ' τὸ μονοπωλιακὸ στὸν μὴ - μονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ καὶ εἶναι μιὰ ρεφορμιστικὴ κομπίνα». («Ἰμπεριαλισμός, τὸ ἀνώτατο στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ», κεφ. IX: «Κριτικὴ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ»).

● 2ο Περιορίζουν τὸν ἀντι - ἰμπεριαλιστικὸ ἀγώνα σὲ ἀντι - αμερικανικό. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔρχονται σὲ πλήρη συμφωνία μὲ τοὺς ἀντιχουντικοὺς ἀστούς, πού, φυσικά, δὲν ὁραματίζονται καμμιὰ σοσιαλιστικὴ κοινωνία, οὔτε θέλουν νὰ δοῦν τὸν περιορισμὸ τῆς ἀμερικάνικης ἐπιρροῆς νὰ ἀκολουθιέται ἀπὸ τὴ συντριβὴ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, μὰ μόνο ἀπ' τὴ δική τους μορφὴ καπιταλιστικῆς ἐξουσίας. Ἔτσι οἱ ρεφορμιστὲς ἀγκαλιάζουν κι αὐτοὶ τὴν ἰδέα τῆς «δημοκρατικῆς» Εὐρωπαϊκῆς «Κοινότητας», ἐξιδανικεύουν τὴν Κοινὴ Ἀγορὰ καὶ μὲ εἰλικρινῆ θλίψη μᾶς δηλώνουν τὸ τί χάνουμε ἀπὸ τὰ ὄργια δημοκρατίας καὶ οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης ποὺ προσφέρει ἡ Ε.Ο.Κ.. Βέβαια μὲ κανένα τρόπο δὲ θέλουν νὰ δοῦν πὼς ἡ Κοινὴ Ἀγορά, ἡ «δημοκρατικὴ Εὐρώπη» δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰν ἄλλη μορφὴ μονοπωλιακῆς ἀνάπτυξης, μιὰ ἄλλη μορφὴ ἰμπεριαλισμοῦ.

Ο ΔΥΤΙΚΟ — ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ εἶναι ἕνας ἰμπεριαλισμὸς ἀτόφιος, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα νὰ ζηλέψει ἀπ' τὸν ἀμερικάνικο, ἀλλὰ μὲ τὸ δικό του σύστημα ἐκμετάλλευσης καὶ ἐξάπλωσης: Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἀποδέχεται τὶς δημοκρατικὲς διαδικασίες — ὄχι γιὰ λόγους ἠθικῆς, ἀλλὰ γιὰ λόγους πρακτικῆς πολιτικῆς: ἀπαλύνοντας τὶς ταξικὲς ἀντιθέσεις, ὁ ἔλεγχος πάνω ἀπ' τὶς μάζες εἶναι πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικὸς καὶ πολὺ πιὸ ἀσφαλής. Τώρα μάλιστα μὲ τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις (ἀποδοχὴ ἀπ' τὸ Κ.Κ. Ἰταλίας τοῦ «Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου»), οἱ κεφαλαιοκράτες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἐλπίζουν πὼς τὰ οὐσιαστικά τους προβλήματα ἔχουν ἀρχίσει νὰ λύνονται. Γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους — μὰ καὶ γιὰ καθαρὰ δημαγωγικοὺς — ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς μελλοντικοὺς συνεταίρους νὰ ἀκολουθοῦν παρόμοιες διαδικασίες στὶς χῶρες τους, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ δημιουργοῦνται ἀνωμαλίες στὴν ἁρμονία τῆς καπιταλιστικῆς εὐρωπαϊκῆς κοινότητος. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, τίποτα δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἔχουν ἐκτεταμένες ἐμπορικὲς σχέσεις μὲ μὴ - δημοκρατικὰ κράτη (λ.χ. Ἱσπανία, Ἰνδονησία) καὶ καμμιὰ ἠθικὴ δὲν τοὺς ἀπαγορεύει ν' ἀκολουθοῦν μιὰ βάναυση ἰμπεριαλιστικὴ ἐπεχτατικὴ οἰκονομικὴ πολιτικὴ στὴν Ἀφρική.

Ἡ Ἀφρικὴ εἶναι ἕνας χῶρος ὅπου τὸ ἀμερικάνικο κεφάλαιο δὲν πρόλαβε νὰ διεισδύσει ὁλοκληρωτικὰ προτοῦ συνέλθουν τὰ δυτικο - εὐρωπαϊκὰ κράτη ἀπ' τὶς καταστροφὲς τοῦ δεύτερου παγκόσμιου πόλεμου. Ἔτσι, παρ' ὅλο ποὺ ἡ κυριαρχία τῶν ΕΠΑ ἔχει ἐξαπλωθεῖ σὲ διάφορες πρώην ἀποικίες τῆς Μ. Βρετανίας (ὅπως Νιγηρία, Ζάμπια, Σουδάν), ἡ δυτικὴ καὶ κεντρικὴ Ἀφρική, οἱ πορτογαλικὲς ἀποικίες, τὸ Μαλάουι καὶ ἡ Μαδαγασκάρη ἀποτελοῦν ἀποκλειστικὴ ζώνη ἐπενδύσεων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κεφάλαιου. Γιὰ παράδειγμα στὴ Μοζαμβίκη τὸ γιγάντιο φράγμα τοῦ Καμπὸρ — Μπάσα (τὸ μεγαλύτερο στὸν κόσμο), χρηματοδοτεῖται ἀπὸ εὐρωπαϊκὲς τράπεζες (Γαλλία, Ἀγγλία, Ὁλλανδία), ἐνῶ ἡ Ἀγγόλα εἶναι πιὰ παράρτημα τοῦ Γαλλο - Γερμανο - Ἰταλικοῦ κεφάλαιου. Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει αὐτὴ τὴν ἀποκλειστικότητα ὁ Δυτικο - Εὐρωπαϊκὸς ἰμπεριαλισμὸς ἔχει ἀνυψώσει προστατευτικοὺς δασμοὺς ποὺ ἐμποδίζουν τὸ ἀμερικάνικο κεφάλαιο νὰ διεισδύσει.

Παρ' ὅλο ὅμως ποὺ ὑπάρχει αὐτὸς ὁ φανερὸς συναγωνισμὸς μεταξὺ Ε.Ο.Κ. καὶ Ε.Π.Α. οἱ σχέσεις τῶν δύο δὲν εἶναι ἀνταγωνιστικές, καθὼς ἐκφράζουν τὸ ἴδιο πολιτικο - οἰκονομικὸ σύστημα καὶ ἔχουν τὸν ἴδιο κοινὸ ἐχθρό: τὸ σοσιαλισμό. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλαίσιο διαδικασιῶν συναγωνισμοῦ μὰ ὄχι ἀνταγωνισμοῦ μὲ τὶς ΕΠΑ, μπορεῖ νὰ καταλάβει κανεὶς τὴ στάση τοῦ δυτικο - εὐρωπαϊκοῦ κεφάλαιου ἀπέναντι στὴ χουντικὴ Ἑλλάδα. Παρ' ὅλο τὸ «πάγωμα» τῆς συμφωνίας σύνδεσης, ἡ ΕΟΚ μὲ κανένα τρόπο δὲν «μποϋκοτάρισε» τὴ μὴ - δημοκρατικὴ Ἑλλάδα. Ἀντίθετα τὸ δυτικο - εὐρωπαϊκὸ κεφάλαιο (ἰδιαίτερα τὸ γαλλικὸ) συνέχισε νὰ διεισδύει καὶ οἱ γαλικὲς ἐπενδύσεις μεγαλώνουν χρόνο μὲ χρόνο.

Αὐτὴ ἡ σχέση τῶν δύο ἰμπεριαλισμῶν ἀντανακλᾶται καὶ στὸ ἐπίπεδο τῶν ἐσωτερικῶν ἑλληνικῶν πολιτικῶν, ὅπου ἡ σχέση χούντας — «φιλελεύθερων» ἀστῶν ἔχει

ἀκριβῶς αὐτὸ τὸν συναγωνιστικὸ χαρακτῆρα, καὶ ὅπου ὁ ἐχθρὸς εἶναι ὁ ἴδιος καὶ γιὰ τοὺς δύο: οἱ ὀργανωμένες λαϊκὲς μάζες.

Οἱ ρεφορμιστὲς ὅμως ἀρνοῦνται νὰ δοῦν κάτι τέτοιο. Ἐξυψώνουν τοὺς ἀντιπολιτευόμενους ἀστοὺς σὲ «ἥρωες τῆς δημοκρατίας» καὶ μετατρέπουν μιὰ ἐσωταξικὴ ἀντίθεση τῶν ἀστῶν, τὴ διαφωνία τους πάνω στὸν τρόπο ποὺ προωθεῖ καλλίτερα τὴν κυριαρχία τῆς τάξης τους, σὲ μιὰ γενικὴ ἀντίθεση, βάζοντας ἀπ' τὴ μιὰ τοὺς τύραννους κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ λαὸ κάτω ἀπὸ καλοὺς ἀφέντες. Καὶ μὲ τὸ νὰ διαλαλᾶνε τὰ «εὐρωπαϊκὰ ἰδεώδη» καὶ τὶς «ἐκσυγχρονισμένες διαδικασίες» (ποὺ κρατᾶνε τὸ εὐρωπαϊκὸ προλεταριάτο ἁλυσσοδεμένο) σὰ στόχους τῆς μαζικῆς πάλης, βλέπουνε (στὴν τελευταία ἀνάλυση) τὴ σύνδεση μὲ τὴν ΕΟΚ σὰν ἕνα βῆμα γιὰ τὸ σοσιαλισμό! Τὴν ἐξάρτηση ἀπ' τὰ δυτικο - ευρωπαϊκὰ μονοπώλια, σὰν τὴ σωτηρία τοῦ «ἔθνους»!

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΑΧΤΙΚΗ τῆς ταξικῆς συνεργασίας καὶ τοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ τῶν μαζικῶν ἀγώνων ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ ἀντιπαραθέτει τὴ συνεπὴ Μαρξιστικὴ ἀλτερνατίβα: Πάλη ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ εἶναι ἡ πάλη ἐνάντια στὰ μονοπώλια, τὸ ψηλότερο στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ, εἶναι ἀναπόφευκτο κομμάτι τῆς ταξικῆς πάλης, τῆς πάλης γιὰ τὸ σοσιαλισμό.

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ, μὲ τὴ συνεχῆ προκλητικὴ παρουσία τῶν Γιάνκηδων στὶς ἀκτές μας, μὲ τὰ ἐπεισόδια ποὺ δημιουργοῦν διάφορα γεννήματα θρέμματα τῆς κτηνωδίας τοῦ Πενταγώνου καὶ μὲ τὴ δουλοπρεπῆ στάση τῆς χούντας, τὸ ἀντιαμερικανικὸ αἴσθημα τοῦ λαοῦ ὁπωσδήποτε δυναμώνει καὶ δημιουργεῖ τὴ συγκεκριμένη βάση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς ἀντι - ἰμπεριαλιστικοῦ κινήματος. Τὸ κίνημα αὐτὸ ὅμως κινδυνεύει νὰ ἐκφυλιστεῖ πρὶν ἀκόμα καλὰ - καλὰ μπορέσει νὰ ἐμφανιστεῖ, κυρίως γιατὶ στρέφει τὴν προσοχή του καὶ τὴ δύναμή του εἴτε σὲ μεμονωμένα ἐπεισόδια εἴτε σὲ ἀφηρημένες γενικότητες ὅπως ἡ «ἐθνοσωτηρία». Ἀλλὰ ὅπως ὁ ἰμπεριαλισμὸς δὲν εἶναι μιὰ ἀφηρημένη μορφὴ στὸ ἐπίπεδο τῶν ἰδεῶν, καὶ ὅπως δὲ βρίσκει τὴ συγκεριμένη του ἐφαρμογὴ σὲ μεμονωμένες περιπτώσεις, μὰ εἶναι ἕνα χειροπιαστὸ σύστημα καταπίεσης καὶ ἐκμετάλλευσης ποὺ καθημερινὰ ξεζουμίζει τὸν ἐργαζόμενο λαό, καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κύρια ἐμπειρία τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων, ἔτσι καὶ τὸ κίνημα ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει γιὰ στόχο οὔτε τὸ νὰ κατατροπώσει ὁρισμένους ἀλητήριους ταραξίες οὔτε τὸ νὰ λυτρώσει τὰ ἅγια χώματα τῆς πατρίδας ἀπ' τὸν βάρβαρο καταχτητή. Στόχος τοῦ ἀντι-ιμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα εἶναι μόνο Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ. Καὶ τὸ κίνημα ποὺ θὰ συντρίψει τὸν ἰμπεριαλισμὸ δὲν θὰ γεννηθεῖ κάπου στὸν ἀέρα ἀπὸ ἰδεαλιστικὰ σχήματα μὰ θὰ ξεκινήσει ἀπ' τὸ χῶρο τῆς δουλειᾶς ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἰμπεριαλισμὸς εἶναι καθημερινὰ αἰσθητὸς σὰν μιὰ συγκεκριμένη πραγματικότητα.

ΓΙ' ΑΥΤΟ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ἀριστερὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ ξεπέρασμα τοῦ στείρου ἀντι - αμερικανισμοῦ (γεμάτο ἀπὸ ἐθνικιστικοὺς ὑπαινιγμοὺς καὶ σχεδὸν γυμνὸ πὸ πολιτικο - οἰκονομικὸ περιεχόμενο) ποὺ στὴν καλλίτερη περίπτωση θὰ μᾶς ρίξει ἀπ' τὴ Σκύλα τῶν ΕΠΑ στὴ Χάρυβδη τῆς Ε.Ο.Κ. Ἀγωνίζεται ἐνάντια στὴ χούντα ὄχι μόνο σὰν πράχτορες τῶν Ἀμερικανῶν μά, κατὰ κύριο λόγο, σὰ μορφὴ μονοπωλιακῆς ἐξουσίας, μορφὴ ποὺ ὄχι μόνο προωθεῖ τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ ποὺ ΕΙΝΑΙ ἡ οὐσία τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Ἀγωνίζεται ἐπίσης ἐνάντια σὲ κάθε προσπάθεια «πατροναρίσματος» τοῦ ἀντι - ιμπεριαλιστικοῦ κινήματος (εἴτε ἀπὸ «δημοκράτες» - ἀστοὺς εἴτε ἀπὸ «προχωρημένους δημοκράτες» - ρεφορμιστὲς) ποὺ τὸ ὁδηγοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὸ στόχο του καὶ τὸ μετατρέπουν σ' ἕναν ἄλλο παράγοντα στὰ πολιτικὰ παζάρια καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ δουλεύουν γιὰ ἕνα ἀντι - ιμπεριαλιστικὸ κίνημα ὀργανικὰ δεμένο μὲ τὴ διαδικασία ἀνάπτυξης καὶ δυναμώματος τῆς αὐτόνομης ὀργάνωσης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἄλλων ἐπαναστατικῶν στρωμάτων. Δουλεύουν γιὰ τὸ ξεπέρασμα τῶν ἀστικῶν καὶ ρεφορμιστικῶν ἀντιλήψεων ποὺ ἀποβλέπουν στὸ μηχανιστικὸ διαχωρισμὸ τοῦ ἀντι - ιμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα ἀπ' τὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ πάλη τῶν ἐργαζομένων.

Κι ἐδῶ μπαίνει τὸ κυρίαρχο αἴτημα στὴ σημερινὴ συγκεριμένη φάση τοῦ ἀγώνα: σπάσιμο μὲ τὴν πολιτιστικὴ κυριαρχία τῆς ἀστικῆς τάξης! Οἱ ἀστοὶ καὶ οἱ ρεφορμιστὲς μετατρέπουν τὸν πολιτικὸ ἀγώνα τῶν ἐργαζομένων σὲ ἀγώνα ἠθικῆς.

Ε ΟΧΙ! ὁ ἀντι - ιμπεριαλιστικὸς ἀγώνας δὲν ἀποβλέπει στὴ σωτηρία τοῦ «ἔθνους» τῶν ἀστῶν! Ἀποβλέπει, πέρα ἀπὸ τοὺς οἰκονομικοὺς καὶ κοινωνικοὺς στόχους καὶ στὴ συντριβὴ τέτοιου εἴδους μύθων, ποὺ εἶναι ὅπλα στὰ χέρια τῆς μπουρζουαζίας γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσει καθημερινὰ ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη. Καὶ ἡ ἀποτίναξη αὐτοῦ τοῦ ζυγοῦ εἶναι ἕνα οὐσιαστικὸ βῆμα στὸ δρόμο γιὰ τὴ συντριβὴ τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὸ θρίαμβο τοῦ σοσιαλισμοῦ!

Κάτω ἡ Χούντα!
Ζήτω τὸ μαζικὸ κίνημα!

Η ΜΑΜΗ

ΑΠΡΙΛΗΣ '73

Μ' ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΕΣ ΜΑΖΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, διαδηλώσεις καὶ συγκρούσεις μὲ τὸν δολοφονικὸ καταπιεστικὸ μηχανισμό, ζήσαμε τοὺς τελευταίους μῆνες περίοδο γοργῆς ἀνάπτυξης τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Ἡ μάσκα τῆς ὁμαλοποίησης κομματιάστηκε. Κάτω ἀπ' τὴν πίεση τοῦ κινήματος ἡ χούντα ἀναγκάζεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ νὰ δείχνει τὸ ἀληθινό της πρόσωπο. Ἡ ἀπροκάλυπτη βία κι ἡ στυγνὴ τρομοκρατία εἶναι ἡ μόνη ἀπάντησή της. Κι ὅσο περισσότερο καταφεύγει στὰ ἔσχατα μέσα τόσο περισσότερο ὀξύνονται οἱ ἀντιφάσεις μέσα στὶς ὁποῖες εἶναι ἀναγκασμένος ν' ἀναπτύσσεται ὁ ἑλληνικὸς καπιταλισμός. Ὅλο καὶ πλατύτερες μάζες ἀντιδροῦν καθημερινὰ στὴν χουντικὴ καταπίεση καὶ μονοπωλιακὴ ἐκμετάλλευση. Ὅλο καὶ πλατύτερες μάζες κινητοποιοῦνται.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ μπαίνει ὅλο καὶ πιὸ ἐπιτακτικὰ εἶναι τὸ τί προοπτικὲς βάζουμε γι' αὐτὸ τὸ κίνημα, μέσα σὲ τί στρατηγικὰ πλαίσια ἀπαντᾶμε στὰ καθημερινὰ πραχτικὰ προβλήματα τοῦ ἀγώνα. Ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» σὰν πολιτικὴ ὀργάνωση στὸ χῶρο τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς πιστεύει πὼς τὰ προβλήματα τῆς ἐργατικῆς τάξης δὲν θὰ λυθοῦν παρὰ μόνο ἂν τὴν ἐξουσία τὴν πάρει ἡ ἐργατικὴ τάξη σὲ συμμαχία μὲ τὰ ἄλλα καταπιεσμένα κοινωνικὰ στρώματα. Ὅτι δηλαδή, στρατηγικός μας στόχος πρέπει νὰ εἶναι ὁ σοσιαλισμός, ἡ ἐργατικὴ ἐξουσία, κι ἀντίστοιχες πρέπει νᾶναι κι ἡ καθημερινὴ ταχτικὴ καὶ πρακτική μας.

ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 67 Η ΧΟΥΝΤΑ ἦρθε νὰ γεμίσει τὸ πολιτικὸ κενὸ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ δημιουργεῖται μετὰ τὸ κορύφωμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος καὶ τὶς μεγάλες ταξικὲς συγκρούσεις τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 65: ἀπ' τὴ μιὰ οἱ ἀστικὲς κυβερνήσεις στεκόντουσαν ἀνίκανες νὰ ἐλέγξουν τὸ κίνημα καὶ νὰ προωθήσουν συστηματικὰ τὰ συμφέροντα τῶν μονοπωλίων — ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ κίνημα, παρ' ὅλο τὸν αὐθόρμητο δυναμισμό του, κάτω ἀπ' τὴ ρεφορμιστικὴ ἡγεσία ΚΚΕ)ΕΔΑ ἦταν ἀνήμπορο ν' ἀνατρέψει τὴν ἀστικὴ κυριαρχία. Σὲ μιὰ τέτοια περίοδο κρίσης στὴν ἡγεμονία τῆς ἀστικῆς τάξης, τὸ κεφάλαιο βασίστηκε στοὺς θεσμοὺς ἐκείνους, ὅπως ὁ στρατὸς καὶ ὅλος ὁ ἀστυνομικο - γραφειοκρατικὸς μηχανισμός, ποὺ «μόνιμα» ὑπηρετοῦν τὸ κεφάλαιο ἄσχετα ἀπ' τὸ ποιὸ τμῆμα τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης κυβερνάει. Ἔτσι ἡ χούντα ἦρθε σὰν ἡ μόνη μορφὴ κυβέρνησης ποὺ ἦταν σὲ θέση νὰ φιμώσει τὸ κίνημα καὶ νὰ προωθήσει ἀνενόχλητα τὰ συμφέροντα τῆς μονοπωλιακῆς μερίδας τῆς ἀστικῆς τάξης. Δηλαδή: τὴν ἐπιτάχυνση τῆς συσσώρευσης τοῦ κεφάλαιου σὲ βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ τὴν ἐνίσχυση τῶν δεσμῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κεφάλαιου μὲ τὸν ἰμπεριαλισμό.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀστικὴ τάξη στὴν Ἑλλάδα ἐξαπολύει μιὰ τέτοια ἄγρια ἐπίθεση, ποὺ προσπαθεῖ νὰ γονατίσει τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ νὰ θάψει τὸ μαζικὸ κίνημα, ὄχι μόνο δὲν ἀναβάλλουμε τὸν ἀγώνα ἐνάντια στὴν καπιταλιστικὴ ἐκμετάλλευση, μὰ θεωροῦμε πὼς ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν αὐτόνομη ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς τάξης γιὰ τὴν πάλη ἐνάντια στὸ σύστημα τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης καὶ καταπίεσης γίνεται ἀκόμα πιὸ ἐπιταχτική. Ἐνάντια στὴν ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ μονάχα ἀπάντηση: Πάλη γιὰ τὸ σοσιαλισμό.

ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΝΑ ἀφηρημένο «ρίξιμο συνθήματος». Σημαίνει πὼς μὲ στόχο πάντα τὴν πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ προλεταριάτου παλεύουμε μέσα στὶς συγκεκριμένες συνθῆκες ξεκινώντας ἀπ' τὸ ἐπίπεδο ὅπου βρίσκεται τὸ μαζικὸ κίνημα σήμερα. Παλεύουμε γιὰ τὴν αὐτόνομη ὀργάνωση τοῦ μαζικοῦ κινήματος: γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πάλης σὲ κάθε χῶρο ζωῆς καὶ δουλειᾶς τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγρο-

τῶν καὶ τῶν φοιτητῶν. Γιὰ τὴν ἑδραίωση καὶ μαζικοποίηση τῶν ὀργάνων βάσης ὅπου οἱ μάζες διεξάγουν τοὺς καθημερινοὺς ἀγῶνες ἐνάντια στὰ μέτρα ποὺ παίρνουν τὰ μονοπώλια σὲ βάρος τους, ἐνάντια στὴν κυβέρνηση ποὺ τὰ βάζει σ' ἐφαρμογή. Ὀργάνων δηλαδὴ σὲ βάση ἀντικαπιταλιστική, ποὺ εἶναι μαζὶ ὄργανα πάλης καὶ ταξικὰ σχολειά, ποὺ δημιουργοῦν ἔτσι τὶς συνθῆκες γιὰ ἀνώτερες μορφὲς ὀργάνωσης τοῦ κινήματος. Παλεύουμε, ἐπίσης, γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης: τῆς πολιτικῆς δηλαδὴ ὀργάνωσης ὅπου συσπειρώνονται οἱ πρωτοπόροι ἀγωνιστές, ποὺ μὲ τὴν πάλη της γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς ὀργανωμένης δύναμης τῶν μαζῶν ἀποχτάει τὴν ἱκανότητα νὰ γενικεύει τοὺς ἐπὶ μέρους ἀγῶνες, νὰ συνδυάζει τὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ πάλη — συνολικά, να κατευθύνει ὅλο τὸ δυναμισμὸ τοῦ κινήματος ἐνάντια στὸ καπιταλιστικὸ κράτος καὶ νὰ τὸ τσακίσει.

ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΠΑΡ' ΟΛΟ ΠΟΥ ΣΤΗ σημερινὴ φάση στὴν Ἑλλάδα αὐτὴ ἡ διαδικασία βρίσκεται στὸ ξεκίνημα καὶ δὲν μπαίνει θέμα ἄμεσης προοπτικῆς συντριβῆς τοῦ ἀστικοῦ κράτους, οὔτε μποροῦμε νὰ μιλᾶμε σήμερα γιὰ τὴν ὕπαρξη ἐπαναστατικοῦ κόμματος, δὲν ἀναζητᾶμε μηχανιστικὲς ἀντιπαραθέσεις ὅπως διχτατορία - δημοκρατία, ξεκομμένες ἀπ' τοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες καὶ δεμένες μόνο μὲ τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία. Ἐνάντια στὴ χούντα σήμερα δὲν παλεύουμε γιὰ τὸ «ἰδανικὸ» τῆς δημοκρατίας, ἀλλὰ γιὰ τὴν κατάχτηση ὅλο καὶ μεγαλύτερης ἐλευθερίας ἔκφρασης καὶ δράσης γιὰ τὸ μαζικὸ κίνημα. Γιατὶ ξέρουμε πὼς ἡ κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία σὰν ἕνα στάδιο μέσα στὸν καπιταλισμὸ ἔχει μόνο νόημα σὰν μεγαλύτερη ἐλευθερία κινήσεων γιὰ τὸ κίνημα καὶ ἡ μεγαλύτερη ἐλευθερία κινήσεων εἶναι μόνο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ΚΑΤΑΧΤΗΣΕΩΝ τοῦ μαζικοῦ κινήματος κι ὄχι τῆς καλωσύνης τῶν ἀστῶν ἢ τῆς διπλωματίας τῶν ρεφορμιστῶν, ποὺ γίνεται στὸ περιθώριο τῆς ταξικῆς πάλης καὶ στὴ βάση τῆς ταξικῆς συνεργασίας. Ἔτσι τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα στὴν κραυγὴ «Κάτω ἡ Χούντα» γιὰ μᾶς δεν εἶναι τὸ «Ζήτω ἡ Δημοκρατία», ἀλλὰ τὸ «Ζήτω τὸ Μαζικὸ Κίνημα»!

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ, σὲ ποιὸ σημεῖο βρισκόμαστε μετὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις τόσο μέσα στὸ κίνημα ὅσο καὶ στὸ γενικώτερο πολιτικὸ κλίμα; Τὸ φοιτητικὸ κίνημα μὲ τὴ μαχητικὴ παρουσία του λειτούργησε πολλαπλὰ σὰν καταλύτης.

ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΑΠΕΔΕΙΞΕ ΤΟ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ τοῦ μαζικοῦ κινήματος ποὺ ξαναεμφανίζεται: τὸ πρῶτο κομμάτι ποὺ ἐκφράστηκε ἀνοιχτὰ μαχητικὰ δημιούργησε ἀμέσως πόλο πολιτικῆς συσπείρωσης γιὰ ὅλο τὸ λαϊκὸ κίνημα. Μὲ τὴν πάλη του ἐνάντια στὴν καταπίεση καὶ τὴν τρομοκρατία ἀναγνωρίστηκε σὰ μια δύναμη κρούσης ποὺ χτυπάει τὴ χούντα καὶ διεκδικεῖ τὶς πολιτικὲς ἐλευθερίες ὁλόκληρου τοῦ μαζικοῦ κινήματος καὶ γι' αὐτὸ κέρδισε τὴν αὐθόρμητη συμπαράσταση.

Τὸ δεύτερο πράγμα ποὺ ἔδειξε τὸ μαχητικὸ φοιτητικὸ κίνημα εἶναι ὅτι ὁ συνεπὴς μαζικὸς ἀγώνας ἔχει τὴ δύναμη νὰ νικάει. Ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμένουμε νὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν οἱ ἀστοὶ τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ διεκδικήσουμε τοὺς στόχους μας, ὅτι ἀντίθετα μιὰ τέτοια ἀναμονὴ στέκεται ἐμπόδιο στὴν ἀνάπτυξη τῆς πάλης. Ὅτι, δηλαδή, ὁ δυναμισμὸς τοῦ κινήματος ἐλευθερώνεται καὶ ἐνισχύεται ὅταν βρίσκουμε τὶς μορφὲς ὀργάνωσης καὶ πάλης ποὺ ἐπιτρέπουν στὸ κίνημα νὰ χτυπήσει μαζικὰ καὶ μαχητικὰ τοὺς ἐχθρούς του, τὴ χούντα, καὶ τὰ μονοπώλια, καὶ ὄχι ὅταν ἀναβάλλουμε αὐτὴ τὴν πάλη γιὰ νὰ κερδίσουμε πρῶτα τὰ σχετικὰ νόμιμα ὀργανωτικὰ πλαίσια. Ὁ ἀγώνας ἐνάντια στοὺς κάθε λογῆς διορισμένους τῆς χούντας πετυχαίνει μόνο ὅταν γίνεται κάτω ἀπ' τοὺς δικούς μας ὅρους καὶ ὄχι παίρνοντας πρῶτα «ἀπ' τὰ μέσα» τὴν πλειοψηφία.

Τὸ ξέσπασμα τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος ἦρθε ἐπίσης σὲ περίοδο κινητοποίησης καὶ ζύμωσης μέσα στὸ ἐργατικὸ κίνημα. Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ διορισμένοι προσπαθοῦσαν μάταια νὰ κρατήσουν τὴν ἐργατικὴ ἀγανάχτηση στὰ ἀσφαλῆ πλαίσια τοῦ «συνδικαλισμοῦ» τους μὲ «Συνέδρια» καὶ ὑπομνήματα στὴ χούντα, τὸ φοιτητικὸ κίνημα ἔδειχνε πόσο χειροπιαστὴ εἶναι ἡ ἀγωνιστικὴ προοπτική, σπάζοντας ἔτσι τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀπομόνωση τῶν μαχητικῶν ἐργατῶν.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ αὐτὴ τὴν περίοδο μποροῦμε νὰ δοῦμε καὶ τὰ ἀδιέξοδα τῆς χούντας, ποὺ ἔχουν σὰν ἀποτέλεσμα νὰ πολλαπλασιάζεται ἡ πολιτικὴ παρουσία τοῦ κινήματος. Παρ' ὅλο ποὺ τὸ μαζικὸ κίνημα, ἐπειδὴ μόλις τώρα ἀρχίζει τὴν ανασύνταξή του, εἶναι ἀκόμα ἀδύνατο, κατάφερε νὰ μπλοκάρει τὶς χουντικὲς πολιτικὲς μανοῦβρες καὶ νὰ ἐπιβάλει τὴν ἀναγνώρισή του σὰν καθοριστικὸ παράγοντα: «ὁμαλοποίηση», «γέφυρες», «ἀνοί-

γματα» έσπασαν τὰ μοῦτρα τους, πέρασαν στὴν πίσω θέση καθὼς ἡ χούντα ἐξαπολύει τὴν τρομοκρατία γιὰ νὰ σπάσει τὸ κίνημα. Ὅλος ὁ κατάλογος τῶν σπασμωδικῶν πολιτικῶν πρωτοβουλιῶν καὶ ἀντιδράσεων τῆς χούντας στοὺς τελευταίους μῆνες εἶναι ἀπτὴ μαρτυρία γιὰ τὸ πῶς τὸ δυνάμωμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος φέρνει τ' ἀποτελέσματα ποὺ καμμιὰ ἀστικὴ δημοκρατικὴ συμμαχία δὲν μπορεῖ νὰ πετύχει.

Σ' ΑΥΤΗ ΛΟΙΠΟΝ ΤΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ στιγμή, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπ' τὸ ξαναζωντάνεμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος καὶ τὴν κρίση τῶν χουντικῶν σχεδίων, τί σημαίνει πρακτικά, πῶς μεταφράζεται χειροπιαστὰ σὲ δουλειὰ μέσα στὸ μαζικὸ κίνημα ὁ στρατηγικός μας προσανατολισμός; Μποροῦμε νὰ ξεχωρίσουμε τρεῖς ἄξονες δράσης:

— Πρῶτο, μέσα στὸ χῶρο ὅπου ἐκφράστηκε ἤδη ἀνοιχτὰ τὸ μαζικὸ κίνημα, δηλαδὴ τὸ φοιτητικό, νὰ στεριώσουμε καὶ ν' ἁπλώσουμε τὶς κατακτήσεις καὶ τὶς ἐμπειρίες τοῦ κινήματος. Νὰ σταθεροποιήσουμε τὰ μαζικὰ ὄργανα ποὺ ἀπέδειξαν τὴ χρησιμότητά τους μέσα στοὺς ἀγῶνες — τὶς Ἐπιτροπὲς Πάλης — ἀγκαλιάζοντας τοὺς νέους ἀγωνιστές, ξεκαθαρίζοντας πάρα πέρα τὴν ἀντιμονοπωλιακὴ ἀντικαταπιεστικὴ γραμμὴ πάνω στὴν ὁποία παλεύουν, ριζώνοντας ὀργανωτικὰ τὴν ἐπιρροή τους μέσα στὶς φοιτητικὲς μάζες. Νὰ διαφυλάξουμε καὶ μονιμοποιήσουμε τὶς καινούργιες μορφὲς ἔκφρασης καὶ πάλης (γενικὲς συνελεύσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις) ποὺ κατακτήθηκαν, ἐξηγώντας τὴ δύναμη καὶ σπουδαιότητά τους, κάνοντας κτῆμα ὅλων τῶν φοιτητῶν τὶς ἀγωνιστικὲς ἐμπειρίες ποὺ αποχτήθηκαν πάνω στὸ πῶς καταφέρνει ν' αγωνίζεται τὸ κίνημα. Ν' ἁπλώσουμε, ἀκόμα, τὴ φοιτητικὴ πάλη σ' ὅλους τοὺς χώρους τῆς εκπαίδευσης, τὶς Τεχνικὲς Σχολές, τὰ Φροντιστήρια, τὰ Γυμνάσια.

— Δεύτερο, στὸν ἐργατικὸ χῶρο, νὰ παλέψουμε γιὰ νὰ βρεῖ ἀνοιχτὴ ἔκφραση ὁ ἀγώνας ποὺ δίνεται καθημερινὰ στοὺς τόπους δουλειᾶς ἐνάντια στ' ἀφεντικά, τοὺς χαφιέδες καὶ τοὺς διορισμένους. Νὰ συσπειρώσουμε τοὺς μαχητικοὺς ἐργάτες σὲ ὀργανωτικὰ σχήματα ἱκανὰ νὰ διεξάγουν αὐτὸν τὸν ἀγώνα — τὶς Ἐπιτροπὲς Βάσης — νὰ δώσουμε τὴ μάχη γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ἀλλὰ νὰ περάσει σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο ὁ ἐνθουσιασμὸς κι ἡ ἀγωνιστικότητα ποὺ γέννησαν οἱ διαδηλώσεις συμπαράστασης στοὺς φοιτητὲς κι οἱ κινητοποιήσεις ἐνάντια στὰ ἀντεργατικὰ μέτρα τῆς χούντας. Νὰ δουλέψουμε γιὰ τὴ διοργάνωση ὑποστήριξης σὲ κάθε ἐργατικὸ ἀγώνα.

— Ὁ τρίτος καὶ σπουδαιότερος σ' αὐτὴ τὴ φάση ἄξονας δράσης εἶναι ἡ πάλη γιὰ ν' ἀποκρούσουμε τὴν τρομοκρατικὴ ἀπόπειρα τῆς χούντας νὰ ἐπιβάλει ξανὰ τὸ κλίμα τοῦ φόβου ποὺ πλάκωνε τὸ κίνημα μέχρι πρόσφατα. Προϋπόθεση γιὰ κάθε ἄλλο ἀγώνα, γιὰ κάθε προχώρημα τοῦ κινήματος εἶναι νὰ μὴν ἀφήσουμε τὴ χουντικὴ τρομοκρατία νὰ περάσει. Στὴν ἀσφαλίτικη ἐπίθεση ποὺ προσπαθεῖ μὲ τὶς δολοφονίες, τὶς συλλήψεις καὶ τὶς παραδειγματικὲς δίκες νὰ ἀποκλείσει ξανὰ τὸ μαζικὸ κίνημα ἀπὸ τοὺς δρόμους, νὰ διαλύσει τὶς ὀργανώσεις του καὶ νὰ ξαναστήσει τὴν κλονισμένη κυριαρχία τῶν χαφιέδων στοὺς τόπους δουλειᾶς καὶ ζωῆς, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη ν' ἀπαντήσουμε μὲ τὴν ὀργανωμένη μαζικὴ μαχητικὴ συμπαράσταση στὸν ΚΑΘΕΝΑ ποὺ γίνεται στόχος αὐτῆς τῆς ἐπίθεσης. Οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς πρέπει νὰ πρωτοστατήσουν στὴν ὀργάνωση τῆς ἀντιτρομοκρατικῆς καμπάνιας, στὴν προστασία τῶν κατακτήσεων τοῦ κινήματος, στὴν ὑπεράσπιση κάθε θύματος τῆς χουντικῆς κτηνωδίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΝ ΠΕΡΑ ΟΛΗ αὐτὴ τὴ δουλειά, οἱ ἐπαναστάτες πρέπει νὰ παλέψουν καὶ γιὰ τὴ δική τους ὀργανωμένη παρουσία. Ἕνα ἀπ' τὰ βασικὰ ἀρνητικὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς τῆς φάσης τοῦ κινήματος εἶναι ὁ κατακερματισμὸς τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς. Στὴν πλειοψηφία τους οἱ ἐπαναστάτες βρίσκονται σκορπισμένοι εἴτε σὲ μικρὲς ὁμάδες, ποὺ ἀπ' τὸ μέγεθός τους ἀναγκάζονται νὰ περιοριστοῦν σὲ προπαγανδιστικὴ δουλειά, εἴτε ἀνοργάνωτοι μέσα στὰ μαζικὰ ὄργανα, ὅπου σὲ ἀτομικὸ ἐπίπεδο φυσικὰ ἀδυνατοῦν ν' ἀνταποκριθοῦν στὶς ἀνάγκες τοῦ κινήματος. Τὸ προχώρημα τῶν ἀγώνων, ἡ γοργὴ ἐξέλιξη τῆς πολιτικῆς κατάστασης, οἱ δυνατότητες καὶ οἱ ὑποχρεώσεις ποὺ ἀντίστοιχα δημιουργήθηκαν, σημαίνουν καὶ τὴν πιὸ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ συσπείρωση, γιὰ τὴ λειτουργία ἑνὸς δυνατοῦ ἐπαναστατικοῦ πολιτικοῦ πόλου. Γιὰ μιὰ ὀργάνωση ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ μεταφράζει τὸ στρατηγικὸ στόχο, τὸ στόχο τῆς προλεταριακῆς ἐξουσίας στὴν Ἑλλάδα, σὲ καθημερινὴ ταχτικὴ στὴν πάλη ἐνάντια στὴ δικτατορία καὶ ποὺ, στηριγμένη σ' αὐτὴ τὴ γραμμή, τὴ γραμμὴ τῆς ταξικῆς πάλης, νὰ μπορεῖ νὰ γίνεται ἡ καρδιὰ τοῦ μαζικοῦ ἀγώνα, νὰ δυναμώνει τὸ μαζικὸ κίνημα. Σ' αὐτὴ τὴ βάση, γι' αὐτὴν τὴν προοπτικὴ παλεύει ἡ «ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα καλοῦμε ὅλους τοὺς ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς νὰ παλέψουν μαζί μας.

Δέν θά χαρίσουμε τίς πολιτικές νίκες τοῦ κινήματος στούς Καραμανλῆδες

ΜΕ ΤΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ στό προσκήνιο ἑνός — ἔστω καί μικροῦ, ἔστω καί τοῦ πιό ἀδύνατου — κομματιοῦ τοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἔκλεισε μιά ὁλόκληρη περίοδο ἥττας, ὑποχώρησης καί ἀνασύνταξης τοῦ κινήματος στή χώρα μας. Οἱ ἐλπίδες τῶν μονοπωλίων γιά ἕνα ἀπρόσκοπτο πέρασμα στήν «ὁμαλότητα», δηλαδή σέ πιό μόνιμες, πιό καλοστημένες μορφές καταπίεσης καί ἐκμετάλλευσης τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν, ξεσκεπάστηκαν πιά χειροπιαστά σάν «εὐσεβεῖς πόθοι», σάν λογαριασμοί χωρίς τόν ξενοδόχο. Τό κίνημα ἔδειξε τόν δυναμισμό του, μέ τήν πρώτη του κιόλας ἐμφάνιση ἐπέβαλε νέους ρυθμούς στίς πολιτικές ἐξελίξεις. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι τό φοιτητικό κίνημα ἔβαλε τέρμα στίς μανοῦβρες τῶν ἀστῶν γιά τήν «ὁμαλοποίηση». Σημαίνει ὅμως ὅτι ἔδειξε στήν πράξη τό πόσο εὐάλωτα εἶναι τά σχέδια τῶν καπιταλιστῶν στό μαζικό ἀγώνα, ἔκανε βίωμα αὐτή τήν ἀλήθεια, πού μέχρι τώρα τήν πιστεύαμε μέ βάση μόνο τήν ἀνάλυση τῶν ἀντιφάσεων τοῦ χουντικοῦ κράτους. Κι αὐτή ἡ ἐμπειρία, στό βαθμό πού γίνεται κτῆμα τόσο τοῦ κινήματος ὅσο καί τῶν ἀντιπάλων του, προσδιορίζει τίς παραπέρα πολιτικές ἐξελίξεις: καθώς ἀπ' τή μιά μεριά τό κίνημα ἀρχίζει νά συνειδητοποιεῖ καί νά ἐμπιστεύεται τή δύναμή του, κι' ἀπό τήν ἄλλη ἡ χούντα καί οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀστοί βγάζουν τά σχετικά πολιτικά συμπεράσματα, κλείνει ἡ περίοδος τῆς ὑποχώρησης καί ἀνοίγει ἡ περίοδος τῆς ἀνοιχτῆς σύγκρουσης ὅλο καί μεγαλύτερων κομματιῶν τοῦ κινήματος μέ τή χούντα.

Η "ΟΜΑΛΟΠΟΙΗΣΗ" ΠΑΡΑΠΑΙΕΙ

ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ κίνημα ἀνέβαινε σέ μαζικότητα καί μαχητικότητα, περνώντας ἀπ' τά συνδικαλιστικά στά πολιτικά συνθήματα κι' ἀπ' τήν προβολή αἰτημάτων στή διεκδίκησή τους μέ μαχητικές μορφές πάλης, τά περιθώρια γιά πολιτικές μανοῦβρες τῆς χούντας καί τῆς ἀντιπολίτευσής της στένευαν μέρα μέ τή μέρα. Ἡ «φιλελεύθερη» πρόσωψη πού πάσχιζε νά στήσει ὁ Παπαδόπουλος (μέτρα «ἐπιεικείας», περιοδεῖες «πρός τόν λαόν, διά τοῦ λαοῦ, ἀπό τόν λαόν»...) ξεφλούδισε σάν κακοσοβαντισμένος τοῖχος γιά νά φανεῖ σ' ὅλη του τή «δόξα» ὁ δολοφονικός ἀσφαλίτικος μηχανισμός μέ ὅλα τά παρακλάδια του. Ἀντίστοιχα, οἱ μεγάλες καμπάνιες τῆς ἀντιπολίτευσης, πού προσπαθοῦσε νά στριμώξει τή χούντα πάνω στά «ζωτικά προβλήματα τοῦ τόπου» (Ἔχει δικαίωμα ἡ χούντα νά ἀρνηθεῖ τή δωρεάν ἀμερικάνικη βοήθεια; Γιατί νά μήν ἐνταχθοῦμε τώρα ἀμέσως στήν Κοινή Ἀγορά; Δημόσια συζήτηση χουντικῶν καί «δημοκρατῶν» γιά τό ἄν εἶναι εἰλικρινής ἡ μεταμέλεια τοῦ Γραφείου Ἐσωτερικοῦ!) ξέφτισαν μιά - μιά, καθώς ὀρθωνόταν ὅλο καί πιό ἐπιταχτικά τό δίλημμα τῶν ἀστῶν: Πῶς νά πατρονάρουν αὐτό τό κίνημα χωρίς νά χάσουν τά περιθώρια ἑλιγμῶν πού τούς ἔδωσε ἡ χούντα; Ὁ κ. Λαμπράκης, μετά ἀπό μερικές ἄκαρπες συμβουλές πρός τή χούντα νά μήν ἀκούσει τούς «σκληρούς» σύμβουλούς της γιατί κάτι τέτοιο «βλάπτει τήν κυβέρνησιν», προτίμησε τή σιωπή. Ἡ «Βραδυνή» (26)2) ἀποφάνθηκε ὅτι, προφανῶς, ὁ κ. πρωθυπουργός δέν εἶναι ἐν γνώσει τῶν «αὐθαιρεσιῶν» πού διαπράττουν οἱ ὑποταχτικοί του, εἰδάλλως δέν θά ὑπῆρχε πρόβλημα. Μέ τήν γενναία αὐτή στάση, ἔδωσε ἀφορμή στόν «πολιτικόν κόσμον» νά καταγγείλει τήν παραβίαση τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου τοῦ κ. Ἀθανασιάδη τήν ὥρα ἀκριβῶς πού στούς δρόμους χυνόταν τό αἷμα τῶν φοιτητῶν.

ΤΟ ΚΟΡΥΦΩΜΑ τοῦ κινήματος τήν τελευταία βδομάδα τοῦ Φλεβάρη, ὅπου διαδηλωτές — φοιτητές καί ἐργάτες — συγκρούονται μέ τήν ἀστυνομία στούς δρόμους, σήμανε καί τό πιό χαμηλό σημεῖο τῆς «ὁμαλοποίησης». Καθώς τό μαζικό κίνημα ἀποδεικνύει γι' ἄλλη μιά φορά πώς οἱ καπιταλιστές — παρ' ὅλη τή χουντική ἐξαεκτία — δέν μποροῦν οὔτε νά τό διαλύσουν οὔτε νά τό κατευνάσουν ὁριστικά, ἡ χούντα ὀχυρώνεται: ἐξαγγέλλει διετία «τάξεως καί ἀσφαλείας», ἀποκλείει τήν ἐπιστροφή στήν «ὁμαλότητα» μέσα στό 73 καί 74 (λόγος Παπαδόπουλου, 3)3) καταγγέλλει τούς παλιούς πολιτικούς σάν ἀνάξια ἀντιπολίτευση, ἀνίκανη νά τή βοηθήσει στή βαθμιαία ἐφαρμογή τοῦ συντάγματος τοῦ 68 (Σταματόπουλος στόν «Ἐλεύθερο Κόσμο», 25)3).

Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀστοί ἀπ' τή μεριά τους βρίσκονται σέ σύγχυση: βλέπουν τήν ἥττα πού

τὸ κίνημα ἐπέβαλε στὴ χούντα, καταλαβαίνουν ὅτι στὴ μανούβρα τῆς «ὁμαλοποίησης» εἶχαν ὑπερεκτιμήσει τὴ δύναμη τῆς χούντας ἀπέναντι στὸ κίνημα, ὅτι γι' αὐτὸ τώρα εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὴν ἧττα της. Ταυτόχρονα, φοβοῦνται τὴ δύναμη ποὺ ἡ χούντα ἔχει ἀπέναντι σ' αὐτούς, ξέρουν ὅτι στὶς ἐσω - αστικὲς πολιτικὲς μανοῦβρες ἡ χούντα ἔχει ἀκόμα τὸν καθοριστικὸ ρόλο. Χρειάστηκε νὰ περάσουν δυὸ μῆνες μέχρις ὅτου ν' ἀνασυνταχθοῦν καὶ νὰ προβάλουν ἕνα καινούργιο ἑλιγμὸ μὲ τὴ μάταιη ἐλπίδα νὰ καρπωθοῦν αὐτοὶ τὴν πολιτικὴ νίκη τοῦ κινήματος: μετακινήθηκαν ὁμαδὸν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ συσπειρώθηκαν γύρω ἀπ' τὴ «λύση Καραμανλῆ». Ὁ ἐπίδοξος αὐτὸς ἀντικαταστάτης τοῦ Παπαδόπουλου, συνεχίζοντας τὴν πάγια ταχτική του νὰ προβάλλεται σὰν τὸ τελευταῖο προπύργιο τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξης σὲ κάθε παραπάτημα τῆς χούντας, ζητάει ξανὰ ν' ἀναλάβει αὐτὸς ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς «δυνατῆς καὶ ἔμπειρης» κυβέρνησης μὲ ἔκτακτες ἐξουσίες. Αὐτὴ τὴ φορὰ προσφέρει — ἐκτὸς ἀπ' τὶς περγαμηνὲς τῆς ὀχταετίας του, ποὺ ἀποδείχνουν πόσο δυνατὸς καὶ ἔμπειρος εἶναι στὴν ἀστυνόμευση καὶ καταπίεση — τὴν πίστη του στὴν Εὐρωπαϊκὴ Μεγάλη Ἰδέα. Ἔτσι καταφέρνει νὰ ἑνώσει τοὺς ἀντιχουντικοὺς ἀστοὺς «δημοκράτες» πίσω ἀπ' τὴ δική του διχτατορία. ΕΡΕ, ΕΚ καὶ πλῆθος «παράγοντες», δὲν ζητοῦν πιὰ «ἄρση τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου καὶ ἐλεύθερες ἐκλογές», ἀλλὰ «ἰσχυρὴ κυβέρνηση καὶ ἔκτακτες ἐξουσίες»!

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΒΕΒΑΙΑ μὲ τοὺς ἀστικοὺς πύργους στὴν ἄμμο, ἡ μαχητικὴ ἐμφάνιση τοῦ μαζικοῦ κινήματος ξεσκέπασε καὶ τὶς ἡττοπαθεῖς προοπτικὲς τῶν ρεφορμιστῶν. Οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν Κολιγιαννικῶν ὅτι τάχα τὸ κίνημα ἔχει ἀνάγκη τὴν ἑνότητα καὶ ὑποστήριξη τῶν ἀστικῶν κομμάτων γιὰ νὰ προχωρήσει, ἡ «μοντέρνα γραμμὴ» Δρακόπουλου περὶ ἀνατροπῆς τῆς χούντας ἀπ' τὸν στρατὸ καὶ τὸν βασιλιά, οἱ «ρεαλιστικὲς» ἐκκλήσεις τοῦ Θεοδωράκη σὲ κάθε σκεπτόμενο Ἕλληνα νὰ βασιστεῖ στὸν Καραμανλῆ, φαίνονται καθαρὰ τί εἴδους σαπουνόφουσκες εἶναι, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ φοιτητικὸ κίνημα μὲ τὸν μαζικὸ ἀγώνα σαρώνει χουντικοὺς θεσμοὺς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο (Ἐπίτροποι, Καταστατικὸς Χάρτης, διορισμένοι) καὶ στριμώχνει πολιτικὰ τὴ χούντα. Οἱ ρεφορμιστὲς βλέπουν τὴν ἀντίφαση καὶ ἀντιδροῦν χαρακτηριστικά: χαιρετίζουν στὰ λόγια τὸν ἀγώνα, ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐλέγξουν γιὰ νὰ τὸν προσαρμόσουν στὴν ὀππορτουνιστικὴ πολιτική τους («καθαρὰ φοιτητικὴ» γραμμή, συμμαχία μὲ τὸ σῶμα τῶν καθηγητῶν κλπ.).

Σ' ΟΛΟ ΑΥΤΟ τὸ διάστημα ἡ χούντα προωθεῖ τὴ δικιά της πολιτικὴ ἀντεπίθεση. Πρῶτα καὶ κύρια ἐντείνει τὴν τρομοκρατία: Συλλήψεις πάνω στὶς συλλήψεις ἀγωνιστῶν, περιορισμὸς στὰ νόμιμα περιθώρια (λογοκρισία, κυνήγημα τῶν ἐκδόσεων), ἀναζήτηση μυστηριωδῶν κέντρων ποὺ ξεσηκώνουν τοὺς φοιτητές, ἐπιδεικτικὲς συλλήψεις γιὰ τὴν ἐπιβολὴ ξανὰ κλίματος τρόμου. Ταυτόχρονα, προσπαθεῖ νὰ φέρει τὸν ρυθμὸ τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων στὰ δικά της μέτρα, νὰ ἀποσπάσει τὴν προσοχὴ τοῦ κινήματος ἀπ' τοὺς δικούς του πολιτικοὺς ἀγῶνες παρουσιάζοντας «πολιτικὲς ἐξελίξεις» ἔξω ἀπ' αὐτό. Ἱδρύει ΕΠΟΚ, ὅπου φιλοδοξεῖ νὰ συσπειρώσει μιὰ σειρὰ ἀπὸ πολιτικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά, συνδικαλιστικὰ καὶ ἄλλα «ὑπεύθυνα» στελέχη, τὰ ὁποῖα βραχυχρόνια μὲν νὰ ἀποσπάσουν τὸ πολιτικὸ ἐνδιαφέρον, μακροπρόθεσμα δὲ νὰ λειτουργήσουν σὰν ὑπόδειγμα γιὰ τὰ πολιτικὰ κόμματα «ἀρχῶν» τοῦ χουντοσυντάγματος, σὰ χῶρος στρατολόγησης λακέδων στὴν ὑπηρεσία τῶν μονοπωλίων.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ χούντα ἔρχεται νὰ δείξει ὅτι αὐτὴ ἀπ' τὴ μεριά της ἔβγαλε τὰ πρῶτα συμπεράσματα ἀπ' τὴ νίλα ποὺ ἔπαθε ἡ «ὁμαλοποίηση» ἀπ' τὸ μαζικὸ κίνημα:

(α) Προβλέπει περίοδο μαζικῆς «ἀναταραχῆς» καὶ γι' αὐτὸ δίνει πρώτη θέση «εἰς τὴν τήρησιν τῆς τάξεως».

(β) Διαπιστώνει ἀνικανότητα τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου νὰ συμβάλει στὴν «ὁμαλοποίηση» καὶ γι' αὐτὸ προχωράει νὰ στήσει μὲ δικές της διαδικασίες τοὺς θεσμοὺς τοῦ συντάγματος τοῦ 68.

Τὸ διάγγελμα τοῦ Παπαδόπουλου γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς χούντας ἐπιβεβαιώνει καὶ τὶς δύο αὐτὲς προοπτικές: «σταθερὰ πορεία εἰς τὰ θέματα ἐθνικῆς ἀμύνης καὶ εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν δημοσίαν τάξιν» καὶ «(ἡ χούντα) ἐπιθυμεῖ ὅπως ἀποτελέσῃ ὀργανικὸν κανόνα τῆς δημοσίας ζωῆς εἰς τὸ μέλλον».

ΧΟΥΝΤΙΚΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ

ΩΣΤΟΣΟ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ἀμφιβολία ὅτι οἱ καινούργιοι πολιτικοὶ ἑλιγμοὶ τῆς χούντας εἶναι ἔνδειξη ἀδυναμίας. Γιατὶ στὴν προηγούμενη φάση ἡ χούντα ἦταν πολὺ πιὸ φιλόδοξη στοὺς στόχους της, πολὺ πιὸ σίγουρη γιὰ τὴν ἱκανότητά της νὰ μηδενίζει τὸ μαζικὸ κίνημα σὰν πολιτικὴ δύναμη. Καὶ γι' αὐτὸ μέσα στὴν ταχτική της ὑπῆρχαν περιθώρια καὶ γιὰ «φιλελευθεροποιήσεις» καὶ γιὰ ἀνοίγματα πρὸς τὴν ἀστικὴ ἀντιπολίτευση. Τώρα, ἀντίθετα, παραδέχεται τὴν ἀδυναμία της νὰ κάνει τέτοιες πολιτικὲς μανοῦβρες καὶ ταμπουρώνεται γιὰ νὰ μᾶς «ἀπαλλάξει ἀπὸ τοὺς συγκλονισμοὺς» ποὺ βλέπει νὰ ἔρχονται. Ἔτσι, οἱ εἰδικὲς ἀδυναμίες ποὺ χαραχτηρίζουν τὸ χουντικὸ κράτος — καὶ ποὺ αὐτὲς προσπαθοῦσε νὰ ἐξαλείψει ἡ προηγούμενη φάση τῆς «ὁμαλοποίησης» — ἐμφανίζονται τώρα πιὸ ἔντονα. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ ἐξουσία τῶν μονοπωλίων μὲ τὴ χουντική της μορφὴ εἶναι σήμερα ἀκόμα πιὸ εὐάλωτη στὸ μαζικὸ ἀγώνα. Πιὸ συγκεκριμένα: — Ἀδυναμία πρώτη καὶ κύρια: ὁ ἀνύπαρκτος ἰδεολογικὸς ἔλεγχος τῆς χούντας πάνω στὴν ἐργατικὴ τάξη, πάνω στὶς ἐργαζόμενες μάζες γενικώτερα. Βέβαια, ἡ ἀστικὴ κυριαρχία στὴν Ἑλλάδα δὲν ἦταν ποτὲ δυνατὴ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο: ἡ ἔμφαση στὴν ἀνοιχτὴ κρατικὴ ἢ στὴν καλυμμένη «παρακρατικὴ» φυσικὴ καταπίεση εἶναι μόνιμο γνώ-

ρισμα τῆς ἡγεμονίας τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀλλά, ὁ ἔντονα χωροφυλακίστικος ρόλος ποὺ ἡ χούντα δίνει στὰ συνδικάτα μὲ τοὺς ἐγκάθετούς της καὶ ἡ ἀπουσία κοινοβουλευτικῶν διαδικασιῶν ποὺ νὰ ἀποπροσανατολίζουν πολιτικὰ τὸ μαζικὸ κίνημα, νὰ τὸ κουράζουν παζαρεύοντας καὶ ἀναβάλλοντας τὶς διεκδικήσεις του καὶ νὰ τὸ χειραγωγοῦν πρὸς χίλιους δυὸ ψεύτικους στόχους, κάνουν τὸ χουντικὸ κράτος ἰδιαίτερα μονοκόμματο, ἀνίκανο νὰ ἐλιχθεῖ, τὸ φέρνουν γρήγορα σὲ μετωπικὴ σύγκρουση μὲ τὶς λαϊκὲς ἀπαιτήσεις. Μ' ἄλλα λόγια ἡ χούντα χρησιμοποιεῖ ἀρβύλες γιὰ νὰ ποδοπατήσει ἀκόμα κι' ἕνα φύλλο ἂν κουνιέται. Κι' αὐτὸ εἶναι ἀδυναμία της γιατὶ πολιτικοποιεῖ τὸ μαζικὸ κίνημα, τὸ ἀφήνει νὰ δεῖ πιὸ καθαρὰ ποιὸς εἶναι ὁ ἐχθρός του. Ἂν, τώρα, λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τὴ βίαιη ἐπίθεση τῶν καπιταλιστῶν στὸ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς ἀγρότες, τὴν ἐντατικοποίηση τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς ἐκπρολεταριοποίησης, ποὺ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ λυσσαλέα καθὼς ἐπιτείνεται ἀπὸ τὴν παγκόσμια νομισματικὴ κρίση, τὴν ἀνάγκη, ἑπομένως, τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν νὰ κινητοποιηθοῦν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν περίοδο γιὰ μιὰ ἔντονη οἰκονομικὴ πάλη, καταλαβαίνουμε τὴν ὀξύτητα αὐτῆς τῆς ἀντίφασης.

Σήμερα ἡ ἀδυναμία αὐτὴ τῆς χούντας χειροτερεύει, στὸ βαθμὸ ποὺ ὁ παλιὸς πολιτικὸς κόσμος — ποὺ καλλιεργεῖ τὴν ὑπομονετικότητα καὶ τὴν ἀναμονὴ μὲ τὶς ὑποσχέσεις του γιὰ ἀποκατάσταση μιᾶς «δημοκρατίας» — δείχνει πὼς δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ ἀναγκάσει οὔτε νὰ πείσει τὴ χούντα νὰ ἐπιστρέψει στὴν «ὁμαλότητα». — Ἀδυναμία δεύτερη: Ἡ ἀνικανότητα τῆς χούντας νὰ κινητοποιήσει τὰ μεσαῖα ἀστικὰ στρώματα σὰν πολιτικὸ στήριγμα γιὰ τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο, σὰν σύμμαχο γιὰ τὴν πολιτικὴ ἐξουδετέρωση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.

Τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο, στὴ σημερινή του περίοδο, προσπαθεῖ νὰ ἀνεβάσει τοὺς ρυθμοὺς συσσώρευσης περνώντας σὲ ὁρισμένους τομεῖς ἀπὸ τὴν ἔμμεση στὴν ἄμεση οἰκονομική του κυριαρχία (ἐμπόριο, γεωργία) καὶ σὲ ἄλλους ἐντείνοντας τὴν ἐκμετάλλευση (συγκέντρωση στὴ βιομηχανία). Αὐτὴ ἡ οἰκονομικὴ διαδικασία ὑπαγορεύει μακροχρόνια μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ ἀλλαγὲς στὸν τρόπο πολιτικῆς κυριαρχίας τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ τὸ περίγραμμά τους εἶναι ἀποκρυσταλλωμένο στὸ χουντοσύνταγμα τοῦ '68 (βλέπε σχετικὰ καὶ «Μαμὴ» Νο 15, «Κάτω ἡ ὁμαλοποίηση τῆς ἐκμετάλλευσης»). Σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια μέσα, ἡ μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀλλάξει καὶ τὶς μορφὲς συμμαχίας της μὲ τὰ μεσοαστικὰ στρώματα.

ΧΑΦΙΕΔΕΣ ΚΑΙ ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΙ

ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΤΟΥ ἐπίθεση τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο χτυπάει ὁρισμένα μεσοαστικὰ στρώματα (μικρέμποροι, παραδοσιακὲς μικροεπιχειρήσεις) ποὺ εἶναι μὲν ἐ ξ α ρ τ η μ έ ν α ἀπ' τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο, μέσω τοῦ τραπεζικοῦ συστήματος ποὺ τοὺς δίνει πιστώσεις, εἶναι ὅμως καὶ ἀ ν τ α γ ω ν ι σ τ ι κ ὰ στὸ βαθμὸ ποὺ ἡ ἐξάπλωση τῶν μονοπωλίων στὸν κλάδο τους σημαίνει τὴν ἐξαφάνισή τους. Ταυτόχρονα, ἐνισχύει ἄλλα μεσοαστικὰ στρώματα (τεχνικὰ καὶ διευθυντικὰ στελέχη, μικροβιομηχανίες ποὺ δημιουργοῦνται γύρω ἀπ' τὶς μεγάλες ἐπενδύσεις) ποὺ εἶναι ἀπόλυτα δεμένα μὲ τὴν ἀνάπτυξή του. Μιὰ ἀπ' τὶς ἀλλαγές, λοιπόν, ποὺ χρειάζεται ἡ μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη εἶναι πώς, ἐνῶ θέλει τὰ στρώματα αὐτὰ νὰ στηρίζουν τὴν πολιτική της ἡγεμονία — σήμερα ὑποστηρίζοντας τὴ χούντα, ἀργότερα, μὲ τὸ πέρασμα τῆς «ὁμαλοποίησης» ὅπως ὑπολογίζει, ἐπανδρώνοντας καὶ ὑποστηρίζοντας τὰ πολιτικά της κόμματα — αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μὲ τρόπο τέτοιο ποὺ νὰ μὴ δίνει δύναμη στὰ ἀνταγωνιστικὰ στρώματα νὰ μπλοκάρουν τὴν ἐξάπλωση τῶν μονοπωλίων ὅπου τοὺς ἀπειλεῖ. Γι' αὐτὸ βλέπουμε, λόγου χάρη, ὅλους τοὺς συνταγματολόγους τῶν μονοπωλίων — ἀπ' τοὺς πνευματικοὺς πρόδρομους τοῦ συντάγματος τοῦ '68 (Καραμανλῆς, Λαμπράκης) ὥς τοὺς χουντικοὺς συντάχτες του — νὰ δίνουν τόση ἔμφαση στὰ πολιτικὰ κόμματα «ἀρχῶν» μὲ τὶς καθορισμένες ἱεραρχικὲς δομὲς καὶ τὰ ἐπεξεργασμένα προγράμματα. Ταυτόχρονα, βέβαια, ἐλπίζουν ὅτι ἔτσι ὀργανωμένα τὰ μεσοαστικὰ στρώματα (καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ βελτιωμένου καὶ ἐπηυξημένου καταπιεστικοῦ μηχανισμοῦ ποὺ νομιμοποιεῖ τὸ σύνταγμα τοῦ '68) θὰ ἀποδειχτοῦν πιὸ ἀποτελεσματικὸ στήριγμα ἐνάντια στὸ μαζικὸ κίνημα.

Γιὰ τὴν πολιτικὴ κινητοποίηση τῶν μεσοαστικῶν στρωμάτων μὲ τέτοιες προοπτικές, ἡ μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη ἔχει ἀνάγκη νὰ προσθέσει στὸ παραδοσιακὸ ἰδεολογικὸ ὁπλοστάσιο μὲ τὸ ὁποῖο κινητοποιεῖ αὐτὰ τὰ στρώματα (ἀντικομμουνισμός, νοοτροπία τοῦ «ρουσφετιοῦ»), τὴν τεχνοκρατικὴ ἰδεολογία τῆς «ἐπιστημονικῆς διαχείρισης τῆς οἰκονομίας». Εἶναι ἡ ἰδεολογία ποὺ μπορεῖ νὰ βρεῖ ἀνταπόκριση ἀκριβῶς στὰ νέα μεσοαστικὰ στρώματα, ποὺ ἡ ἐμφάνισή τους δένεται ἀπόλυτα μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῶν μονοπωλίων, καὶ νὰ δώσει ἔτσι μιὰ γερὴ ραχοκοκκαλιὰ στὰ πολιτικὰ σχέδια τῶν μονοπωλίων. Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἐντελῶς τρελλὲς ἀσυναρτησίες οἱ θεωρητικολογίες τῶν ἀπολογητῶν τῆς χούντας περὶ «εἰσαγωγῆς τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν πολιτικήν», οὔτε ἁπλὲς κραυγὲς αὐτοσυντήρησης οἱ ἐπικλήσεις της γιὰ «ἀνανέωση» τοῦ πολιτικοῦ κόσμου.

ΟΜΩΣ Η ΧΟΥΝΤΑ, ὄντας τὸ πιὸ ἀντιδραστικὸ στήριγμα τῶν μονοπωλίων εἶναι καὶ τὸ λιγώτερο κατάλληλο γιὰ μιὰ τέτοια ἀναδιάρθρωση τῶν μορφῶν τῆς πολιτικῆς συμμαχίας τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης μὲ τὰ μεσοαστικὰ στρώματα. Οἱ «ἄξεστοι καραβανάδες» εἶναι τὸ καταπιεστικὸ συμπλήρωμα ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ ἰδεολογικὸς ἀντίποδας τῶν «μοντέρνων τεχνοκρατῶν». Ἔτσι βλέπουμε πὼς τὸ Ε.Π.Ο.Κ., παρ' ὅλο ποὺ σὰν μακρόχρονο στόχο του ἔχει νὰ ἐξυπηρετήσει ἀκριβῶς τέτοιες ἀνάγκες, δὲν κατάφερε νὰ μαζέψει παρὰ τὸ γνωστὸ συνονθύλευμα ἀπὸ χαφιέδες καὶ σαλτιμπάγκους ποὺ χρησιμεύ-

ουν στὴ χούντα γιὰ κάθε εἴδους «δημόσιες σχέσεις» («μικροὶ βουλευτές», ἐγκάθετοι «δήμαρχοι» καὶ «συνδικαλιστὲς» κλπ.).

Ἀντίθετα οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀστοὶ πολιτικοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ παίξουν τέτοιο ρόλο πολὺ πιὸ εὔκολα. Ἡ Δεξιά, χάρη στοὺς δεσμοὺς ποὺ ἔχει μ' αὐτὰ τὰ στρώματα μέσω τῆς μακρόχρονης κατοχῆς τῆς ἐξουσίας ἀπὸ μέρους της, καὶ ἡ «φιλελεύθερη» ἀντιπολίτευση μὲ τὴν αναπτυξιακὴ ἰδεολογία καὶ τὴν ἔμφαση στὶς «δημοκρατικὲς» διαδικασίες ποὺ προβάλλει, ἔχουν πολὺ μεγαλύτερες δυνατότητες νὰ κινητοποιήσουν πολιτικὰ τὰ μεσοαστικὰ στρώματα πίσω ἀπ' τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο. Ὅμως ἡ ἀνάγκη τῆς χούντας νὰ καταφεύγει διαρκῶς σὲ ἔκτακτα μέτρα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τὸ μαζικὸ κίνημα, τοὺς ἀρνιέται τὰ ἀπαραίτητα περιθώρια (π.χ. τὸ δικαίωμα νὰ λειτουργήσουν ἐλεύθερα σὰν ἀντιπολιτευόμενα πολιτικὰ κόμματα) γιὰ νὰ βάλουν στὴν πράξη αὐτὲς τὶς δυνατότητες. Οὔτε καὶ εἶναι δυνατὸ στοὺς ἀστοὺς πολιτικοὺς νὰ μετακινηθοῦν τελείως δεξιά, νὰ ἀγκαλιάσουν τὴ χούντα καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ διατηροῦν αὐτὲς τὶς δυνατότητες. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τὴν «συνεργασιακὴ» μερίδα τῆς Δεξιᾶς νὰ μὴν κουβαλάει στὴ χούντα παρὰ μόνο τὸν ἑαυτό της.

Βασικὸ ρόλο στὴν ἀναπαραγωγὴ τῆς τεχνοκρατικῆς ἰδεολογίας τῶν μονοπωλίων παίζει τὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου προετοιμάζονται τὰ διευθυντικὰ καὶ τεχνικὰ στελέχη. Ἔτσι, ἀντίστοιχα σημαντικὸ ρόλο στὴν καταπολέμησή της μπορεῖ νὰ παίξει τὸ φοιτητικὸ κίνημα. Γι' αὐτό, ἡ ἐπικράτηση τῆς ἀντιμονοπωλιακῆς - ἀντικαταπιεστικῆς γραμμῆς μέσα στὸ φοιτητικὸ κίνημα ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἐντείνοντας τὰ πολιτικὰ ἀδιέξοδα τῶν μονοπωλίων. Ἐνῶ ἀντίθετα, ἡ γραμμὴ τῆς συμμαχίας φοιτητῶν - καθηγητῶν πάνω στὴν ἀπολίτικη τεχνοκρατικὴ ἰδεολογία εἶναι καθαρὰ προδοτική, χύνει νερὸ στὸν μύλο τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν δυνάμεων.

— Ἀδυναμία τρίτη: ἡ ἀνικανότητα τῆς χούντας νὰ ἐξασφαλίσει σὲ ὅλα τὰ κομμάτια τῆς κυρίαρχης τάξης θεσμοθετημένες ἐπικοινωνίες μὲ τὸ κράτος τους, μορφὲς συλλογικοῦ ἀστικοῦ ἐλέγχου. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύση της καὶ τὴν προέλευσή της ἡ χούντα δὲν διαθέτει θεσμοὺς - γέφυρες μὲ τὰ διάφορα τμήματα τῆς ἀστικῆς τάξης. Αὐτό, ὡς ἕνα σημεῖο, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἅρπαξε τὴν ἐξουσία ἦταν καὶ δύναμή της γιατὶ τῆς ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ δράσει αὐτόνομα σὲ στιγμὲς κρίσιμες. Ὅμως μακροπρόθεσμα εἶναι ἀδυναμία γιατὶ ὁδηγεῖ στὸ ἀνεξέλεγκτο δέσιμο τοῦ κράτους μὲ ὁρισμένα μόνο κομμάτια τῆς κυρίαρχης τάξης κι' ἔτσι ὀξύνει τὶς ἀντιθέσεις μέσα της. Ἡ σχέση τῆς χούντας μὲ τὸ ἐφοπλιστικὸ κεφάλαιο, σχέση ποὺ κανένα ἄλλο κομμάτι τοῦ κεφάλαιου δὲν μπορεῖ νὰ ὑποβάλει σὲ ἔλεγχο, μέσω, λόγου χάρη, ἑνὸς κοινοβούλιου, εἶναι τὸ πιὸ ἐξώφθαλμο παράδειγμα. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ σχετικὰ μὲ τὶς διαφωνίες μέσα στὴν κυρίαρχη τάξη πάνω στὸν τρόπο σύνδεσής της μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ (ζήτημα Ε.Ο.Κ., Βάσεις Ἕκτου Στόλου κλπ.). Τὸ δέσιμο τῆς χούντας μὲ τὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμὸ πάνω ἀπὸ ὁποιονδήποτε συλλογικὸ ἀστικὸ ἔλεγχο τοὺς δημιουργεῖ προβλήματα. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη ἡ χούντα ἔχει πολλὰ νὰ ζηλέψει ἀπ' τὴν «κοινοβουλευτικὴ» δικτατορία τῶν στρατηγῶν στὴν Τουρκία, ποὺ ἔχει ματοκυλίσει τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα χωρὶς νὰ ἀχρηστέψει τὰ ἀστικὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ προσφέρουν στ' ἀφεντικά τους.

Κι' αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, ὅπως καὶ οἱ ἄλλες, ἐπιτείνεται μὲ τὸ πέρασμα στὴ νέα φάση. Γιατὶ ἡ χούντα τώρα εἶναι ἀκόμα πιὸ ἀπομονωμένη, λιγώτερο διαλλαχτικὴ ἀπέναντι σὲ ἄλλες ἀστικὲς πολιτικὲς ἐκφράσεις.

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ τὶς ἀδυναμίες τῆς χούντας καὶ τὴν ἀνικανότητα τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου νὰ τὴ βοηθήσει στὴν ἐπιβολὴ τῆς «ὁμαλοποίησης», εἴδαμε τὶς δυσκολίες τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τῶν μονοπωλίων καὶ πῶς αὐτὲς συγκεκριμένα χειροτερεύουν μὲ τὴ μαχητικὴ ἐμφάνιση τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Πῶς τὸ κίνημα μὲ τὸ μαζικὸ ἀγώνα ἔχει τὴ δύναμη νὰ νικάει τὴ χούντα, νὰ προκαλεῖ διάσπαση στὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο, νὰ ματαιώνει τὰ σχέδια τῶν μονοπωλίων.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ ἑλιχθοῦν καὶ οἱ παραπέρα χουντικὲς μανοῦβρες. Ποὺ σημαίνει ἔμφαση στὴν καταπίεση, τὴ δυναμικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ κινήματος, μὲ ὑπόκρουση πολιτικὲς «ἐξελίξεις» ποὺ θὰ περιορίζονται οὐσιαστικὰ στὸν ἐξωραϊσμὸ τῆς χούντας, στὴ συγκάλυψη τῶν ἀδυναμιῶν της χωρὶς ἐπικίνδυνα «ἀνοίγματα». Κι' ἀντίστοιχα, ἀπ' τὴ μεριὰ τῶν ἀντιπολιτευόμενων ἀστῶν, προσπάθειες γιὰ νὰ ξαναβροῦν ἐνεργὸ ρόλο στὸ πολιτικὸ παιγνίδι: μὲ τὴν υἱοθέτηση πιὸ ρεαλιστικῶν θέσεων, θέσεων ποὺ ἀναγνωρίζουν τὸν κίνδυνο ποὺ ἀντιπροσωπεύει γιὰ τὰ σχέδιά τους τὸ μαζικὸ κίνημα. Ὄχι πιὰ «ἀγαθὲς» «δημοκρατικὲς» ἐρωτήσεις — «μὰ γιατὶ ἐπὶ τέλους δὲν ἀποκαθιστᾶ τὴν ὁμαλότητα ἡ κυβέρνηση;» — ἀλλὰ «ἰσχυρὲς καὶ ἔμπειρες» προοπτικὲς τύπου Καραμανλῆ, ποὺ νὰ καλύπτουν γιὰ τοὺς καπιταλιστὲς τὶς ἀνάγκες τῆς στιγμῆς. Κι' ἀκόμα, μεγαλύτερη προθυμία ἀπ' τὴ μεριά τους γιὰ τὸ ξελάσπωμα τῆς χούντας, γιὰ τὸ ξεπούλημα τοῦ κινήματος ἐκεῖ ὅπου ἀκόμα περνάει ἡ μπογιά τους.

ΖΗΤΩ Ο ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΑΥΤΕΣ τὶς προοπτικές, ποῦ βρίσκεται ἡ πολιτικὴ τῶν ρεφορμιστῶν, ποὺ εἶναι πάντα πρόθυμοι νὰ «συζητήσουν καὶ συμπράξουν μὲ τὰ ἄλλα κόμματα, ὀργανώσεις καὶ προσωπικότητες ποὺ ἀντιτίθενται στὴ δικτατορία» ἔστω κι ἂν συμφωνοῦν μόνο «ἐν μέρει» μαζί τους; Ἡ στρατηγικὴ καὶ τῶν δύο κομματιῶν τοῦ ΚΚΕ γιὰ μιὰ «πλατειὰ ἑνότητα ὅλων τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων» ἐνάντια στὴ χούντα σημαίνει ὅτι τόσο οἱ Κολιγιαννικοὶ ὅσο καὶ τὸ

Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ περιορίζουν τὶς προγραμματικὲς ἀπαιτήσεις τους σ' ἕνα μίνιμουμ γιὰ νὰ πετύχουν τὴ συνεργασία τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν δυνάμεων. Πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἀφαιροῦν ἀπ' τὸ πολιτικό τους ὁπλοστάσιο τὰ ὅπλα ποὺ θὰ τοὺς ἔδιναν τὴν ἱκανότητα νὰ συσπειρώσουν καὶ νὰ ὀργανώσουν τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ στηρίζουν τὶς ἐλπίδες τους ὅλο καὶ περισσότερο στὴν ἱκανότητα τῶν ἀστῶν πολιτικῶν νὰ διαδεχτοῦν μὲ τὸν ἄλφα ἢ βήτα τρόπο τὴ χούντα στὴν ἐξουσία. Ἔτσι οἱ ρεφορμιστὲς μοιράζονται τὰ πολιτικὰ ἀδιέξοδα τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου, συμμερίζονται τὴν κρίση τοῦ ἀστικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ στὸν τόπο μας. Μὲ τὴν ἄρνησή τους νὰ παλέψουν γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ ἐργατικοῦ καὶ τοῦ πλατύτερου λαϊκοῦ κινήματος σὰν τὴν πολιτικὴ δύναμη ποὺ θὰ συντρίψει τὴ χούντα γιὰ νὰ πάρει αὐτὸ τὴν ἐξουσία, ἀποδεικνύονται ἀνίκανοι ὄχι μόνο τὴν ἐργατικὴ ἐξουσία νὰ φέρουν ἀλλὰ οὔτε κἂν τὴ δική τους «ἀνανεωμένη» δημοκρατία. Γι' αὐτὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ μαζικὸ κίνημα ξαναεμφανίζεται μαχητικὰ γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ ἀπὸ ἕξη χρόνια, ἀντὶ αὐτὸ νὰ τοὺς δίνει τὴ δύναμη νὰ κρατήσουν μιὰ ἔστω πιὸ ἀποφασιστικὴ στάση, τοὺς βλέπουμε νὰ κυνηγοῦν ξανὰ φαντάσματα καθὼς οἱ «δημοκράτες» σύμμαχοί τους ἔχουν φύγει γι' ἄλλη μιὰ φορὰ πρὸς τὰ δεξιά, προτιμώντας τὴν «ἰσχυρὴ» δημοκρατία τοῦ Καραμανλὴ ἀπ' τὴν «ἀνανεωμένη» τῶν ρεφορμιστῶν.

Οὔτε καὶ προβλέπεται ἀλλαγή. Τὸ Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ μὲ τὴ «γραμμὴ Δρακόπουλου» οὐσιαστικὰ διακήρυξε τὴν ἀπόφασή του νὰ δέσει τὴν τύχη του μὲ τὰ ἄλλα, δηλαδὴ τὰ ἀστικά, κόμματα: ἀνατροπὴ τῆς χούντας γιὰ τὸ Γραφεῖο σημαίνει ἐπιστροφὴ τοῦ βασιλιᾶ καὶ κυβέρνηση τῆς ἐμπιστοσύνης του, οὔτε κἂν δική του συμμετοχὴ δὲν ζητάει. Καὶ «σοσιαλισμὸς» σημαίνει ἕνα πολυκομματικὸ κοινοβουλευτικὸ σύστημα μὲ ἐναλλαγὲς τῶν κομμάτων στὴν ἐξουσία, ὅπου προφανῶς ὅταν κυβερνοῦν οἱ «κομμουνιστὲς» ἔχουμε «σοσιαλισμὸ» κι' ὅταν χάσουν τὶς ἐκλογὲς ἐπιστρέφουμε στὸν καπιταλισμό. Ἀπὸ δίπλα οἱ Κολιγιαννικοί, μὴ τυχὸν μείνουν ἔξω ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε «δημοκρατικὴ» συμμαχία: ἡ διακήρυξη τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ (Κολιγιαννικῶν, Μάρτης 73), «ὑποστηρίζει τὴν ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΠΑΜ γιὰ συνεργασία της μὲ τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο τοῦ ΠΑΜ». (Σημείωση Μ.: Κ.Ε. τοῦ Π.Α.Μ. = Κολιγιαννικοί, Ε.Σ. τοῦ ΠΑΜ = Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ), παρ' ὅλη τὴν δῆθεν «πολεμικὴ κατὰ τῶν δεξιῶν ἀναθεωρητῶν».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ἀριστερούς, τὰ συμπεράσματα ἀπ' τὴν ἀνάλυση κι ἐκτίμηση τῆς πολιτικῆς κατάστασης καὶ ἰδιαίτερα τῶν τελευταίων ἐξελίξεων εἶναι ξεκάθαρα. Ἡ μόνη δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ συντρίψει τὴ χούντα εἶναι τὸ μαχητικὸ μαζικὸ κίνημα. Δουλειά μας εἶναι νὰ παλέψουμε γιὰ τὸ δυνάμωμά του, τὴν ὀργάνωσή του. Ν' ἁπλώσουμε καὶ νὰ στεριώσουμε τὶς ἐμπειρίες ποὺ δείχνουν χειροπιαστὰ τὴ δύναμή του, νὰ στήσουμε τὶς ὀργανωτικές του ἐκφράσεις, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἐμφανιστεῖ ξανὰ στὸ προσκήνιο ὅλο καὶ πιὸ δυνατό. Δουλεύοντας βασικὰ παράνομα, χωρὶς καμμιὰ ψευδαίσθηση γιὰ χουντικὸ «μαλάκωμα», πάνω στὴ γραμμὴ τῆς ὑπεράσπισης τῶν ταξικῶν μας συμφερόντων — ἐνάντια στὴν καπιταλιστικὴ οἰκονομικὴ ἐπίθεση, ἐνάντια στὴ χουντικὴ καταπίεση. Χωρὶς καμμιὰ ἀναγνώριση γιὰ «λύσεις» ἔξω ἀπ' τὸ μαζικὸ κίνημα, χωρὶς καμμιὰ παραχώρηση στοὺς ἀστοὺς μανουβραδόρους. Δουλειά μας, ἀκόμα, εἶναι νὰ ὀργανωθοῦμε γιὰ νὰ βγάλουμε πέρα ὅλη αὐτὴ τὴ δουλειὰ πάνω σὲ σωστὴ βάση, μακρυὰ ἀπ' ὁποιαδήποτε αὐταπάτη γιὰ τοὺς ρεφορμιστές.

Η ΜΑΜΗ

ΑΠΡΙΛΗΣ '73

ΜΕΤΑ ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΠΑΖΑΡΙΩΝ

Χουντο-«δημοκρατία»: Πιὸ ἄγρια ἐπίθεση τοῦ κράτους τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς καταπίεσης

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ τῆς «Προεδρικῆς Δημοκρατίας» καὶ τὴν προσπάθεια νὰ νομιμοποιηθεῖ μὲ τὸ δημοψήφισμα τῆς 29ης Ἰουλίου, ἡ χούντα ἔβαλε μπρὸς ἐπίσημα πιὰ τὴν ἀπόφασή της νὰ προχωρήσει στὴν «ὁμαλότητα» ἀπὸ μόνη της. Καθὼς τὰ παζάρια μὲ τὰ διάφορα κομμάτια τῆς ἀστικῆς ἀντιπολίτευσης ἀποδείχτηκαν ἀνίκανα νὰ ἐξασφαλίσουν γιὰ λογαριασμὸ τῶν καπιταλιστῶν μιὰν ἀπρόσκοπτη πορεία «ὁμαλοποίησης» — νὰ ἐμποδίσουν δηλαδὴ τὸ ξέσπασμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος — ἡ χούντα ἀναλαμβάνει τώρα νὰ προωθήσει ἡ ἴδια τὴ λειτουργία τῶν θεσμῶν τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης. Τὸ ἐκσυγχρονισμένο συγκεντρωτικὸ καταπιεστικὸ κράτος ποὺ ἔχουν ἀνάγκη τὰ μονοπώλια στὴ σημερινή τους φάση στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ ἡ χούντα ἔχει ἐπιβάλει καὶ πασχίζει νὰ τὸ μονιμοποιήσει καὶ σταθεροποιήσει, ἐμφανίζεται τώρα μὲ τὴ μορφὴ τῆς Χουντικῆς Προεδρικῆς Δημοκρατίας καὶ ἀναζητάει μὲ τὸ χουντοδημοψήφισμα νὰ βρεῖ πολιτικὰ περιθώρια γιὰ νὰ ἑδραιωθεῖ.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ τὸ νόημα αὐτῆς τῆς νέας μανούβρας τῆς χούντας; Πῶς ἐξυπηρετεῖ τὰ πολιτικὰ σχέδια τῆς ἀστικῆς τάξης, τί ἀντιθέσεις μέσα στοὺς κόλπους της λύνει καὶ ποιές ὀξύνει; Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ μαζικοῦ κινήματος καὶ ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση τῶν ἐπαναστατῶν γιὰ τὸ δυνάμωμά του;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΡΑ ποὺ ἅρπαξε τὴν ἐξουσία ἡ χούντα ἔχει ἐνεργήσει συστηματικὰ σὰν ἡ δύναμη ποὺ προσπαθεῖ νὰ προωθήσει τὰ συμφέροντα τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης. Ἔχουμε δεῖ, ξανὰ καὶ ξανὰ τὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ χτυπήματα ποὺ δίνει στὶς ἐργατικὲς κι' ἀγροτικὲς μάζες. Τὰ μέτρα ποὺ παίρνει γιὰ τὴν ἀνάπτυξη κι' ἐξάπλωση τῶν μονοπωλίων. Τὰ νομικὰ καλύματα ποὺ δίνει στὸν δολοφονικὸ καταπιεστικὸ μηχανισμὸ γιὰ νὰ ἀφοπλίσει τὸ κίνημα ἀπὸ κάθε πολιτικὴ ἐλευθερία ποὺ μπορεῖ νὰ γίνει ὅπλο στὰ χέρια του: τὴν συγκέντρωση, τὴ διαδήλωση, τὴν ἀπεργία. Παράλληλα μὲ ὅλα αὐτά, μὲ τὸ ἀνέβασμα τῆς καθημερινῆς καταπίεσης κι ἐκμετάλλευσης, ἡ χούντα ἔχει ἀπ' τὴν ἀρχὴ προωθήσει καὶ τὴν ἀναδιοργάνωση τῶν θεσμῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἀσκεῖ τὴν πολιτικὴ κυριαρχία της ἡ μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη. Ἡ προσπάθειά της αὐτὴ ἀποκρυσταλλώθηκε νομικὰ στὸ χουντοσύνταγμα τοῦ '68 μὲ ὅλα τὰ γνωστὰ χαρακτηριστικά του: τὴ συγκέντρωση τῶν κέντρων ἀπόφασης, γιὰ τὸν καλλίτερο προγραμματισμὸ τῶν μέτρων τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου, τὴ σύσφιξη τῶν δεσμῶν ἀνάμεσα στὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ δύναμη τῶν μονοπωλίων, τὴν ἐνίσχυση τῆς κρατικῆς ἐξουσίας γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη ἐφαρμογὴ τῆς καλλίτερης πολιτικῆς γιὰ τὴν ἀνάπτυξή τους τὴν ἀποφασιστικὴ παρουσία τῆς ἀνώτερης στρατιωτικῆς γραφειοκρατίας σὰν ἐγγυητὴ τῆς καλῆς λειτουργίας ὅλου τοῦ μηχανισμοῦ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ξένου καὶ τοῦ ντόπιου κεφάλαιου.

ΟΜΩΣ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟΙ θεσμοὶ δὲν στηρίζονται σὲ Συντακτικὲς Πράξεις καὶ Διατάγματα: ἡ λειτουργία τους προϋποθέτει τὴν ὕπαρξη τῶν πολιτικῶν δυνάμεων ποὺ θὰ τοὺς στηρίζουν. Τὴν ὕπαρξη συγκεκριμένα πολιτικῶν ἐκφράσεων τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου ποὺ μὲ τὴν πολιτική τους καὶ τὴν ἰδεολογία τους δένουν στρώματα ἢ κομμάτια τῶν ἄλλων τάξεων στὸ ἅρμα τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τῆς δίνουν πολιτικὴ ὑποστήριξη. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρίσμα πρέπει νὰ δοῦμε καὶ τὶς σχέσεις τῆς χούντας μὲ τὸ θρόνο.

Μοναρχία - ὁ ξεπερασμένος ὑπηρέτης τῶν μονοπωλίων

Η ΜΟΝΑΡΧΙΑ σὰν πολιτικὸς θεσμὸς ἔχει ὑπηρετήσει τὶς κυρίαρχες τάξεις στὴν Ἑλλάδα μὲ διάφορους κατὰ καιροὺς τρόπους. Μεταπολεμικὰ λειτούργησε σὰν ὁ κατάλληλος θεσμὸς ποὺ ἔδωσε τὴ δυνατότητα στὸ ντόπιο καὶ ξένο μονοπωλιακὸ κεφάλαιο νὰ συμμαχήσει πολιτικὰ μὲ τὰ συντηρητικὰ ἀντικομμουνιστικὰ μεσοαστικὰ στρώματα, κυρίως τὸ ἐμπορικὸ κεφάλαιο ποὺ κινεῖται στὸν ἀγροτικὸ χῶρο. Ἐξαρτημένα ἀπ' τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο μέσω τῶν Τραπεζῶν ποὺ τὰ χρηματοδοτοῦν τὰ στρώμα-

τα αὐτὰ δέχτηκαν νὰ στηρίξουν τὴν πολιτικὴ κυριαρχία τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης μὲ ἀντάλλαγμα ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ὑπεραξία ποὺ ἀπομυζοῦν τὰ τραπεζικὰ μονοπώλια καὶ τὴν προστασία ἀπὸ τὸν «κομμουνιστικὸ κίνδυνο». Ἔτσι τὴν διαφύλαξη τῶν «ζωτικῶν ἐθνικῶν συμφερόντων» (ἔλεγχος τοῦ στρατοῦ, ρύθμιση τῶν σχέσεων μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ) ἀνέλαβε τὸ Παλάτι πάνω ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς κλυδωνισμούς, ἐνῶ τὴν κυβέρνηση ἐπάνδρωναν πολιτικοὶ φορεῖς στηριγμένοι στὴν ἐκλογικὴ πελατεία ποὺ τοὺς ἐξασφάλιζαν οἱ μεσοαστοὶ «παράγοντες». Αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς στὰ κέντρα ἐξουσίας — ἀπὸ τὴ μιὰ Βουλή, Κυβέρνηση καὶ Ἀνώτερη Κρατικὴ Γραφειοκρατία, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη Παλάτι καὶ Ἀνώτερη Στρατιωτικὴ Γραφειοκρατία μὲ ἰδεολογικὰ στηρίγματα στὴν Ἐκκλησία — ἐπὶ χρόνια στάθηκε ἀποφασιστικὸ στήριγμα γιὰ τὸ ὀρθοπόδισμα τῆς καπιταλιστικῆς κυριαρχίας στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἴδια ὅμως ἡ ἀνάπτυξη τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ στηρίχτηκε σ' αὐτοὺς τοὺς θεσμοὺς καὶ σ' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ συμμαχία, ἦρθε νὰ τοὺς βάλει σὲ ἀμφισβήτηση. Τὸ δυνάμωμα τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου σήμανε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας, τοῦ '60 τὸ πέρασμα σὲ μιὰ νέα φάση ἀνάπτυξής του, ὅπου ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἐξάπλωση τῶν μονοπωλίων γίνεται ὅλο καὶ πιὸ πιεστική: **ἀνάγκη γιὰ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἔμμεση στὴν ἄμεση οἰκονομικὴ κυριαρχία τῶν μονοπωλίων στὴ γεωργία καὶ τὸ ἐμπόριο, ἀνάγκη γιὰ συγκεντροποίηση στὴ βιομηχανία, ἀνάγκη γιὰ σύσφιξη τῶν δεσμῶν μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ γιὰ τὴ συμμετοχὴ σὲ μεγάλες ἐπενδύσεις διεθνοῦς ἐπιπέδου.**

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΝΕΑ φάση ἀνάπτυξης **τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου οἱ παλιὲς πολιτικὲς συμμαχίες καὶ θεσμοὶ στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ ἀνταποκριθοῦν: Ἡ βάση τῆς συμμαχίας μὲ τὰ παραδοσιακὰ μεσοαστικὰ στρώματα διαβρωνόταν ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐξάπλωση τῶν μονοπωλίων. Ἡ αναζήτηση νέων πολιτικῶν στηριγμάτων (κυρίως ἀνάμεσα στὰ νέα μεσοαστικὰ στρώματα ποὺ ἀναπτύσσονται μέσα στὸν μονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ — τεχνικὰ καὶ διευθυντικὰ στελέχη κλπ.) σκόνταφτε ἀνάμεσα στὴν ἀντίδραση τῶν παραδοσιακῶν θεσμῶν καὶ τὴν πίεση τοῦ ἀνερχόμενου μα**ζικοῦ κινήματος. Ἡ ἐνεργητικὴ προώθηση τῶν οἰκονομικῶν καὶ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ νέες ἀνάγκες τῶν μονοπωλίων, ἐμποδιζόταν ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν διαχωρισμὸ τῶν κέντρων ἐξουσίας. Καὶ ἡ ἄνοδος τοῦ μαζικοῦ κινήματος ποὺ πάλευε κι ἀντιστεκόταν στὴ μονοπωλιακὴ ἐκμετάλλευση καὶ καταπίεση, ὄξυνε τὶς ἐσωαστικὲς ἀντιθέσεις, βάθαινε τὴν κρίση τῶν θεσμῶν τῆς ἀστικῆς κυριαρχίας. Ἡ σύγκρουση πρῶτα τοῦ Καραμανλῆ κι ἔπειτα τοῦ Παπανδρέου μὲ τὸ Θρόνο καὶ ἡ εὐνουχισμένη κυβέρνηση τῶν «ἀποστατῶν» ἀπέδειξαν πὼς οἱ ἀνάγκες τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ προωθηθοῦν μέσα ἀπὸ τὸν βασιλικὸ θεσμὸ ἀναλλοίωτο. Οἱ Συνταγματικὲς Προτάσεις τόσο τοῦ Καραμανλῆ ὅσο καὶ τοῦ Λαμπράκη, διατύπωσαν τὴν ἴδια αὐτὴ διαπίστωση συνειδητὰ καὶ ἐπιδίωξαν νὰ δώσουν λύση. Τελικὰ ἦρθε ἡ χούντα νὰ ξεκαθαρίσει κι αὐτὸ τὸν λογαριασμὸ γιὰ χάρη τῶν μονοπωλίων.

Ἀδιέξοδα τῆς «ὁμαλοποίησης»

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ τῶν χωριστῶν κέντρων ἐξουσίας καὶ ἡ δημιουργία ἑνὸς συγκεντρωτικοῦ καταπιεστικοῦ κράτους μὲ ὅλα τὰ γνωρίσματα ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ προωθήθηκε συστηματικὰ ἀπὸ τὴ χούντα. Τὸ ξήλωμα τῶν βασιλικῶν στηριγμάτων στὸ στρατό, ἡ σύσφιξη τῶν δεσμῶν ἀνάμεσα στὴν ἀνώτερη στρατιωτικὴ καὶ τὴν κυβερνητικὴ γραφειοκρατία καὶ ἡ θεσμοθέτηση τῶν καναλιῶν ἐπικοινωνίας τους μὲ τὴν ἐπιχειρηματικὴ προχώρησαν γοργά. Ἡ 13η Δεκεμβρίου 1967 ἔκρινε ἀποφασιστικὰ τὴν τύχη τῆς Μοναρχίας καὶ τὸ σύνταγμα τοῦ '68 τὸ ἐπισφράγισε. Ἡ καθιέρωση θεσμῶν ὅπως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων (ποὺ ἀφαιροῦσε ἀπὸ τὸ θρόνο τὸν ἔλεγχο τοῦ στρατοῦ) καὶ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἔθνους (ποὺ ἀναλάβαινε αὐτὸ τὴν ρύθμιση τῶν σχέσεων τῆς ἀστικῆς τάξης μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ — ἐξωτερικὴ πολιτικὴ κλπ.) σήμαινε πὼς ἡ Μοναρχία τοῦ συντάγματος τοῦ '68 ἦταν πιὸ κοντὰ στὴν «Προεδρικὴ Δημοκρατία» τοῦ Παπαδόπουλου, παρὰ στὴ Βασιλεία τοῦ Κωνσταντίνου. Τὴν 1η Ἰουνίου ἡ χούντα δὲν κατέλυσε τὴν Μοναρχία — αὐτὴν τὴν εἶχε ἤδη αναπροσαρμόσει στὰ μέτρα τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου ἀπὸ καιρό. Ἔσπασε ὅμως μὲ τὴν προκήρυξη τῆς «Δημοκρατίας», τὶς ἐλπίδες της ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ συνεργαστεῖ ἄμεσα μὲ τὴν φιλοβασιλικὴ δεξιὰ γιὰ νὰ στηρίξει τοὺς νέους θεσμούς.

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ μιᾶς μορφῆς **Μοναρχίας στὸ σύνταγμα τοῦ '68 εἶχε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ** νόημα, ὅτι δηλαδὴ **στὴ μανούβρα τῆς «ὁμαλοποίησης»** ἡ χούντα θὰ μποροῦσε νὰ συνεργαστεῖ μὲ τοὺς πολιτικοὺς **ἐκφραστὲς τῶν μονοπωλίων ποὺ εἶχαν στηρίξει τοὺς παλιοὺς θεσμοὺς καὶ ποὺ τώρα ἔπρεπε νὰ παραδεχτοῦν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς «ἀνανέωσης» καὶ νὰ βοηθήσουν τὴ χούντα στὴν ἑδραίωση τῶν νέων θεσμῶν.** Ὡστόσο, **μιὰ τέτοια συνεργασία δὲν μποροῦσε** νὰ πάρει τὴ μορφὴ μιᾶς «συμφωνίας κυρίων», ἔστω κι ἂν ἦταν ντυμένη μὲ ὅλους τοὺς νομικοὺς τύπους ἑνὸς Συντάγματος. Ἂν ἡ «ὁμαλοποίηση» ἐξαρτιόταν μόνο ἀπὸ τὶς προθέσεις τῶν ἀστῶν, οἱ ἀστικοὶ εὐσεβεῖς πόθοι θὰ εἶχαν ἤδη γίνει πραγματικότητα: Ἔξη μόνο μῆνες πρὶν τὴν κατάλυση τῆς Μοναρχίας, ὁ Κωνσταντῖνος μετὰ ἀπὸ συναντήσεις μὲ χουντικοὺς ἀπεσταλμένους, ἔκανε δηλώσεις γιὰ τὸ πόσο πιστὸς καὶ μοντέρνος μονάρχης θὰ εἶναι μέσα στὸ Σύνταγμα τοῦ '68. Ἀκόμα πιὸ καλὸ παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ κ. Ἀβέρωφ ποὺ ἀπὸ συνομιλητὴς καὶ πιθανὸς ὑπαρχηγὸς τοῦ Παπαδόπουλου βρέθηκε στὶς φυλακές του. Ἡ προθυμία τῶν ἀστῶν νὰ «ὑπηρετήσουν τὴν ὁμαλότητα» ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν ὁδηγεῖ κατ' ἀνάγκην καὶ στὸ ἀποτέλεσμα.

ΟΠΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΕΞΗΓΗΣΕΙ κι' ἄλλες φορές, μὲ τὴν ταχτικὴ τῆς «ὁμαλοποίησης» ἡ χούντα καὶ τὰ διάφορα κομμάτια τῆς ἀστικῆς ἀντιπολίτευσης προσπαθοῦν νὰ βάλουν μπροστὰ πολιτικὲς διαδικασίες ποὺ νὰ ἐπιτρέψουν στὶς ἀστικὲς πολιτικὲς δυνάμεις νὰ ἀναπτύξουν μεταξύ τους ἕναν ἀνταγωνιστικὸ διάλογο: διάλογο γιατὶ προωθοῦν ὅλοι τὰ κοινὰ ἀποδεκτὰ πλαίσια τοῦ Συντά-

γματος τοῦ '68. 'Ανταγωνιστικὸ για τὶ κάθε ἕνας τους προτείνει διαφορετικοὺς τρόπους ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις ὅπου στηρίζεται, δηλαδὴ ἀνάλογα μὲ τὸ ποιὲς συμμαχίες τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου προωθεῖ.

Ἔτσι ἡ «φιλελεύθερη» «προοδευτικὴ» ἀντιπολίτευση, ὅπως ἐκφράζεται ἀπὸ τὸ Συγκρότημα Λαμπράκη λόγου χάρη, ὅσες πλάτες καὶ νὰ κάνει στὴ χούντα, δὲν μπορεῖ νὰ πάψει νὰ εἶναι ἀνταγωνιστικὴ ἀπέναντί της, δὲν μπορεῖ νὰ πάψει νὰ προβάλει τὴν πίστη της στὶς «δημοκρατικὲς διαδικασὶες» (κοινοβούλιο, αἱρετὴ ἀξιοκρατία) καὶ τὴν μοντέρνα τεχνοκρατικὴ ἰδεολογία, γιατὶ τότε θὰ ἔπαυσε νὰ ἐκφράζει τὸ κομμάτι τῶν νέων μεσοαστικῶν στρωμάτων, ποὺ γίνεται πολιτικὸ στήριγμα γιὰ τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο ἀκριβῶς μ' αὐτὴ τὴν ἰδεολογία καὶ μ' αὐτὲς τὶς διαδικασίες.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν δεξιά, τὴ συντηρητικὴ ἀντιπολίτευση, παρ' ὅλες τὶς συγγένειες ποὺ ἔχει μὲ τὴ χούντα πάνω στὸν τρομοκρατικὸ τρόπο ἀντιμετώπισης τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Ὅσο κι ἂν ἀποδέχεται τὶς νέες μορφὲς τοῦ κράτους τῶν μονοπωλὶων, δὲν παύει σὰν πολιτικὴ δύναμη νὰ στηρίζεται στὶς προηγούμενες, τὶς ξεπερασμένες συμμαχὶες τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τοὺς θεσμούς της. Δὲν μπορεῖ νὰ πάψει νὰ ἐνεργεῖ σὰν ὁ προστάτης τῶν παραδοσιακῶν μεσοαστικῶν στρωμάτων ἔστω κι ἂν ἀποδέχεται τὰ νέα θεσμικὰ πλαὶσια ποὺ προωθοῦν τὴν ἐξάπλωση τῶν μονοπωλίων. Ἡ «Ναυτεμπορικὴ» τοῦ κ. 'Αθανασιάδη δὲν σταμάτησε νὰ ζητάει τὴν ἀνάκληση ἢ τὸν μετριασμὸ τῶν μέρων ποὺ προωθοῦν τὴν μονοπωλοποίηση τοῦ ἐμπορὶου ἔστω κι ἂν ἀπὸ τὴ «Βραδυνὴ» ὁ ἴδιος ὁ κ. 'Αθανασιάδης ἀνυπομονοῦσε γιὰ νὰ ἀρχὶσει ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Συντάγματος τοῦ '68. Οὔτε μπορεῖ ἡ δεξιὰ μὲ μιὰ ἀπόφαση νὰ ἀνατρέψει τὴν ἰδεολογία ποὺ γιὰ χρόνια τὴν ἔδενε καὶ τὴ δένει μὲ κομμάτια τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ τὴν προσαρμόσει στοὺς νέους θεσμοὺς τῆς χούντας. Ἡ «'Ανταρσία τοῦ Ναυτικοῦ», δεὶχνει πὼς οὔτε ἡ Δεξιὰ δὲν μπορεῖ μὲ ἕνα ἁπλὸ συμβιβασμὸ νὰ προσφέρει τὰ στηρίγματά της στὴ χούντα.

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ, ἐνῶ κάτω ἀπὸ συνθῆκες κοινοβουλευτικὲς ὁ ἀνταγωνιστικὸς διάλογος τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν δυνάμεων ἀναπτύσσεται μέσα σὲ προκαθορισμένα πλαίσια καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ παὶρνει ἐλεγχόμενες μορφὲς (προσφυγὴ σὲ ἐκλογές, συνασπισμοὶ, συνεργασὶες κομμάτων κλπ.), ἀντὶθετα κάτω ἀπ' τὶς σημερινὲς συνθῆκες εἶναι ἀναγκασμένος νὰ παὶρνει τὴ μορφὴ σπασμωδικῶν ἐνεργειῶν καθὼς οἱ ἀστοὶ ἀναζητοῦν ἀγωνιωδῶς τὰ «ἀνοίγματα» ἢ τὶς «πρωτοβουλὶες» ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν δικιά τους πολιτικὴ ἔκφραση χωρὶς νὰ δώσουν περισσότερα περιθώρια στὸ μαζικὸ κὶνημα. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τὶς ἀντιθέσεις μέσα στὴν ἀστικὴ τάξη νὰ ἀπαλύνονται ἢ νὰ ὀξύνονται τόσο ἀπότομα ἀνάλογα μὲ τὶς στροφὲς τοῦ κινήματος, γι' αὐτὸ ἔχουμε τονίσει ξανὰ καὶ ξανὰ ὅτι οἱ εὐσεβεῖς πόθοι τῶν ἀστῶν εἶναι εὐάλωτοι στὸν μαζικὸ ἀγώνα. Αὐτὸ ἀποδεὶχτηκε χειροπιαστὰ φέτος ποὺ ἡ πρώτη μαχητικὴ ἐμφάνιση τοῦ μαζικοῦ κινήματος ἔκανε νὰ καταρρεύσουν τρία τουλάχιστον χρόνια (70—72) ἐντατικὸ παζάρεμα χούντας καὶ ἀντιπολίτευσης.

ΟΣΟ ΑΚΟΜΑ τὸ κίνημα δὲν εἶχε ἐμφανιστεῖ ἀνοιχτά, ἡ χούντα ἦταν σὲ θέση νὰ προωθεῖ βαθμιαίους συμβιβασμοὺς μὲ τὴν ἀντιπολίτευση. Συμβιβασμοὺς ποὺ ἀποσκοποῦσαν νὰ δώσουν μεγαλύτερη σταθερότητα στὸ κράτος τῶν μονοπωλίων παραχωρώντας εἴτε τὴν παράταση τῶν παλιῶν συμμαχιῶν μὲ νέες μορφὲς (φιλοβασιλικὴ δεξιὰ), εἴτε τὴν ἀνοχὴ ἀπέναντι σὲ πολιτικὲς δραστηριότητες ποὺ ἀποσκοποῦσαν νὰ κατευθύνουν τὶς αὐξανόμενες ἀντιδράσεις διαφόρων στρωμάτων ὅπως μικροαστοί, διανοούμενοι, φοιτητὲς («φιλελεύθερη» ἀντιπολίτευση).

Η ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος ὅμως, καὶ μάλιστα σὲ περίοδο ἐργατικῶν διεκδικήσεων, ἀνάτρεψε αὐτὴ τὴν κατάσταση. 'Εκτὸς ἀπὸ τὴν ἄμεση ἀνάγκη τῆς χούντας νὰ κινητοποιήσει τὸν δολοφονικὸ καταπιεστικὸ μηχανισμό της καὶ νὰ σπάσει ἔτσι τὸ συμβιβαστικὸ κλῖμα, ἀκολούθησαν καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἔμμεσες ἐπιπτώσεις. Καὶ πρῶτα - πρῶτα φάνηκε καθαρὰ ὅτι δὲν ὑπῆρχαν θεσμοὶ ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ἀποπροσανατολίσουν ἢ ἐκτονώσουν τὸ φοιτητικὸ ξέσπασμα. 'Ακόμα καὶ οἱ προτάσεις καὶ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ «φιλελεύθερου» κομματιοῦ τῆς ἀστικῆς τάξης ξεπεράστηκαν σχεδὸν ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ ἀπὸ ἕνα σημεῖο καὶ πέρα (ἰδιαίτερα μετὰ την ἀποχὴ ἀπ' τὶς ἐκλογὲς) βούλιαξαν χωρὶς ἴχνος. Παράλληλα, το φοιτητικὸ ξεσήκωμα ὁδήγησε στὸ σπάσιμο τῆς ἀπάθειας μέσα στὰ μικροαστικὰ στρώματα. Ὄχι μόνο μέσα στὴ δημοκρατικὴ μερίδα, τῆς ὁποίας κέρδισε τὴ συμπαράσταση ἀπέναντι στὴν καταπίεση τῆς χούντας, ἀλλὰ καὶ μέσα στὰ ἀντιδραστικά, ἀντικομμουνιστικὰ στρώματα (στὸ στρατό, στὴν ἐκκλησία) πού, ἀνησυχώντας ἀπ' τὴν ἐμφάνιση καὶ τὴν τροπὴ τοῦ κινήματος, ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν τὴν πολιτικὴ ἐνεργοποίησή τους. Τὸ «κλῖμα ἀναταραχῆς», ποὺ ἡ χούντα προσπάθησε νὰ ἀποδώσει στὶς δηλώσεις τοῦ Καραμανλῆ καὶ τῶν στρατηγῶν, ὁδήγησε στὶς δηλώσεις κι ὄχι ἀντὶστροφα. Γιὰ τὴ χούντα, ποὺ δὲν ἔχει περιθώρια γιὰ νὰ βολέψει κανενὸς στρώματος τὴν πολιτικὴ ἐνεργοποίηση, τὸ σπάσιμο τῆς ἀπάθειας ἔγινε παράγοντας ἀστάθειας.

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΙΕΣΗ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐξελίξεων ἡ χούντα ἀναγκάστηκε ν' ἀναθεωρήσει σπασμωδικὰ τὴν ταχτικὴ τῆς «ὁμαλοποίησης»: Μὲ τὴν κατάλυση τῆς Μοναρχίας βάζει τέρμα στὴ συμβιβαστικὴ παράταση τῶν παλιῶν συμμαχιῶν, ρὶχνει στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων τὶς φιλοβασιλικὲς πολιτικὲς δυνάμεις. Παράλληλα ἐπανδρώνει μόνη της τοὺς θεσμοὺς τῆς Προεδρικῆς «Δημοκρατίας», χωρὶς κανένα ἄνοιγμα πρὸς τὴ «φιλελεύθερη» τεχνοκρατικὴ ἀντιπολίτευση. Καὶ βάζει μπρυστὰ τὴ διαδικασία τοῦ δημοψηφίσματος, ἐλπὶζοντας νὰ βρεῖ πλέον μέσα ἀπ' αὐτὸ τὰ πολιτικὰ περιθώρια ποὺ πρὶν τῆς ἔδιναν τὰ συμβιβαστικὰ παιγνίδια μὲ τὴν ἀντιπολὶτευση: νὰ πάρει πίσω τὶς πολιτικὲς πρωτοβουλίες ποὺ εἶχε παραχωρήσει στὴν ἀντιπολὶτευση, νὰ ἐκτονώσει τὴ μικροαστικὴ πολιτικὴ ἐνεργοποίηση, νὰ μείνει ἀπερίσπαστη στὴν τρομοκρατικὴ ἀντιμετώπὶση τοῦ μαζικοῦ κινήματος.

Ὄχι στὰ «Ὄχι» τῶν ἀστῶν

ΠΩΣ ΑΝΤΕΔΡΑΣΑΝ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀστοὶ στὸ χουντικὸ ἑλιγμό; Ἔχοντας χάσει τὰ περιθώρια ποὺ εἶχαν στὴν προηγούμενη φάση τῆς «ὁμαλοποίησης», ἀναζητοῦν τώρα νὰ τὰ ἀποσπάσουν ξανὰ πατώντας πάνω στὸ μαζικὸ κίνημα. Ἔτσι προβάλλουν στὸ χουντοδημοψήφισμα ὁ καθένας τὸ ὄχι του:

— Ἡ «Βραδυνὴ» προβάλλει τὸ ὄχι τῶν ξεπερασμένων ποὺ ἀντιστέκονται στὶς ἀλλαγὲς γιατὶ ἐξαφανίζουν τοὺς θεσμοὺς ἀπὸ ὅπου μποροῦσαν νὰ γαντζωθοῦν γιὰ νὰ συνεχίσουν νὰ ὑπάρχουν σὰν πολιτικὴ ἔκφραση τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου. Καὶ στολίζει μὲ κάθε λογῆς δημοκρατικὰ ἐπίθετα τὴν προοπτικὴ τοῦ νὰ βρεθεῖ μιὰ θέση καὶ γιὰ τὴ Μοναρχία δίπλα στὴ χούντα.

— Ὁ κ. Λαμπράκης προβάλλει τὸ ὄχι ποὺ δὲ λέει καθόλου ὄχι στοὺς θεσμοὺς ποὺ στήνει ἡ χούντα: ἴσα - ἴσα θὰ ἤθελε νὰ τοὺς καταξιώσει ἀπέναντι στὶς μάζες, νὰ τοὺς ξεπλύνει ἀπ' τὴ ρετσινιὰ τῆς χουντικῆς «αὐθαιρεσίας». Καὶ ὑποστηρίζει «δημοκρατικὲς» τροποποιήσεις ἐνῶ παράλληλα προετοιμάζει ἤδη τὴν ἑπόμενη καμπάνια: γιὰ τὴ «σωστὴ ἐφαρμογὴ τοῦ συντάγματος» τῆς χούντας.

— Τέλος, τὸ φάσμα συμπληρώνει τὸ ὄχι τοῦ Καραμανλῆ, τὸ ὄχι τῆς πισινῆς. Γιὰ τὴν περίπτωση παραπατήματος τῆς χούντας, ὑπάρχει πάντα ἡ « λύση Καραμανλῆ », ποὺ προσφέρεται σὰν ἡ λύση ποὺ μπορεῖ νὰ ἑνώσει καὶ τὰ δυὸ ἄλλα ὄχι καὶ γι' αὐτὸ προβάλλεται σὰν λύση «ἐθνικῆς ἑνότητος».

Στὶς μανοῦβρες αὐτές, ποὺ προσπαθοῦν νὰ καρπωθοῦν τοὺς ἀγῶνες τοῦ κινήματος καὶ νὰ τοὺς μετατρέψουν σὲ μέσο πίεσης πίσω ἀπ' τὰ δικά τους πολιτικὰ σχέδια, οἱ ἀστοὶ βρίσκουν σύμμαχους τοὺς ρεφορμιστές. Μὲ τὸ τέχνασμα ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔχει δῆθεν σημασία εἶναι ἡ ἐξασφάλιση συνθηκῶν ἐλεύθερης ἔκφρασης στὸ δημοψήφισμα, οἱ ρεφορμιστὲς ρίχνουν ὅλο τὸ βάρος αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν ὑποστήριξη τῆς ἀστικῆς καμπάνιας «διὰ τὴν γνησίαν ἔκφρασιν τῆς λαϊκῆς ἐτυμηγορίας»... κάτω ἀπὸ χούντα. Καὶ καλλιεργοῦν ἔτσι ψευδαισθήσεις πὼς ἡ χούντα μπορεῖ νὰ πέσει μὲ ἐκλογικὲς συνεργασίες μὲ τοὺς ἀστούς. Ταυτόχρονα, μὲ χαρακτηριστικὸ ὀππορτουνισμό, διατυπώνουν μιὰ θέση - λάστιχο τοῦ τύπου «Μὴ ψηφῖστε Ναί», ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ὑποστηρίζουν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἀστικὰ «ὄχι» χωρὶς νὰ ἔρθουν σὲ σύγκρουση μὲ τὸ αὐθόρμητο «ὄχι» τοῦ μαζικοῦ κινήματος.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ κίνημα τὸ «ὄχι» δὲν εἶναι μιὰ ἐπιλογὴ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ ἢ σ' ἐκεῖνο τὸ θεσμικὸ πλαίσιο ποὺ στήνουν οἱ ἀστοὶ γιὰ νὰ διαιωνίσουν τὴν κυριαρχία τους οὔτε ἕνας διαχωρισμὸς τῶν ἀστῶν σὲ καλοὺς καὶ κακούς. Εἶναι τὸ ἴδιο «ὄχι» ποὺ δίνει καθημερινὰ μὲ τοὺς ἀγῶνες του σὲ κάθε τόπο ζωῆς καὶ δουλειᾶς ἐνάντια στὸ μονοπωλιακὸ ξεζούμισμα καὶ τὴν χουντικὴ τρομοκρατία, ὅποια μορφὴ κι ἂν πάρει.

Η ΜΑΜΗ

ΕΚΤΑΚΤΟ ΦΥΛΛΟ ΙΟΥΛΗΣ '73

Η ΛΑ·Ι·ΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ὁ λαϊκὸς ἀγώνας τοῦ Πολυτεχνείου — Νίκη γιὰ τὸ μαζικὸ κίνημα

1 Ο ΛΑ·Ι·ΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ τοῦ Πολυτεχνείου ἄνοιξε καινούργια, ἀνώτερη φάση γιὰ τὸ Κίνημα. Παρόλες τὶς θυσίες, παρόλο τὸ δολοφονικὸ ὄργιο τῆς χούντας, τὸ Πολυτεχνεῖο εἴταν τεράστια πολιτικὴ νίκη τοῦ λαϊκοῦ μας κινήματος καὶ τῶν πρωτοπόρων ἐπαναστατικῶν δυνάμεων μέσα σ' αὐτό.

Σὰν κορύφωση τῆς ἀποφασισμένης σύγκρουσης μὲ τὸ χουντικὸ κράτος, ὁ ἡρωικὸς ἀγώνας τοῦ Πολυτεχνείου εἴταν ἀγώνας ὁλόκληρου τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Σὲ πεῖσμα τῆς χούντας καὶ τῶν «ἀντιπολιτευομένων» της, σὲ πεῖσμα κάθε βρώμικης ἱστορίας γιὰ «προβοκάτσιες» ποὺ διαδίνουν οἱ ρεφορμιστές, ὁ ἀγώνας τοῦ Πολυτεχνείου μένει βαθιὰ γραμμένος στὴν καρδιὰ τῶν ἀγωνιστῶν, κι οἱ ἐμπειρίες του γίνονται βάση γιὰ νὰ προχωρήσουμε σὲ καινούργιους ἀγῶνες.

2 ΠΡΩΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΙΚΗ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος μέσ' ἀπὸ τὸν ἀγώνα τοῦ Πολυτεχνείου εἴταν ἡ ὁριστικὴ κατάρρευση τῆς παπαδοπουλικῆς ψευτοδημοκρατίας, ποὺ καιρὸ ἔστηναν ἡ χούντα καὶ τ' ἀφεντικά της.

Ἄλλη μιὰ φορά, τὸ κράτος τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ κεφάλαιου βρίσκεται στηρισμένο στὴ γυμνὴ τρομοκρατία, στὸ ματοβαμένο κατασταλτικὸ μηχανισμό. Ἀκόμα μιὰ φορά, ὁ λαϊκὸς ἀγώνας σάρωσε τὶς πολιτικὲς μανοῦβρες τῶν ἐκμεταλλευτῶν, καὶ βάθυνε τὰ ἀδιέξοδα τῆς χούντας.

3 ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ, ΜΕΣ' ΑΠΟ τὸν ἀγώνα τοῦ Πολυτεχνείου, δείχτηκε ἡ ἀγωνιστικὴ μας προοπτική, ξεσκεπάστηκαν οἱ δυνάμεις ποὺ τὴν ἀντιπαλεύουν.

— ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ βγῆκε τὸ κάλεσμα γι ἀγώνα. Γιὰ ἑ ν ω μ έ ν ο μ α ζ ι κ ὸ ἀ γ ώ ν α τῶν Ἐργατῶν, τῶν Ἀγροτῶν καὶ τῶν Φοιτητῶν, ἐνάντια στὴ χούντα καὶ τὰ στηρίγματά της. Κι οἱ λαϊκὲς μάζες συσπειρώθηκαν μὲ κέντρο τὸ Πολυτεχνεῖο, καὶ ρίχτηκαν στὴ μάχη. Μὲ τὴν ἡρωϊκὴ ἐργατικὴ τάξη πρωτοπόρα δύναμη, τόσο στὶς μάχες στοὺς δρόμους τῶν ἡμερῶν τοῦ Πολυτεχνείου, ὅσο καὶ στὶς διαδηλώσεις ποὺ ἀψήφισαν τὸ στρατιωτικὸ νόμο καὶ τὰ χουντικὰ τάνκς.

Κι εἶναι αὐτὴ ἡ συσπείρωση, αὐτὸς ὁ ἀγώνας ποὺ δείχνει ὅτι ξεκίνησε πιὰ στὴν πράξη ἡ ἀγωνιστικὴ συνένωση ὅλων τῶν κομματιῶν τοῦ Κινήματος. Π ῶ ς ξ ε κ ί ν η σ ε π ι ὰ ἡ δ ι α δ ι κ α σ ί α γ ι ὰ τ ὸ ἀ γ ω ν ι σ τ ι κ ὸ Ἑ ν ι α ῖ ο Μ έ τ ω π ο τ ῶ ν Ἐ ρ γ α τ ῶ ν, τ ῶ ν Ἀ γ ρ ο τ ῶ ν κ α ὶ τ ῶ ν ἄ λ λ ω ν κ α τ α π ι ε σ μ έ ν ω ν σ τ ρ ω μ ά τ ω ν. Πῶς ἡ ἐργατικὴ τάξη βγαίνει πρωτοπόρα στὸν ἀνοιχτὸ πολιτικὸ ἀγώνα, σημαίνοντας ἔτσι καινούργια, ἀνώτερη φάση γιὰ τὸ λαϊκὸ κίνημα.

— ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ τοῦ Πολυτεχνείου εἴταν κορύφωση τῆς ἀγωνιστικότητας τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Μετὰ ἀπὸ μιὰ διαδικασία ὁρμητικῆς ἀνάπτυξης τοῦ διεκδικητικοῦ κινήματος τῶν ἐργαζομένων, πολιτικῆς κι ἀγωνιστικῆς ἀνάπτυξης τῶν φοιτητικῶν ἀγώνων, μετὰ ἀπὸ τὴ μαχητικὴ διαδήλωση καὶ τὶς συγκρούσεις μὲ τὴν ἀστυνομία στὸ μνημόσυνο Παπανδρέου, ἐδῶ πιὰ ὁ λαὸς ἀψηφᾶ τὴν ἀστυνομία, τὰ δακρυγόνα, τὶς σφαῖρες... Οἱ μάζες στήνουν ὁδοφράγματα, παλεύουν μ' ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτουν. Ὁ λαὸς εἶναι ἕτοιμος ν' ἀγωνιστεῖ, ἑνωμένος, μέχρι τὴ νίκη. Χωρὶς αὐταπάτες γιὰ «ὁμαλὲς λύσεις», χωρὶς πιὰ τὸ φόβο μπροστὰ στὴ δολοφονικὴ καταπίεση.

Δὲν εἴταν ἐνθουσιασμὸς τῆς στιγμῆς αὐτὴ ἡ μαχητικότητα. Ἔκφραζε βαθιὲς ἀλλαγὲς στὴ συνείδηση τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Ἔκφραζε τὴ σ υ ν ε ι δ η τ ο π ο ί η σ η τ ῆ ς ἀ ν ά γ κ η ς γ ι ὰ σ κ λ η ρ ὸ κ ι ἐ π ί μ ο ν ο μ α ζ ι κ ὸ ἀ γ ώ ν α, τῆς ἀνάγκης νὰ στηριχτοῦμε στὶς δικές μας δυνάμεις.

Καὶ γι αὐτὸ ἡ δολοφονικὴ καταπίεση ποὺ ἀκολούθησε, ὄχι μονάχα δὲν ὁδήγησε στὴν ἀπογοήτευση, δὲν ἔριξε τὸ λαὸ στὴν ἡττοπάθεια, παρὰ ἀτσάλωσε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴ θέληση γι ἀγώνα.

— ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ἐκφράστηκε συνεπὴς πολιτικὴ γραμμὴ καὶ ἀγωνιστικὴ προοπτική.

Ἡ γραμμὴ τοῦ Πολυτεχνείου εἴταν γραμμὴ ἐπαναστατική, γιατὶ

★ Ἀρνιόταν τὴν ἀντιλαϊκὴ «λύση» τῆς Οἰκουμενικῆς, γραμμὴ τῆς ἀστικῆς «ἀντιπολίτευσης» καὶ τῶν ρεφορμιστῶν.

★ Ἔδινε προοπτικὴ ἀ γ ω ν ι σ τ ι κ ὴ κ α ὶ τ α ξ ι κ ή: Ἐμπρὸς ν' ἀναπτύξουμε τοὺς μαζικοὺς ἀγῶνες τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ, οἰκονομικοὺς καὶ πολιτικούς, μὲ κατεύθυνση τὴ Γενικὴ Πολιτικὴ Ἀπεργία. Ἐμπρὸς νὰ χτίσουμε Ἐπιτροπὲς στοὺς χώρους δουλειᾶς, ποὺ θὰ συσπειρώσουν τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ θὰ στηρίξουν αὐτούς τοὺς ἀγῶνες.

Γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς δικτατορίας, γιὰ νὰ περάσει ἡ ἐξουσία στὸ λαό!

★ Ξεκινώντας ἀπὸ τὰ ἀ ν τ ι χ ο υ ν τ ι κ ὰ - ἀ ν τ ι φ α σ ι σ τ ι κ ὰ συνθήματα καὶ ζύμωση (Κάτω ἡ χούντα, Θάνατος στὸ φασισμό), προχωροῦσε στὰ ἀ ν τ ι ι μ π ε ρ ι α λ ι σ τ ι κ ὰ («Ἔξω οἱ Ἀμερικάνοι», «Ἔξω τὸ ΝΑΤΟ», «Θάνατος στὸν Ἰμπεριαλισμό»), καὶ σ' ὁρισμένες περιπτώσεις ἔφτανε στὰ ἀ ν ο ι χ τ ὰ ἀ ν τ ι κ α π ι τ α λ ι σ τ ι κ ά: Ὁ λαὸς πεινάει, Τὸ κεφάλαιο μασάει, Κάτω τὸ κεφάλαιο!

Δὲν περιοριζόταν δηλαδὴ στὸ ξεσκέπασμα τῆς δικτατορίας καὶ τῶν μεθόδων της, ἀλλὰ χτυποῦσε καὶ τὰ ἴδια τὰ στηρίγματά της.

★ Ἀνταποκρινόταν στὸ δοσμένο ἐπίπεδο συνείδησης τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τῶν λαϊκῶν μαζῶν δὲν ξεκοβόταν ἀπ' αὐτές, ἀλλὰ τὶς προχωροῦσε, διαλέγοντας τοὺς στόχους καὶ τὶς μορφὲς τοῦ ἀγώνα, τὰ συνθήματα, μιλώντας τὴ γλῶσσα τῶν ἴδιων τῶν μαζῶν. Ἔτσι, σωστὰ ἀπορρίφτηκαν συνθήματα ποὺ ἀπομόνωναν, ποὺ δὲν ἐκπλήρωναν τὶς προϋποθέσεις τῆς μαζικῆς γραμμῆς.

Ἔτσι, ὁ ἀγώνας τοῦ Πολυτεχνείου, τόσο ἀπὸ τὰ συνθήματα καὶ τὴ ζύμωση, ὅσο κι ἀπὸ τὴν ἀγωνιστικὴ καὶ ταξικὴ προοπτικὴ ποὺ ἔβαλε (ἀνάπτυξη τῶν μαζικῶν ἀγώνων τῶν ἐργαζομένων, ὀργάνωση στοὺς χώρους δουλειᾶς, προοπτικὴ Γενικῆς Πολιτικῆς Ἀπεργίας), ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια τοῦ ἀντιχουντικοῦ - ἀντιιμπεριαλιστικοῦ, ἀποχτοῦσε καὶ ἀντικαπιταλιστικὸ βαθύτερο περιεχόμενο. Ἔφτανε δηλαδὴ νὰ χτυπήσει τὴν ἴδια τὴ ρίζα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς χουντικῆς δικτατορίας.

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ, ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ στὰ πλαίσια τοῦ πραγματικοῦ ἐπίπεδου συνείδησης τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τοῦ κινήματος, σωστὸ θἄταν νὰ ξεκαθαριστεῖ, νὰ βαθύνει περισσότερο τὸ ἀντικαπιταλιστικὸ στοιχεῖο τοῦ ἀγώνα.

Αὐτὸ θὰ σήμαινε:

— Στὶς ἀνακοινώσεις, τὰ μεγάφωνα καὶ τὸ Ρ.Σ., προώθηση καὶ τοῦ ἀντιμονοπωλιακοῦ στοιχείου, μὲ κατάλληλη πάντα μορφή. Παράδειγμα, ἡ Διακήρυξη τῆς Συνέλευσης τῶν Ἐργαζόμενων τοῦ Πολυτεχνείου (16)11):

«Ὁ χαρακτήρας τοῦ ἀγώνα ποὺ ξεκινώντας ἀπὸ τοὺς φοιτητὲς ἀγκαλιάζει τώρα ὅλο τὸ λαό, εἶναι ἀγώνας τόσο ἐνάντια στὴ στρατιωτικὴ δικτατορία ὅσο καὶ στὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπώλια ποὺ τὴ στηρίζουν. Εἶναι ἀγώνας γιὰ τὸ πέρασμα τῆς ἐξουσίας στὸ λαό».

Κείμενο πάνω στὴν ἴδια γραμμὴ ἔβγαλε ἡ Συντονιστικὴ Ἐπιτροπή, τὴ νύχτα τῆς Τετάρτης.

— Προώθηση τῶν ἀντικαπιταλιστικῶν συνθημάτων, ποὺ π ρ α γ μ α τ ι κ ὰ φωνάχτηκαν: Ὁ λαὸς πεινάει, - τὸ κεφάλαιο μασάει, Κάτω τὸ κεφάλαιο. Χωρὶς νὰ επισημοποιηθοῦν, θἄπρεπε νὰ καλλιεργηθοῦν. Ὥστε βῆμα - βῆμα νὰ χτίζεται ἡ προχωρημένη συνείδηση μέσα στοὺς ἀγῶνες.

Σωστὸ θἄταν ἀκόμα ἡ ἀπάντηση τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων στὴν ἀντιλαϊκὴ «λύση» τῆς Οἰκουμενικῆς, ἡ προοπτική: Γ ε ν ι κ ὴ Π ο λ ι τ ι κ ὴ Ἀ π ε ρ γ ί α - Λ α ϊ κ ὴ Ἐ ξ ο υ σ ί α (συνθήματα Ἀπεργία Γενική, Ἐξουσία στὸ Λαό, Λαὲ πάρε τὴν ἐξουσία), νὰ καλλιεργοῦνταν πιὸ ἐπίμονα, ξεκαθαρισμένα, συστηματικά. Ὥστε ν' ἀφήνονταν ἀκόμα πιὸ λίγα περιθώρια στὴ δεξιὰ συνθηκολόγα γραμμή.

Κάθε ὅμως τέτοια ἔλλειψη στὴν ἐπαναστατικὴ γραμμὴ τοῦ Πολυτεχνείου, πρέπει νὰ τὴ δοῦμε μέσα στὰ πλαίσια:

— Τοῦ δοσμένου ἐπίπεδου συνείδησης τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τῶν πλατιῶν μαζῶν, πράγμα ποὺ διάγραφε τὰ ὅρια κίνησης τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων.

— Τῆς ἀδιάκοπης, κάποτε ἀσφυχτικῆς πίεσης τῶν ρεφορμιστῶν, τῆς ἀρνητικῆς τους ἐπίδρασης στὸ πολιτικὸ προχώρημα τοῦ ἀγώνα, τοῦ ἀδιάκοπου ἀγώνα τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς γιὰ ν' ἀποκρούσει τὴ δεξιὰ προδοτική τους γραμμή.

— Τοῦ δοσμένου ἐπίπεδου τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, σὰν ὀργανωτικὴ δύναμη καὶ πολιτικὴ ὡριμότητα.

Μονάχα μιὰ τέτοια ἀντιμετώπιση (ποὺ χρειάζεται πλατύτερη ἀνάλυση), μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δοῦμε τὸν ἐπαναστατικὸ χαρακτήρα τῆς γραμμῆς καὶ προοπτικῆς ποὺ ἐκφράστηκε στὸ Πολυτεχνεῖο, νὰ διακρίνουμε τὰ ὅριά της, καὶ ταυτόχρονα τὸ δρόμο γιὰ νὰ βαθαίνει καὶ νὰ ξεκαθαρίζει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸ ἐπαναστατικὸ περιεχόμενο τῶν λαϊκῶν ἀγώνων.

4

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ του πολιτικὴ γραμμὴ καὶ τὴ μαχητικότητά του, ὁ ἀγώνας τοῦ Πολυτεχνείου κατάφερε χτύπημα καὶ σ' ὅλες τὶς δυνάμεις ποὺ σπέρνουν αὐταπάτες στὸ λαὸ καὶ προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν τὸ μαζικὸ κίνημα οὐραγὸ στὰ βρώμικα παζάρια μὲ τὴ χούντα:

— Η ΑΣΤΙΚΗ «ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ» ἀσχολιόταν, καθὼς πλησίαζε τὸ κορύφωμα τῆς 16)17 Νοέμβρη, νὰ πολεμᾶ τὸν πολιτικὸ χαρακτήρα τοῦ ἀγώνα, νὰ καταγγέλλει τὰ «ἐξτρεμιστικὰ στοιχεῖα». Κι ὅταν κορυφωνόταν ὁ ἀγώνας τοῦ Πολυτεχνείου, προσφέρθηκε νὰ σώσει τὴ χούντα - «δημοκρατία» μὲ μιὰν «Οἰκουμενικὴ» στὴ θέση τοῦ Μαρκεζίνη.

— ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ γραμμή, οἱ ρεφορμιστές:

★ Εἴταν ἀντίθετοι στὴν κατάληψη, καὶ προσπάθησαν νὰ τὴν ἐμποδίσουν (Τετάρτη ἀπόγευμα).

★ Κάθε φορὰ ποὺ ἔβρισκον εὐκαιρία, προσπαθοῦσαν μέσω τῆς Συντονιστικῆς νὰ τὴ διαλύσουν (ὅπως: Πέμπτη βράδι, Παρασκευὴ βράδι μόλις ἄρχισαν τὰ δακρυγόνα).

Γιατὶ ἡ ἀγωνιστικὴ κορύφωση τοῦ Πολυτεχνείου γκρέμιζε τὰ παζάρια χούντας κι «ἀντιπολίτευσης», τίναζε στὸν ἀέρα τὰ θεμέλια καὶ τῆς δικιᾶς τους συνθηκολόγας πολιτικῆς.

Παράλληλα, οἱ ρεφορμιστικὲς δυνάμεις, ἀποτυχαίνοντας στὴν προσπάθεια νὰ διαλύσουν τὴν κατάληψη, ρίχνουν ὅλο τους τὸ βάρος στὸ νὰ

τὴν εὐνουχίσουν πολιτικά. Νὰ δέσουν τὸν ἀγώνα στὸ ἅρμα τῆς «δημοκρατικῆς ἀντιπολίτευσης» στὰ παζάρια της μὲ τὴ χούντα. Ἔτσι, ἑνωμένοι προσπάθησαν νὰ παρασύρουν τὸ κίνημα σὲ γραμμὴ «Οἰκουμενικῆς Κυβέρνησης» καὶ συνεργασίας μὲ τὴν «Ἐπιτροπὴ Ἀποκαταστάσεως Δημοκρατικῆς Νομιμότητος». Ἐνῶ οἱ Κολιγιαννικοὶ ἔφτασαν νὰ ἀρνιοῦνται τὸν ἴδιο τὸν πολιτικὸ χαρακτήρα τοῦ ἀγώνα, νὰ προσπαθοῦν νὰ τοῦ δώσουν σὰν περιεχόμενο... «φοιτητικὰ αἰτήματα»! Καὶ νὰ μὴ διστάζουν μπρὸς σὲ ΚΑΜΜΙΑ διαλυτικὴ καὶ πραξικοπηματικὴ ἐνέργεια, γιὰ νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους.

Ὅμως ὅλες αὐτὲς οἱ προσπάθειες βρῆκαν ἀντιμέτωπες τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις, μαζὶ μ ὅλους τοὺς συνεπεῖς ἀγωνιστές. Ὅλες τους ἀπότυχαν κι οἱ ἀστικὲς καὶ ρεφορμιστικὲς δυνάμεις εἶδαν ὄχι μονάχα νὰ γκρεμίζονται οἱ «γέφυρες» και τα παζαρια τους, παρὰ και νὰ ξεσκεπάζονται πιὰ ἀποφασιστικὰ μπροστὰ στὸν ἐργαζόμενο λαό.

Γιατὶ ἔχει γίνει πιὰ συνείδηση, πλατιὰ μέσα στοὺς ἀγωνιστές, πὼς ὁ ἀγώνας τοῦ Πολυτεχνείου μπόρεσε καὶ χτύπησε τὴ χούντα μονάχα γιατὶ ξέφυγε ἀπὸ τὴ συνθηκολόγα γραμμὴ ἀστῶν καὶ ρεφορμιστῶν.

Γιατὶ ἔγινε συνείδηση μέσα στοὺς ἀγωνιστές, ὅτι προϋπόθεση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὸ στέριωμα τοῦ Κινήματος, γιὰ τὴ συγκρότησή του σὲ πολιτικὴ δύναμη ἱκανὴ νὰ χτυπήσει τὴ χούντα, εἶναι ὁ ἀδιάκοπος ἀγώνας ἐνάντια σὲ κάθε συνθηκολόγα γραμμὴ καὶ τοὺς φορεῖς της. Εἶναι ἡ στήριξη σὲ μιὰ ἐπαναστατική, ξεκάθαρη πολιτικὴ γραμμή. Εἶναι τὸ δυνάμωμα τῶν πρωτοπόρων ἐπαναστατικῶν ὀργανώσεων, μοναδικὴ δύναμη ποὺ προωθεῖ τὸ λαϊκὸ ἀγώνα πάνω σὲ τέτοια συνεπὴ προοπτική.

5 ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ τοῦ Πολυτεχνείου, ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἀριστερὰ ἀποτελεῖ σημαντικὴ πολιτικὴ δύναμη.

— Πρωτοστάτησε στὸν ἀγώνα. Στάθηκε ἡγετικὴ δύναμη πού, στηριγμένη στὴ μαχητικότητα τῶν ἀγωνιστῶν, κέρδισε τὶς βασικὲς πολιτικὲς μάχες.

— Ταυτόχρονα, ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἀριστερὰ δούλεψε ὁλόκληρη τὴν προηγούμενη περίοδο μέσα στὸ Φοιτητικὸ Κίνημα, γιὰ τὸ πολιτικὸ καὶ ἀγωνιστικό του ἀνέβασμα, γιὰ τὴν ενιαξή του στὸ λαϊκὸ κίνημα — βάζοντας ἔτσι τα σταθερὰ θεμέλια γιὰ τὸ κορυφωμα τοῦ Πολυτεχνείου, γιὰ νὰ λειτουργήσει τὸ ΦΚ σὰν πόλος συσπείρωσης τοῦ λαϊκοῦ ἀγώνα.

Ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἀριστερὰ μπόρεσε κι ἀποτέλεσε πολιτικὴ δύναμη στοὺς ἀγῶνες τοῦ Πολυτεχνείου, γιατὶ ἔδωσε ἑνωμένη τὶς βασικὲς πολιτικὲς μάχες:

— Γιὰ τὴ διατήρηση τῆς κατάληψης, ἐνάντια σὲ κάθε προσπάθεια ἐκφυλισμοῦ της.

— Ἐνάντια στὴν ἀπολίτικη γραμμὴ τῶν Κολιγιαννικῶν, ἐνάντια στὴν ἀστικορεφορμιστικὴ γραμμὴ τῆς «Οἰκουμενικῆς».

— Γιὰ νὰ βαθύνει τὸ πολιτικὸ περιεχόμενο τοῦ ἀγώνα, γιὰ νὰ ξεσκεπαστοῦν τὰ στηρίγματα τῆς χούντας καὶ νὰ δοθεῖ ἀγωνιστικὴ προοπτική.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ, στὸν συγκεκριμένο καθορισμό, στὸ ξεκαθάρισμα τῆς ἐπαναστατικῆς πολιτικῆς γραμμῆς ἐκφράστηκαν οἱ διαφορὲς μέσα στὴν Ἐπαναστατικὴ Ἀριστερά:

— Ὁρισμένες τάσεις ἀκολούθησαν γραμμὴ ἀπομονωτική, υἱοθετώντας συνθήματα ξεκομμένα ἀπὸ τὸ πραγματικὸ ἐπίπεδο συνείδησης τοῦ Κινήματος, ἢ ἀκολουθώντας σεχταριστικὸ καὶ λαθεμένο τρόπο κριτικῆς τοῦ ρεφορμισμοῦ. Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ξεκοποῦν ἀπὸ τὴ μάζα τῶν συνεπῶν ἀγωνιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἀριστερᾶς, ποὺ δὲν ἔπεσε σ' αὐτὰ τὰ λάθη.

— Ἄλλες τάσεις, ἐνῶ σωστὰ ἔδιναν τὴ μάχη ἐνάντια στὴ δεξιὰ γραμμή, χωρὶς νὰ πέφτουν στὸ σεχταρισμὸ καὶ τὴν ἀπομόνωση, δὲν ἔβλεπαν τὴν ἀνάγκη νὰ προβάλουν καὶ τὸ ἀντικαπιταλιστικὸ περιεχόμενο τοῦ ἀγώνα· κι ἔτσι δὲ βοήθησαν στὸ παραπέρα ξεκαθάρισμα τῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς, μένοντας στὸ Ἀντιφασιστικὸ - Ἀντιιμπεριαλιστικὸ γενικότερο πλαίσιο.

— Μέσα στὸ Πολυτεχνεῖο δούλεψαν κι οἱ ἐπαναστατικὲς ἐκεῖνες δυνάμεις πού, στηριγμένες στὸ δοσμένο ἐπίπεδο συνείδησης τῶν ἀγωνιστῶν, πάλεψαν ταυτόχρονα γιὰ τὸ παραπέρα ξεκαθάρισμα τῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς καὶ προοπτικῆς, γιὰ τὴν προβολὴ καὶ τοῦ ἀντικαπιταλιστικοῦ περιεχόμενου τοῦ ἀγώνα. Οἱ δυνάμεις αὐτές, ποὺ ἐκφράστηκαν τόσο στὸν ἐργατικὸ ὅσο καὶ στὸν φοιτητικὸ χῶρο (Διακήρυξη Ἐργατικῆς Συνέλευσης, κείμενο τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς, Τετάρτη νύχτα), ἀποτέλεσαν τὸ πιὸ ξεκαθαρισμένο κομμάτι τοῦ κινήματος στὸν ἀγώνα τοῦ Πολυτεχνείου, κι ἡ δουλειά τους ἐκεῖ εἶχε σημαντικὸ βάρος.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χῶρο δούλεψε καὶ ἡ Ὀργάνωση «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση», αὐτὴ τὴ γραμμὴ προσπάθησε νὰ προωθήσει.

6 Ο ΛΑΪΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ τοῦ Πολυτεχνείου, μὲ τοὺς πολιτικοὺς στόχους καὶ τὴ μαχητικότητά του, σάρωσε ὁριστικὰ τὴ μανούβρα Μαρκεζίνη. Ἀλλὰ κι ἔφραξε τὸ δρόμο γιὰ τὴ διάδοχη «λύση» τῆς Οἰκουμενικῆς.

Γιατὶ μπροστὰ στὶς ἄμεσες προοπτικὲς γενικευμένης λαϊκῆς ἐξέγερσης, μπροστὰ στὴν ἀδυναμία τῆς ἀστικῆς «ἀντιπολίτευσης» νὰ ἐλέγξει τὸ κίνημα, ἀπάντηση τῆς χούντας δὲ μποροῦσε νἆναι παρὰ ἡ δολοφονικὴ τρομοκρατία, ἡ ἐγκατάλειψη κάθε «πολιτικοποίησης», κι ἡ ἀπομάκρυνση τῆς κλίκας Παπαδόπουλου, φθαρμένης πιὰ κι ἀνίκανης νὰ ὑπηρετήσει τὰ καινούργια σχέδια τῶν ἀφεντικῶν της.

«Νέα» χούντα — Παλιὰ ἀδιέξοδα

7 ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ τὴ «νέα» χούντα, πρέπει νὰ δοῦμε ξανὰ τὴν πολιτικὴ κρίση τῆς δικτατορίας, ὅπως καθορίστηκε βασικὰ ἀπὸ τὴν ἄνοδο τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Γιατὶ τὸ πραξικόπημα τῆς 25)11 δὲν εἴταν παρὰ ἡ ἀποκορύφωση τῆς κρίσης αὐτῆς.

8 ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ὅλο καὶ μεγαλύτερα κομμάτια τοῦ κινήματος μπαίνουν σὲ κινητοποίηση, σὲ μαζικὴ μαχητικὴ σύγκρουση μὲ τὴ χούντα μὲ οἰκονομικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἀγῶνες: Ἡ δυναμικὴ ἀποχὴ τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος ἀπὸ τὶς περσινὲς χουντο - ἐκλογές, ἡ πάλη του ἐνάντια στὸ Καταστατικὸ καὶ τὴν ἐπιστράτευση — οἱ κινητοποιήσεις τῶν οἰκοδόμων κι ἄλλων ἐργατικῶν στρωμάτων γιὰ συμπαράσταση στὸ φοιτητικὸ κίνημα — ἡ πολιτικὴ μάχη γιὰ τὴν ἀπόκρουση τῆς χουντικῆς μανούβρας στὸ «δημοψήφισμα» — οἱ ἀγροτικὲς κινητοποιήσεις στὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ (ἄρνηση τῶν παραγωγῶν σταριοῦ, ζαχαρότευτλων, γάλατος, πορτοκαλιῶν κλπ. νὰ πουλήσουν σὲ τιμὲς πείνας) — οἱ ἀγῶνες ἐνάντια στὶς ἀπαλλοτριώσεις — τὸ ἀνέβασμα τῶν διεκδικητικῶν ἀγώνων τῆς ἐργατικῆς τάξης (νικηφόροι ἀγῶνες τῶν ἐμποροϋπαλλήλων, τῶν τραμβαγιέρηδων κλπ.), εἴταν βήματα σ' αὐτὴ τὴν πορεία. Καὶ κάθε βῆμα ἔφερνε ὄχι μόνο πλάτεμα, ἀλλὰ κι ἀνέβασμα γιὰ τὸ κίνημα, πέρασμα ἀπὸ τὴν προβολὴ αἰτημάτων στὴ μαχητικὴ τους διεκδίκηση, προχώρημα ἀπὸ τὰ συνδικαλιστικὰ συνθήματα στὰ πολιτικά.

9 Η ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ νὰ βροῦν τρόπο ν' ἀνακόψουν αὐτὴ τὴν πορεία ὁδήγησε στὴν ὄξυνση τῶν διαφωνιῶν ἀνάμεσα στὶς διάφορες πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς φατρίες τῆς ἀστικῆς τάξης. Ξεκίνησε τὴ διαδικασία ἀποσύνθεσης τῶν πολιτικῶν σχεδίων γιὰ τὴν «ὁμαλοποίηση», τὴ νομιμοποίηση καὶ μονιμοποίηση δηλαδὴ τοῦ χουντικοῦ κράτους.

Οἱ δηλώσεις Καραμανλῆ, ἡ ἀνταρσία στὸ Ναυτικό, ἡ κατάργηση τῆς μοναρχίας, ἡ χουντο - «δημοκρατία» καὶ ἡ μασκαράτα Μαρκεζίνη εἴταν σταθμοὶ σ' αὐτὴ τὴ διαδικασία. Ἀντὶ ὅμως νὰ ὁδηγήσουν σὲ διάλυση τοῦ Κινήματος — εἴτε μὲ τὸν ἀποπροσανατολισμὸ εἴτε μὲ τὴν τρομοκρατία — ἔγιναν πολιτικὲς ἧττες τῆς χούντας, καὶ βάθυναν τὴν πολιτικὴ κρίση.

10 ΟΙ ΗΡΩΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ τοῦ Νοέμβρη, ἀπὸ τὴ μαχητικὴ δια δήλωση τῆς 4)11 ὥς τὸ κορύφωμα τῆς Παρασκευῆς τοῦ Πολυτεχνείου, ὅπου τὸ λαϊκὸ κίνημα μάχεται στοὺς δρόμους ἐνάντια στὴν ἀστυνομία, κι ἀψηφᾶ τὰ τὰνκς — ἔνοπλα στηρίγματα τοῦ ἀστικοῦ κράτους — σήμαναν τὴν ὁλοκληρωτικὴ κατάρρευση κάθε προηγούμενης πολιτικῆς μανούβρας. Ἔδειξαν στὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τοὺς ἰμπεριαλιστὲς πὼς εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ «ἑνωτικὴ» πολιτικὴ πρωτοβουλία γιὰ ν' ἀνακόψουν τὸ κίνημα.

Δυὸ τέτοιες «ἑνωτικὲς» λύσεις ὑπῆρχαν στὴν κρίσιμη στιγμή: μιὰ στηριγμένη σὲ φορεῖς πολιτικούς, ἡ ἄλλη σὲ στρατιωτικούς.

11 Η ΠΡΩΤΗ ΕΙΤΑΝ ἡ «Οἰκουμενική», ὅπου τὰ ἀστικὰ πολιτικὰ κόμματα — ἢ τουλάχιστο ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπ' αὐτὰ — προσφέρθηκαν νὰ σχηματίσουν μιὰ Κυβέρνηση «Ἐθνικῆς Ἑνότητας» κάτω ἀπὸ τὸν Παπαδόπουλο, μιὰ κυβέρνηση... «συμφιλίωσης στρατοῦ καὶ λαοῦ».

Παρὰ τὴν ὑποστήριξη ποὺ πῆρε ἀπ' τοὺς ρεφορμιστὲς — ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ ἀνοιχτὰ (δηλώσεις Δρακόπουλου), ἀπὸ τοὺς Κολιγιαννικοὺς καλυμένα (στάση τους μέσα στὸ Πολυτεχνεῖο) — ἡ «λύση» αὐτὴ βούλιαξε πρὶν ξεκινήσει. Γιατὶ ὁ ἀγώνας τοῦ Πολυτεχνείου, ἔδειξε, μὲ τοὺς στόχους ποὺ ἔβαλε, μὲ τὴν μαχητικότητα καὶ τὴν προοπτικὴ γοργῆς γενίκευσής του, πὼς τὸ κίνημα δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ καπηλευτεῖ ἡ «ἀντιπολίτευση», καὶ νὰ τὸ ἐλέγχει στὰ παζάρια μὲ τὴ χούντα.

Αὐτὸ τὸ προχώρημα τοῦ κινήματος (στόχοι, μορφὲς ὀργάνωσης καὶ πάλης, προοπτικὴ) βρῆκε καθαρὴ ἔκφραση στὶς νικηφόρες πολιτικὲς μάχες ποὺ ἔδωσε ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἀριστερὰ ἐνάντια στὴ ρεφορμιστικὴ προβολὴ τῆς «Οἰκουμενικῆς». Εἴταν κι αὐτὸ ἀποφασιστικὸ χτύπημα στὴν ἀστικὴ μανούβρα.

12 Η ΔΕΥΤΕΡΗ «ΕΝΩΤΙΚΗ» λύση» τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ εἴταν τὸ πραξικόπημα τῆς 25ης τοῦ Νοέμβρη. Μπροστὰ στὴν ἀνεπάρκεια τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν δυνάμεων, ἡ ἑνότητα τῶν ἀστικῶν καὶ ἰμπεριαλιστικῶν συμφερόντων ἐκφράστηκε σὰν «ἑνότητα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων». Μιὰ «νέα», «ἑνωτικὴ» χούντα ποὺ συγκεντρώνει μέσα της ὅλες τὶς τάσεις μέσα στὸ στρατό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀχρηστεμένη πιὰ κλίκα Παπαδόπουλου, ἀνάλαβε νὰ τσακίσει τὸ κίνημα, μὲ τὴ δολοφονικὴ τρομοκρατία, καὶ ν' ἀνοίξει ἔτσι διέξοδο στὴν κρίση τοῦ χουντικοῦ καθεστῶτος.

Νὰ τὰ βασικὰ χαρακτηριστικά της:

— Η «ΝΕΑ» ΧΟΥΝΤΑ εἶναι «ἑνωτικὴ» στὴν προσωρινότητά της. Οἱ διάφορες ἀλληλοσυγκρουόμενες φατρίες ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν ἔχουν ξεκάθαρους, κοινοὺς ἄμεσους στόχους:

Πρῶτο, τὴ δολοφονικὴ τρομοκρατία γιὰ νὰ τσακίσουν τὸ κίνημα, γιὰ τὴ διάλυση τῶν ὀργανώσεών του, τὴ σύλληψη, τὴ φυλάκιση, τὸν ἀφανισμὸ τῶν πρωτοπόρων ἀγωνιστῶν του, τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ κλίματος τρόμου, τὴν καταστολὴ τῆς ἐπαναστατικῆς ἀγωνιστικῆς διάθεσης τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Δεύτερο, τὴν προώθηση ἄμεσων

οἰκονομικῶν μέτρων γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς κρίσης τῶν καπιταλιστῶν σὲ βάρος τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν: τὴν αὔξηση τῆς ἀνεργίας (βλ. νέο προϋπολογισμό), τὴν παραπέρα περικοπὴ τῶν μισθῶν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ «νέα» χούντα δὲν ἔχει μιὰ ἑνιαία μακροπρόθεσμη πολιτικὴ «λύση» ποὺ νὰ βγάζει τὸ καθεστὼς ἀπὸ τ' ἀδιέξοδά του. Ἡ πτώση τοῦ Παπαδόπουλου δὲν εἶταν μιὰ ἁπλὴ ἀλλαγὴ προσώπων: σήμανε καὶ τὸ τέλος ἑνὸς ἀρκετὰ συγκεκριμένου σχεδίου «ὁμαλοποίησης». Η σημερινὴ χούντα δὲ διαθέτει ἕτοιμο ἐναλλακτικὸ σχέδιο, καὶ χρειάζεται χρόνο γιὰ νὰ τὸ μαγειρέψει — χρειάζεται τὴ βοήθεια τῆς ἀστικῆς «ἀντιπολίτευσης», χρειάζεται τὴ σιωπὴ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος. Αὐτὸ τὸν χρόνο — μιὰ περίοδο σχετικῆς «κοινωνικῆς γαλήνης» — πασχίζει νὰ κερδίσει, μὲ τὴν τρομοκρατία καὶ τὴ δημαγωγία.

— Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ Χούντα ἔχει πιὸ πολλοὺς δεσμοὺς καὶ «γέφυρες» μὲ τὸν ἀστικὸ πολιτικὸ κόσμο ἀπ' ὅ,τι πρίν: Πρῶτα - πρῶτα, στὴν κυβέρνηση ὑπάρχουν μιὰ σειρὰ στελεχῶν τῆς ΕΡΕ. Δεύτερο, ὁ καθαρὰ συνεργασιακὸς ρόλος μιᾶς σειρᾶς «παραγόντων», μὲ πιὸ σημαντικὸ τὸν κ. Λαμπράκη. Τέλος, τὰ διάφορα Καραμανλικὰ στελέχη τῆς Δεξιᾶς, ποὺ σήμερα δουλεύουν γιὰ τὴ «λύση Καραμανλῆ» — σὰν τὴν πιὸ προφανὴ μακρόχρονη «λύση» — ΜΕΣΑ στοὺς χουντικοὺς κύκλους καὶ ὄχι σὰν ἀντίπαλο διάδοχο σχῆμα.

Γενικά, παρὰ τὶς διαφωνίες καὶ τὶς ἀποχρώσεις μεταξύ τους, οἱ ἀστικὲς πολιτικὲς δυνάμεις κρατοῦν μιὰ στάση «κριτικῆς ὑποστήριξης» ἀπέναντι στὴ χούντα.

— ΠΑΡΟΛΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ἔχει ἕτοιμο σχέδιο «ἐπιστροφῆς στὴν ὁμαλότητα», ἡ χούντα δουλεύει γιὰ νὰ βάλει τὶς προϋποθέσεις τέτοιων σχεδίων, γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τῶν ἰμπεριαλιστῶν. Ἐδῶ ἐντάσσεται καὶ τὸ «διορθωμένο» χουντο - σύνταγμα ποὺ ἑτοιμάζει, μὲ διορθώσεις ποὺ στηρίζονται ἀκριβῶς στὴν «ἐποικοδομητικὴ κριτικὴ» ποὺ εἶχε κάνει ἡ ἀστικὴ «ἀντιπολίτευση» στὸ χουντο - σύνταγμα «'73» (ὑπερεξουσίες προέδρου, Συνταγματικὸ Δικαστήριο)

Ὡστόσο, αὐτὲς οἱ προσπάθειες τῆς χούντας, δὲν εἶναι βασισμένες σ' ἕνα κοινὰ ἀποδεχτὸ ἀπὸ ὅλες τὶς φατρίες της πρόγραμμα. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ διαδικασία γιὰ τὴ δημιουργία τῶν προϋποθέσεων κάποιας νέας χουντο - ὁμαλότητας προχωράει μέσα ἀπὸ ἀντιφατικὴ πορεία, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ διαιρέσεις, σπασμωδικὲς κι ἀλληλοσυγκρουόμενες ἐνέργειες καὶ ἀστάθεια.

13 ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ, ἡ «νέα» χούντα, παρόλα τὰ διευρυμένα στηρίγματα στὸ στρατὸ καὶ στοὺς ἀστοὺς πολιτικοὺς ποὺ διαθέτει, εἶναι πιὸ εὐάλωτη κι ἀπ' τὴν προκάτοχό της στοὺς μαζικοὺς ἀγῶνες. Γιατὶ βρίσκεται κλεισμένη μέσα στὰ ἴδια ἀδιέξοδα καὶ ἀδυναμίες τοῦ χουντικοῦ καθεστῶτος, χωρὶς συγκεκριμένη προοπτικὴ γιὰ τὸ ξεπέρασμά τους, διαθέτοντας μονάχα τὴν τρομοκρατία. Καὶ βρίσκεται ἀντιμέτωπη μ' ἕνα κίνημα πολὺ πιὸ ἀνεβασμένο, πιὸ μαζικό, πιὸ ξεκάθαρο πολιτικά.

Γι αὐτὸ εἶναι τέλεια λαθεμένη, ἡττοπαθὴς κάθε ἐκτίμηση ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς «πέσαμε πίσω στὴν 21η Ἀπριλίου». Γι αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ εἶναι στόχος μας στὴ σημερινὴ φάση, ἡ ἀνασύνταξη, ἡ ἀπόκρουση τῆς τρομοκρατίας καὶ τὸ πέρασμα στὴν ἀντεπίθεση: σὲ καινούργια φάση μαζικῶν ἀγώνων, ποὺ θὰ ξαναφέρουν τὴν πολιτικὴ κρίση στὴν ἐπιφάνεια, θὰ βαθύνουν τὰ ἀδιέξοδα καὶ τῆς «νέας» χούντας.

Σὲ ἀγῶνες πιὸ σκληρούς, πιὸ ὀργανωμένους, πιὸ ξεκάθαρους.

Σκληρὴ κι' ἐπίμονη πάλη ἐνάντια στὴ χούντα τῶν ἰμπεριαλιστῶν καὶ τοῦ κεφάλαιου

14 Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ νὰ ἑδραιωθοῦν οἱ κατακτήσεις ποὺ ἔκανε τὸ κίνημα μὲ τοὺς ἀγῶνες του καὶ νὰ γίνουν ξεκίνημα γιὰ τὸ στέριωμα καὶ τὸ δυνάμωμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος, γιὰ τὴν παραπέρα ἀνάπτυξη τῶν πολιτικῶν ἀγώνων του, ποὺ θὰ βαθύνουν τὰ ἀδιέξοδα καὶ τῆς «νέας» χούντας καὶ θὰ χτυπήσουν καὶ τὶς ὅποιες ἀστικὲς «λύσεις», εἶναι οἱ ἄμεσοι στόχοι καὶ προοπτικὲς τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἀριστερᾶς μετὰ τὴ λαϊκὴ ἐξέγερση τοῦ Πολυτεχνείου.

15 Η ΒΑΣΗ γιὰ νὰ στηριχτῆ μιὰ τέτοια πάλη καὶ προοπτικὴ εἶναι τὸ σημερινὸ ἀνέβασμα τοῦ κινήματος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἴδιων τῶν δυνάμεων τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἀριστερᾶς μέσα σ' αὐτό.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ του στὸ Πολυτεχνεῖο — παρ' ὅλα τὰ δολοφονικὰ χτυπήματα τῆς χούντας — τὸ μαζικὸ κίνημα βγῆκε πιὸ ξεκάθαρο πολιτικά, πιὸ μαχητικό, μὲ μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμή του.

— Ἔδεσε τὸν ἀγώνα ἐνάντια στὴ χούντα μὲ τὴν πάλη ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὸ κεφάλαιο. Τὸ μαρτυροῦν τὰ συνθήματα, οἱ ἀποφάσεις τῶν Γενικῶν Συνελεύσεων τῶν Φοιτητῶν καὶ τῶν Ἐργατῶν γιὰ Γενικὴ Ἀπεργία, τὸ χτύπημα τῆς ἀστικῆς «λύσης» μὲ Οἰκουμενική.

— Συγκρούστηκε μὲ τὸν καταπιεστικὸ μηχανισμὸ μαζικά, μαχητικά. Δὲν ἦταν πιὰ οἱ ἀπομονωμένες δυναμικὲς ἐνέργειες (βόμβες, σαμποτάζ) ποὺ χτυποῦσαν τὰ ὄργανα τῆς καταπίεσης καὶ τῆς ἐκμετάλλευσης, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ μαζικὸ κίνημα.

— Ἔδωσε ἀνοιχτὴ πολιτικὴ μάχη ἐνάντια στὴ χούντα καὶ τσάκισε τὴ μασκαράτα Μαρκεζινη. Οἱ ἀγωνιστικὲς ἐμπειρίες αὐτῆς τῆς μάχης κι αὐτῆς τῆς νίκης τοῦ δίνουν μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στὶς δυνάμεις του.

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ αὐτοὺς ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἀριστερὰ καταξιώθηκε μὲ τὴ δράσή της σὰν πολιτικὴ δύναμη μέσα στὸ κίνημα. Μὲ τὴν πάλη της γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ συνέχιση τῆς κατάληψης, γιὰ τὴν ἀπόρριψη τῆς ἀστικο - ρεφορμιστικῆς «λύσης» τῆς Οἰκουμενικῆς, γιὰ τὸν προσδιορισμὸ ξεκάθαρης ἀγωνιστικῆς προοπτικῆς καὶ τὴν ἐπικράτηση τῆς ἀντιχουντικῆς - ἀντιιμπεριαλιστικῆς - ἀντικαπιταλιστικῆς γραμμῆς, ἔγινε πόλος συσπείρωσης καὶ στήριξης τοῦ λαϊκοῦ ἀγώνα.

16 Η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ἔξαρση ποὺ δημιούργησε μέσα στοὺς ἀγωνιστὲς καὶ τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις ἡ λαϊκὴ ἐξέγερση τοῦ Νοέμβρη, μὲ τὶς μάχες ποὺ δώσαμε καὶ κερδίσαμε, μὲ τὶς ἐμπειρίες ποὺ καταχτήσαμε, μὲ τὴ δικαίωση τῆς προηγούμενης δουλειᾶς καὶ τῶν πολιτικῶν μας στόχων, δὲν πρέπει, ὡστόσο, νὰ μᾶς ἐμποδίσει νὰ δοῦμε καὶ νὰ ἐκτιμήσουμε συνολικὰ τὴ σημερινὴ κατάσταση τοῦ κινήματος καὶ τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἀριστερᾶς μέσα σ' αὐτό. Ἀντίθετα, πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ ἐντοπίσουμε καὶ νὰ ξεκαθαρίσουμε τὶς ἀδυναμίες, ὥστε καὶ ἡ ἀγωνιστικὴ ἔξαρση νὰ ένταθεῖ ἀποτελεσματικὰ στὴν πάλη γιὰ τὸ προχώρημα τοῦ κινήματος.

— ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ μπορέσει ν' ἀναπτύξουμε τοὺς καθημερινοὺς διεκδικητικοὺς ἀγῶνες στοὺς χώρους δουλειᾶς πάνω σὲ βάση μόνιμη καὶ ὀργανωμένη. Ἡ διακήρυξη τῆς Ἐργατικῆς Συνέλευσης στὸ Πολυτεχνεῖο γιὰ πάλη ἐνάντια στὴ χούντα καὶ τὰ μονοπώλια, στὰ ἐργοστάσια καὶ στὶς οἰκοδομές, ποὺ νὰ στηρίζεται σὲ ἐργατικὲς ἐπιτροπὲς βάσης δὲν ἔχει ἀκόμα στεριώσει στὴν πράξη.

— ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ποὺ τὸ κίνημα καὶ ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἀριστερὰ κατάφερε στὸ ρεφορμισμὸ τὶς μέρες τοῦ Πολυτεχνείου, δὲν εἶναι μιὰ πάλη ποὺ κερδήθηκε μιὰ γιὰ πάντα. Δὲ σημαίνει πὼς ὁ ρεφορμισμὸς μέσα στὸ κίνημα διαλύθηκε: συνεχίζει νὰ ὑπάρχει καὶ σὰν ἐπίπεδο συνειδητοποίησης ἀγωνιστῶν ποὺ βλέπουν ἀκόμα προοπτικὲς καλυτέρεψης τῆς ζωῆς τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ μέσα ἀπὸ μιὰ ἐπιστροφὴ στὴν κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία καὶ μέσα ἀπὸ «καθαρὰ» συνδικαλιστικοὺς ἀγῶνες, ἀλλὰ καὶ σὰν ὀργανωμένη πολιτικὴ δύναμη — Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ καὶ Κολιγιαννικοὶ — ποὺ δουλεύουν συνεχῶς γιὰ πολιτικὲς λύσεις ἐκδημοκρατισμοῦ τοῦ καθεστῶτος καὶ προσπαθοῦν ἔτσι νὰ κάνουν τὸ κίνημα ἕνα μέσο πίεσης στὰ χέρια τῆς «δημοκρατικῆς ἀντιπολίτευσης» στὰ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΙΚΑ παζάρια της μὲ τὴ χούντα.

— ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ὀργανώσεις καὶ ἡ ἐπιρροή τους εἶναι ἀκόμα ἀδύνατες μέσα στὸ κίνημα, ειδικὰ αὐτὴν τὴν περίοδο, ὅπου τὰ καζάνια βράζουν... καθήκοντα κι οἱ δυνατότητες ποὺ πέφτουν στὶς πλάτες τους γιὰ τὴν μετατροπὴ τῶν ἐμπειριῶν τοῦ κινήματος σὲ ἀνώτερες μορφὲς καὶ περιεχόμενο ὀργάνωσης καὶ πάλης εἶναι αὐξημένες. Καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτὴ γίνεται πιὸ ἔντονη στὸ βαθμὸ ποὺ οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις συνεχίζουν νὰ εἶναι κατατμημένες χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκόμα μπορέσει νὰ λειτουργήσουν ἑνωτικά, ὅπως οἱ σημερινὲς ἀνάγκες προσδιορίζουν. Ἀκόμα περισσότερο σήμερα, ὅπου ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται συνείδηση σὲ ὅλο καὶ περισσότερους ἀγωνιστὲς ἡ ἀνάγκη νὰ μπεῖ μπροστὰ ἡ διαδικασία γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης, γιὰ τὴ συσπείρωση τῆς πρωτοπορίας ποὺ πρωτοστατεῖ στοὺς μαζικοὺς ἀγῶνες, τὴ θεωρητική, ὀργανωτικὴ καὶ πραχτικὴ ἀνάπτυξή της, τὸ ἀνέβασμά της σὲ ἐπαναστατικὸ κόμμα ποὺ βάζει γιὰ στόχο του τὸ πάρσιμο τῆς ἐξουσίας ἀπ' τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς συμμάχους της.

Βλέποντας συνολικὰ τὴ δύναμη καὶ τὶς ἀδυναμίες τοῦ κινήματος στὴ σημερινή του φάση, χρειάζεται, λοιπόν, νὰ τονίσουμε ὅτι, παρ' ὅλο ποὺ στὸν ἡρωϊκὸ ἀγώνα τοῦ Νοέμβρη τὸ λαϊκὸ κίνημα ἔφτασε τόσο ψηλὰ ἐπίπεδα πάλης, δὲν ἔχει μπεῖ ἀκόμα σὲ φάση ὅπου νὰ μπορεῖ νὰ βάλει ἄμεσα τὸ θέμα τῆς ἐξουσίας. Β ρ ι σ κ ό μ α σ τ ε σ ή μ ε ρ α σ ὲ π ε ρ ί ο δ ο ἀ ν ά π τ υ ξ η ς κ α ὶ χ τ ι σ ί μ α τ ο ς τ ῆ ς ὀ ρ γ α ν ω μ έ ν η ς δ ύ ν α μ η ς τ ο ῦ κ ι ν ή μ α τ ο ς τ ό σ ο σ τ ὸ μ α ζ ι κ ὸ ὅ σ ο κ α ὶ σ τ ὸ π ρ ω τ ο π ο ρ ι α κ ὸ ἐ π ί π ε δ ο, μ ὲ κ ε ν τ ρ ι κ ὴ π ρ ο ο π τ ι κ ὴ τ ὸ χ τ ί σ ι μ ο τ ο ῦ Ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ο ῦ Κ ό μ μ α τ ο ς τ ῆ ς ἐ ρ γ α τ ι κ ῆ ς τ ά ξ η ς.

17 ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ Σ' ΑΥΤΕΣ τὶς διαπιστώσεις, ἡ ὀργάνωση «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» βλέπει τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ νὰ συγκεντρώσει τὶς προσπάθειές της σ' αὐτὴ τὴ φάση γύρω ἀπὸ τρεῖς κύριους ἄξονες δράσης.

18 Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΞΟΝΑΣ εἶναι ἡ δουλειὰ στοὺς μαζικοὺς χώρους, ὅπου ζοῦν καὶ κινοῦνται οἱ ἐργαζόμενες μάζες, γιὰ τὸ στέριωμα, τὴν ὀργάνωση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῶν καθημερινῶν τους ἀγώνων.

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων στοὺς τόπους δουλειᾶς, ὅπου σήμερα ἡ ἐκμετάλλευση γίνεται ἀκόμα πιὸ ἄγρια καθὼς ἡ χούντα κοιτάει νὰ φορτώσει τὴν κρίση τῶν καπιταλιστῶν στὶς πλάτες τῶν ἐργατῶν. Γιὰ τὸ στέριωμα τῶν Ἐργατικῶν Ἐπιτροπῶν Βάσης ποὺ νὰ μποροῦν ἀπὸ τὴ μιὰ νὰ στηρίζουν τὴν ὀργανωμένη διεκδίκηση τῶν αἰτημάτων ὅλων τῶν ἐργατῶν στὸ ἐργοστάσιο γιὰ τὴν ἀπόκρουση τῆς καθημερινὰ ἐντεινόμενης οἰκονομικῆς ἐπίθεσης, κι ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ βαθαίνουν καὶ νὰ πολιτικοποιοῦν τοὺς ἀγῶνες. Γιὰ τὴν προφύλαξή τους ἀπὸ τὰ ἀσφαλίτικα χτυπήματα, γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς αὐτοάμυνάς τους.

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΔΡΑΙΩΣΗ τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος πάνω στὴ βάση τῆς ἔνταξής του στὸ γενικώτερο λαϊκὸ κίνημα. Αὐτὸ σημαίνει πάλη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἐνάντια στὶς ρεφορμι-

στικὲς ἀντιλήψεις, ὅπως «ἔγινε ὅ,τι ἔγινε, τώρα ἂς γυρίσουμε στοὺς χώρους μας γιὰ νὰ ξαναρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ» ἢ «ξαναπέσαμε στὴν 21η Ἀπριλίου», ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποπροσανατολίσουν ἕναν ἀριθμὸ ἀγωνιστῶν, τώρα ποὺ ἡ πιεστικὴ ἀμεσότητα τῶν ἀγώνων ἔχει, σὲ σύγκριση μὲ τὸ Πολυτεχνεῖο, κοπάσει. Κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, πάλη ἐνάντια στὸν κίνδυνο τοῦ ξεκόμματος, ἐνάντια στὴν προοπτική, ὅπου ἡ αἰσιοδοξία ποὺ γέννησε ἡ ἀγωνιστικὴ ἔξαρση τοῦ Πολυτεχνείου, μπορεῖ νὰ παρασύρει μιὰν ἄλλη μερίδα ἀγωνιστῶν σὲ ταχτικὲς ξεκομμένες ὄχι μόνο ἀπὸ τὸν φοιτητικὸ ἀλλὰ καὶ κάθε μαζικὸ χῶρο. Χρειάζεται ἔμφαση στὴν πάλη γιὰ τὸ δυνάμωμα τῶν ὀργάνων ποὺ ἔπαιξαν σημαντικὸ ρόλο στὴν προηγούμενη φάση — τῶν Ἐπιτροπῶν Πάλης.— Χρειάζεται, ἀκόμα, συστηματοποίηση καὶ ὀργάνωση τῶν δεσμῶν ποὺ ἀναπτύχθηκαν μέσα στὸν ἀγώνα ἀνάμεσα στὸ φοιτητικὸ καὶ λαϊκὸ κίνημα, εἰδικότερα ἀνάμεσα στοὺς σπουδαστὲς ἀγωνιστὲς καὶ τοὺς νεολαίους ἐργάτες.

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ, ἐπίσης, τῶν ἀγώνων μέσα στὸν ἀγροτικὸ χῶρο, ὅπου ἡ ἐπίθεση τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου καὶ τῆς χούντας προχωράει μὲ πρωτοφανὴ ἀγριότητα : οἱ ἀνάγκες τῶν μονοπωλίων γιὰ φτηνὰ ἀγροτικὰ προϊόντα, γιὰ φτηνὰ ἐργατικὰ χέρια, γιὰ φτηνὴ γῆ κοντὰ στὰ ἀστικὰ κέντρα, ὑπηρετοῦνται ἀπὸ τὴ χούντα μὲ ἄγρια χτυπήματα, τιμὲς πείνας καὶ ἀπαλλοτριώσεις. Ἐνάντιά τους οἱ ἀγροτικοὶ ἀγῶνες ἀναπτύσσονται ἡρωϊκά. Μ' ὅλες τὶς δυσκολίες αὐτοῦ τοῦ χώρου, μὲ τὴν κατάτμησή του, μὲ τὴν ἄμεση καὶ συχνὴ παρουσία τοῦ καταπιεστικοῦ μηχανισμοῦ, μὲ τ μικροαστικὰ προβλήματα, ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ πρέπει νὰ βάλει κι ἐδῶ μπροστὰ τὴ συστηματική της ἐπέμβαση γιὰ τὴ στήριξη καὶ τὴν ὀργάνωση τῶν ἀγώνων.

Μονάχα μέσα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ συστηματικὴ δουλειὰ καὶ πάλη θὰ μπορέσει τὸ σύνθημα ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ Πολυτεχνεῖο, «Ἐργάτες - Ἀγρότες καὶ Φοιτητὲς — ἑνωμένοι στὸν ἀγώνα», νὰ γίνει μιὰ χειροπιαστὴ πραγματικότητα μέσα στὸ κίνημα.

19 Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΞΟΝΑΣ δράσης εἶναι ἡ πάλη γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἀνοιχτοῦ μαζικοῦ πολιτικοῦ ἀγώνα.

ΠΑΡ' ΟΛΟ ΠΟΥ τὸ κίνημα δὲν μπορεῖ ἀκόμα στὴ σημερινή του περίοδο νὰ ἐπιβάλει τὴ δική του πολιτικὴ λύση, αὐτὸ δὲν σημαίνει σὲ καμμιὰ περίπτωση ὅτι ἐγκαταλείπει τὴν παρουσία του στὴν πολιτικὴ σκηνὴ στὰ χέρια τῶν «δημοκρατῶν» ἀστῶν πολιτικάντηδων ἢ τῶν ρεφορμιστῶν. Ἀντίθετα, δίνει συνέχεια πολιτικὲς μάχες ἐνάντια στοὺς χουντικοὺς ὑπηρέτες τοῦ κεφάλαιου καὶ τῶν ἰμπεριαλιστῶν καθὼς καὶ ἐνάντια σὲ κάθε μανούβρα γιὰ πέρασμα στὴν χουντο - «ὁμαλότητα». Καὶ μονάχα ἔτσι, μὲ τὸ συνεχὲς δυνάμωμα μέσα ἀπὸ κάθε πολιτικὴ μάχη, συγκροτεῖται σὲ δύναμη ἱκανὴ νὰ χτυπήσει ἀποφασιστικὰ τὴ χούντα καὶ ν' ἀντισταθεῖ στὶς ὅποιες διαλυτικὲς προσπάθειες τῶν ἀστῶν «ἐθνοσωτήρων».

ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς εἶναι νὰ παλέψει γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἀνοιχτῶν πολιτικῶν ἀγώνων καὶ γιὰ τὴ διεξαγωγή τους πάνω σὲ μιὰ ξεκάθαρη ἐπαναστατικὴ γραμμή: μιὰ γραμμὴ ποὺ στρέφει σὲ κάθε στιγμὴ τὴν αἰχμὴ τῶν ἀγώνων ἐνάντια στὴ χούντα καὶ τὰ στηρίγματά της, ἐνάντια στὴ χούντα σὰν αὐτὸ ποὺ εἶναι, ἡ πολιτικὴ ἐξουσία τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων. Μιὰ γραμμή, δηλαδή, ποὺ εἶναι σὲ κάθε δεδομένη στιγμή, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ κινήματος, συγκεκριμενοποίηση τῆς στρατηγικῆς του προοπτικῆς γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀνατροπὴ αὐτῆς τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν συμμάχων της. Μιὰ τέτοια γραμμὴ ἀρνεῖται τὴν ὁποιαδήποτε συμμαχία μὲ τὶς ἀστικὲς πολιτικὲς δυνάμεις, γιατὶ εἶναι δυνάμεις συμβιβασμοῦ μὲ τὴ χούντα, παζαρεύουν μαζί της «λύσεις» γιὰ τὴ διάλυση τοῦ κινήματος. Ἀρνεῖται ἐπίσης κι ἀντιπαλαίβει τὶς ἡττοπαθεῖς νουθεσίες τῶν ρεφορμιστῶν γιὰ πολιτικὴ ἀνάσχεση τοῦ κινήματος, γιὰ ὑποταγή του στὶς ἀνάγκες μιᾶς συμμαχίας μὲ τοὺς ἀστοὺς «δημοκράτες».

Γιὰ ν' ἀνταποκριθεῖ σ' αὐτὰ τὰ καθήκοντα ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ πρέπει ν' ἀρχίσει νὰ παίρνει ἀποφασιστικὲς πρωτοβουλίες γιὰ τὸ χτύπημα ξεκάθαρων στόχων σὲ κάθε πολιτικὴ μάχη εἴτε γενικὴ (ὅπως τὸ δημοψήφισμα, ἡ ἐγκατάσταση τοῦ Ἕκτου Στόλου, ἡ μασκαράτα Μαρκεζίνη) εἴτε ἐπὶ μέρους (χουντο - ἐκλογὲς στὰ Πανεπιστήμια, κίνηση γιὰ συνδικαλιστικὲς ἐλευθερίες). Χρειάζεται μ' ἄλλα λόγια πιὸ συγκεκριμένη καὶ ὀργανωμένη πολιτικὴ παρουσία τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς, ἰδιαίτερα στὴ σημερινὴ φάση ποὺ ἡ ἀντιφατικὴ πολιτικὴ πορεία τῆς «νέας» χούντας δὲν δίνει στὶς ἀστικὲς πολιτικὲς δυνάμεις ξεκαθαρισμένα περιθώρια γιὰ δικές τους, ἀποπροσανατολιστικὲς πολιτικὲς πρωτοβουλίες.

20 ΕΤΣΙ, ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ, σὰν τρίτος ἄξονας δράσης ἔρχεται ἡ πάλη γιὰ τὸ δυνάμωμα τῶν ἴδιων τῶν ἐπαναστατικῶν ὀργανώσεων καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς συνεργασίας τους.

Γιὰ νὰ βγοῦν πέρα ὅλοι αὐτοὶ οἱ στόχοι, ποὺ τὸ κίνημα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀνάπτυξή του βάζει, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ δυναμώσει ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερά. Στὴ σημερινὴ φάση ἡ ὀργάνωση «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» βλέπει τὶς προσπάθειες γι' αὐτὸ τὸ δυνάμωμα νὰ προχωροῦν σὲ δυὸ κατευθύνσεις:

— ΠΡΩΤΟ. ΑΝΑΠΤΥΞΗ συνεργασίας ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἐπαναστατικὲς ὀργανώσεις πάνω σὲ δυὸ βασικοὺς πόλους.

(α) Τὴν ἀντιτρομοκρατικὴ δουλειὰ γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀγωνιστῶν, γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς αὐτοάμυνας τῶν ὀργανώσεων τοῦ κινήματος. Καθὼς τὸ κίνημα προχωράει σὲ ἀνοιχτότερες μορφὲς σύγκρουσης στοὺς τόπους δουλειᾶς καὶ στοὺς δρόμους, ὁ δολοφονικὸς καταπιεστικὸς μηχανισμὸς χτυπάει πιὸ ἄγρια, πιὸ συστηματικὰ τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ τοὺς ὀργανωμένους ἐπαναστάτες. Γι' αὐτό, πρέπει ν' ἀντιμετωπίσουμε σὲ πιὸ ὀργανωμένη βάση τὴν κοινὴ ἀντιτρομοκρατικὴ δουλειά. Ν' ἀγωνιστοῦμε ἑνωμένοι ἐνάντια

στὶς συλλήψεις καὶ τὰ βασανιστήρια, τὶς πολιτικὲς δίκες καὶ ἐξορίες τῶν ἀγωνιστῶν, ἐνάντια στὶς ἐπιθέσεις τῶν τραμπούκων καὶ τῶν χαφιέδων, νὰ ὀργανώσουμε τὴν προστασία τῶν διαδηλώσεων, ὅλων τῶν μαχητικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ κινήματος.

(β) **Δεύτερος πόλος συνεργασίας** εἶναι ἡ ἑνιαία πολιτικὴ ἐμφάνιση τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς γιὰ τὴν προώθηση τῶν ἀνοιχτῶν μαζικῶν πολιτικῶν ἀγώνων τοῦ κινήματος.

Ὅπως στὸν ἀγώνα τοῦ Πολυτεχνείου, ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ κατάφερε νὰ κερδίσει πολιτικὲς μάχες μὲ τὴν ἑνιαία ἀντιπαράθεσή της στις ἀστικὲς καὶ ρεφορμιστικὲς πολιτικὲς μανοῦβρες, ἔτσι καὶ στοὺς νέους ἀγῶνες ὑπάρχει ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀναζήτηση κοινῆς συντονισμένης στάσης **καὶ πρωτοβουλίας** τῶν ἐπαναστατικῶν ὀργανώσεων. Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει πὼς ἡ ὁποιαδήποτε συνεργασία ἢ ἀναζήτηση ἑνιαίας ἀντιμετώπισης θὰ γίνει σὲ βάρος τῆς πολιτικῆς αὐτονομίας τῶν ὀργανώσεων ἢ μὲ σταμάτημα τῆς πάλης τῶν ἰδεῶν, ποὺ εἶναι κι αὐτὴ ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ τὸ δυνάμωμα τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς. Ἴσα-ἴσα, σήμερα εἶναι ἀκόμα πιὸ σημαντικὸ παρὰ ποτὲ τὸ ξεκαθάρισμα γιὰ τὸ ποιὰ τάση μέσα στὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ προωθεῖ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος πάνω σ' ἐπαναστατικὴ βάση.

— ΔΕΥΤΕΡΟ. ΑΝΑΠΤΥΞΗ κοινῆς δουλειᾶς καὶ στενῆς συνεργασίας μὲ τὴν ὀργάνωση «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση», μὲ τὴν προοπτικὴ συνένωσης, ὅλων τῶν ὀργανώσεων καὶ ὁμάδων μέσα στὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ ποὺ ἀνήκουν στὸν ἴδιο πολιτικὸ χῶρο μ' αὐτήν. Ὥστε μὲ τὴν συνεργασία καὶ τὴ συνένωση τῶν δυνάμεων μέσα σ' αὐτὸν τὸν χῶρο, νὰ δυναμώσει ὀργανωτικὰ καὶ πολιτικὰ ἡ τάση ποὺ ἐμεῖς θεωροῦμε σὰν τὴν πιὸ σωστὴ μέσα στὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά.

Ἡ ἀνάπτυξη αὐτὴ προχωράει συνδυασμένα μέσα ἀπὸ δυὸ παράλληλες διαδικασίες:

★ Τὴν κοινὴ ἐπέμβαση μέσα στοὺς μαζικοὺς χώρους, τὴν ἀπόδειξη στὴν πράξη πὼς δυὸ ὀργανώσεις ἔχουν τὴν ἴδια ἀντιμετώπιση γιὰ τὸ μαζικὸ κίνημα, γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ προώθηση τῶν ἀγώνων του.

★ Τὴν συστηματικὴ συζήτηση γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα στρατηγικῆς, θεωρίας, ταχτικῆς τοῦ κινήματος, γιὰ τὸ ξεκαθάρισμα καὶ προοπτικὰ τὸ ξεπέρασμα τῶν ἰδεολογικῶν διαφορῶν.

21 Σ' ΑΥΤΟΥΣ τοὺς ἀγῶνες, μ' αὐτὲς τὶς προοπτικὲς καλεῖ ἡ ὀργάνωση «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» ὅλους τοὺς ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς νὰ δουλέψουν μαζί της: γιὰ νὰ στεριώσουμε τὸ μαζικὸ κίνημα τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν φοιτητῶν, ν' ἀναπτύξουμε τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνες του ἐνάντια στὴ χούντα καὶ τὰ σχέδια τῶν ἀφεντικῶν της, ν' ἀνεβάσουμε τὴν ὀργανωμένη δύναμη τῶν μαζῶν, νὰ δυναμώσουμε τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ στὴν πάλη γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης, νὰ ἑτοιμαστοῦμε γιὰ τὴν τελικὴ σύγκρουση, τὴ συντριβὴ τῆς ἐξουσίας τῶν καπιταλιστῶν καὶ τῶν ἰμπεριαλιστῶν.

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ!
ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ!
ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ!

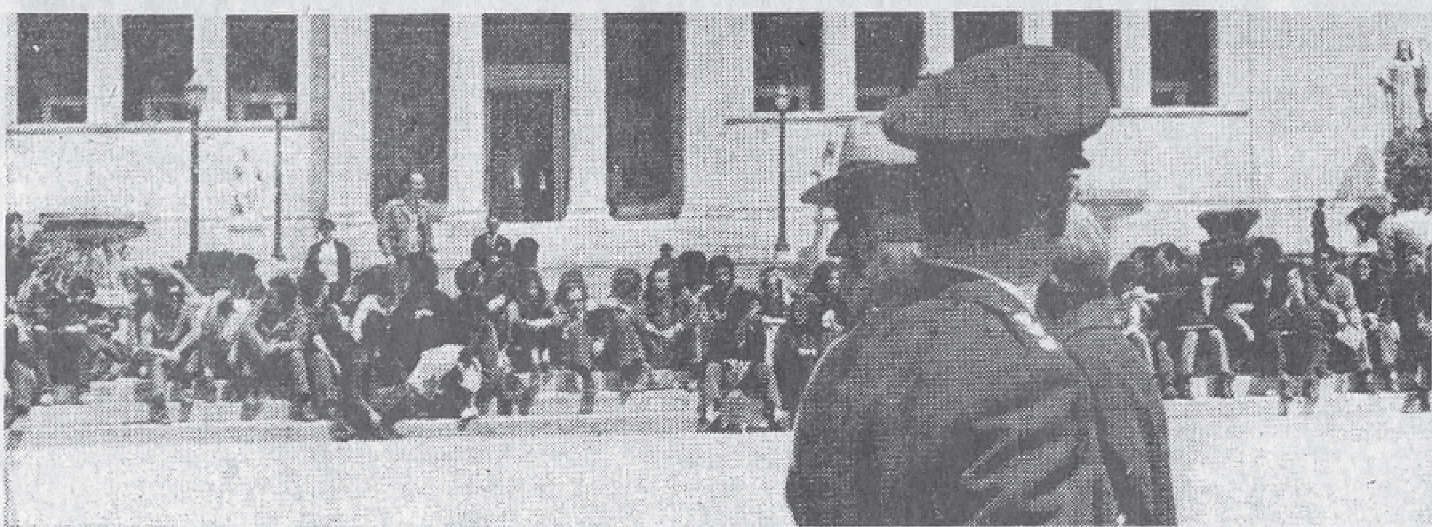
ΖΗΤΩ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΤΩΝ, ΑΓΡΟΤΩΝ, ΦΟΙΤΗΤΩΝ!

ΟΣΕ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '73

η Μάχη

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ„

Οἱ ἀγῶνες τῶν φοιτητῶν ἀπάντηση στὸ πανεπιστήμιο τῶν μονοπωλίων καὶ τῶν χαφιέδων — ΚΑΤΩ Η «ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΗ» - ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ — Ἀγώνας! Γιὰ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία τῆς ἐργατικῆς τάξης — ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ: ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΤΑΞΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΑΖΩΝ — Βιετνὰμ

No. 15 Νέα Περίοδος Μάης - Ἰούνης '72 Τιμή: 5 δρχ.

ΒΙΕΤΝΑΜ: Ὄχι στὰ παζάρια κορυφῆς

Η ΑΣΙΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ τύπου ἀπ' ὅλες τίς θριαμβευτικές ἐπιτυχίες τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων ἔχει πιά πλάσει τό μῦθο του μηχανοκίνητου σούπερμαν, τά τάγματα αὐτοκτονίας πού σαρώνουν τά πάντα στό διάβα τους. Ἡ προώθηση αὐτοῦ τοῦ φολκλόρικου καμικάζι, ὁδηγάει τόν ἀστικό τύπο σέ ἀπαράδεκτες παρομοιώσεις ὅπου ἡ Λαοκρατική Δημοκρατία τοῦ Βιετνάμ νά ἐμφανίζεται σάν τό Ἰσραήλ τῆς περιοχῆς καί οἱ μαριονέτες τῆς Οὐάσιγκτων σάν τούς «ἀμυνόμενους Ἄραβες»(!). Ὁπωσδήποτε στό στρατιωτικό ἐπίπεδο διεξάγεται μιά μετωπική μάχη, κι' ἐκεῖ παίζει μεγάλο ρόλο ὁ ἡρωϊσμός καί ἡ αὐτοθυσία τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων. Αὐτό σέ μιά τακτική πού, ὅπως στήν εἰσβολή τοῦ Κάτω Λάος, συνίσταται σέ ἀρχική ὑποχώρηση μπρός στίς ἐχθρικές δυνάμεις, ἀκολουθημένη ἀπό ἀντεπίθεση τάγμα μέ τάγμα — μετατρέποντας τόν ἀνταρτοπόλεμο σέ ἀνοιχτό μετωπικό ἀγώνα — καί ὅπως τήν ἄνοιξη '72 μπορεῖ νά περάσει σέ ἀποφασιστικό χτύπημα ἐνάντια στόν ἰμπεριαλισμό σέ κλίμακα τόσο μεγάλη ὥστε νά τόν τσακίσει.

Ἀλλά αὐτό πάντως πού δέν ἔχει καταλάβει ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός — καί ἰδιαίτερα ὁ ἐκφραστής του ὁ Νίξον — εἶναι πιά σαφές, εἶναι ὄχι μόνο ὁ ἀνταρτοπόλεμος, μά καί τό ὅτι ἡ Βιετναμέζικη κοινωνία (καί τώρα πιά ἡ ἰνδοκινέζικη ὁλάκερη) ἔχει ἐπηρεασθεῖ ριζικά ἀπ' τόν μαζικό ἀγώνα. Τό ὅτι ἀπέτυχε ἡ πολιτική τῆς ψεύτικης εἰρηνοποίησης, τό ὅτι ναυάγησε ἡ τακτική τῆς «Βιετναμοποίησης» δέν ὀφείλεται μόνο σέ μιά στρατιωτική ἧττα. Εἶναι καί τό ἀποτέλεσμα μιᾶς πιό πλατειᾶς, πιό βαθειᾶς ἐξέλιξης στό σύνολο τῆς Ἰνδοκινέζικης κοινωνίας.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ δέν εἶναι ὁ μῦθος τοῦ Δαυίδ καί τοῦ Γολιάθ σέ διασκευή τοῦ 20ου αἰώνα. Δέν εἶναι ἀντιπαράθεση μιᾶς γιγάντιας δύναμης ἐνάντια στήν πίστη ἑνός μικροῦ λαοῦ. Ἡ «πίστη» τοῦ λαοῦ δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπό μιά χειροπιαστή δύναμη χωρίς καμμιά μαγεία: εἶναι ἡ ἀντίσταση καί ἡ ἐπίθεση ἑνός λαοῦ πού πολεμάει μέ τά ὅπλα καί μέ τίς ἰδέες, σύμφωνα μέ μιά στρατηγική ἐπαναστατική, μιά θεωρία ἐπαναστατική καί μιά πρωτοπορεία ἐπαναστατική.

Ἔτσι μέσα ἀπ' αὐτό τό γενικό ξεσηκωμό, βλέπουμε ἕνα ἀληθινό ἐπαναστατικό κῦμα μ' ἕνα διπλό χαρακτηριστικό: Ἀπ' τή μιά μεριά οἱ ἐπαναστατικές ἔνοπλες δυνάμεις — τακτικές, περιφερειακές καί τοπικές — δοκιμασμένες στό πεδίο τῆς μάχης μ' ἕνα ψηλό τεχνικό ἐπίπεδο καί μεγάλη μαχητικότητα. Ἀπ' τήν ἄλλη, τό ἔνοπλο μαζικό κίνημα πού καλύπτει καί τήν ὕπαιθρο καί τίς πόλεις, ἕνα κίνημα πού ὀργανώθηκε γρήγορα καί πολιτικά καί στρατιωτικά. Στή διάρκεια τῆς ἐπίθεσης τοῦ ΤΕΤ '68 δεκάδες χιλιάδες νέοι ἀπό ὕπαιθρο καί πόλεις ἐντάχτηκαν στίς λαϊκές ἔνοπλες δυνάμεις μαζί μέ πρώην ἀξιωματικούς καί στρατιῶτες τοῦ στρατοῦ τῆς Σαϊγκόν. Δέν πέρασε μέρα ἐκεῖνες τίς ἔξη ἡρωϊκές ἑβδομάδες χωρίς μιά ἀνταρσία, μιά στάση ἐνάντια στήν «κυβέρνηση» τῶν ἀνδρεικέλων. Ὁ λαϊκός στρατός ὅλο καί δυνάμωνε καί ὁ λαϊκός πόλεμος ἀναπτυσσότανε σέ βαθμό πού δέν ἔχει ἀναπτυχτεῖ πουθενά ἀλλοῦ. Καί αὐτή ἡ ἀνάπτυξη συνεχίστηκε καί πέρα ἀπό τό '68, μέχρι τό θριαμβευτικό ἐπαναστατικό ξέσπασμα τῆς φετεινῆς ἄνοιξης. Ἡ ἀκρίβεια καί ἡ ταχύτητα τῶν ἐπιθέσεων, ἡ ἀποτελεσματικότητα μέ τήν ὁποία οἱ ἐχθρικές ἀντεπιθέσεις ἀποκρούονται ἀποδείχνουν τήν ὡριμότητα τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων. Τόν περασμένο Ἀπρίλη, τά ἀνδρείκελα περίμεναν τήν πρώτη ἐπίθεση στό Κουάνγκ-Τρί, μά μεταφέρθηκε στόν Ἄν-Λόκ, κάπου 600 χιλιόμετρα στό νότο. Στεῖλανε τ' ἀνδρείκελα στό Ἄν-Λόκ τίς μεραρχίες πού προστάτευαν τή Σαϊγκόν, καί ἡ Ὁδός Νο. 1 (πού ἑνώνει τή Σαϊγκόν μέ τήν Πνόμ-Πένχ) ἔπεσε στά χέρια τοῦ Καμποτζιανοῦ Ἑνιαίου Μετώπου (FUNK). Μεταφέρανε τ' ἀνδρείκελα τίς μεραρχίες τοῦ βορρᾶ στά νότια, καί τότε ἐμφανίστηκε ἄλλο ἕνα μέτωπο στά κεντρικά ὑψίπεδα...

ΚΑΙ ΤΟ ΝΟΤΙΟ ΒΙΕΤΝΑΜ ΕΙΝΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟ!

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ δέν «καταλαβαίνουν» (ὅπως τό θέλει ὁ ἀστικός τύπος) περιοχές, μά τίς ἀπελευθερώνουν. Τίς ἀπελευθερώνουν ἀπό τόν καταπιεστικό ζυγό τῶν ἰμπεριαλιστῶν ἀνδρεικέλων, καί ἐγκαθιδρύουν λαϊκές μορφές ἐξουσίας — πράμα πού πολλαπλασιάζει τά προβλήματα τῶν ἰμπεριαλιστῶν — ὅπως στήν περιοχή γύρω ἀπ' τό Κουάνγκ-Τρί βόρεια ἀπ' τή Χουέ. Δηλαδή, βοηθᾶνε τήν ἀνάπτυξη τῶν ταξικῶν ἀγώνων στίς πόλεις καί στά χωριά, ἀναμορφώνοντας ριζικά τίς κοινωνικές σχέσεις καί τόν τρόπο παραγωγῆς. Μέ τό σύνθημα: «ἡ γῆ στούς καλλιεργητές» προχωρᾶνε στήν ἀνακατανομή τῆς γῆς, ἀπαλλοτριώνοντας τά κτήματα τῶν Ἀμερικανῶν ἰμπεριαλιστῶν, τῶν ἀντιδραστικῶν γαιοχτημόνων καί τῶν λακέδων τους, ἀπαλλάσσοντας τούς ἀγρότες ἀπό τόν ἰμπεριαλιστικό καί σ' ὁρισμένες περιπτώσεις, φεουδαρχικό ζυγό, δίνοντας προτεραιότητα στούς δίχως γῆ καί στούς φτωχούς. Ἀπ' τήν ἄλλη μεριά, στίς ἀπελευθερωμένες πόλεις βλέπουμε νά σχηματίζονται λαϊκές ἐπαναστατικές ἐπιτροπές πού, ἀνάλογα μέ τίς ἰδιαίτερες συνθῆκες τῆς κάθε περιοχῆς ὅπου ἐμφανίζονται, ἀποτελοῦνται ἀπό ἀντιπρόσωπους ὅλων τῶν στρωμάτων τῆς μετωπικῆς συμμαχίας γιά ἐθνική ἀνεξαρτησία, δημοκρατία καί εἰρήνη πού εἶναι ἡ βάση τοῦ προγράμματος πού συντάχτηκε τό '67. Τό ἑνιαῖο μέτωπο πού ἔχει γιά στόχο του τή διάλυση τῆς ἐπιθετικῆς ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς καί τήν κατάρριψη τῶν λακέδων τῶν ΕΠΑ μεγαλώνει μέρα μέ τή μέρα. Ὁ ἐθνικο-ἀπελευθερωτικός ἀγώνας μέ τίς δύο ὄψεις του: ἐθνική ἀνεξαρτησία καί κοινωνική ἀλλαγή, κερδίζει καί τήν ὁλόψυχη ὑποστήριξη τῶν χωρικῶν μά καί στρωμάτων, πού μέχρι σήμερα ἦταν ἡ παθητική (βουδδιστές), ἡ ἐπηρεασμένα, ἀπ' τόν οὐδετερισμό ἤ καί ἐπηρεασμένα ἀπ' τήν Ἀμερικάνικη προπαγάνδα, κι' ἔντονα ἀντικομμουνιστικά (καθολικοί) ἐναντιώνονται στήν ἀποικιακή πολιτική τῶν ΕΠΑ, καί προσχωροῦν στό Ἐθνικό Ἀπελευθερωτικό Μέτωπο. Ἔτσι μετά ἀπό μερικά χρόνια ἀγώνα τό ἐθνικο-ἀπελευθερωτικό Μέτωπο (FLN) ἔχει ἀρχίσει νά λειτουργεῖ σάν ἕνα ἀληθινό κράτος, πάνω ἀπό τά τέσσερα πέμπτα τῆς ἔκτασης τοῦ Νότιου Βιετνάμ.

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ γρήγορη ἀνάπτυξη τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων καί τή μεταμόρφωση τῶν κοινωνικῶν σχέσεων στό μεγαλύτερο μέρος τῆς χώρας, βρίσκουμε τίς ΕΠΑ καί τ' ἀνδρείκελα τους σέ μεγάλο καμφούζιο. Ὁ στρατός τῆς ψευδοκυβέρνησης ἔχει χάσει τό ἕνα τρίτο ἀπ' τή δύναμή του (πέρα ἀπ' τίς ἀπώλειες στίς μάχες, ὑπάρχουν καί οἱ 56.000 «λιποτάχτες»). Οἱ κυβερνητικοί της ὑπάλληλοι καταδιώκονται ἀπό παντοῦ καί οἱ πιό αἱμοδιψεῖς τιμωροῦνται σκληρά ἀπ' τό λαό. Ἀκόμα καί μέσα στήν ἴδια τή Σαϊγκόν ἡ ἀστυνομία καί οἱ ψηλοί ἀξιωματοῦχοι βρίσκονται σέ συνεχῆ συναγερμό. Περισσότερο ἀπ' τό ἕνα τρίτο τῶν βουλευτῶν δέν πατᾶνε στή βουλή. Ἡ κυβέρνηση τῶν ἀνδρεικέλων εἶναι πιά ἕνα κεφάλι δίχως σῶμα καί χωρίς κόκαλα.

Ὅταν κανείς ξέρει πώς ἀκριβῶς ἡ διαιώνιση αὐτῆς τῆς κυβέρνησης τῶν μαριονέτων εἶναι στόχος τῆς ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς τῶν Ἀμερικάνων τότε κανείς καταλαβαίνει τό κενό πού ἀντιμετωπίζουν. Ἡ βάση πάνω στήν ὁποία οἱ ΕΠΑ στήριζαν τά σχέδια τους ἔχει ἐξαφανιστεῖ. Μάταια ὁ Θιέου ἀγωνίζεται νά πείσει τό λαό πώς μάχεται γιά τή «σωτηρία τῆς πατρίδας», κανείς δέν τόν ἀκούει. Ὅλοι καταλαβαίνουν πώς μάχονται γιά τούς κεφαλαιοκράτες τῆς Νέας Ὑόρκης.
Μόνο σέ συσχετισμό, λοιπόν, μ' αὐτή τή κατάσταση εἶναι δυνατό κανείς νά καταλάβει τόν ἀγώνα τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων στό διπλωματικό ἐπίπεδο καί — πιό σημαντικό — νά ἐξηγήσει τάς τεράστιες ἐπιτυχίες του στό θέατρο τοῦ πολέμου.

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΗΣ PAX AMERICANA

Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ἀντιπαράθεσης, ἀπέναντι σ' αὐτή τή κολοσσιαία λαϊκή κινητοποίηση, τῆς ἀσταμάτητης αὔξησης τοῦ στρατιωτικοῦ ὑλικοῦ καί τῆς κλιμάκωσης τῶν ἄγριων ἀεροπορικῶν βομβαρδισμῶν, ἐντάσσεται στή γενικώτερη Ἀμερικάνικη πολιτική μετά τή Χιροσίμα. Μιά βάρβαρη πολιτική πού στήν Ἀνατολική Ἀσία μά καί σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο προσπαθεῖ νά ὑποτάξει τίς λαϊκές μάζες κάτω ἀπ' τήν ἄγρια καταπίεση τῶν μονοπωλίων τῶν Ἀμερικάνων καπιταλιστῶν. Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐφαρμόζεται αὐτή ἡ πολιτική εἶναι ἡ ἀνοιχτή κι ἀνελέητη χρήση τοῦ γιγάντιου ἀμερικάνικου στρατιωτικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ πεντάγωνου καί τῶν λακέδων στίς διάφορες χῶρες.

Τήν πολιτική αὐτή τή μαθαίνεις ἄν ρωτήσεις τό λαό τῆς Κορέας, τό λαό τοῦ Βιετνάμ, τό λαό τοῦ Ἰράν, τό λαό τοῦ Λιβάνου, τῆς Γουατεμάλας, τῆς Ἑλλάδας, τῆς Τουρκίας, στίς Φιλιππίνες, στήν Ἰνδονησία, στήν Καμπότζια, στόν Ἅγιο Δομήνικο, στό Κογκό καί ὅλη τή Νότια Ἀμερική.

Στό Βιετνάμ ὅμως ἡ ἐπιθετική πολιτική τῶν ΕΠΑ ἐκφράζεται καθαρώτερα ἀπό παντοῦ ἀλλοῦ. Οἱ ΕΠΑ ἀποζητᾶνε νά συγκρατήσουν μέ τά δόντια τή γωνιά αὐτή τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας σάν 1) μιά στρατιωτική βάση κλειδί στήν ἀντεπαναστατική πολιτική τους καί τήν προώθηση τῶν ἐπιθετικῶν τους σχεδίων, 2) σάν βάση για τήν οἰκονομική διείσδυση καί ἔλεγχο τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Καί 3) σάν ἕνα ἀδιαίρετο κομμάτι τοῦ συστήματος παραγωγῆς, ἡ φυσική συνέχεια τῆς ἀνάπτυξης τοῦ πιό βάναυσου καπιταλισμοῦ πού ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος. Μά πιό σημαντικό εἶναι, πώς γι' αὐτούς, τό Βιετνάμ ἐμφανίζεται σάν τό μεγάλο φράγμα πού θά ἀνακόψει τήν πορεία καί τήν ἐξάπλωση τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης. Βλέπουν στό Βιετνάμ τό ἐμπόδιο στό σοσιαλισμό τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας, τό σοσιαλισμό πού ἀφαίρεσε τά λάφυρα τῆς νίκης πού ὁ Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός κέρδισε ἐνάντια στόν Γιαπωνέζικο. Ὁλάκερη ἡ Ἀνατολική Ἀσία πού βλέπουν νά τούς παραδίνεται τόν Αὔγουστο τοῦ '45 μέσα σέ τέσσερα χρόνια εἶχε γλυστρήσει ἀπ' τά χέρια τους. Εἶχαν χάσει τόν πόλεμο γιά τήν Ἀνατολική Ἀσία.

Μ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑ, λοιπόν, ἡ «ὑπόθεση» Βιετνάμ εἶναι δεμένη μ' ὅλα τά συμφέροντα τῆς Ἀμερικάνικης ἄρχουσας τάξης καί μέσα καί ἔξω ἀπ' τίς ΕΠΑ. Γιατί ἡ ἐπιθετική οἰκονομία πού εἶναι ρυθμισμένη ὄχι στήν ἀνύψωση τοῦ «βιωτικοῦ ἐπιπέδου» τῶν μαζῶν μά στό κέρδος, τήν ἐκμετάλλευση καί τή καταπίεση γυρεύει μέρος νά ἐξαπλωθεῖ, ἔξω ἀπ' τήν κορεσμένη ἀγορά τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς. Γιατί οἱ ἀπολογητές της, ὁ «πολιτικός κόσμος» μ' ὅλη τή δημαγωγία περί δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν δέν ἀντέχουν πιά χωρίς ἕνα μακρυνό πεδίο συγκρούσεων. Γιατί ἀλλιῶς οἱ συγκρούσεις ἔρχονται πίσω, σπίτι τους. Δηλαδή τό Βιετνάμ μέ τό νά συσσωρεύει ὅλες τίς Ἀμερικάνικες ἰμπεριαλιστικές τάσεις καί μορφές, καί μέ τό νά ἀποκρυσταλλώνει τούς ἀνταγωνισμούς καί τίς συγκρούσεις καί μέσα καί ἔξω ἀπ' τήν Ἀμερική, δέν ἀπειλεῖ μόνο τά σχέδια καί τίς προθέσεις τῶν ΕΠΑ σέ μιά μεμονωμένη περίπτωση, μά χτυπάει ὅλο τό οἰκοδόμημα στά θεμέλιά του. Εἶναι λοιπόν, τό Βιετνάμ ἕνα παιχνίδι ζωῆς καί θανάτου γιά τήν Ἀμερικάνικη ἄρχουσα τάξη.

Ἔτσι λοιπόν ἐξηγεῖται ἡ πεισματάρικη ἄρνηση τῆς πραγματικότητας στό Βιετνάμ, καί ἡ ἀπεγνωσμένη ἀντιφατική πολιτική τῆς Ἀμερικάνικης κυβέρνησης. Ἀπ' τή μιά μεριά γιά νά συγκρατήσει καί νά αποπροσανατολίσει τή λαϊκή κινητοποίηση στή χώρα του ὁ Νίξον θέλει, λέει, τήν εἰ-

(συνέχεια στήν σελ. 11)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Πάνω στο εργατικό κίνημα

Ἐργατικοὶ Ἀγῶνες καὶ Ταξικὴ Πρωτοπορεία

ΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ἔφτασαν τὰ τελευταῖα χρόνια — ἰδιαίτερα στὸν ἀναπτυγμένο καπιταλισμὸ — ἕνα ψηλὸ ἐπίπεδο ὄξυνσης. Οἱ ἐργαζόμενες μᾶζες ἀντιδροῦν καὶ ὑπερασπίζονται τὰ συμφέροντα τους ὅλο καὶ μὲ πιὸ δυναμικοὺς μαζικοὺς ἀγῶνες ἀντικρούοντας τὴν προσπάθεια τῶν καπιταλιστῶν νὰ ξεπεράσουν τὴν κρίση τοῦ συστήματος σὲ βάρος τους. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ὅπως στὴν Ἑλλάδα τὸ 1965 — 67, στὴ Γαλλία τὸ 1968 καὶ στὴν Ἰταλία τὸ 1969—70 οἱ ἀγωνιζόμενες μᾶζες εἶχαν περάσει στὴν ἀντεπίθεση καὶ εἶχαν τραντάξει τὴν κυριαρχία τῆς καπιταλιστικῆς τάξης.

ΟΣΟ ΟΙ ΜΑΖΙΚΟΙ ἀγῶνες προχωροῦν καὶ τὸ προτσὲς κρίσης τοῦ καπιταλισμοῦ διαρκεῖ καὶ ὀξύνεται, ὅλο καὶ περισσότερο διάφορες ὁμάδες καὶ ὀργανώσεις μέσα στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα ἀναπτύσσουν πρωτοβουλίες καὶ προσπαθοῦν μ' ἐπιμονὴ νὰ προωθήσουν τὴ διαδικασία γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοπορείας. Στὴ συζήτηση καὶ ἀναζήτηση ποὺ ἔχει ἀρχίσει μέσα στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα, πολλὲς ἰδεολογικὲς τάσεις) ὀργανώσεις προβάλλουν καὶ συγκεκριμένες προτάσεις γιὰ νὰ προχωρήσει αὐτὴ ἡ διαδικασία καὶ νὰ βρεθῆ ἡ μέθοδος ἐπέμβασης μέσα στοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες.

Μέσα στὴν ἐξέλιξη τοῦ κινήματος πήραμε καὶ μεῖς μέρος καὶ νομίζουμε ὅτι σιγά-σιγὰ μποροῦμε νὰ συγκεκριμενοποιήσουμε τὴ θέση μας καὶ τὴν πρακτική μας. Αὐτὴ ἡ συγκεκριμενοποίηση παίρνει ταυτόχρονα καὶ τὸ χαρακτῆρα ἔντονης κριτικῆς εἰδικὰ σ ἐκεῖνες τὶς τάσεις) ὀργανώσεις, πού, μὲ τον τρόπο ποὺ ἀντιμετωπίζουν τὴ σχέση πρωτοπορείας καὶ τάξης, εἴτε ὁδηγοῦν τὴν πρωτοπορεία στὴν ὑποκατάσταση τῆς ἐργατικῆς τάξης σὰν τὸ ἐπαναστατικὸ ὑποκείμενο εἴτε δίνουν στὴν πρωτοπορεία τὸ ρόλο τοῦ οὐραγοῦ τῶν ταξικῶν ἀγώνων.

ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟ ΠΩΣ, γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ ἡ διαστρέβλωση τῆς σχέσης ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ στὴν πρωτοπορεία της, πρέπει νὰ ἐξεταστοῦν σοβαρὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ παράγοντες ποὺ ἔχουν ἀποφασιστικὴ σημασία γιὰ τὴν κατανόηση τῆς σχέσης αὐτῆς. Ἰδιαίτερα μεγάλη προτεραιότητα ἔχει ἡ ἀνάλυση τῆς συγκεκριμένης φάσης ποὺ περνάει τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα καὶ γενικώτερα τῆς παγκόσμιας συγκυρίας, ἡ ἐξέταση τοῦ ρόλου ποὺ παίζουν ὁ ρεφορμισμὸς καὶ ὁ ρεβιζιονισμὸς καὶ πιὸ πολὺ πρέπει νὰ ἐξεταστῆ καὶ κατανοηθῆ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἴδιες οἱ ἐργαζόμενες μάζες διεξάγουν τὸν ἀγώνα τους καὶ πῶς αὐτὸς βάσει τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν μπορεῖ νὰ διεξαχθῆ. Ἔτσι θὰ μπορέσει κανεὶς καλλείτερα νὰ καταλάβει πῶς μέσα στὴ διαδικασία τῶν ταξικῶν ἀγώνων διαπλάθεται καὶ συγκεκριμενοποιεῖται καὶ ἡ ἴδια ἡ πρωτοπορεία, καὶ ὁ ρόλος ποὺ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ παίξει. Στὸ καθένα ἀπὸ τὰ προβλήματα αὐτὰ ἀλλὰ καὶ στὸ σύνολό τους θὰ ξαναγυρίσουμε σὲ ἑπόμενα ἄρθρα μας.

Τρεῖς λαθεμένες ἐκτιμήσεις

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ τὰ προβλήματα αὐτὰ δὲν μπαίνουν μόνο σήμερα ἀλλὰ πάντα ὅσο ὑπάρχει τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα καὶ παντοῦ ὅπου ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ οἱ σύμμαχοί της δὲν ἔχουν κατορθώσει νὰ αὐτοοργανωθοῦν πολιτικά. Πολλὲς ὁμάδες καὶ ὀργανώσεις τονίζουν ὅμως ὅτι ἡ ἀναγκαιότητα τῆς «δημιουργίας» μιᾶς ἐπαναστατικῆς πρωτοπορείας καὶ τὸ «ρίζωμα» της μέσα στὶς μάζες μπαίνει σήμερα περισσότερο παρὰ ποτέ. Αὐτὸ ἐπειδή: «ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τὰ ἐπίσημα Κομμουνιστικὰ Κόμματα ἔχουν χρεωκοπήσει σήμερα μπροστὰ στὰ μάτια τῶν μαζῶν κ' ἀπ' τὴν ἄλλη ὡρίμασαν οἱ ἀντικειμενικὲς συνθῆκες γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, δηλαδὴ τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα πέρασε σὲ μιὰ φάση βαθειῶν κρίσεων καὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ κάνει παραχωρήσεις. Ἀντίθετα ἀναγκάζεται νὰ αὐξαίνει συνεχῶς τὴν ἐκμετάλλευση του ὁπότε οἱ μάζες ριζοσπαστικοποιοῦνται καὶ ἀγωνίζονται» Τρία εἶναι τὰ κύρια σημεῖα στὴν θέση αὐτή: ὁλοφάνερη χρεωκοπία τῶν ἐπισήμων Κ.Κ., ἀνώμαλη φάση τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος καὶ ριζοσπαστικοποίηση

τῶν μαζῶν. Ἀνάλογα μὲ τὴν ἔμφαση ποὺ δίνεται στὰ τρία σημεῖα αὐτὰ σχηματίζονται καὶ διαφορετικὲς τάσεις. Οἱ σύντροφοι ἐκεῖνοι, ποὺ τονίζουν περισσότερο τὴ χρεωκοπία τῶν Κ.Κ. βρίσκουν τὴ λύση τοῦ προβλήματος στὴν ἀλλαγὴ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚ ἢ στὴν ἀνασύσταση ἑνὸς νέου Κ.Κ.. Ἐκεῖνοι ποὺ ξεκινοῦν ἀπ' τὴν κρίση τοῦ συστήματος προτείνουν τὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς προγράμματος καὶ τέλος ἐκεῖνοι ποὺ τονίζουν τὴν ριζοσπαστικοποίηση καὶ ἀγωνιστικότητα τῶν μαζῶν παραβλέπουν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ξεχωριστῆς πολιτικῆς ὀργάνωσης τῆς πρωτοπορείας.

Ἀντίστοιχη εἶναι καὶ ἡ κριτικὴ ποὺ κάνουν οἱ σύντροφοι αὐτοὶ στὰ Κ.Κ. Οἱ μὲν τονίζουν ὅτι τὰ Κ.Κ. εἶναι ρεβιζιονιστικὰ καὶ ὄχι ἀρκετὰ μαρξιστικὰ — λενινιστικά, οἱ δὲ ὅτι τὰ Κ.Κ. εἶναι σταλινικά, δὲν διατήρησαν τὴν καθαρότητα τῆς θεωρίας καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀναπτύξουν καὶ ἐφαρμόσουν ἕνα ἐπαναστατικὸ πρόγραμμα καὶ οἱ τρίτοι ρίχνουν τὴν ἔμφαση στὸ ὅτι τὰ Κ.Κ. ἔχουν ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὶς μάζες, ἔχουν ἀποκτήσει ξεχωριστὰ συμφέροντα καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ ἐπανάσταση στὴν πράξη.

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΝΑΝΑΙ ὅμως, συνειδητὰ ἢ ὑποσυνείδητα, αὐτὲς οἱ ἀπόψεις θεωροῦν τὴν ἐργατικὴ τάξη τελικὰ σὰν μιὰ ἄμορφη μάζα ποὺ ὅσους ἀγῶνες κ' ἂν κάνει τελικὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῆ πολιτικὰ ἀλλὰ παραμένει πάντα ἀλλοτριωμένη. Ἔτσι ἡ ἐργατικὴ τάξη παίρνει τὴ θέση ἑνὸς ἀντικειμένου, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπεξεργαστῆ καὶ διαμορφώσει καί, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὴν πρωτοπορεία ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν τύχη του: Εἶναι ἡ πρωτοπορεία ρεφορμιστική, ἀποκτοῦν καὶ οἱ μάζες ρεφορμιστικὴ συνείδηση — εἶναι ἡ πρωτοπορεία ἐπαναστατική, ἀποκτοῦν καὶ οἱ μάζες ἐπαναστατικὴ συνείδηση. Τὴ θέση ἀντικειμένου δίνουν τελικὰ στὶς μάζες καὶ σὲ σχέση μὲ τὸν καπιταλισμό: Ὅταν περνάει ὁ καπιταλισμὸς ὁμαλὲς φάσεις, τότε μπορεῖ καὶ κάνει παραχωρήσεις καὶ ἔτσι ἐλέγχει καὶ ἐνσωματώνει τὸ ἀντικείμενο αὐτό. Ὅταν ὁ καπιταλισμὸς περνάει ἀνώμαλες φάσεις, τότε δὲν μπορεῖ εὔκολα τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ νὰ ἐλεγχθῆ καὶ ἐνσωματωθῆ, ὁπότε ... ριζοσπαστικοποιεῖται.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη, ἐπαναστατικὸς φορέας τοῦ Σοσιαλισμοῦ

Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ καπιταλισμοῦ ὅμως σὲ ὁμαλὲς καὶ ἀνώμαλες φάσεις καί, ἀντίστοιχα, ὁ διαχωρισμὸς τῶν ταξικῶν ἀγώνων σὲ ἀγῶνες γιὰ ἐπί μέρους συμφέροντα καὶ σὲ ἀγῶνες γιὰ ἐπαναστατικοὺς σκοποὺς εἶναι ἀπαράδεκτος γιατὶ εἶναι τεχνητὸς καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα. Ἡ ἐξέλιξη τοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι ἄμεσα δεμένη μὲ τὴν ἐξέλιξη τῶν ταξικῶν ἀγώνων, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἄλλη ἐξάρτηση δὲν εἶναι μηχανιστικὴ καὶ σχηματική. Κάτι τέτοιο εἶναι τέλεια παρανόηση τῆς συνάφειας ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν πορεία τῶν ταξικῶν ἀγώνων καὶ τὴν πορεία τοῦ καπιταλισμοῦ.

ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ποὺ γίνεται ἡ κοινωνικὴ παραγωγὴ καὶ ἀναπαραγωγὴ σὲ μιὰ κοινωνία, αὐτὴ παράγει καὶ ἀναπαράγει ταυτόχρονα καθημερινὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Ἔτσι καὶ ἡ καπιταλιστικὴ κοινωνία μὲ τὴν ἀναπαραγωγή της παράγει καὶ ἀναπαράγει κάθε μέρα τὸν ἑαυτό της. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ καπιταλισμὸς ὅσο μπορεῖ καὶ προωθεῖ τὴν ἀναπαραγωγή του ἐξασφαλίζει καθημερινὰ καὶ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ ἴδιου τοῦ τρόπου παραγωγῆς του, τῶν κοινωνικῶν του σχέσεων, τῶν ἰδεολογιῶν του, συνολικὰ τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου ζωῆς. Ὡστόσο, ἡ καπιταλιστικὴ κοινωνία εἶναι μιὰ ταξικὴ κοινωνία καὶ ἡ παραγωγὴ καὶ ἀναπαραγωγή της βασίζεται πάνω στὴν ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἄλλων ἐργαζόμενων στρωμάτων. Ἡ ἐργασία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἄλλων στρωμάτων εἶναι ἐκεῖνος ὁ συντελεστὴς παραγωγῆς ἀπ' τὸν ὁποῖο ἐξαρτᾶται ὅλη ἡ ὕπαρξη τοῦ συστήματος. Καὶ ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀντίφαση.

Γιατί ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι τὸ ὑποκείμενο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης, εἶναι τὸ ὑποκείμενο καὶ ὁ ἐκφραστὴς τοῦ σοσιαλιστικοῦ τρόπου ζωῆς καὶ παραγωγῆς, δηλαδὴ εἶναι ταυτόχρονα καὶ τὸ ὑπο-

κείμενο τῆς ἄρνησης τοῦ καπιταλισμοῦ, τῆς ἄρνησης τοῦ τρόπου ζωῆς τῆς παραγωγῆς του.

Ὅσο συνεχίζεται λοιπὸν ἡ παραγωγὴ καὶ ἀναπαραγωγὴ τοῦ καπιταλισμοῦ ,κάθε μέρα τὸ σύστημα ἔρχεται σὲ σύγκρουση μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη ἡ ὁποία δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ παίζει τὸ ρόλο τῆς παραγωγικῆς δύναμης τοῦ καπιταλισμοῦ.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ἀπ' τὴ γένεσή της δὲν δέχτηκε νὰ ζήσει κάτω ἀπ' τὸν καπιταλιστικὸ τρόπο ζωῆς καὶ παραγωγῆς, τὸν ἀντέκρουσε καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνατρέψει γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὸν δικό της. Ἀγωνίζεται συνεχῶς γιὰ τὰ ταξικά της συμφέροντα χωρὶς νὰ κάνει διακρίσεις σὲ ἐπὶ μέρους καὶ σὲ ἐπαναστατικὰ ἢ ἱστορικὰ συμφέροντα. Δὲν κάνει διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὸν ἀγώνα γιὰ νὰ βελτιώσει τὴ θέση της, ὅσο εἶναι δυνατό, μέσα στὸ σύστημα, καὶ στὸν ἀγώνα γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση καὶ τὴ δημιουργία τοῦ σοσιαλισμοῦ, δηλαδὴ τοῦ δικοῦ της τρόπου ζωῆς καὶ παραγωγῆς.

Μέσα στὴ διαδικασία τοῦ καθημερινοῦ ταξικοῦ ἀγῶνα γιὰ τὰ καθημερινὰ καὶ γιὰ τὰ ἱστορικά της συμφέροντα σὰν δυὸ πλευρὲς τοῦ ἴδιου, ἑνὸς καὶ ἀδιαίρετου συμφέροντος, ἐξελίσσεται καὶ ἡ ἴδια καὶ συνειδητοποιεῖ συνεχῶς τὸν ἱστορικό της ρόλο. Τελικὰ βλέπουμε ὅτι μὲ τὴν καθημερινὴ σύγκρουση τῶν τάξεων, ὁποια μορφὴ αὐτὴ κι' ἂν παίρνει, νὰ ἀνταγωνίζονται καὶ συγκρούονται δυὸ διαφορετικοὶ τρόποι ζωῆς καὶ παραγωγῆς, ὅπου ὁ ἕνας ἀποκλείει τὸν ἄλλο. Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἐπανάσταση καὶ ὁ σοσιαλισμὸς δὲν εἶναι τίποτα οὐτοπικὰ φαντάσματα ἢ πλάσματα τῆς φαντασίας, ἀλλὰ ἡ μόνη πρακτικὴ ἀντιμετώπιση καὶ λύση στὰ καθημερινὰ καὶ ἱστορικά, στὰ ἐπιμέρους καὶ στὰ στρατηγικὰ προβλήματα τῶν ἐργαζομένων μαζῶν, στὸν οἰκονομικό, πολιτικό, κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ τομέα ταυτόχρονα καὶ συνδυασμένα. Ἕνας λοιπὸν εἶναι ὁ ἀγώνας τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἄλλων ἐργαζομένων στρωμάτων, ὁ ὁποῖος συγχρόνως προσπαθεῖ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ νὰ περιορίσει τὴν ἐκμετάλλευση καὶ καταπίεση μέσα στὰ πλαίσια τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, ὅσο γίνεται, καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ ἀνατρέψει τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία γιὰ νὰ ἐξαλείψει μαζὶ μ' αὐτὴν κάθε ἐκμετάλλευση καὶ καταπίεση. Ὁ διαχωρισμὸς ποὺ κάνουν κυρίως τὰ Κ.Κ. καὶ μερικὲς ἄλλες ὁμάδες καὶ ὀργανώσεις εἶναι τεχνητὸς γιατὶ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα.

ΟΠΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΤΕΧΝΗΤΟΣ εἶναι καὶ ὁ διαχωρισμὸς τοῦ καπιταλισμοῦ σὲ ὁμαλὲς καὶ ἀνώμαλες φάσεις. Ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ πιὸ περιβόητη ὁμαλὴ ἐποχὴ τοῦ καπιταλισμοῦ, ἡ ἐποχὴ τῶν «οἰκονομικῶν θαυμάτων», ὅπως ὀνομάστηκε ἡ περίοδος ποὺ ἐπακολούθησε μετὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, χαρακτηρίζεται ἀπὸ βαθειὲς ταξικὲς συγκρούσεις καὶ ἀντιιμπεριαλιστικοὺς ἀγῶνες ποὺ ὁδήγησαν σὲ ἐπαναστάσεις καὶ πολέμους.

Τὶ ἔγινε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ συγκεκριμένα, ποὺ θάμπωσε πολλὰ μάτια;

Μὲ την καταστροφὴ ποὺ εἶχαν πάθει οἱ βιομηχανίες τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ μὲ τὰ βαρειὰ πλήγματα ποὺ δέχτηκαν οἱ ἐργαζόμενες μάζες ἀπὸ τὸν πόλεμο ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ρεφορμιστικὸ καὶ ρεβιζιονιστικὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξαν τὰ Κ.Κ., κατόρθωσε τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα ὄχι μόνο νὰ ἐπαναλάβει τὴν παραγωγὴ καὶ ἀναπαραγωγή του ἀλλὰ καὶ νὰ βάλει μπροστὰ μιὰ δυναμικὴ διευρυμένη ἀναπαραγωγὴ εἰδικὰ στὶς Μητροπόλεις του. Ἔτσι πέρασε πάλι σὲ θέση ἰσχύος ἀπέναντι στὴν ἐργατικὴ τάξη. Κεντρικὸ ρόλο στὴν ἐξέλιξη αὐτὴ ἔπαιξαν τὰ Κ.Κ. καὶ τὰ συνδικάτα ποὺ πρόβαλαν τὸν τεχνητὸ διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὸν ἀγώνα γιὰ μεταρρυθμίσεις καὶ στὸν ἀγώνα γιὰ τὴν ἐπανάσταση, ἀνάμεσα στὸν ἀγώνα γιὰ οἰκονομικὰ αἰτήματα καὶ γιὰ πολιτικά. Προσπάθησαν ἔτσι νὰ ἀποπροσανατολίσουν τὶς ἐργαζόμενες μάζες καὶ νὰ τὶς ἀγκιστρώσουν σὲ «καθαρὰ» ρεφορμιστικὰ καὶ συνδικαλιστικὰ αἰτήματα μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ὁ καπιταλισμὸς περνοῦσε τὴν ὁμαλή του φάση καὶ δὲν ἐπέτρεπαν οἱ καιροὶ ἀγώνα γιὰ ἐπαναστατικοὺς σκοπούς. Δὲν εἶναι ἐπομένως παράξενο, πώς — μέσα σὲ τέτοιες συνθῆκες — ἡ περίοδος ποὺ ἀκολούθησε ἦταν ὡς ἕνα βαθμό, «ὁμαλή». Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως, ποὺ οἱ ἐργαζόμενες μάζες ἄρχισαν νὰ ξεπερνοῦν τὸ βραχνὰ τοῦ πολέμου καὶ τὸ σύστημα ἄρχισε νὰ φρακάρει στὴν ἀναπαραγωγή του, βλέπουμε ὅτι οἱ ταξικοὶ ἀγῶνες ὀξύνονται συνεχῶς στὰ κέντρα τοῦ καπιταλισμοῦ, ὅπως δείχνουν οἱ μαζικοὶ ἀγῶνες στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια. Οἱ ἐργαζόμενες μάζες προχωροῦν τοὺς ἀγῶνες τους, σπάζουν τοὺς τεχνητοὺς φραγμοὺς τοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ τοῦ ρεβιζιονισμοῦ)ρεφορμισμοῦ καὶ ἀναζητοῦν νέες μορφὲς ἀγῶνα καὶ διοργάνωσής του. Ἀγωνίζονται γιὰ τὰ συμφέροντά τους καὶ ἀρνοῦνται νὰ παίξουν τὸ ρόλο τῆς καπιταλιστικῆς παραγωγικῆς δύναμης. Προβάλουν τὰ δικά τους ταξικὰ συμφέροντα, ἀγωνίζονται γι' αὐτὰ καὶ ταυτόχρονα ἀγωνίζονται γιὰ τὸ δικό τους τρόπο ζωῆς καὶ παραγωγῆς, καταπολεμώντας τὸν καπιταλιστικὸ τρόπο ζωῆς καὶ παραγωγῆς, ἔστω κ' ἂν αὐτὸ στὸ σύνολό τους τὸ κάνουν αὐθόρμητα.

Οἱ κλασσικοὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ διαπίστωσαν καὶ ὑποστήριξαν ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι τὸ ἐπαναστατικὸ ὑποκείμενο ὄχι μόνο ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ διαπίστωση δικαιώνεται ἀντικειμενικὰ ἀπὸ τὴν κοινωνικοοἰκονομική της θέση καὶ τὰ ὑλικά της συμφέροντα, ἀλλὰ κι' ἐπειδὴ ἡ ἴδια ἡ ἐργατικὴ τάξη ἔχει δείξει καὶ ὑποκειμενικὰ ἀπὸ μόνη της, ὅτι αὐτὴ εἶναι τὸ μόνο ἐπαναστατικὸ ὑποκείμενο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Ἡ ἱστορία ἀπὸ τὸ 1830 μέχρι τὸ 1972 εἶναι γεμάτη ἀπὸ χτυπητὰ παραδείγματα.

Φυσικὰ ἐκεῖνοι, ποὺ μὲ τὸν ἐμπειρικὸ τρόπο ἀστοῦ κοινωνιολόγου κάνουν τεχνητοὺς διαχωρισμοὺς δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ δοῦν τὴν ἐργατικὴ τάξη σὰν τὸ ἐπαναστατικὸ ὑποκείμενο. Γι' αὐτοὺς ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ ἄλλα ἐργαζόμενα στρώματα εἶναι μιὰ ἄμορφη μάζα μέσα στὴν ὁποία μπορεῖ ἢ πρέπει νὰ κινηθῆ

κανεὶς γιὰ νὰ τὴ διαπλάσει.

Τέτοιες τάσεις δὲν κατανοοῦν τὴν ἐξέλιξη τῶν ταξικῶν ἀγώνων. Δὲν καταλαβαίνουν ἢ δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν ὅτι μετὰ μιὰ περίοδο ἀνοιχτῶν ταξικῶν συγκρούσεων, μαζικῶν ἐξεγέρσεων καὶ ἐπαναστάσεων, ὅπως ἦταν ἡ προπολεμικὴ καὶ ὅπου τελικὰ οἱ νικημένοι ἦταν οἱ ἐργαζόμενες μάζες, αὐτονόητο εἶναι ὅτι οἱ μαζικοὶ ἀγῶνες δὲν μπορρῦν μετὰ τὴν ἧττα νὰ συνεχιστοῦν ἀμέσως μὲ τὸ ἴδιο ψηλὸ ἐπίπεδο ἔντασης. Ἀντίθετα αὐτοὶ νομίζουν ὅτι οἱ ἐργαζόμενες μάζες δὲν μποροῦν νὰ ξαναβροῦν τὸ ἐπαναστατικό τους μεγαλεῖο, δὲν μποροῦν νὰ ξανακερδίσουν καινούργια αὐτοπεποίθηση καὶ δύναμη, ἀλλὰ ὅτι ἔχουν ἀδρανοποιηθῆ καὶ ἐνσωματωθῆ.

Ἂν ὅμως μὲ τὴν ἐξέγερση τῶν ἐργαζομένων μαζῶν τὸ 1968 στὴ Γαλλία οἱ καπιταλιστὲς τὰ εἶχαν σαστίσει σὲ διεθνῆ κλίμακα, δὲν ἦταν τόσο ἐπειδὴ ὑπῆρξε κίνδυνος νὰ χάσουν τὴ Γαλλία, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔντρομοι ἔβλεπαν νὰ καταρρέουν ὅλες οἱ αὐταπάτες τους γιὰ ἰδεολογικὸ ἔλεγχο καὶ ἐνσωμάτωση μέσω τῶν συνδικάτων καὶ τῶν Κ.Κ., ἐπειδὴ ἔντρομοι ἔβλεπαν ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ἔπαψε νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὰ ταξικὰ της συμφέροντα, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν μὲ κανένα τρόπο νὰ διαιρεθοῦν, ἐπειδὴ κατάλαβαν ὅτι τὸ 1968 στὴ Γελλία φάνηκε μόνο ἡ αἰχμὴ τοῦ παγόβουνου...

Ὁ Μαζικὸς Ἀγώνας, ὅπλο τῶν ἐργαζομένων

Η ΚΥΡΙΟΤΕΡΗ ΚΑΙ σοβαρότερη μορφὴ τῶν ταξικῶν ἀγώνων τῶν ἐργαζομένων μαζῶν εἶναι ὁ μαζικὸς ἀγώνας. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐμφανίστηκε ταυτόχρονα μὲ τὴ γένεση τῆς ἴδιας τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ μορφὴ τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνα σὰν μαζικοῦ δὲν εἶναι ἡ πιὸ σημαντικὴ ἐπειδὴ εἶναι ἡ πιὸ συνηθισμένη, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀπὸ τὶς ὑλικὲς ἀντικειμενικὲς καὶ ὑποκειμενικὲς σχέσεις καὶ ἀντιθέσεις προκύπτει ὅτι οἱ ἀγῶνες τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μποροῦν νὰ διεξαχθοῦν καὶ τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα μόνο μὲ τὴ συλλογικὴ δύναμη τῶν ἐργαζομένων μαζῶν μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ καὶ ἀνατραπῆ. Ἡ ἀνάπτυξη καὶ ἡ συγκέντρωση τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, ἡ κατανομὴ ἐργασίας ἀνάμεσα στὴν πόλη καὶ στὴν ἐπαρχία καὶ ἡ κοινωνικοποίηση τῆς διαδικασίας παραγωγῆς ἔχουν κάνει ἀναγκαία καὶ τὴ συγκέντρωση τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν γύρω ἀπὸ τὰ βιομηχανικὰ κέντρα καὶ τὶς μεγαλουπόλεις. Δηλαδὴ ὁ ἴδιος ὁ καπιταλιστικὸς τρόπος παραγωγῆς κάνει ἀντικειμενικὰ ἀναγκαῖο τὸ μάζεμα τῶν ἐργαζομένων μαζῶν στοὺς χώρους αὐτούς.

Ἔτσι οἱ ἐργαζόμενες μάζες κατανοοῦν πιὸ ἄμεσα ὅτι ἔχουν τὰ ἴδια συμφέροντα, ἀφοῦ ζοῦν καὶ ἐργάζονται κάτω ἀπὸ τὶς ἴδιες συνθῆκες, ἀφοῦ τὶς ἐκμεταλλεύεται καὶ τὶς καταπιέζει παντοῦ ἡ καπιταλιστικὴ τάξη. Γι' αὐτὸ κατανοοῦν ἐπίσης ὅτι ὁ μαζικὸς ἀγώνας εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη μορφὴ γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῶν ταξικῶν ἀγώνων τους.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως, ὅπως διαπιστώσαμε καὶ προηγούμενα ἡ διαδικασία ἀναπαραγωγῆς δὲν εἶναι μόνο ἀναπαραγωγὴ τῶν ὑλικῶν στοιχείων τοῦ συστήματος ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀναπαραγωγὴ τοῦ ἴδιου τοῦ τρόπου παραγωγῆς καὶ ζωῆς, εἶναι ἀναπαραγωγὴ ὅλων τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἱδρυμάτων καὶ ἰδεολογιῶν τοῦ συστήματος. Κάτω ἀπ' τὴ συνεχῆ ἐπιρροὴ αὐτῆς τῆς διαδικασίας βέβαια βρίσκεται καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξη. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιρροῆς αὐτῆς εἶναι ἡ ἐμφύτευση ἀστικῶν ἰδεολογιῶν μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη, εἶναι ἡ ἐμφύτευση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἀτομικισμοῦ καὶ κατακερματισμοῦ, δηλαδὴ ἡ συνειδησιακὴ ἀλλοτροίωση τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν. Φυσικὰ αὐτὴ ἡ ἐπιρροὴ δὲν εἶναι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπόλυτη. Αὐτό, ἐπειδὴ ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀρχικὰ εἶναι — ὅπως τονίσαμε — τὸ ὑποκείμενο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης, τὸ ὑποκείμενο καὶ ὁ ἐκφραστὴς τοῦ δικοῦ της τρόπου ζωῆς καὶ παραγωγῆς. Ἡ ἐργατικὴ τάξη, ἂν ὄχι συνειδητὰ τουλάχιστον αὐθόρμητα, πάντοτε ἔχει κατανοήσει τὰ ταξικά της συμφέροντα καὶ ἀγωνίζεται γι' αὐτά, ὅσο ἔντονη κι ἂν εἶναι ἡ ἀστικὴ ἰδεολογικὴ ἐπιρροή.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ ἀντιθέσεις καὶ ἀντινομίες τῶν ὑλικῶν βάσεων τοῦ συστήματος δὲν μποροῦν νὰ ἐξαλειφθοῦν, ὅσο δυνατὴ κι' ἂν εἶναι ἡ ἀλλοτροίωση καὶ ἡ χειραγώγηση.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ λείπουν οἱ προϋποθέσεις γιὰ νὰ συνεχιστῆ ἡ ἀναπαραγωγὴ τῶν ὑλικῶν βάσεων τότε δυσκολεύεται καὶ ἡ ἀναπαραγωγὴ στὸ ἐποικοδόμημα τοῦ συστήματος, δηλαδὴ ὅταν μπλοκάρεται ἡ κοινωνικὴ ἀναπαραγωγὴ τότε μειώνεται καὶ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ συστήματος ἐπάνω στὶς ἐργαζόμενες μάζες. Ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ συστήματος ὅμως δὲν μπλοκάρεται μόνο ἐπειδὴ τὸ σύστημα βρίσκεται σὲ οἰκονομικὴ κρίση, ἀλλὰ κι' ἐπειδὴ ἡ ἴδια ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ ἄλλα ἐργαζόμενα στρώματα δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ παί-

ξουν τὸ ρόλο τῆς παραγωγικῆς δύναμης τοῦ καπιταλισμοῦ, ἀλλὰ ἀγωνίζονται γιὰ τὰ συμφέροντά τους. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ κρίση κάποια μηχανή, ποὺ ἀπ' τὴ μιὰ σταματάει τὴν ἀναπαραγωγὴ καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη ριζοσπαστικοποιεῖ τὶς μάζες.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ μαζῶν ἡ κρίση καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀναπαραγωγὴ βρίσκονται σὲ σχέση ἀλληλοεπίδρασης:

Ὅταν οἱ ἐργαζόμενες μάζες προωθοῦν τοὺς ἀγῶνες τους, ὀξύνεται ἡ κρίση τοῦ συστήματος, δηλαδὴ βρίσκει δυσκολίες ἡ διευρυμένη ἀναπαραγωγὴ τῶν ὑλικῶν βάσεων τοῦ συστήματος καὶ ταυτόχρονα μ' αὐτὴν δυσκολεύεται καὶ ἡ ἀναπαραγωγὴ στὸ ἐποικοδόμημα. Ἀποτέλεσμα τῆς διαδικασίας αὐτῆς εἶναι τὸ ἀδυνάτισμα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ συστήματος ἐπάνω στὸν τρόπο σκέψης τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν. Πράγμα ποὺ δίνει σ' αὐτὲς τὴ δυνατότητα εὐκολώτερα καὶ σὲ μεγαλύτερη κλίμακα νὰ συνειδητοποιήσουν τὰ ταξικά τους συμφέροντα καὶ ν' ἀγωνιστοῦν γι' αὐτά. Ἔτσι ὀξύνουν τὴν κρίση ἀκόμα περισσότερο καὶ ὁδηγοῦν τὴν κοινωνικὴ ἀναπαραγωγὴ στὴ στασιμότητα. Σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει μιὰ ἔντονη κατάπτωση καὶ ἀποσύνθεση τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἱδρυμάτων καὶ ἰδεολογιῶν τοῦ συστήματος. Ἡ κρίση ἀγκαλιάζει ποιοτικὰ καὶ ποσοτικὰ ὅλη τὴν κοινωνία. Ἡ καπιταλιστικὴ τάξη κινητοποιεῖ ὅλο της τὸν κρατικὸ καταπιεστικὸ μηχανισμό. Στρατός, ἀστυνομία, σώματα ἀσφαλείας κλπ περνοῦν σὲ ἀνοιχτὴ καὶ ἄμεση δράση. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ διατηρήσει τὴν πολιτικοοἰκονομική της κυριαρχία εἶναι ἡ χρησιμοποίηση ὠμῆς βίας. Ἡ ἀνοιχτὴ βία ἀπομένει τὸ μόνο μέσο με τὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ ἀναγκάσει τὶς ἐργαζόμενες μάζες νὰ παίξουν τὸ ρόλο τῆς καπιταλιστικῆς παραγωγικῆς δύναμης, ὥστε νὰ μπορέσει νὰ ξαναμπεῖ ἡ κοινωνικὴ ἀναπαραγωγὴ τοῦ συστήματος μπροστά. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ ἐργαζόμενες μάζες κατανοοῦν ὅλο καὶ περισσότερο ὅτι μόνο βίαια μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀνατροπὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, μόνο μὲ τὴ δική τους συλλογικὴ μαζικὴ βία μποροῦν νὰ τσακίσουν τὴν καπιταλιστικὴ βία καὶ ὅλο τὸ σύστημα.

Γι' αὐτό, ἀπὸ ἁπλὲς μορφὲς βίας προχωροῦν συνεχῶς σὲ πιὸ δυναμικὲς καὶ ἀποτελεσματικές. Ἀπὸ τὸ 1969 οἱ Ἰταλοὶ καπιταλιστὲς κλαίγονται ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι στὴν Ἰταλία μετέφεραν τὸν ἀνταρτοπόλεμο μέσα στὰ ἐργοστάσια καὶ στὰ βιομηχανικὰ κέντρα.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΑΡΑΛΟΓΟ ὅταν μπροστὰ στὴ δυναμικότητα τῶν ἐργαζομένων μαζῶν ἔρχονται μερικὲς τάσεις)ὀργανώσεις νὰ προβάλλουν τὴν πολιτικο-στρατιωτικὴ μορφὴ ὀργάνωσης. Ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ πρωτοπορεία πρέπει νὰ ὀργανωθῆ σὲ πολιτικὸ-στρατιωτικὲς δομὲς καὶ νὰ χρησιμοποιήσει βία γιὰ νὰ δώσει θάρρος στὶς μάζες, γιὰ νὰ γεμίσει τὸ κενὸ δράσης — ὅπως σήμερα στὴν Ἑλλάδα — γιὰ νὰ τιμωρεῖ τοὺς χαφιέδες τῆς ἀσφάλειας κ.λ.π. Γενικώτερα τονίζουν ὅτι μπροστὰ στὴ βία τοῦ καπιταλιστικοῦ κράτους ἡ πρωτοπορεία πρέπει νὰ ἀντιτάξει τὴ δική της βία. Παράλληλα μὲ τὶς ἐνέργειες αὐτὲς ἡ πρωτοπορεία πρέπει — συνεχίζουν — νὰ ἀναπτύξει καὶ ἕνα ἐπαναστατικὸ πρόγραμμα, μὲ βάση τὸ ὁποῖο θὰ ὀργανώνει καὶ διαφωτίζει τὶς ἐργαζόμενες μάζες καί, ἀντίστροφα, οἱ μάζες θὰ μποροῦν νὰ τὴν ἐλέγχουν.

Οἱ τάσεις αὐτὲς ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ὑπερτονίζουν τὴ δύναμη τοῦ καπιταλισμοῦ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ξεχνοῦν ὅτι τὸ θάρρος καὶ ἡ βία δὲν ἦταν ποτὲ οἱ παράγοντες ποὺ ἔχουν λείψει ἀπ' τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης. Μήπως τὴν περίοδο 1965 — 1967, ὅταν οἱ ἐργαζόμενες μάζες εἶχαν περάσει στὴν ἀντεπίθεση καὶ συγκρούονταν μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ τὸ στρατό, ἡ προδοσία τοῦ ΚΚΕ)ΕΔΑ ὀφειλόταν στὸ ὅτι δὲ βγῆκε νὰ τιμωρήσει ἢ νὰ σκοτώσει κανένα χαφιὲ γιὰ νὰ δώσει θάρρος στὶς μάζες;

Ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ τάσεις αὐτὲς ἀγνοοῦν ὅτι ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ταξικοὶ ἀγῶνες ὀξύνονται καὶ ἡ κρίση ἀρχίζει καὶ ἀγκαλιάζει ὅλη τὴν κοινωνία δὲν μπορεῖ τίποτα νὰ κρατηθῆ στεγανό. Ἡ κοινωνικὴ ἀποσύνθεση ἀρχίζει καὶ διαβρώνει ἀκόμα καὶ αὐτοὺς τοὺς καθαροὺς μηχανισμοὺς καταπίεσης, ὅπως ὁ στρατός, ἡ ἀστυνομία καὶ τὰ σώματα ἀσφάλειας τῶν χαφιέδων. Στὴν Ἑλλάδα τὸ 1961 ὁ στρατὸς ἐφάρμοζε τὰ σχέδια «Περικλῆς» καὶ τὸ 1965—1967 οἱ στρατιῶτες μαζικὰ βγαίναν μὲ τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς φοιτητὲς σὲ διαδηλώσεις. Τὸ 1968 οἱ γάλλοι καπιταλιστὲς εἶχαν σαστίσει κυριολεκτικά, ἐπειδὴ γιὰ ἕνα διάστημα ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀστυνομία εἶχαν ἀκινητοποιηθῆ.

Τέλος οἱ διάφορες στρατιωτικοπολιτικὲς τάσεις χάνουν τὴ σύνδεσή τους μὲ τοὺς ἐργατικοὺς ἀγῶνες στὸ βαθμὸ πού, ἐνῶ ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀγωνίζεται νὰ ἀντικαταστήσει τὶς καπιταλιστικές, κοινωνικὲς σχέσεις μὲ τὶς δικές της (τὶς σοσιαλιστικές), οἱ τάσεις αὐτὲς ἀγωνίζονται νὰ ἀντιπαραθέσουν στὸν καπιταλιστικὸ καταπιεστικὸ μηχανισμὸ ἕναν ἐπαναστατικὸ στρατιωτικὸ ὀργανισμό. Ὅσους χαφιέδες καὶ ἀστυνομικούς, ὅμως, κι' ἂν τιμωρήσει καὶ σκοτώσει κανείς, ὅσο ὑπάρχει τὸ σύστημα ποὺ χρειάζεται χαφιέδες καὶ ἀστυνομικούς, αὐτὸ πάντα θὰ τοὺς παράγει. Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση δὲν εἶναι ἐπανάσταση κατὰ συγκεκριμένων προσώπων, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ εἶναι χαφιέδες, ἀστυνομικοί, καπιταλιστές κλπ. Εἶναι ἐπανάστσση γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς καπιταλιστικῆς διάρθρωσης τῆς κοινωνίας, γιὰ τὸ γκρέμισμα τῶν καπιταλιστικῶν κοινωνικῶν θεσμῶν καὶ ἱδρυμάτων. Ἡ ἀνατροπὴ αὐτὴ εἶναι βίαια, ὅπως τὸ ὑπογραμμίσαμε καὶ παραπάνω, καὶ ἡ ταξικὴ βία στρέφεται ἐνάντια στὰ ἄτομα ποὺ ἐκφράζουν ἐνσαρκώνουν καὶ ὑπερασπίζονται τὶς καπιταλιστικὲς κοινωνικὲς σχέσεις. Δὲν ἀρνούμαστε ἑπομένως τὴν ἐξέταση τοῦ προβλήματος τῆς διοργάνωσης τῆς ταξικῆς βίας ἀπὸ περίπτωση σὲ περίπτωση. Ἀρνούμαστε ὅμως ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει παράγοντα πάνω στὸν ὁποῖο νὰ βασιστῆ ἡ ἀνάπτυξη μιᾶς πρωτοπορειακῆς ἐπαναστατικῆς πολιτικῆς ὀργάνωσης. Γιατὶ εἶναι ἄλλο πράγμα νὰ συμμετέχεις καὶ νὰ πρωτοστατεῖς σὲ βίαιες ταξικὲς συγκρούσεις καὶ ἄλλο νὰ βλέπεις τὸ ρόλο τῆς πρωτοπορείας στὴ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευση.

Τὸ Ἑνιαῖο Μαζικὸ Μὲτωπο

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ τῶν ταξικῶν ἀγώνων καὶ ἰδιαίτερα ὅταν αὐτοὶ φτάνουν ἕνα ψηλὸ ἐπίπεδο ὄξυνσης, ἡ κρίση ἀγκαλιάζει ὅλο τὸ σύστημα καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀναπαραγωγὴ σκαλώνει, οἱ ἐργαζόμενες μάζες καὶ τὴ χρησιμοποίηση τῆς βίας κατανοοῦν καὶ τοὺς τεχνητοὺς φραγμούς τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων σπάζουν καὶ τὶς φόρμες τῶν ἐπίσημων Κ.Κ. ρίχνουν παράμερα.

Δοκιμάζουν συνεχῶς νέες μορφὲς ἀγῶνα καὶ ὀργάνωσης τους ἀναζητώντας νὰ βροῦν τὴν ἄμεσή τους πολιτικὴ ἔκφραση. Οἱ μαζικοὶ ἀγῶνες παίρνουν ὅλο καὶ πιὸ δυναμικὸ χαρακτήρα, ἡ κατάσταση εἶναι ἠλεκτρισμένη καὶ πολλὲς φορὲς ἀρκεῖ ἕνα παραμικρὸ γεγονὸς γιὰ νὰ κατακλυστοῦν ὁλόκληρες πόλεις, ὅπως στὴν περίοδο 1963 — 67 στὴν Ἑλλάδα. Μέσα στὴ διαδικασία αὐτὴ γίνεται παράλληλο καὶ ἡ ἀναγκαιότητα συμμαχίας πιὸ προσιτὴ στὶς ἐργαζόμενες μάζες. Ἡ ἐργατικὴ τάξη καταλαβαίνει ὅτι χρειάζεται καὶ τὴ συμμαχία τῶν ἄλλων ἐργαζόμενων μαζῶν καὶ καταπιεσμένων στρωμάτων γιὰ νὰ ἀνατρέψει τὸ σύστημα. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ τάξεις, ὅπως ἡ φτωχὴ ἀγροτιά, μικρο-ὑπάλληλοι, φοιτητές, μικροβιοτέχνες, τεχνικὴ ἰντελλιγκέντσια κ.α. ἀναζητοῦν ἐπίσης τὴν πολιτικὴ τους ἔκφραση καὶ κατανοοῦν ὅτι ἀπὸ μόνα τους αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ τὸ κατορθώσουν. Διαισθάνονται ὅτι δὲν εἶναι ἰσχυρὰ γιὰ νὰ ἀντισταθοῦν αὐτόνομα στὴν καταπίεση καὶ ἐκμετάλλευση τῆς καπιταλιστικῆς τάξης, συνειδητοποιοῦν ὅτι ἔχουν τὰ ἴδια συμφέροντα μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ ὅτι αὐτὴ δὲν ἔχει κανένα συμφέρον νὰ τὰ ἐκμεταλλευτὴ καὶ νὰ τὰ καταπιέσει. Συνειδητοποιοῦν σιγὰ σιγὰ ὅτι μόνο κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἐργατικῆς τάξης μποροῦν νὰ ἀπελευθερωθοῦν κι' αὐτά. Ἔτσι τὰ κοινωνικὰ στρώματα αὐτά, ποὺ ἔχουν τελικὰ τὰ ἴδια ἀντικειμενικὰ συμφέροντα μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη, συσπειρώνονται γύρω ἀπ' αὐτὴν καὶ μέσα στὸν ἀγῶνα σφυρηλατεῖται μιὰ στρατηγικὴ συμμαχία, ἕνα ἑνιαῖο μαζικὸ μέτωπο μὲ βάση κοινῶν προγραμματικῶν στόχων. Ἡ διαδικασία αὐτὴ γιὰ τὴν ἐποικοδόμηση μιᾶς στρατηγικῆς συμμαχίας εἶχε φτάσει στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν περίοδο 1963-1967 σ' ἕνα πολὺ προχωρημένο στάδιο, ὅπου ἐργάτες, μικρο-ὑπάλληλοι, ἀγρότες, καὶ φοιτητὲς ἀγωνιζόμαστε ὅλοι μαζὶ ἐνάντια στὸ σύστημα. Ἀλλὰ καὶ σήμερα συναντοῦμε παντοῦ στὸν καπιταλισμὸ τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὅπως στὴ Γαλλία τὸ 1968 καὶ στὴν Ἰταλία ἀπὸ τὸ 1969. Ἔτσι οἱ συμμαχίες κορυφῆς καὶ λαϊκῶν μετώπων ποὺ προβάλλουν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν τὰ Κ.Κ. καὶ μερικὲς ἄλλες τάσεις δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτα μὲ τὴ συμμαχία αὐτὴ ποὺ σφυρηλατεῖται φυσιολογικὰ μέσα στὸν ἀγῶνα. Ἡ συμμαχία κορυφῆς δὲν ἔχει καμμιὰ βάση: εἶναι ἡ παντελὴς παρανόηση τῆς συμμαχίας ποὺ εἶναι ἀναγκαία μέσα στὸν ἀγῶνα. Ἡ συμμαχία σὲ μορφὴ λαϊκοῦ μετώπου ὅπου μετέχουν τάξεις καὶ στρώματα μὲ ἀντίθετα ταξικὰ συμφέροντα ἀντιβαίνει στὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης γιατὶ τὴν ὑποχρεώνει νὰ μὴ διεκδικήσει τὰ ταξικά της συμφέροντα, καὶ ἔτσι νὰ ὑποβοηθήσει τελικὰ τὸ σύστημα στὸ ξεπέρασμα τῶν δυσκολιῶν του. Τὸ ἰδεολογικὸ ὑπόβαθρο τῶν λαϊκῶν μετώπων εἶναι ἡ λαϊκίστικη ἰδεολογία ὁρισμένων ἀστικῶν κομμάτων: Ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅτι «ὅλοι ἕνας λαός, ἕνα ἔθνος εἴμαστε, ὅλοι μέσα στὴν ἴδια βάρκα καθόμαστε καὶ ἔχουμε τὴν ἴδια μοίρα. Ἡ κοινωνία — γι' αὐτοὺς — δὲν εἶναι χωρισμένη σὲ τάξεις ἀλλὰ εἶναι ἕνα ἑνιαῖο σύνολο ἀπὸ ἄτομα. Μέσα στὸ σύνολο ἀτόμων αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ κακοί, ἀπατεῶνες, ἐκμεταλλευτές κλπ., τοὺς ὁποίους πρέπει ὅλοι μαζὶ νὰ καταπολεμήσουμε». Ἔτσι τὰ λαϊκὰ μέτωπα εἶναι τέτοιοι ὀργανισμοί, ποὺ ὁδηγοῦν στὸν ταξικὸ ἀποπροσανατολισμό, ὑποβοηθοῦν τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα καὶ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριότερους παράγοντες, ποὺ συμβάλλουν γιὰ νὰ καταλήξουν οἱ ἀγῶνες τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν σὲ ὀλέθριες ἧττες, ὅπως στὴ Γαλλία τὸ 1936 καὶ στὴν Ἑλλάδα τὸ 1944)49 καὶ 1965)67.

Τὰ Ἐργατικὰ Συμβούλια

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΜΑΖΕΣ ὅμως ἀξιοποιοῦν τὶς ἐμπειρίες τους καὶ καταλαβαίνουν ὅτι μιὰ τέτοια στρατηγικὴ εἶναι προδοτική. Μέσα στὸν ἀγῶνα τους συνειδητοποιοῦν ποιοὶ εἶναι οἱ φυσιολογικοὶ τους σύμμαχοι, καὶ βλέπουν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἑνοποίησης τους καὶ τῆς κοινῆς πολιτικῆς τους ὀργάνωσης. Μὲ πυρετώδη δραστηριότητα οἱ ἐργαζόμενες μάζες στὴν ἀναζήτησή τους ἀρχίζουν μὲ τὴ δημιουργία διαφορετικῶν μορφῶν καὶ δομῶν (ἐπιτροπὲς ἐργοστασίων, ἐπιτροπὲς κλάδων, τοπικὲς ἐπιτροπὲς κ.ἄ.) κι' ὅταν διαπιστώνουν ὅτι ἔχουν λάθος ἢ ὅτι αὐτὲς οἱ μορφὲς δὲν ἀντέχουν μέσα στὴ φωτιὰ τοῦ ἀγῶνα τὶς τσαλαπατοῦν καὶ ξανακτίζουν νέες, προχωρώντας ἔτσι, ὥς ποὺ νὰ βροῦν ἐκείνη τὴ μορ-

φὴ πολιτικῆς τους ὀργάνωσης, ἡ ὁποία θὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνα τους. Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη διαδικασία συνεχῶν ταξικῶν συγκρούσεων, συνεχῶν ἐπιθέσεων, ὀπισθοχωρήσεων καὶ ἀντεπιθέσεων, σιγὰ σιγὰ οἱ ἐργαζόμενες μάζες σφυρηλατοῦν τὴν ἑνοποίηση καὶ πολιτική τους αὐτοργάνωση, καὶ ἀναπτύσσουν ἐκείνη τὴν πολιτικο-ὀργανωτικὴ μορφὴ μὲ τὴν ὁποία μποροῦν νὰ ἀποκρυσταλλώσουν ὅλη τὴ συλλογικὴ μαζική τους δύναμη γιὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία καὶ νὰ δημιουργήσουν τὴ σοσιαλιστική.

ΤΕΤΟΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ — ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ μορφὴ εἶναι τὰ Ἐργατικὰ Συμβούλια, γιατὶ ἀντιστοιχεῖ στὶς ἀνάγκες τοῦ μαζικοῦ ταξικοῦ ἀγῶνα, ἀγκαλιάζει ὅλες τὶς ἐργαζόμενες μάζες καὶ ἐπιτρέπει νὰ διεκδικηθοῦν ταυτόχρονα ὅλα τους τὰ συμφέροντα. Τὰ Ἐργατικὰ Συμβούλια δὲν εἶναι μόνο ὀ ρ γ α ν ω τ ι κ ὴ μ ο ρ φ ὴ π ά λ η ς ἀλλὰ καὶ τ α ξ ι κ ὰ ἱ δ ρ ύ μ α τ α, ἐπειδὴ ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ οἱ ἄλλες ἐργαζόμενες μάζες ὀργανώνονται μέσα στὰ Ε.Σ. βάσει ἑνὸς ταξικοῦ προγράμματος, ποὺ ἐκφράζει ὅλα τους τὰ συμφέροντα — καθημερινὰ καὶ ἱστορικά, τοπικὰ καὶ γενικὰ — κι' ἐπειδὴ μὲ αὐτὴ τὴν προγραμματικο-ὀργανωτικὴ δομὴ ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ οἱ σύμμαχοί της ἐκφράζουν, διεκδικοῦν καὶ ἀγωνίζονται συλλογικά, ἄμεσα καὶ ἀπὸ μόνοι τους γιὰ ὅλα τὰ συμφέροντά τους. Σὰν ταξικὰ ἱδρύματα τὰ Ε.Σ. παράγουν καὶ ἀναπαράγουν τ α ξ ι κ ὴ ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ὴ σ υ ν ε ί δ η σ η γιατὶ συγκεκριμενοποιοῦν καὶ τὰ ἱστορικὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης:

Τὰ Ε.Σ. ἐμπεριέχουν μέσα τους ἐμβρυακὰ τὸ σπέρμα τῆς ὀργάνωσης τῆς κοινωνικῆς παραγωγῆς καὶ ἀναπαραγωγῆς στὸ σοσιαλισμὸ γιατὶ στηρίζονται πάνω στὶς ἴδιες ὑποκειμενικὲς καὶ ὑλικὲς βάσεις ὅπως καὶ ὁ σοσιαλισμὸς — στὴν ἑνοποίηση καὶ συνειδητοποίηση τῆς ἐργατικῆς τάξης σὰν τὸ ἐπαναστατικὸ ὑποκείμενο, στὴν ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων καὶ στὴν κοινωνικοποίηση τῆς διαδικασίας τῆς παραγωγῆς.

Ἔτσι, τὰ Ε.Σ. περικλείουν καὶ τὸ σπέρμα τῆς ὀργάνωσης τοῦ σοσιαλιστικοῦ κράτους καὶ γενικώτερα τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐκεῖ μέσα εἶναι ὀργανωμένες ὅλες οἱ ἐργαζόμενες μάζες, μποροῦν καὶ ἀσκοῦν συλλογικὰ ὅλη τὴν ἐξουσία, μποροῦν καὶ ἐλέγχουν ὅλοι τὴν κοινωνία καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Τέλος, τὰ Ε.Σ. εἶναι ἐκεῖνα τὰ ταξικὰ ἱδρύματα, ποὺ ἀνταποκρίνονται στὴν π α γ κ ο σ μ ι ό τ η τ α τ ῆ ς ἐ ρ γ α τ ι κ ῆ ς τ ά ξ η ς μὲ τὰ ὁποῖα ὄχι μόνο τὶς καπιταλιστικὲς παραγωγικὲς σχέσεις μπορεῖ ν' ἀλλάξει ἀλλὰ καὶ τὸν μέχρι τώρα τρόπο ζωῆς ὁδηγώντας τὴν ἀνθρωπότητα στὴν πραγμάτωση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Πολιτικὴ Ὀργάνωση τῆς Πρωτοπορείας

ΜΕΡΙΚΕΣ τάσεις ἐκθειάζοντας τὰ Ἐργ. Συμβούλια τονίζουν: «ἀφοῦ οἱ ἐργαζόμενες μάζες διεξάγουν ἀπὸ μόνες τὸν ταξικὸ ἀγώνα τους κι' ἀφοῦ τὰ Ε.Σ. εἶναι ἡ πιὸ σημαντικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ πολιτικο-ὀργανωτικὴ μορφή, τὴν ὁποία οἱ ἴδιες οἱ μάζες μέσα στὸν ἀγώνα τους σφυρηλατοῦν, τότε δὲν προκύπτει ἡ ἀναγκαιότητα τῆς ξεχωριστῆς ὀργάνωσης τῆς πρωτοπορείας. Ἡ πρωτοπορεία ἢ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐνσωματωμένη μέσα στὰ Συμβούλια γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ καὶ κάθε κίνδυνος ἐξέλιξής της σὲ γραφειοκρατικὸ ὀργανισμό, ἢ θὰ πρέπει νὰ ἔχει μιὰ χαλαρὴ ὀργανωτικὴ μορφὴ καὶ νὰ δρᾶ μόνο σὰν ἁπλὴ συντονιστικὴ ἐπιτροπὴ χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάζει ἄμεσα τὶς ἐργαζόμενες μάζες».

Οἱ θέσεις αὐτὲς ὅμως καθορίζονται περισσότερο ἀπ' τὴ φοβία τους ἀπέναντι στὸ σταλινισμὸ παρὰ ἀπὸ μιὰ μαρξιστικὴ ἀνάλυση. Γιατὶ βασισμένη σὲ μιὰ τέτοια ἐκτίμηση ἡ πρωτοπορεία καταντάει νὰ γίνει ἡ οὐρὰ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὰ Ἐργατικὰ Συμβούλια νὰ ἐκφυλιστοῦν σὲ ἁπλὲς ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις.

Τέτοιες τάσεις παραβλέπουν ὅτι τὰ Ε.Σ. βρίσκονται κάτω ἀπ' τὴ συνεχὴ ἐπιρροὴ τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἀπ' τὴν γένεσή τους προσπαθεῖ σὰν ὁλότητα νὰ τὰ ἐνσωματώσει καὶ νὰ τὰ διαβρώσει. Παραβλέπουν ἀκόμα ὅτι ἡ καπιταλιστικὴ τάξη προσπαθεῖ ἐνσυνείδητα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ διαλύσει καὶ νὰ τὰ ἀποπροσανατολίσει. Τέτοιες τάσεις βλέπουν μὲν ὅτι μόνο ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι τὸ ὑποκείμενο τῆς ἐπανάστασης, εἶναι ὁ ἐκφραστὴς τοῦ σοσιαλιστικοῦ τρόπου παραγωγῆς καὶ ζωῆς καὶ ἀγωνίζεται μὲ τοὺς συμμάχους της γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν αὐτῶν, ἀγνοοῦν ὅμως τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ νομίσματος, ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο σημαντική. Δηλαδὴ ὅτι μὲ τὸν τρόπο ποὺ οἱ ἐργαζόμενες μάζες εἶναι ἀναγκασμένες νὰ ζοῦν καὶ νὰ ἐργάζονται μέσα στὸν καπιταλισμὸ δὲν μποροῦν σ τ ὸ σ ύ ν ο λ ό τ ο υ ς νὰ ἀποκτήσουν οὔτε ἰδιόμορφη οὔτε σοσιαλιστικὴ συνείδηση. Οὔτε καὶ εἶναι δυνατὸ κάτι τέτοιο ὅσο ζοῦν καὶ ἐργάζονται κάτω ἀπὸ καπιταλιστικὲς συνθῆκες ἀκόμα κι' ἂν εἶναι ὀργανωμένες σὲ ἐργατικὰ συμβούλια. Οἱ τάσεις αὐτὲς ξε-

χνοῦν ὁλότελα ὅτι ὑπάρχουν διάφορες διαβαθμίσεις συνείδησης μέσα στὶς ἐργαζόμενες μάζες, ποὺ φτάνουν ἀπὸ τὴ μικροαστικὴ μέχρι τὴν ταξική. Διαβαθμίσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι πολλὰ στρώματα καὶ κομμάτια τῶν ἐργαζομένων μαζῶν ἐπηρεάζονται καὶ θὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὶς ἀστικὲς ἰδεολογίες καὶ τὸν ἀστικὸ τρόπο σκέψης ὅσο ὑπάρχει τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα ἔστω κι' ἂν οἱ ἀγῶνες προχωροῦν. Αὐτὲς οἱ ἐπιρροὲς — σὲ πολὺ πιὸ ἀδύνατη ἔνταση βέβαια — θὰ συνεχιστοῦν γιὰ ἕνα διάστημα καὶ μετὰ τὴν ἐπανάσταση, μέχρι νὰ ἐξαλειφθῇ τελειωτικὰ ὁ καπιταλιστικὸς τρόπος ζωῆς καὶ παραγωγῆς. Ἔτσι, καὶ ἐπειδὴ τὰ Ἐργατικὰ Συμβούλια ἀγκαλιάζουν ὀργανωτικὰ ὅλες τὶς ἐργαζόμενες μάζες χωρὶς διάκριση ἀναπτυγμένης ταξικῆς συνείδησης ἢ μή, ὑπάρχει πάντα κίνδυνος ἡ δράση τῶν Ε.Σ. νὰ καθοριστεῖ ἄμεσα ἀπὸ κεῖνα τὰ στρώματα, ποὺ ἐπηρεάζονται ἀκόμα ἀπὸ ἀστικὲς ἰδεολογίες, ἢ ποὺ δὲν ἔχουν ξεπεράσει ἀκόμα τὸν αὐθορμητισμό τους. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ αὐθορμητισμὸς τῶν ἐργαζομένων μαζῶν δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεραστῇ μόνο μὲ τὴν ὀργάνωσή τους σὲ ἐργατικὰ συμβούλια.

Γι' αὐτὸ γίνεται ἀναγκαία μέσα στὸν ἀγώνα ἡ ξεχωριστὴ πολιτικὴ ὀργάνωση ἐκείνου τοῦ κομματιοῦ τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὸ ὁποῖο ἔχει συνειδητοποιήσει τὸν ἱστορικὸ ρόλο τῆς ἐργατικῆς τάξης σὰν τὸ ὑποκείμενο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς δημιουργίας τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας.

Γιὰ νὰ μπορέσουν λοιπὸν οἱ ἐργαζόμενες μάζες νὰ ξεπεράσουν τὸν αὐθορμητισμό τους καὶ γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ ὁ ταξικὸς ἀποπροσανατολισμὸς τῶν Ε.Σ. χρειάζεται ἡ ἰδιαίτερη ὀργάνωση αὐτοῦ τοῦ κομματιοῦ τους. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως τὸ κομμάτι αὐτὸ μόνο μέσα στοὺς αὐθόρμητους ἀγῶνες τῶν μαζῶν μπορεῖ νὰ ἐξελιχθεῖ καὶ νὰ ἀποκτήσει ἐπαναστατικὴ ταξικὴ συνείδηση. Οἱ ἴδιοι οἱ αὐθόρμητοι ἀγῶνες τῶν ἐργαζομένων μαζῶν εἶναι ἡ διαδικασία διαμόρφωσης τῆς πρωτοπορείας ἔστω κι' ἂν αὐτὴ δὲν ἀπαρτίζεται μόνο ἀπὸ προλετάριους ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐπαναστάτες διανοούμενους, φοιτητὲς κ.ἄ. Ἡ σχέση ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ στὴν πρωτοπορεία της εἶναι, λοιπόν, σχέση μέρους πρὸς τὸ ὅλο; σχέση κομματιοῦ καὶ ὁλότητας, ὅπου τὸ κομμάτι δὲν μπορεῖ παρὰ μέσα στὴ διαδικασία τῆς ἴδιας τῆς ὁλότητας νὰ ἐξελίσσεται.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ταξικὸ πρόγραμμα — βάσει τοῦ ὁποίου ὀργανώνονται οἱ ἐργαζόμενες μάζες μέσα στὰ Ἐργατικὰ Συμβούλια καὶ προωθεῖται ἡ συνειδητοποίηση καὶ ἑνοποίησή τους, ἐξελίσσεται μέσα στοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες καὶ εἶναι ταυτόχρονα προϊὸν τῆς πρωτοπορείας καὶ τῶν ἀγωνιζόμενων μαζῶν. Ἐνῶ ἡ πρωτοπορεία συμβάλει συνειδητὰ στὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἐπαναστατικοῦ προγράμματος, οἱ ἀγωνιζόμενες μάζες τὸ κάνουν αὐθόρμητα.

ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗ διαδικασία τῶν ταξικῶν ἀγώνων ποὺ ἀναλύσαμε, λοιπόν, ἐξελίσσεται ἡ πρωτοπορεία καὶ βάσει ἑνὸς προγράμματος ἐπεμβαίνει μέσα στοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες, ὑποβοηθεῖ τὶς ἀγωνιζόμενες μάζες νὰ ξεπεράσουν τὸν αὐθορμητισμό τους καὶ συντονίζει καὶ καθοδηγεῖ τὰ Ἐργατικὰ Συμβούλια, ὅταν αὐτὸ σταθῇ ἀναγκαῖο. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ ἀποφευχθῇ ὁ ταξικὸς ἀποπροσανατολισμὸς τῶν Ε.Σ. καὶ νὰ μπορέσουν νὰ σταθεροποιηθοῦν σὰν ἡ μόνιμη πολιτικὴ ὀργάνωση τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν ὥς τὴν τελικὴ σοσιαλιστικὴ νίκη.

Η ΜΑΜΗ

ΓΕΝΑΡΗΣ – ΦΛΕΒΑΡΗΣ '72

Ἐργατικὲς Ἐπιτροπὲς Βάσης

ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΟΝ ΜΑΖΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

ΤΟ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΜΑ ΤΟΥ ΜΑΖΙΚΟΥ κινήματος προχωράει, τοὺς τελευταίους μῆνες, μὲ γρήγορο ρυθμό. Καθὼς ἡ ἀγωνιστικότητα τῶν φοιτητῶν φέρνει ἀπανωτὰ τὰ χτυπήματα στὸ μέχρι πρόσφατα παγερὸ πολιτικὸ κλίμα τῆς ὁμαλοποίησης καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐπίθεση τῶν καπιταλιστῶν ἐντείνεται, οἱ μαζικὲς κινητοποιήσεις ἔρχονται κάθε μέρα καὶ πιὸ φανερὰ στὸ προσκήνιο. Οἱ οἰκοδόμοι, οἱ ἐμποροϋπάλληλοι, οἱ σιδηροδρομικοί, οἱ τραπεζιτικοί, οἱ λιμενεργάτες στὸν Πειραιᾶ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη δίνουν δείγματα αὐτῆς τῆς μαχητικότητας: οἱ ἀπειλὲς ἀπεργίας ἔρχονται ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη καὶ μάλιστα ἀπὸ συνδικαλιστικὲς ἡγεσίες ποὺ δὲν καθρεφτίζουν παρὰ μόνο παραμορφωμένα τὴ διάθεση τῆς βάσης. Καὶ μὲ κάθε καινούργιο δείγμα, ὅλο καὶ παραπάνω σπάει τὸ μούδιασμα ποὺ ἔφερε ἡ ἥττα τῆς 21ης Ἀπριλίου, ὅλο καὶ περισσότερο χάνει τὴν πέρασή του τὸ παιγνίδι τῆς «ἀναμονῆς τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων», ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ξεφτίζουν οἱ ψευδαισθήσεις, πὼς κάτι μπορεῖ νὰ γίνει μὲ τοὺς «καλοὺς ἀμερικάνους» ἢ τοὺς «ἀντιδικτατορικοὺς Εὐρωπαίους» ἢ ἄλλους τέτοιους ἀπὸ μηχανῆς θεούς. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ὅλοι ὅσοι παίζουν αὐτὸ τὸ παιγνίδι, προσπαθοῦν τὸν τελευταῖο καιρὸ πιὸ ἐπίμονα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὸ μήνυμα εἶναι καθαρό: μπήκαμε σὲ μιὰ περίοδο, ὅπου ὅλο καὶ μεγαλύτερα κομμάτια τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀρχίζουν νὰ ἀγωνίζονται γιὰ νὰ σπάσουν τὴν ἀτομικοποίηση, τὴν ἀστυνόμευση καὶ τὴν καταπίεση, γιὰ ν' ἀντιταχθοῦν μαζικὰ στὴν ἐντατικοποίηση τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης.

ΑΥΤΟ ΔΕ ΣΗΜΑΙΝΕΙ σὲ καμμιὰ περίπτωση ὅτι βρισκόμαστε σὲ φάση εὐθύγραμμης ἀνάπτυξης τοῦ κινήματος: ἡ ἔνταση τῶν «πολιτικῶν ζυμώσεων» εἶναι μόνο μιὰ πλευρὰ τοῦ ὁπλοστάσιου, ποὺ κινοῦν οἱ καπιταλιστὲς γιὰ νὰ σπάσουν κάθε ἀπόπειρα ἀνεβάσματος τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων. Καὶ παράλληλα οἱ ρεφορμιστὲς ἀκριβῶς σὲ μιὰ τέτοια περίοδο προσπαθοῦν νὰ ξαναδώσουν πνοὴ στὰ μαραμένα τους σχήματα, ἐξαντλώντας πολύτιμες δυνάμεις τοῦ κινήματος σὲ «δημοκρατικὰ» ἀδιέξοδα. Ἔτσι, ἐνῶ ἡ αὐθόρμητη ἀγωνιστικότητα, ποὺ ἐμφανίζεται ξανὰ στὶς ἐργαζόμενες μάζες, καὶ οἱ ἀντικειμενικὲς ἀντιθέσεις τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ σπρώχνουν μπροστὰ τὸ μαζικὸ κίνημα, ἡ ἀνάπτυξή του προϋποθέτει συστηματικὴ πάλη ἐνάντια στὴν καπιταλιστικὴ ἐπίθεση ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐνάντια στὰ ἐμπόδια ποὺ στήνουν οἱ ρεφορμιστὲς σ' αὐτὴ τὴν πάλη. Γι' αὐτό, τὸ ἐρώτημα, ποὺ, αὐτὴ τὴν περίοδο, μπαίνει ἄμεσα — μὲ τὴν ἔννοια πὼς οἱ ἀπαντήσεις ποὺ δίνουν οἱ διάφορες τάσεις μέσα στὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά, δὲν μποροῦν πιὰ νὰ συγκρίνονται στὸ προπαγανδιστικὸ ἐπίπεδο μόνο, ἀλλὰ μπαίνουν σὲ δοκιμασία ἄμεσα, μέσα στοὺς μαζικοὺς ἀγῶνες — εἶναι τὸ πῶς, μὲ ποιὲς μορφὲς καὶ ποιὸ περιεχόμενο, ὀργανώνεται τὸ μαζικὸ κίνημα, ὥστε μέσα ἀπὸ κάθε μάχη νὰ βγαίνει καὶ πιὸ δυνατό, δηλαδὴ καλλίτερα ἐξοπλισμένο γιὰ τὸν καθημερινὸ ἀντικαπιταλιστικὸ καὶ ἀντιρεφορμιστικὸ ἀγώνα, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ δίνει γιὰ τὴν ἀνάπτυξή του.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ, ποὺ δίνει ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» εἶναι ξεκάθαρη: χρειαζόμαστε μορφὲς ὀργάνωσης, ὅπου τὸ πιὸ προχωρημένο κομμάτι τῆς ἐργατικῆς τάξης, ξεκινώντας ἀπ' τὸ σημερινό του ἐπίπεδο συνείδησης, ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἐκφραστεῖ αὐτόνομα, νὰ παλέψει γιὰ νὰ συσπειρώσει τὴν τάξη γύρω του, νὰ κατευθύνει τὴν καθημερινὴ σύγκρουση μόνο του, ν' ἀνακαλύψει μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα τὰ ὅρια τοῦ σημερινοῦ ἐπίπεδου καὶ νὰ τὰ ξεπεράσει, ἔτσι, σὲ μαζικὴ κλίμακα. Μορφὲς ὀργάνωσης, δηλαδή, ποὺ εἶναι ταυτόχρονα μαζικὰ ὄργανα πάλης καὶ ταξικὰ σχολειά, ὅπου πατώντας πάνω στὶς ἀντιφάσεις, ποὺ δημιουργοῦν οἱ ἀντικειμενικὲς συνθῆκες τοῦ καπιταλισμοῦ, χτίζουμε τὶς ὑποκειμενικὲς συνθῆκες γιὰ τὴν τελικὴ σύγκρουση, γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση στὴν Ἑλλάδα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΖΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΤΕΤΟΙΑ ΜΟΡΦΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ εἶναι οἱ Ἐργατικὲς Ἐπιτροπὲς Βάσης στοὺς τόπους δουλειᾶς. Σ' αὐτὲς οἱ πρωτοπόροι ἐργάτες, ποὺ παλεύουν τὴ χούντα καὶ πρωτοστατοῦν στὸν καθημερινὸ οἰκονομικὸ ἀγώνα, ποὺ ἔχουν ἀκόμα ζωντανὲς τὶς ταξικὲς ἐμπειρίες τοῦ 65, συσπειρώνονται γιὰ

ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ προβλήματα τοῦ ἀγώνα μέσα στὶς συγκεκριμένες συνθῆκες (ποιὲς μορφὲς κινητοποίησης, μὲ τί συνθήματα, μὲ τί αἰτήματα, δυνατότητες νόμιμης δουλειᾶς στὸ σωματεῖο, σπάσιμο τῆς τρομοκρατίας στὸ ἐργοστάσιο, κλπ.), μὲ στόχο πάντοτε τὴ μαζικὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐργατῶν γιὰ τὴ δημιουργία συσχετισμοῦ δυνάμεων, ποὺ νὰ ἐπιτρέπει νικηφόρες μάχες μὲ τοὺς καπιταλιστὲς καὶ τὸ χουντικὸ κράτος τους.

Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, γιὰ τὸ ἅπλωμα καὶ τὸ ρίζωμα τῶν Ἐργατικῶν Ἐπιτροπῶν Βάσης δίνει τὴν ἔμφαση ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση». Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὸ στέριωμα τῶν Ε.Ε.Β. πάνω σὲ ἀρχές, ποὺ νὰ ἐξασφαλίζουν τὸ ρόλο τους σὰν αὐτόνομες μορφὲς ὀργάνωσης τοῦ μαζικοῦ κινήματος:

— Προλεταριακὴ Δημοκρατία: Ἡ ἀποκρυστάλλωση σὲ αἰτήματα τῶν προβλημάτων, ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς ἐργάτες, ἡ ἐπιλογὴ τῶν μορφῶν πάλης, ἡ ἀπόφαση γιὰ κινητοποίηση καθορίζονται δημοκρατικὰ ἀπ' τὴ βάση. Κι ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ διαδικασία γίνεται σὲ ἐπίπεδο ἐργοστασιακό, στὸν τόπο δουλειᾶς, ὅπου ὅλοι οἱ ἐργάτες ἔχουν ἄμεση ἐμπειρία γιὰ τὶς συνθῆκες τῶν προβλημάτων, ποὺ ἀντιμετωπίζουν, ἡ προλεταριακὴ δημοκρατία δὲν εἶναι ἕνα τυπικὸ δικαίωμα ἀλλὰ ἕνα πραγματικὸ ὅπλο τῶν ἐργατῶν γιὰ τὸν ἔλεγχο καὶ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἀγώνα τους. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ μέσα στὶς ἐπιτροπὲς δὲν προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ προβάλει τὶς δικές της λύσεις πάνω στὰ προβλήματα τοῦ ἀγώνα. Τυχὸν προσπάθεια, ὅμως, ἐπιβολῆς μορφῶν πάλης, λόγου χάρη, ποὺ δὲν ἔχουν ἀποχτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς βάσης χάρη σὲ συστηματικὴ μαζικὴ δουλειά, εἶναι ματαιοπονία.

— Συνωμοτικότητα. Ἡ Ε.Ε.Β. εἶναι παράνομη καὶ εἶναι βασικὸ καθῆκον ἡ προφύλαξή της ἀπ' τὴν Ἀσφάλεια. Οἱ συγκεκριμένες τακτικὲς γιὰ τὴν ἐκμετάλλευση νόμιμων «ἀνοιγμάτων» (συνδυασμὸς νόμιμης καὶ παράνομης δουλειᾶς), πρέπει νὰ τηροῦν πάντα αὐτὴ τὴν ἀρχή, ὅσο κι' ἂν πιέζουν γιὰ τὸ ἀντίθετο οἱ θριαμβολογίες («ἡ χούντα πέφτει...») τῶν ρεφορμιστῶν.

Σὲ καμμιὰ περίπτωση δὲν μπορεῖ ἡ Ε.Ε.Β. νὰ θεωρηθεῖ σὰ μέσο πίεσης — ποὺ διαλύεται μετὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ σκοποῦ του — γιὰ τὴν κατάκτηση «νόμιμων δικαιωμάτων». Ἡ χούντα εἶναι ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξη γιὰ τὸ ποῦ γράφουν οἱ καπιταλιστὲς τὰ «νόμιμα δικαιώματα» τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν, ὅταν ὁ συσχετισμὸς δυνάμεων ἀπέναντι στὸ μαζικὸ κίνημα γέρνει πρὸς τὸ μέρος τους. Ἡ ἀπόρριψη, λοιπόν, τῆς ρεφορμιστικῆς συλλογιστικῆς, ποὺ διαλύει τὴν ὀργανωμένη δύναμη τοῦ κινήματος μὲ ἀντάλλαγμα τὶς ὑποσχέσεις καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀστῶν εἶναι ἀπαραίτητο σημεῖο ἐκκίνησης γιὰ οὐσιαστικὴ δουλειὰ στὶς ἐπιτροπές. (Βλέπε σχετικὰ ΚΟΜΕΠ, Νο 10, σελ. 60—1, «Οἱ συγκεντρώσεις καὶ ἡ νομοθεσία τῆς χούντας», ὅπου ἀναλύεται τὸ «κυκλικὸ σχῆμα... νόμιμη ὀργάνωση — κῦμα συγκεντρώσεων — νόμιμη ὀργάνωση σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο», σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο «δὲν ἀποκλείεται ἡ ὀργάνωση ἀφετηρία (Σημ. Μ.: ἡ μαζική) νὰ ἔβγαινε στὸ τέλος ὄχι σὲ ἀνώτερο ἀλλὰ σὲ κατώτερο ἐπίπεδο, τσακισμένη κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς προσπάθειας καὶ τὰ χτυπήματα τῆς Ἀσφάλειας. Ἡ οὐσία δὲν ἀλλάζει, ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνεται, ἂν ἡ δράση τῆς ἀρχικῆς ὀργάνωσης ἔχει στὸ μεταξὺ γονιμοποιήσει ἕναν εὐρύτερο πολιτικὸ (Σημ. Μ.: κοινοβουλευτικὸ) χῶρο». Πραγματικὰ φαῦλος κύκλος...).

— Ὀργανωτικὴ Αὐτονομία. Ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ — σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς σταλινικοὺς ρεφορμιστὲς — δὲν ἐπιδιώκει τὴ μετατροπὴ τῶν μαζικῶν ὀργάνων σὲ ὀργανωτικὰ της ἐξαρτήματα. Ἀγωνίζεται γιὰ ν' ἀναγνωριστεῖ σὰν ἡγεμονικὴ πολιτικὴ δύναμη μέσα στὶς Ε.Ε.Β. χάρη στὴ μαζικὴ δουλειά της, τὴν ἱκανότητά της νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἀνάγκες τοῦ κινήματος, πάντα ὅμως τηρώντας τὴν προλεταριακὴ δημοκρατία. Ὄχι καταφεύγοντας στὴν κοοπτάτσια καὶ στὴν ὀργάνωση - σφραγίδα.

Ἰδιαίτερη προσοχὴ χρειάζεται πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, στὸ θέμα δημιουργίας συντονιστικῶν ὀργάνων, ποὺ γίνονται ἀπαραίτητα καθὼς ἀναπτύσσεται ὁ ἀγώνας. Πρέπει ὅμως νὰ στηρίζονται σὲ πραγματικὴ δουλειὰ στὴ βάση, νὰ ἀνταποκρίνονται στὴν ἀνάγκη συντονισμοῦ δουλειᾶς, ποὺ ὑπάρχει καὶ ὄχι στὴν ἀνάγκη δημιουργίας ὀργάνωσης - «καπέλο».

— Ἐλεύθερη Ἰδεολογικὴ Πάλη. Ἡ συζήτηση τῶν γενικώτερων προβλημάτων τοῦ κινήματος μέσα στὶς Ε.Ε.Β. εἶναι ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς δουλειᾶς τους, γιατὶ αὐτὲς εἶναι καὶ πολιτικὸς χῶρος συσπείρωσης ὅλων τῶν ἀριστερῶν ἐργατῶν. Γι' αὐτό, ἡ κατοχύρωση τοῦ δικαιώματος ὅλων τῶν τάσεων τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος νὰ προπαγανδίζουν τὴ γραμμή τους μέσα στὶς ἐπιτροπές, ποὺ δουλεύουν εἶναι βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ

ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΑ μὲ τὴ δουλειὰ γιὰ τὴν αὐτόνομη ὀργάνωση τοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» ἀντιμετωπίζει καὶ τὴ δουλειὰ γιὰ τὴν πολιτικὴ ὀργάνωση τῆς ἐργατι-

κῆς πρωτοπορίας. Οἱ ἰδεολογικές, πολιτικές και οἰκονομικές διαδικασίες, μέ τίς ὁποίες ἡ ἀστική τάξη ἐξατομικεύει, καταπιέζει καί ἐκμεταλλεύεται τήν ἐργατική τάξη σημαίνουν ὅτι ἡ ἐργατική πρωτοπορία πρέπει νά ὀργανωθεῖ σέ ἐπαναστατικό κόμμα, πού νά διευθύνει τόν ἀγώνα γιά τό τσάκισμα τοῦ καπιταλιστικοῦ κράτους, ἀπ' ὅπου συντονίζονται ὅλες οἱ παραπάνω διαδικασίες. Ἀντίθετα ὅμως μέ πολλούς συντρόφους, πού, παρ' ὅλο πού ξεκινοῦν ἀπ' τή διαπίστωση ὅτι τό ΚΚΕ δέν εἶναι τέτοιο κόμμα, ἀκολουθώντας μιά ἀφηρημένη, γραμμική συλλογιστική μιλοῦν γιά «κρίση ἡγεσίας» καί προτείνουν νά χτίσουμε τό κόμμα ἐννοώντας τή συσπείρωση στελεχῶν πάνω σέ μιά σειρά δογματικούς ἀφορισμούς — «ἀρχές», ἡ «Σοσιαλιστική Ἐπανάσταση» προχωράει στή βάση τῆς ἀνάπτυξης τῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοπορίας μέσα ἀπό τήν πάλη γιά τήν αὐτόνομη ὀργάνωση τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Ἔτσι, ὁ ἀγώνας γιά τήν ἑδραίωση τῶν Ἐργατικῶν Ἐπιτροπῶν Βάσης, γιά τό ρίζωμα καί τή μαζικοποίησή τους, γιά τή λειτουργία τους πραγματικά σάν ὄργανα μέ τά ὁποῖα οἱ ἐργάτες παίρνουν τή διεξαγωγή τοῦ ἀγώνα στά χέρια τους, ὁ ἀγώνας, δηλαδή, γιά τήν ἐμφάνιση σέ μαζική κλίμακα ἀντικαπιταλιστικῆς καί ἀντιρεφορμιστικῆς συνείδησης μέσα στήν ἐργατική τάξη (ὄχι μέ τήν ἔννοια τῆς προπαγάνδισης ἰδεῶν μόνο, ἀλλά μέ τήν ἔννοια τῆς χειροπιαστῆς ὀργανωμένης ἔκφρασης αὐτῆς τῆς συνείδησης) προσδιορίζει τό περιεχόμενο γιά τήν ὀργάνωση τῶν ἐπαναστατῶν σήμερα καί ταυτόχρονα δημιουργεῖ τίς προϋποθέσεις γιά τήν ἀνάπτυξη καί ἐξέλιξη τῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοπορίας. Παράλληλα, βέβαια, ἐγγύηση πώς οἱ Ε.Ε.Β. θά λειτουργήσουν μ' αὐτό τόν τρόπο εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὀργανωμένη παρουσία τῶν ἐπαναστατῶν καί ὁ ἀγώνας τους γιά ν' ἀναγνωριστεῖ ἡ ἐπαναστατική ἀριστερά σάν ἡγεμονική πολιτική δύναμη μέσα σ' αὐτές. Γι' αὐτό, γιά τή «Σοσιαλιστική Ἐπανάσταση» ἡ ἀναγκαιότητα ἐπαναστατικῆς ὀργάνωσης στή σημερινή φάση προσδιορίζεται σάν ἡ ἀνάγκη συσπείρωσης στόν ἴδιο πολιτικό χῶρο ὅλων τῶν συντρόφων, πού, σπάζοντας μέ τόν ρεφορμισμό, ἀγωνίζονται ν' ἀντιμετωπίσουν συστηματικά τα προβλήματα τῆς ἀνασύνταξης τοῦ ἑλληνικοῦ κινήματος στό σύνολό τους (συμμαχίες, πρόγραμμα, μορφές ὀργάνωσης τοῦ μαζικοῦ κινήματος καί τῆς πρωτοπορίας του). Στήν πάλη γιά ν' ἀπαντηθοῦν αὐτά τά προβλήματα, ὅπως μπαίνουν σήμερα, στή θεωρία (μέ τή βοήθεια τοῦ Μαρξισμοῦ καί τῆς κριτικῆς ἀφομοίωσης τῆς παράδοσης τοῦ παγκόσμιου ἐπαναστατικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος) καί στήν πράξη, ἀναπτύσσεται ἡ ἐπαναστατική ἀριστερά (θεωρητικά, ὀργανωτικα, πρακτικά) γιά νά φτάσει στό σημεῖο τῆς δημιουργίας τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικης τάξης.

ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΑΥΤΗ, τῆς ἀλληλοσυσχέτισης ἀνάμεσα στά προβλήματα ὀργάνωσης τοῦ μαζικοῦ κινήματος καί τῆς πρωτοπορίας του, ἡ «Σοσιαλιστική Ἐπανάσταση» καλεῖ ὅλους τούς ἐπαναστάτες ἀριστερούς ν' ἀγωνιστοῦν μαζί της:

— Γιά τό ἅπλωμα καί τό στέριωμα τῶν ἐπιτροπῶν βάσης μέσα στήν ἐργατική τάξη.

— Γιά νά ὁπλίσουμε τίς Ἐργατικές Ἐπιτροπές Βάσης μέ τήν ἱκανότητα νά στρέψουν τίς αὐθόρμητες λαϊκές κινητοποιήσεις ἐνάντια στή ἐξουσία τῶν ἰμπεριαλιστῶν καί τῶν καπιταλιστῶν, ἐνάντια στή χούντα: Μέ τήν προπαγάνδα καί τήν ἀγκιτάτσια ἐνάντια στά πολιτικά καί οἰκονομικά προγράμματα πού προωθεῖ ἡ χούνα γιά λογαριασμό τῶν ξένων καί ντόπιων μονοπωλίων σέ βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἐνάντια στή γενική ἐπίθεση τοῦ κεφάλαιου γιά τή μονοπωλοποίηση καί ὁμαλοποίηση τῆς καθημερινῆς ἐκμετάλλευσης. Ἐνάντια, ἀκόμα, στίς μανοῦβρες τῶν ἀστῶν πολιτικῶν, πού προσπαθοῦν νά ἐξυπηρετήσουν «δημοκρατικά» τά ἴδια συμφέροντα.

— Γιά νά προωθήσουμε τήν ἐπαναστατικη συμμαχία ἐργατῶν — ἀγροτῶν — φοιτητῶν, καταγγέλλοντας στήν ἐργατική τάξη τά μέτρα τῆς χούντας σέ βάρος τῶν ἀγροτῶν (μαζική προλεταριοποίηση) καί τῶν φοιτητῶν (παιδεία τῶν μονοπωλίων), σάν κομμάτι τῆς ἴδιας καπιταλιστικῆς ἐπίθεσης.

— Γιά νά ξεσκεπάσουμε τό ρόλο τῶν ρεφορμιστῶν, ἐξηγώντας πῶς ἡ μαζική τους δουλειά καθορίζεται σέ τελική ἀνάλυση ἀπ' τή συνεργασιακή τους πολιτική μέ τούς ἀστούς, πῶς ἡ πολιτική αὐτή ἀπαιτεῖ νά μετατρέπονται οἱ ἐργατικές ὀργανώσεις σέ ἱδρύματα ταξικῆς συνεργασίας. Ἡ στρατηγική τῆς «Προχωρημένης» ἡ «Ἀνανεωμένης» ἡ «Ἀποκαταστημένης» δημοκρατίας, πού ὑπόσχονται τόσο οἱ Κολιγιαννικοί ὅσο καί τό Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ, σημαίνει φυσικά ὅτι καί τά δύο αὐτά «κομμουνιστικά» κόμματα ἔχουν γίνει οἱ καλλίτεροι προπαγανδιστές τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀστικῆς «δημοκρατίας», «ἀνάπτυξης» κλπ. μέσα στήν ἐργατική τάξη. Καί ἐπειδή, βέβαια, δέν μποροῦν νά κινητοποιήσουν τήν εργατική τάξη γιά νά ζητήσει μεγαλύτερη καί καλλίτερη ἐκμετάλλευση (γιατί αὐτό σημαίνει «δημοκρατική ἀνάπτυξη» στίς σημερινές συνθῆκες, ἰδιαίτερα μέσα στήν ΕΟΚ), εἶναι ἀναγκασμένοι νά προσπαθοῦν νά καλουπώσουν κάθε αὐθόρμητο ἐργατικό ἀγώνα μέσα σέ σχήματα, πού οἱ ἴδιοι ἔχουν προκαθορίσει μαζί μέ τούς «δημοκράτες» συμμάχους τους. Γι' αὐτό, παρ' ὅλες τίς «ὁμολογίες» γιά «σφαλματα» τοῦ παρελθόντος, πού προσπαθοῦν νά φορτώσουν οἱ μέν στούς δέ, συναγωνίζονται ποιός θά πρωτοστήσει μαζικές ἀντιδικτατορικές... σφραγίδες (Α.Ε.Μ., Ε.Σ.Α.Κ.).

— Τέλος, πρέπει ν' ἀγωνιστοῦμε, γιά νά ξαναστήσουμε μέσα στίς μάζες τό ὅραμα τῆς σοσιαλιστικῆς ἀλλαγῆς, πού θάμπωσε μέ τή σταλινική ἀντεπανάσταση. Νά διακηρύξουμε ἀνοιχτά, πώς δέν εἴμαστε ἁπλᾶ καί μόνο οἱ πιό συνεπεῖς καί πιό δραστήριοι ἀγωνιστές ἐνάντια στή χούντα, ἀλλά κάτι παραπάνω: πώς παλεύουμε γιά τό σοσιαλισμό, γιά τήν ἐργατική ἐξουσία.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ!

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΒΑΣΗΣ!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ, ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΕΡΓΑΤΩΝ — ΑΓΡΟΤΩΝ — ΦΟΙΤΗΤΩΝ, ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!

Η ΜΑΜΗ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '72

Ἐνάντια στὴν καπιταλιστικὴ ἐπίθεση χτίζουμε τὶς ταξικές μας ἐλευθερίες

ΑΦΘΟΝΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΧΕΡΙΑ γιὰ ἐκμετάλλευση εἶναι τὸ αἴτημα τῶν καπιταλιστῶν αὐτὸ τὸν καιρὸ καὶ ἡ χούντα φροντίζει συνέχεια γιὰ τὴν ἱκανοποίησή του, ἐνῶ ἡ ἀστικὴ ἀντιπολίτευση ὑπόσχεται τὴν καλλίτερη καὶ ἀποδοτικώτερη ὀργάνωση τῆς ἐκμετάλλευσης. Ἡ ὅλη συζήτηση μεταξὺ ΣΕΒ, χούντας καὶ ἀστικῆς μονοπωλιακῆς ἀντιπολίτευσης γύρω ἀπ' τὴν «ἔλλειψη» ἐργατικῶν χεριῶν ἦταν ἡ πιὸ σαφὴς προσπάθεια νὰ συμβάλει τὸ καθένα ἀπὸ τὰ τρία μέρη, μὲ συγκεκριμένες προτάσεις καὶ πολιτική, στὴν ὀργάνωση μιᾶς «μοντέρνας ἐργατικῆς δύναμης», δηλαδὴ — κρίνοντας ἀπ' τὶς πρόσφατες ἐμπειρίες τῶν ἐργατῶν — στὴν πιὸ ὀργανωμένη ἐκμετάλλευση.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ, ὅπου τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο ἔχει γίνει ἡ βασικὴ καὶ καθοριστικὴ μορφὴ τῆς παραγωγικῆς διαδικασίας καὶ στὴν Ἑλλάδα, οἱ καπιταλιστὲς καὶ τὸ κράτος τους προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν συνθῆκες δουλειᾶς καὶ μέτρα, ποὺ νὰ τοὺς ἐπιτρέπουν τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξης. Μὲ τὴν ἀναδιάρθρωση καὶ ἀναπροσαρμογὴ τῶν μονοπωλίων σὲ διεθνὴ πλαίσια (ἐπέκταση Κοινῆς Ἀγορᾶς, μεγαλύτερο ἀμοιβαῖο ἄνοιγμα ΕΠΑ — ΕΣΣΔ, πρόσφατα ἀνοίγματα πρὸς τὴν Κίνα), ὅπου ὁ συναγωνισμός τους ὅλο καὶ αὐξάνει, ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλίζουν συνεχῶς τὸν ὀργανωμένο ἔλεγχο πάνω στὴν ἐργατικὴ τάξη, ποὺ νὰ μὴν ἀφήνει πιὰ τὶς συνθῆκες τῆς ἀπασχόλησής της στὸ τυχαῖο. Δεδομένου δὲ ὅτι τόσο οἱ Ἕλληνες ὅσο καὶ οἱ ξένοι καπιταλιστές, ποὺ ἐπενδύουν στὴν Ἑλλάδα δὲν καθορίζουν τὴν παραγωγή τους βάσει τῶν ἑλληνικῶν ἀλλὰ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν, ὅλοι τους ζητοῦν νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένα τὰ κέρδη τους, μὲ τὸ νὰ ὑπάρχει ὀργάνωση στὴν ἀπασχόληση τῆς ἐργατικῆς δύναμης. Θέλουν νὰ ὑπάρχει κινητικότητα στὴν ἐργατικὴ δύναμη, ποὺ νὰ τοὺς ἐξασφαλίζει τὴν εὔκολη καὶ ἄμεση χρησιμοποίηση πρόθυμων, ειδικευμένων καὶ φτηνῶν ἐργατικῶν χεριῶν.

Κάτι τέτοιο τοὺς φαίνεται πραγματοποιήσιμο στὴν Ἑλλάδα, πρῶτα γιατὶ ὑπάρχει τεράστια ἀγροτικὴ ὑποαπασχόληση, ποὺ εἶναι ἡ «πρώτη ὕλη» γιὰ μιὰ τέτοια διαδικασία καὶ ἔπειτα γιατὶ ὑπάρχουν ἀνεκμετάλλευτα χέρια στὶς πόλεις — εἴτε ἄνεργοι ποὺ ἔχουν ἀπολυθεῖ ἀπὸ βιομηχανικὰ ἢ ἐμπορικὰ καταστήματα ποὺ κλείνουν, εἴτε στρώματα ποὺ ποτὲ μέχρι σήμερα δὲν εἶχαν μπεῖ ἄμεσα μέσα στὴν καπιταλιστικὴ παραγωγικὴ διαδικασία (γυναῖκες, φοιτητές).

ΑΚΡΙΒΩΣ Σ' ΑΥΤΗ τὴν «ὁμαλὴ» ἐξέλιξη τῆς ἐκμεταλλευτικῆς διαδικασίας ἔρχεται σὰν ἕνα ἐμπόδιο αὐτό, ποὺ γιὰ χρόνια οἱ καπιταλιστὲς ἔχουν σὰν προσωρινὴ λύση στὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας, δηλαδὴ ἡ μετανάστευση, ὅπου σπρώχνουν τοὺς ἐργάτες ὅταν δὲν τοὺς χρειάζονται. Δὲν μποροῦν πιὰ οἱ καπιταλιστὲς στὴν Ἑλλάδα νὰ προσπαθοῦν ἀπομονωμένα νὰ ἔχουν ἀπ' τὴ μιὰ εὐνοϊκὲς συνθῆκες ἐκμετάλλευσης ἀλλὰ κι ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ ὑπάρχει καὶ ἡ διέξοδος τῆς μετανάστευσης — βαλβίδα σὲ περίοδο μεγάλης ἀνεργίας. Γιατὶ ὁ μεταναστευτικὸς μηχανισμός, ποὺ διοχετεύει τὸ καλλίτερο ἐργατικὸ δυναμικὸ στὴ Γερμανία στέκεται ἐμπόδιο στὶς προσπάθειές τους νὰ στήσουν μοντέρνα ἀγορὰ ἐργασίας στὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ ψάχνουν συνεχῶς γιὰ λύσεις ποὺ μποροῦν νὰ συμβιβάζουν καὶ τὰ δύο, δηλαδὴ Ἕλληνες ἐργάτες στὴ Γερμανία καὶ ξένοι ἐργάτες στὴν Ἑλλάδα, ποὺ νὰ κρατοῦν χαμηλὰ τὰ μεροκάματα, καθὼς καὶ ἀπασχόληση γυναικῶν, φοιτητῶν καὶ στρατιωτῶν σὲ εὐκαιριακὴ βάση, ὅπως πρότεινε τελευταῖα ὁ ΣΕΒ.

Ἡ λύση, ὅμως, ποὺ πραγματικὰ στηρίζουν τὶς ἐλπίδες τους εἶναι ἡ ἔνταξη στὴν ΕΟΚ, ὥστε νὰ μπορέσει καὶ ἡ Ἑλλάδα νὰ συμμετάσχει στὴ διαδικασία διαμόρφωσης ἀποφάσεων γιὰ τὰ ἐργατικὰ χέρια. Στὰ πλαίσια τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς οἱ Εὐρωπαῖοι καπιταλιστὲς προσπαθοῦν — δημιουργώντας κοινὰ ὄργανα προγραμματισμοῦ τῶν ἐπενδύσεων καὶ κατανομῆς τῶν ἐργατικῶν χεριῶν, ὅπου συνεργάζονται μὲ τὶς συνδικαλιστικὲς γραφειοκρατίες καὶ τὰ πολιτικὰ κόμματα — νὰ καθορίσουν τὴν πιὸ ὀρθολογισμένη κατὰ τόπους ἐκμετάλλευση, σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες τους. Γι' αὐτό, πρὸς αὐτὸν τὸ «φυσικό τους χῶρο» προσανατολίζονται μόνιμα καὶ τὰ μονοπώλια στὴν Ἑλλάδα.

ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΟΜΩΣ μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ἐλεγχόμενης διακίνησης τῆς ἐργατικῆς δύναμης, οἱ καπιταλιστὲς ἀντιμετωπίζουν καὶ τὸ θέμα τῆς ἀποδοτικώ-

τερης ἐκμετάλλευσής της. Ἔτσι, ὁ ΣΕΒ προτείνει, σὰ λύση δῆθεν στὴν «ἔλλειψη» ἐργατικῶν χεριῶν, τὴν ἐ-φαρμογὴ τοῦ ὡρομίσθιου, ποὺ θὰ τοὺς διευκολύνει ἀφ' ἀφ' ἑνὸς στὴν ἀπασχόληση εὐκαιριακοῦ δυναμικοῦ (γυναικῶν καὶ φοιτητῶν), ἀλλά, ποὺ σὰν βασικὸ σκοπὸ ἔχει τὸν ἔλεγχο μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια τῆς ἀποδοτικότητας τοῦ κάθε ἐργάτη, τὸ ἀνέβασμά της. Τὸ τί σημαίνει παραπέρα ἀνέβασμα τῆς ἀποδοτικότητας τὸ βλέπει χειροπιαστὰ κανείς, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ ἐργατικὰ «ἀτυχήματα» σπᾶνε κάθε ρεκόρ. Στὴν ἴδια κατηγορία μέτρων πέφτουν καὶ τὰ περίφημα συμβόλαια ἐργασίας, πού, ὕστερα ἀπὸ πρόταση πάλι τοῦ ΣΕΒ, καθιέρωσε ἡ χούντα γιὰ νὰ δένουν χειροπόδαρα καὶ σὲ ἀτομικὴ βάση τὸν κάθε ἐργαζόμενο.

ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ-ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΓΕΝΙΚΑ Η ΧΟΥΝΤΑ αὐτὴ τὴν περίοδο διαμορφώνει, χρησιμοποιώντας τὸ σύνταγμα τοῦ 68 καὶ τὰ διάφορα νομοθετικὰ διατάγματα, τὰ ἀπαραίτητα πλαίσια, πού, ὅπως ἐλπίζει, θὰ καθορίζουν τοὺς ὅρους καὶ τὶς συνθῆκες ἐκμετάλλευσης τῆς ἐργατικῆς τάξης. Καὶ ἐπειδή, βέβαια, ξέρει καλά, ὅτι σὲ μιὰ τέτοια περίοδο ἀναδιοργάνωσης τῆς ἐκμετάλλευσης, ὁ κίνδυνος γιὰ τοὺς ἀστοὺς ἀπ' τὴν ὀργανωμένη μαχητικότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶναι ἄμεσος, γι' αὐτὸ φρόντισε νὰ χτυπήσει κάθε χῶρο ὀργάνωσης ἐργατικῆς ἀντίστασης. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα.

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ προσπάθησε ἡ χούντα, χωρὶς νὰ καταργήσει τὴν παλιὰ συνδικαλιστικὴ δομὴ (σωματεῖα — ὁμοσπονδίες — συνομοσπονδία καὶ παράλληλα ἐργατικὰ κέντρα), νὰ δώσει τὴ δύναμη στὰ συγκεντρωτικὰ ὄργανα (δευτεροβάθμια, τριτοβάθμια), διορίζοντας ἐκεῖ τοὺς ἐργατοπατέρες της ρίχνοντας οὐσιαστικὰ τὰ σωματεῖα στὴν ἀνυπαρξία. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ οὔτε κἂν ἔχουν διορισμένη διοίκηση καὶ παραμένουν σὰ μιὰ σκέτη σφραγίδα. Ἀλλοῦ ἡ «ὕπαρξή» τους δὲν εἶναι γνωστὴ οὔτε στοὺς ἐργαζόμενους τοῦ κλάδου. Σ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ δὲν δυσκολεύτηκε πολὺ ἡ χούντα ἀκριβῶς λόγω τῆς γραφειοκρατικῆς δομῆς τῶν ἴδιων τῶν συνδικάτων καὶ πρὶν ἀπ' τὴ δικτατορία. Παρ' ὅλους τοὺς ἐργατικοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν συνδικάτων ἀπ' τοὺς ἐργάτες καὶ ὄχι ἀπ' τοὺς ἐγκάθετους τῶν καπιταλιστῶν, οἱ δημοκρατικὲς διαδικασίες ἴσχυαν μόνο σὲ μερικὰ σωματεῖα, ἐνῶ τὰ περισσότερα δευτεροβάθμια ἢ τριτοβάθμια ὄργανα ἦταν κάτω ἀπὸ κρατικὸ ἔλεγχο μὲ λίγες ἐξαιρέσεις, ὅπου τὸν ἔλεγχο εἶχε ἡ ὑπερταξικὴ συμμαχία ἀστῶν - ρεφορμιστῶν.

Η ΧΟΥΝΤΑ, ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΣ καὶ παγώνοντας κάθε ἐργατικὴ πάλη στὰ σωματεῖα, προχώρησε στὸ διορισμὸ δικῶν της συμβουλίων στὶς Ὁμοσπονδίες, τὰ Ἐργατικὰ Κέντρα καὶ τὴ ΓΣΕΕ. Στὰ διάφορα, ὅμως, κρατικὰ ὄργανα, ἐπιτροπὲς καὶ συμβούλια ἐργατικῆς πολιτικῆς (μισθοί, ἀπασχόληση, τιμές, συντάξεις), οἱ χουντικοὶ ἐγκάθετοι τοῦ συνδικαλισμοῦ δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὸν προσδιορισμὸ τῶν μέτρων. Ἔτσι, στεροῦνται καὶ τῆς παραμικρῆς νομιμοποίησης ὅτι δῆθεν προβάλουν καὶ προωθοῦν τὰ συνδικαλιστικὰ συμφέροντα στὰ κυβερνητικὰ ὄργανα. Ἀπέναντι στὴν αὐξανόμενη μαχητικότητα τῶν ἐργαζομένων προσπαθοῦν νὰ κρατηθοῦν στὴ θέση τους μὲ ὑπομνήματα διαμαρτυρίας πρὸς τὴν κυβέρνηση ἢ καλουπώνοντας τὶς ἀντιδράσεις σὲ αἰτήματα ποὺ νὰ βολεύουν τοὺς ἐργοδότες.

Πρόσφατα παραδείγματα εἶναι οἱ κινητοποιήσεις τῶν ἐμποροϋπαλλήλων ἐνάντια στὴν ἐντατικοποίηση τῆς ἀπασχόλησής τους, ποὺ — σὲ μιὰ περίοδο κρίσης καὶ γι' αὐτὸ συγκέντρωσης τοῦ ἐμπορικοῦ κεφάλαιου — οἱ ἔμποροι προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἐπιβάλουν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ κέρδη τους. Αὐτὸ τὸ ξεσήκωμα οἱ διορισμένοι τοῦ συνδικάτου ἐπιχειροῦν νὰ τὸ κλιμακώσουν πρὸς ἕνα συνεχὲς ὡράριο, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ ὅρους ποὺ συμφέρουν στοὺς ἐμπόρους. Ἡ ἴδια ταχτικὴ ἐπαναλαμβάνεται καὶ μὲ τὶς ὁμοσπονδίες τραπεζιτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἀπὸ ἀφορμὴ τὰ νομοθετικὰ διατάγματα γιὰ τὴν κατάργηση δικαιωμάτων, ποὺ κέρδισαν οἱ ἐργαζόμενοι μετὰ ἀπὸ ἀγῶνες.

Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν πὼς ὁ ρόλος τοῦ χωροφύλακα, ποὺ τὰ συνδικάτα παίζουν κάτω ἀπ' τὴ χούντα, θὰ πάψει σὲ λίγο νὰ εἶναι ἀποτελεσματικός: ἡ μὴ δυνατότητα ἔκφρασης, ὀργάνωσης καὶ πάλης τῶν ἐργατῶν γιὰ τὶς διεκδικήσεις τους μέσω τῶν χουντικῶν συνδικάτων, τοὺς σπρώχνει νὰ ὀργανώνονται μόνοι τους καὶ νὰ προχωροῦν οἱ ἴδιοι στὶς διεκδικήσεις τους. Ἔτσι, ἡ χούντα εἶναι ἀνίκανη νὰ χρησιμοποιήσει τὰ συνδικάτα σὰν ἰδεολογικὰ ὄργανα τοῦ κράτους, ποὺ νὰ προσπαθοῦν νὰ σύρουν τὴν ἐργατικὴ τάξη σὲ μιὰ πολιτικὴ ὑποστήριξης ἢ τουλάχιστον ἀνοχῆς τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς. Ἀντίθετα, χρησιμοποιώντας τα σὰν γυμνὸ καταπιεστικὸ μηχανισμὸ τῆς εἶναι δύσκολο, στὸν τομέα αὐτό, νὰ ἐξυπηρετήσει μακρόχρονα τὰ συμφέροντα τῶν μονοπωλίων.

ΕΠΙΦΑΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η ΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ἀντιπολίτευση, ποὺ συμφωνεῖ μὲ τοὺς νόμους - πλαίσια τῆς χούντας γιὰ τὴν προσαρμογὴ τοῦ κράτους στὶς σημερινὲς ἀνάγκες τοῦ μονοπωλιακοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Ἑλλάδα, ὑποστηρίζει ὅτι οἱ συνδικαλιστικὲς ἡγεσίες θὰ ἔπρεπε πολὺ πιὸ ὀργανωμένα νὰ λαβαίνουν μέρος στὰ κρατικὰ ὄργανα, ποὺ διαμορφώνουν τὴν πολιτικὴ γιὰ τὰ μονοπώλια.

Οὔτε ἱστορικά, ἀλλὰ οὔτε καὶ σήμερα ξαφνικὰ οἱ ἀστοὶ θέλουν τὴν ἐργατικὴ τάξη ὀργανωμένη καὶ μαχητική, νὰ ἀμύνεται καὶ νὰ ἀντεπιτίθεται στὴν ἐκμετάλλευση, ποὺ τῆς ἐπιβάλλουν συνεχῶς οἱ ἴδιοι. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ σημερινή τους κριτικὴ στὴ χούντα γιὰ τὴ μὴ «δημοκρατικὴ» ἐκπροσώπηση τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶναι τόσο «δημοκρατικὴ» ὅσο καὶ ὁ «δημοκρατικὸς» συνδικαλισμὸς ποὺ ἐπιβάλανε πάνω στὴ μαχητικὴ ἐργατικὴ τάξη στὴν περίοδο 1964—67.

ΙΔΕΩΔΕΣ, ΒΕΒΑΙΑ, αὐτῶν τῶν «προοδευτικῶν» ἀστῶν εἶναι τὰ σοσιαλδημοκρατικὰ συνδικάτα, ἔτσι ὅπως ἐμφανίζονται στὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γερμανία, ὅπου ἡ στενὴ ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ σύνδεσή τους μὲ τὸ ἀντίστοιχο σοσιαλδημοκρατικὸ κόμμα δίνει τὴ δυνατότητα στὴ συνδικαλιστικὴ γραφειοκρατία νὰ κρατάει ἀκόμα καὶ τώρα κομμάτι τῆς ἐργατικῆς τάξης κάτω ἀπ' τὴν ἡγεμονία της, παρ' ὅλα τὰ σαφῆ καὶ συνεχῆ ξεπουλήματα ἀπὸ μέρος της τῶν αὐθόρμητων ἐργατικῶν ἀγώνων. Στὴν Ἑλλάδα, ὅπου κανένα ἀπὸ τὰ ἀστικὰ πολιτικὰ κόμματα δὲν εἶχε σοσιαλδημοκρατικὲς ρίζες καὶ γι' αὐτὸ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τέλεια ἔλλειψη ὀργανωμένου ἰδεολογικοῦ ἔλεγχου στὴν ἐργατικὴ τάξη (συμπεριλαμβανομένων καὶ ὅλων τῶν κομματιῶν τῆς πρώην Ἕνωσης Κέντρου), προσπάθησαν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀντικαταστήσουν αὐτὴ τὴν ἐξάρτηση μὲ τὴ δημιουργία «ἐργατικῆς ἡγεσίας», ποὺ νὰ στηρίζεται βασικὰ σὲ ἐργατοπατέρες, οἱ ὁποῖοι νὰ φαίνονται ὅτι προβάλλονται μέσα ἀπὸ μιὰ ἐπίφαση δημοκρατικῆς διαδικασίας, οὐσιαστικὰ ὅμως νὰ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὸν κρατικὸ μηχανισμό.

Μιὰ τέτοια προσπάθεια ἦταν κι αὐτὴ ποὺ ἔγινε μὲ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» τῆς ΓΣΕΕ τὴν περίοδο τοῦ Παπανδρέου, γιὰ νὰ σωπάσει τὸ μαχητικὸ ἐργατικὸ κίνημα, ποὺ διεκδικοῦσε τὸν ἔλεγχο τῶν συνδικάτων του καὶ τοῦ ἐπιβάλανε «δημοκρατικὰ» καπέλλα - ἐργατοπατέρες. Εἶναι δὲ ἐνδεικτικὸ ὅτι ἡ πλειοψηφία αὐτῆς τῆς κεντρώας ἐργατοπατρικῆς ἡγεσίας προέρχονταν ἀπὸ κλάδους ἄμεσα δεμένους μὲ τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ (ΔΕΗ, Τράπεζες, ΗΕΑΠ, ΟΤΕ κλπ.), πού, λόγω καὶ τῆς σχέσης τους μὲ τὸ κράτος ἀλλὰ καὶ τῆς σημασίας τους μέσα στὴν ἑλληνικὴ οἰκονομία (σημαντικὴ στὴν περίοδο ἀνάπτυξης τοῦ κρατικοῦ τομέα) εἶναι οἱ χῶροι ὅπου ἡ ρεφορμιστικὴ ἰδεολογία τῆς συνεργασίας μὲ τὸ κράτος μπορεῖ νὰ βρεῖ πρόσφορο ἔδαφος.

Ἐπιχειρώντας, λοιπόν, νὰ στηριχτεῖ σ' αὐτοὺς τοὺς κλάδους καὶ σήμερα ἡ μονοπωλιακὴ ἀστικὴ ἀντιπολίτευση, προσπαθεῖ καὶ πάλι νὰ ἐπιτύχει τὸν ἔλεγχό της πάνω στὰ συνδικάτα. Δὲν εἶναι τυχαία ἡ προβολὴ ποὺ ἔκανε τὸ συγκρότημα Λαμπράκη στὶς κινητοποιήσεις τῶν τραπεζιτικῶν ἐνάντια στὴν κατάργηση τοῦ ἐπικουρικοῦ τους ταμείου καθὼς καὶ τὸ σεκοντάρισμα ποὺ κάνει σὲ ἄλλες διορισμένες διοικήσεις, πού, πιεζόμενες ἀπ' τὸ ξεσήκωμα τῶν ἐργαζομένων, βγῆκαν ἔξω μὲ ἀνακοινώσεις διαμαρτυρίας.

ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟ Κ.Κ.Ε., ΛΟΓΩ τῆς συγκεκριμένης ἱστορικῆς του ἀνάπτυξης, δὲν εἶχε ποτὲ τὴ δυνατότητα νὰ δημιουργήσει ξεχωριστὰ κομμουνιστικὰ ἐργατικὰ συνδικάτα, ποὺ νὰ ἐλέγχονται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸ κόμμα. Αὐτὴ ἡ ἐξέλιξη ἀπέκλεισε τὴν ἀνάπτυξη ἄμεσης σχέσης μεταξὺ ἐργατικῆς τάξης ὀργανωμένης σὲ συνδικάτα μὲ ἀποκλειστικὲς οἰκονομικὲς διεκδικήσεις ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ πολιτικοῦ καθοδηγητικοῦ κόμματος, ποὺ νὰ μετατρέπει αὐτὲς τὶς διεκδικήσεις σὲ πολιτικὴ πράξη ἔχοντας τὴ συνδικαλιστικὴ βάση σὰ στήριγμα γιὰ νὰ τὸ πετύχει, ἀπ' τὴν ἄλλη, ὅπως συμβαίνει στὴ Γαλλία καὶ τὴν Ἰταλία.

ΑΥΤΗ Η ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ἀντίληψη γιὰ τὸ ρόλο καὶ τὴ σχέση συνδικάτου καὶ κόμματος, συνδυασμένη μὲ τὴν πολιτικὴ ταξικῆς συνεργασίας τῶν ρεφορμιστικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, περιορίζει τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης σ' αὐτοὺς ποὺ βοηθοῦν ἕνα ἀντεπαναστατικὸ «κοινὸ πρόγραμμα» ἐξουσίας ἀστῶν - ρεφορμιστῶν.

Συγκεκριμένο παράδειγμα ἡ Γαλλία, ὅπου ὁ Μαρσαὶ (Γ.Γ. τοῦ Κ.Κ.Γ.), γιὰ νὰ καθησυχάσει τοὺς ἀστοὺς συμμάχους (Σοσιαλιστικὸ Κόμμα, Ριζοσπάστες) τοῦ Κ.Κ.Γ. μέσα στὴν «Ἕνωση τῆς Ἀριστερᾶς», ἔχει φτάσει στὸ σημεῖο νὰ κάνει δηλώσεις τοῦ τύπου «τὸ Κ.Κ.Γ. δὲν εἶναι πιὰ τὸ κόμμα μὲ τὴ σηκωμένη γροθιὰ ἀλλὰ μὲ τὸ χέρι ἁπλωμένο». Καὶ ἡ συνεργασία αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ ἁπλὴ μανούβρα τακτικῆς. Ἀντίθετα στηρίζεται καὶ ἐκφράζει τὸν τρόπο ποὺ τὸ Κ.Κ.Γ. βλέπει πιὰ τὸ σοσιαλισμό: «Τὸ Κ.Κ.Γ. δὲν ἐπιδιώκει τὸ σοσιαλισμὸ τῶν Σοβιὲτ» δηλώνει ξανὰ ὁ Μαρσαί.

ΜΟΛΟΝΟΤΙ ΤΟ ΚΚΕ δὲν ἔχει, γιὰ λόγους ἱστορικούς, τέτοια ὀργανωμένη βάση, ἐν τούτοις ἔχει τὴν ἴδια ἀκριβῶς ταχτικὴ γιὰ τὴ χρησιμοποίηση τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων στὴν πολιτικὴ ταξικῆς συνεργασίας μὲ τοὺς ἀστούς. Στὴν ἐκτίμηση ποὺ κάνει τῆς ἐξέλιξης τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος προδικτατορικὰ (βλέπε ΚΟΜΕΠ Μάης - Ἰούνης 72), τὸ Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ λόγος ποὺ τελικὰ διαλύθηκε τὸ ἐργατικὸ κίνημα ἦταν ὄχι γιατὶ ἡ ΕΔΑ καλούπωσε τοὺς ἀριστεροὺς ἐργάτες σὲ κινήσεις καὶ συνεργασίες ἐλεγχόμενες ἀπὸ δεξιοὺς καὶ κεντρώους ἐργατοπατέρες (συμμαχία 115, Εὐρεία Δημοκρατικὴ Συνδικαλιστικὴ Συνεργασία τῆς Ἀθήνας κ.ἄ.), ἀλλὰ ἀντίθετα γιατὶ δὲν προχώρησε σὲ ἀκόμα πιὸ πλατειὰ «συνεπῆ» ἑνότητα καὶ μὲ συνδικαλιστὲς - ρεφορμιστὲς («παράδειγμα ὁ Λυκιαρδόπουλος τῶν οἰκοδόμων»). Ἀντί, λοιπόν, ἡ κριτικὴ νὰ γίνεται γιὰ τὴν ἔλλειψη ἐπαναστατικῆς γραμμῆς ἀπὸ τὸ κόμμα, ἀντίθετα, γίνεται κριτικὴ ὅτι ἡ συνεργασία ἔπρεπε νὰ περιλάβει ὅλους τοὺς ἐργατοπατέρες. Λὲς καὶ ἡ συνεργασία δὲν εἶχε φτάσει κιόλας τὶς διαστάσεις τοῦ ξεπουλήματος, λὲς καὶ τὸ ΚΚΕ δὲν προσπαθοῦσε ἤδη ἐξουδετερώσει κάθε συνδικαλιστὴ ποὺ ἀντιμαχόταν τὴν ὑπερταξικὴ συνεργασία μέσα στὰ ἐργατικὰ σωματεῖα καὶ ὑποστήριζε μιὰ συνεπῆ ἐπαναστατικὴ γραμμή.

ΦΥΣΙΚΑ, ΑΦΟΥ ἡ κριτικὴ δὲν ἐντοπίζει ὅτι ἀκριβῶς ἡ πολιτικὴ ταξικῆς συνεργασίας ἐμπόδισε τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα ν' ἀναπτυχθεῖ καὶ νὰ ξεπεράσει τὴ ρεφορμιστικὴ πολιτική, ποὺ τοῦ ἐπέβαλε ἡ συνδικαλιστικὴ ἡγεσία καὶ ποὺ σὲ τελικὴ ἀνάλυση βοήθησε στὴ σταδιακὴ ἀποσύνθεσή του, ποὺ ἄρχισε πρὶν ἀπ' τὴ δικτατορία, τελικὰ τὸ ΚΚΕ ἐπιχειρεῖ νὰ ξαναρχίσει τὸν ἴδιο φαῦλο κύκλο ξανὰ ἀπ' τὴν ἀρχή.

Ἔτσι, στὰ πλαίσια τῆς «ἀνανεωμένης» δημοκρατίας ποὺ προβάλουν τόσο οἱ Κολιγιαννικοὶ ὅσο καὶ τὸ Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ, μᾶς μιλᾶνε γιὰ τὸ ρόλο ποὺ θὰ παίζουν τὰ «δημοκρατικὰ» συνδικάτα στὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη καὶ στὸν ἔλεγχο τῶν μονοπωλίων, ὅπου πολὺ προγραμματισμένα καὶ «δημοκρατικὰ» θὰ διαιωνίζεται ἡ καταπίεση τοῦ κεφάλαιου πάνω στὴν ἐργατικὴ τάξη μὲ τὴν ὑποστήριξη μιᾶς χούφτας γραφειοκρατῶν ἐργατικῆς προέλευσης.

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ δημιουργεῖται ὁ φαῦλος κύκλος τῆς ἀδυναμίας τοῦ Κ.Κ.Ε. νὰ ἔχει ὀργανωμένο ἔλεγχο στὰ ἐργατικὰ συνδικάτα. Δηλαδή, μὴ μπορώντας σὲ μιὰ δεδομένη ἱστορικὴ στιγμὴ νὰ τὸν ἀποκτήσει, ὅπως τὸ γαλλικὸ καὶ τὸ ἰταλικὸ Κ.Κ., ἀλλὰ ὅμως ἐφαρμόζοντας τὴν πολιτικὴ ταξικῆς συνεργασίας παρὰ τὴν ἔλλειψή του, τὸ ΚΚΕ ἀναγκάζεται νὰ ὑποβάλλει κάθε φορὰ τὸ τμῆμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, ποὺ καταφέρνει νὰ ἐλέγξει, κάτω ἀπ' τὸν ἀπόλυτο ἔλεγχο τῶν ἀστῶν. Ἔτσι ἡ ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ τμήματος (ἀποπροσανατολισμός του, διάλυσή του), καθορίζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὶς διαδικασίες, ποὺ οἱ ἀστοὶ τοῦ ἐπιβάλλουν. Παραδείγματα ἡ περίοδος Παπανδρέου (ἀποπροσανατολισμὸς) καὶ ἡ δικτατορία (διάλυση). Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, παρ' ὅλο ποὺ τὸ ΚΚΕ βάζει σὰ στόχους του τοὺς ἴδιους μὲ τὸ ΚΚΙ καὶ τὸ ΚΚΓ, δηλαδὴ χρησιμοποιώντας τὴν ὀργανωμένη ἐργατικὴ δύναμη τῶν συνδικάτων νὰ πιέζει γιὰ τὴν ἴση συμμετοχή του στὶς κοινοβουλευτικὲς μανοῦβρες τῶν ἀστικῶν κομμάτων, στὸ τέλος δὲν καταφέρνει οὔτε τοὺς ἀστοὺς νὰ πείσει νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν οὔτε τὴν ἐργατικὴ τάξη νὰ ὀργανώσει κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό του, καὶ καταλήγει νὰ χρησιμοποιεῖ σὰν πίεση συνδικάτα σφραγίδες, ὅπως τὸ Δ.Σ.Κ. πρὶν τὴ δικτατορία καὶ τὸ ΑΕΜ καὶ ΕΣΑΚ σήμερα.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

«ΜΟΝΟΝ ΜΙΑ ΞΕΚΑΘΑΡΑ ἐπαναστατικὴ γραμμὴ τῆς τάξης στὸ οἰκονομικό, πολιτικὸ καὶ ἰδεολογικὸ ἐπίπεδο, ἐπιτρέπει στὰ συνδικάτα ἀπὸ τὴ μιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τοὺς στόχους τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ προστατέψουν τὰ ἄμεσα συμφέροντα ὅλων τῶν ἐργατῶν» (Μὰρξ καὶ Ἔνγκελς γιὰ τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα).

ΣΗΜΕΡΑ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ γραμμὴ τῆς τάξης γιὰ τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα προσδιορίζεται, ἀπὸ τὴ μιά, ἀπὸ τὸ τί θέλει νὰ πετύχει αὐτὴ τὴν περίοδο ὁ καπιταλισμὸς στὴν Ἑλλάδα, ὅπως αὐτὸ συγκεκριμενοποιεῖται στὴν οἰκονομική, πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ καταπίεση ποὺ ἀσκοῦν ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ μαζικὸ κίνημα οἱ καπιταλιστὲς καὶ ἡ χούντα τους, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἐπίπεδο συνείδησης καὶ ὀργάνωσης, ὅπου βρίσκεται τὸ μαζικὸ κίνημα. Γι' αὐτὸ βασικὸς στόχος γιὰ τὸ ἐργατικὸ κίνημα εἶναι νὰ μὴν ἀφήσει τοὺς καπιταλιστὲς καὶ τὸ χουντικὸ κράτος τους νὰ πραγματοποιήσουν τὰ σχέδιά τους, ποὺ στηρίζονται στὴ μεγαλύτερη ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξης.

— Ὄχι στὰ μεγαλύτερα, ἀποδοτικώτερα καὶ πιὸ μοντέρνα ἐργοστάσια σὲ βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξης ὁ μόνος τρόπος ποὺ μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν μέσα στὸ καπιταλιστικὸ σύστημα. Αὐτὸ σημαίνει συστηματικὴ πάλη γιὰ νὰ ὀργανωθοῦν οἱ ἐργάτες (στὴν πλειοψηφία τους νέοι), ποὺ δουλεύουν σ' αὐτὰ τὰ ἐργοστάσια, καὶ ποὺ μέχρι τώρα ἔχουν κρατηθεῖ μακριὰ ἀπὸ κάθε προσπάθεια νὰ διεκδικήσουν ἀνοιχτὰ καὶ ὀργανωμένα τὰ συνδικαλιστικά τους δικαιώματα.

— Ὄχι στὴ φτηνὴ γυναικεία καὶ νεολαιίστικη ἐργατικὴ δύναμη, ποὺ ἀνεβάζει τὸ γενικώτερο ἐπίπεδο ἐκμετάλλευσης. Αὐτὸ σημαίνει κοινὸς ἀγώνας γυναικῶν, ἀντρῶν καὶ νέων ἐργατῶν ἐνάντια στὴν καπιταλιστικὴ ἐκμετάλλευση. Ὄχι χαμηλώτερα μεροκάματα γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς νέους.

— Ὄχι στὶς ἀπολύσεις ἐργατῶν, ὅπλο τῶν καπιταλιστῶν ἐνάντια στὸ ἐργατικὸ κίνημα στὴ διαδικασία ἐκσυγχρονισμοῦ τῶν βιομηχανιῶν τους. Οἱ ἐργάτες δὲν ἀφήνουν τοὺς καπιταλιστὲς νὰ μεγαλώνουν τὰ κέρδη τους σὲ βάρος τῆς δικῆς τους ζωῆς.

— Ὄχι στὶς προτάσεις τῶν βιομηχάνων γιὰ ὡρομίσθιο, σὰ λύση δῆθεν στὸ «πρόβλημα ἐργατικῶν χεριῶν». Γιατὶ αὐτὸ σημαίνει περισσότερα ἐργατικὰ «ἀτυχήματα», σημαίνει μὴ ἐξασφάλιση τῆς διάρκειας ἀπασχόλησης τοῦ ἐργάτη, σημαίνει μεγαλύτερη κατὰ λεπτὸ ἐκμετάλλευση.

— Ὄχι στὰ ἐκσυγχρονισμένα ὡράρια κάτω ἀπὸ ὅρους ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ καπιταλιστές, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ θέλουν νὰ πετύχουν μεγαλύτερη ἀπόδοση τῶν ἐργαζόμενων κι ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ τὸ ἐμφανίσουν καὶ σὰν παραχώρηση. Στὴ διεκδίκηση, λόγου χάρη, τῶν ἐμποροϋπαλλήλων γιὰ ἀνθρωπινότερες συνθῆκες δουλειᾶς, οἱ ἔμποροι καὶ τὸ χουντικὸ συνδικάτο προσπαθοῦν νὰ ὁδηγήσουν τὸν ἀγώνα πρὸς τὰ ἐκεῖ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τοὺς ἴδιους: περισσότερες συνολικὰ ὧρες δουλειᾶς καὶ συγχρόνως νὰ ἀποφύγουν καὶ κάθε διεκδίκηση γιὰ αὐξήσεις, πείθοντας τοὺς ἐργαζόμενους ὅτι ἐξοικονομοῦν ἤδη πολλὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ λύση (εἰσιτήρια κλπ.).

— Ὄχι στὶς περικοπὲς μισθῶν ποὺ δίνει ἡ χούντα στοὺς καπιταλιστὲς παρατείνοντας τὶς «συλλογικὲς συμβάσεις» τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ τιμὲς καλπάζουν.

— Ὄχι στὶς περικοπὲς τῶν ἀσφαλίσεων, ποὺ μᾶς παρουσιάζουν σὰν «ἐξορθολογισμὸ» τῶν ταμείων.

Συνολικά, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ.

Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, οἱ ἐργαζόμενοι διαλέγουν τὶς μορφὲς πάλης, ποὺ τοὺς εἶναι πιὸ πρόσφορες καὶ πιὸ γνωστές. Δὲν περιμένουν τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» τῶν συνδικάτων τους γιὰ νὰ τὸν ἀρχίσουν. Τὴν πάλη γιὰ τὸ διώξιμο τῶν ἐγκάθετων ἀπὸ τὰ συνδικάτα τους καὶ τὸν ἔλεγχό τους ἀπὸ τὴ βάση δὲν τὴν χωρίζουν ἀπ' τὴν πάλη ἐνάντια στὴν καπιταλιστικὴ ἐκμετάλλευση. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν παλεύουν σὲ ἀτομικὴ βάση, ἀλλὰ βρίσκουν μορφὲς συλλογικῆς ὀργάνωσης.

Γι' αὐτὸ ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» ὑποστηρίζει ὅτι οἱ ἐπιτροπὲς βάσης εἶναι αὐτὲς ποὺ θὰ πρέπει σ' αὐτὸ τὸ στάδιο νὰ ἀναλάβουν καὶ τὸν ἀγώνα

γιὰ τὶς ἐλεύθερες ἐκλογὲς στὰ συνδικάτα.

Ἡ ἀλλαγὴ ἀπὸ τὰ πάνω, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ κεντρῶοι, κάτω ἀπὸ ὁποιεσδήποτε συνθῆκες, σημαίνει ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι δένονται χειροπόδαρα ἀπ' τὸ συμβιβασμὸ ποὺ ἔγινε γιὰ τὴν ἀλλαγή.

Ἡ ταχτικὴ τῶν ρεφορμιστῶν, ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι οἱ ἐργάτες θὰ πρέπει νὰ μποῦν ἀτομικὰ καὶ προσποιούμενοι τοὺς ἀπολιτικοποίητους μέσα στὰ συνδικάτα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποτε θὰ μπορέσουν ν' ἀλλάξουν τὴ διορισμένη ἡγεσία, ἐνῶ δὲν ἐξασφαλίζει καμμιὰ ἐπιτυχία, ἐξασφαλίζει τὴ διαιώνιση τῆς ἰδεολογίας γιὰ ἀπολίτικα συνδικάτα, δυναμώνοντας ἔτσι τὴν κυριαρχία τῶν ἀστῶν.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα σὰν κομάτι τοῦ μαζικοῦ κινήματος σημαίνει κάτω ἀπὸ τὶς σημερινὲς συνθῆκες πάλη γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουμε τοὺς καπιταλιστὲς νὰ προχωρήσουν στὴν ἔνταση τῆς ἐκμετάλλευσης τῶν ἐργαζομένων, γιὰ νὰ χτυπήσουμε κάθε προσπάθεια ποὺ πάει νὰ μπλοκάρει τὸ ἐργατικὸ κίνημα σὲ νομικὲς καὶ δικαστικὲς μανοῦβρες, γιὰ νὰ διώξουμε τοὺς διορισμένους ἀπὸ τὰ συνδικάτα ἐξασφαλίζοντας τὸν ἔλεγχό τους ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐργατικὴ τάξη.

Η ΜΑΧΗ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '72

Γιά νά ξαναζήσουν οἱ ἐργατικοί ἀγῶνες

Η ΜΑΜΗ

ΑΠΡΙΛΗΣ '73

ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΠΑΓΟΣ νὰ σπάει καὶ στὸν ἐργατικὸ χῶρο, ἔστω κι ἄν, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχει ἐμφανιστεῖ ἀκόμα μαζικὰ τὸ μαχητικὸ ἐργατικὸ κίνημα. Τὴν περίοδο ποὺ πέρασε, οἱ μαχητικοὶ ἐργάτες ἔδειξαν τὴν παρουσία τους πρῶτα - πρῶτα μὲ τὴ συμπαράσταση στὸ φοιτητικὸ κίνημα ποὺ πάλευε πιὰ ἀνοιχτὰ τὴ χουντικὴ τρομοκρατία. Ταυτόχρονα, στοὺς τόπους τῆς δουλειᾶς καὶ στὰ ἐργατικὰ στέκια ἀρχίζουν σιγὰ - σιγὰ νὰ βάζουν καινούργιες προοπτικὲς γιὰ τὸ ξαναρχίνισμα τοῦ κινήματος.

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ τῶν διορισμένων «συνδικαλιστῶν» ἐμφανίζονται ἤδη τὰ πρῶτα τριξήματα. Ἡ πειθήνια ὑπακοή τους στὴ χούντα ἀρχίζει νὰ σπάει καὶ μαζί της νὰ καταρρέει καὶ ἡ δυνατότητα τῆς χούντας νὰ ἀκινητοποιεῖ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ὄχι πὼς οἱ χουντοσυνδικαλιστὲς διαφωνοῦν μὲ τὴν ἀντεργατικὴ πολιτικὴ τῆς χούντας, οὔτε, ἀκόμα περισσότερο, πὼς ἀποφάσισαν νὰ δουλέψουν, ἔστω καὶ ρεφορμιστικά, γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ὅμως, ἀπὸ τὴ μιὰ ὑπάρχουν μεταξύ τους σκυλοκαυγάδες, ποὺ πῆγαν νὰ τοὺς λύσουν μὲ τὸ 17ο συνέδριο τῆς ΓΣΕΕ. Ἀπ' τὴν ἄλλη, ὁ τρόπος ποὺ βλέπουν σὰν ὁ καλλίτερος γιὰ τὸ μπλοκάρισμα τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος εἶναι διαφορετικὸς πολλὲς φορὲς ἀπ' τὸν τρόπο τῆς χούντας, (ὅπως βέβαια δὲ συμφωνοῦν καὶ μεταξύ τους), ειδικὰ σ' ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀλληλοσυμπληρώνονται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὁ ἐγκάθετος συνδικαλισμὸς καὶ ὁ ἀστυνομοκρατικὸς μηχανισμός. Ἰδιαίτερα μάλιστα στὴν τωρινὴ περίοδο ὅπου βλέπουν τὸ κουφόβρασμα ποὺ ὑπάρχει στὴν ἐργατικὴ τάξη ἐξ αἰτίας τῶν μέτρων τῆς χούντας καὶ τῶν καπιταλιστῶν. Κι' ἀκόμα, βλέπουν πὼς ἡ τρομοκρατία δὲν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ σταματήσει τὸ μαζικὸ κίνημα σ' ἕναν ἄλλο χῶρο, τὸ φοιτητικό, ἀπ' τὸ νὰ ξεσπάσει ἀνοιχτά. Ἔτσι, νομίζουν ὅτι παίζοντας ἕνα ρόλο «ἀντιπροσώπων» τῆς ἐργατικῆς τάξης μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρουν καλλίτερα, νὰ παρατείνουν διαρκῶς τὶς «διαπραγματεύσεις» καὶ νὰ κρατοῦν τοὺς ἐργάτες σὲ ἀναμονή, ζητώντας στὴν ἀνάγκη καὶ μερικὲς πραγματικὲς παραχωρήσεις ὅταν ὅλο αὐτὸ τὸ παιχνίδι παραγίνεται ἐπικίνδυνο.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε καὶ ὅλες αὐτὲς τὶς «ὀργανωμένες κινητοποιήσεις ἀντιπροσώπων» ποὺ ἔγιναν τὴν τελευταία περίοδο μὲ πρωτοβουλία τῆς ΓΣΕΕ ἢ διάφορων Ὁμοσπονδιῶν καὶ στὶς ὁποῖες «συνεζητήθησαν» τὰ προβλήματα καὶ τὰ αἰτήματα ποὺ πραγματικὰ συγκλονίζουν στὸ σύνολό της τὴν ἐργατικὴ τάξη, γιὰ νὰ καταλήξουν σὲ διαβήματα ἢ ὑπομνήματα πρὸς τὴ χούντα: Ἡ Ὁμοσπονδία Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων Ἑλλάδος γιὰ τὸ συνεχὲς ὡράριο, τὴν αὔξηση μισθῶν καὶ τὴν ἐπέκταση τῆς ἐπικουρικῆς ἀσφάλισης. Ἡ Ὁμοσπονδία Κεραμοποιῶν - Πλινθοποιῶν - Ἀγγειοπλαστῶν γιὰ αὔξηση 25%, ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας γιὰ ὅλους καὶ καλλίτερες συνθῆκες δουλειᾶς. Μέχρι τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ καλέσουν τὸν κλάδο σὲ ἀπεργία φτάσανε. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Ὁμοσπονδίες Οἰκοδόμων καὶ Ὑπαλλήλων Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ποὺ εἶχαν ἀναγγείλει συγκέντρωση καὶ ἀπεργία γιὰ τὸν Μάη ἀλλὰ τὶς ἀναβάλανε γιατὶ πῆραν «σοβαρὲς ὑποσχέσεις γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν αἰτημάτων τους».

ΟΙ ΔΙΟΡΙΣΜΕΝΟΙ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ἀπ' τὴ μεριά τους, γιὰ νὰ δείξουν τὴν ὑπεροχή τους ἀπέναντι στὶς ὁμοσπονδίες ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βάλουν μπροστὰ τὴν πολιτική τους γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν ἐργατικῶν κινητοποιήσεων, ζητοῦν ἀπ' τὴ χούντα νὰ τοὺς δώσει πίσω δυὸ ἀπ'

τὰ βασικὰ δικαιώματα τῆς ΓΣΕΕ: τὸ ἕνα εἶναι τὸ νὰ συμμετέχει ἡ ΓΣΕΕ στὶς συλλογικὲς συμβάσεις καὶ τὸ ἄλλο τὸ νὰ ἐλέγχει ἡ ἴδια ἀπ' εὐθείας τοὺς πόρους ἀπ' τὴν εἴσπραξη τῶν ἐργατικῶν εἰσφορῶν. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ χούντα, μὴ ἔχοντας ἐμπιστοσύνη οὔτε στοὺς ἴδιους της τοὺς ἐγκάθετους νὰ τὰ βγάλουν πέρα, ἔχει ἀποφασίσει οἱ μὲν συλλογικὲς συμβάσεις νὰ γίνονται μεταξὺ κράτους καὶ ἐργοδοτῶν, τὸ δὲ μοίρασμα τῶν εἰσπράξεων ἀπ' τὶς ἐργατικὲς εἰσφορὲς νὰ τὸ ἀποφασίζει ὁ ὑπουργὸς Ἐργασίας, ἔτσι ποὺ νὰ μπορεῖ καὶ νὰ ὑποστηρίζει ὅποια φράξια τῆς ΓΣΕΕ κατὰ καιροὺς βολεύει περισσότερο τὴ χούντα.

Αὐτὰ τὰ δυὸ θέματα συζητήθηκαν καὶ στὸ «συνέδριο» τῶν διορισμένων ποὺ ἔγινε τὸν περασμένο Μάρτη καὶ ποὺ στάθηκε καὶ ἀφορμὴ γιὰ νὰ λύσουν καὶ τοὺς σκυλοκαυγάδες μεταξύ τους γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς ΓΣΕΕ. Ὁ συναγωνισμὸς ἔγινε στὴ βάση τῆς κοινῆς ἐπιθυμίας τους νὰ «νομιμοποιηθοῦν» ἀπέναντι στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ γι' αὐτὸ τσακώθηκαν γιὰ τὸ ποιὸς ἀπ' ὅλους τους μπορεῖ πιὸ ἀναίσχυντα νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι «ἀντιπροσωπεύει δημοκρατικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ» τὴν ἐργατικὴ τάξη. Πρωταγωνιστὲς σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ἦταν ἀκριβῶς οἱ Ὁμοσπονδίες ποὺ αὐτὸν τὸν καιρὸ δείχνουν μιὰ ἐργατοπατερίστικη κινητοποίηση γύρω ἀπ' τὰ αἰτήματα τοῦ κλάδου τους (Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων, Τραπεζιτικῶν, Οἰκοδόμων, Μυλεργατῶν καθὼς καὶ ὁρισμένα Ἐργατικὰ Κέντρα). Πρὶν ἀπ' τὸ συνέδριο ἔκαναν μεταξύ τους διάφορες συνεννοήσεις γιὰ νὰ ἐλέγξουν τὸ ἑπόμενο προεδρεῖο τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ποὺ ὅμως δὲν κατάληξαν πουθενὰ γιατὶ δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ μαζέψουν τὴν πλειοψηφία στὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΓΣΕΕ, ἀπ' ὅπου (μετὰ τὸ συνέδριο τῶν Δελφῶν), ἐκλέγεται τὸ Προεδρεῖο. Τελικὰ ὅλο τὸ συνέδριο κατάληξε σὲ φιάσκο, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο, τῶν Δελφῶν, μὲ τοὺς «σύνεδρους» νὰ παίζουν ξύλο καὶ νοθεία στὶς ἀρχαιρεσίες ἀκόμα καὶ μεταξύ τους!

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴ φάρσα ἡ χούντα — ὄντας παραζαλισμένη ἀπ' τὰ ἔκτακτα μέτρα ποὺ εἶχε διαρκῶς νὰ παίρνει γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τὸ ξέσπασμα τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος καί, ἐπὶ πλέον, ὄντας σίγουρη ὅτι ἔχει δεμένη χειροπόδαρα, μὲ τοὺς νόμους της καὶ τὴν ἀστυνομικὴ τρομοκρατία, κάθε νόμιμη συνδικαλιστικὴ ὀργάνωση — ἔμεινε ἀμέτοχη. Τὴν ἀνησυχοῦν πολὺ περισσότερο τὰ φανερὰ ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπόκωφα ἀνεβάσματα τοῦ κινήματος, παρὰ οἱ σκυλοκαυγάδες τῶν διορισμένων της. Ἔχει πειστεῖ πὼς ἔχουν φάει τὰ ψωμιά τους, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ ἀδιέξοδο γιὰ τὸ ἑπόμενο βῆμα.

ΕΤΣΙ, ΜΕ ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ τὶς ἐξελίξεις, ἡ κατάσταση μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη πέρασε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ γρήγορες ἀπανωτὲς ἀλλαγὲς πρὸς μιὰ νέα φάση. Μὲ τὶς προσπάθειες τῶν διορισμένων νὰ «νομιμοποιηθοῦν», οἱ διεκδικήσεις τῶν ἐργατῶν πῆραν προβολή, μπῆκαν στὸ πρῶτο πλάνο. Δὲν βρισκόμαστε πιὰ σὲ περίοδο ἀτομικῆς συνειδητοποίησης τῶν αἰτημάτων ἀλλὰ σὲ αἰτήματα ποὺ ἀπασχολοῦν καθημερινὰ ὁλόκληρη τὴν ἐργατικὴ τάξη. Συγχρόνως, μὲ τὸ χτύπημα ποὺ ἔδωσε τὸ φοιτητικὸ κίνημα στὴν χουντικὴ τρομοκρατία, μὲ τὶς μαζικὲς μαχητικὲς ἐκδηλώσεις του, ὅπου συμπαράσυρε καὶ τὶς πρῶτες λαϊκὲς διαδηλώσεις, διευκόλυνε ἀκόμα παραπέρα τὸ ἀνέβασμα, ἔφερε πιὸ κοντὰ τὴν ἀνοιχτὴ ἔκφραση τῶν ἐργατικῶν κινητοποιήσεων. Ἐνῶ, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ χούντα, στριμωγμένη ἀπ' τὰ ἴδια της τὰ ἀντεργατικὰ σχέδια γιὰ τὴν αὔξηση στὰ κέρδη τῶν καπιταλιστῶν, δὲν ἔχει περιθώρια γιὰ συναλλαγὴ ὄχι μὲ τὸ κίνημα, ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ τοὺς δικούς της ἐγκάθετους.

Οἰκονομικὴ καὶ τρομοκρατικὴ ἐπίθεση

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ ποὺ οἱ διορισμένοι της πασχίζουν μάταια ν' ἀναγνωριστοῦν ἀπ' τὴν ἐργατικὴ τάξη σὰν οἱ προστάτες της, ἡ χούντα κάνει τὴ θέση τους ἀκόμα πιὸ δύσκολη περνώντας ἀπ' τὴ «Συμβουλευτικὴ» της ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ ἀντεργατικὰ νομοσχέδια: περὶ διχοτόμησης, τριχοτόμησης ἢ καὶ κατάργησης τῆς ἐτήσιας ἄδειας, περὶ ἀπασχολήσεως συνταξιούχων, περὶ «συμβολαίων» ἐργασίας γιὰ ἕνα ἑξάμηνο ἢ δίμηνο. Ἡ ΓΣΕΕ, βέβαια, μετὰ ἀπὸ μερικοὺς ψιθυριστοὺς θορύβους περὶ «τροποποιήσεων», ὑποστήριξε τελικὰ τὰ νομοσχέδια. Οἱ νόμοι αὐτοί, ποὺ φροντίζουν γιὰ τὶς ὅσο πιὸ ληστρικὲς συνθῆκες ἐκμετάλλευσης τῶν ἐργατῶν γίνεται, εἶναι μονάχα ἕνα μέρος ἀπ' τὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπίθεση ποὺ ἐξαπολύουν ἡ χούντα καὶ τὰ μονοπώλια ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη.

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΤΡΑ «ἐναντίον τῆς ρευστότητος» ποὺ ἐξάγγειλε ἡ χούντα προσπαθεῖ νὰ δώσει λύση στὶς δυσκολίες καὶ τὰ ἀδιέξοδα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ καπιταλιστὲς αὐτὴ τὴ στιγμὴ διεθνῶς (νομισματικὴ κρίση, πληθωρισμὸς) καὶ ποὺ οἱ εἰδικὲς συνθῆκες στὴν Ἑλλάδα ὀξύνουν παραπέρα (ἐξάρτηση ἀπὸ εἰσαγωγὲς βιομηχανικῶν εἰδῶν καὶ ἐξαγωγὲς βασικὰ ἀγροτικῶν προϊόντων), καθὼς καὶ σὲ εἰδικώτερα προβλήματα τῶν μονοπωλίων στὴν Ἑλλάδα (φτηνὰ ἐργατικὰ χέρια, ὀργανωμένη κεφαλαιαγορὰ κλπ.). Λογαριάζει βέβαια πὼς τὰ σπασμένα θὰ τὰ πληρώσει ἡ ἐργατικὴ τάξη. Ἔτσι ὁ περιορισμὸς τῆς «ρευστότητας», καὶ συγκεκριμένα ἡ περικοπὴ στὶς κρατικὲς δαπάνες καὶ στὴν οἰκοδομικὴ δραστηριότητα, δὲν θὰ περιορίσει καθόλου τὴ «ρευστότητα» στὰ κέρδη τῶν καπιταλιστῶν (ποὺ αὐξάνονται μὲ ρυθμὸ πενταπλάσιο ἀπ' τὸ «ἐθνικὸ» εἰσόδημα), ἐνῶ θὰ χτυπήσει βα-

σικὰ αὐτοὺς ποὺ στηρίζονται σὲ κοινωνικὲς ἀποδοχὲς ἀπ' τὸ κράτος καὶ τοὺς ἐργαζόμενους τοῦ οἰκοδομικοῦ κλάδου.

'Ιδιαίτερα τὰ μέτρα γιὰ τὸν οἰκοδομικὸ κλάδο, ποὺ βέβαια δὲν θὰ δυσκολέψουν καὶ πολὺ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ διαθέσουν πάνω ἀπὸ 400.000 δρχ. γιὰ ἕνα διαμέρισμα, θὰ βοηθήσουν τὶς μεγάλες οἰκοδομικὲς ἐπιχειρήσεις νὰ μονοπωλοποιήσουν καὶ τὴ βιομηχανία κατασκευῆς κατοικιῶν, πού, τουλάχιστο στὸν τομέα τῆς ἴδιας τῆς ἀνοικοδόμησης, εἶναι ἀκόμα σὲ χαμηλὸ σημεῖο συγκέντρωσης. Ἔτσι, ἐνῶ ἡ βιομηχανία ὑλικῶν κατασκευῆς (τσιμέντο - ΑΓΕΤ, σίδερο, ἀτσάλι - Χαλυβουργική, Τὸμ Πάπας, τζάμι - Μποδοσάκης) κυριαρχεῖται ἤδη ἀπ' τὰ μονοπώλια, τώρα ἡ κυριαρχία τῶν μονοπωλίων θὰ ἁπλωθεῖ καὶ στὴν ἴδια τὴν κατασκευὴ καθὼς τὰ μέτρα τῆς χούντας θὰ στριμώξουν τὶς μικρότερες οἰκοδομικὲς ἐπιχειρήσεις. Καὶ ὁ μεγαλύτερος ἔλεγχος τῆς οἰκοδομικῆς δραστηριότητας ἀπ' τὰ μονοπώλια σημαίνει μεγαλύτερο ἔλεγχο καὶ πάνω στὴ δύναμη τοῦ κλάδου, πάνω στοὺς οἰκοδόμους. Καὶ πρῶτα πρῶτα, σ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαδικασία συγκέντρωσης μὲ τὸν περιορισμὸ τῆς οἰκοδομικῆς δραστηριότητας ποὺ συνεπάγεται, οἱ οἰκοδόμοι θὰ χρειαστεῖ νὰ παλέψουν κι ἐνάντια στὴν ἀπειλὴ τῆς ἀνεργίας πέρα ἀπ' τὴν ἄγρια ἐπίθεση ποὺ ἤδη ἀντιμετωπίζουν: ἀσφαλιστικό, συντάξεις, τὸ ἐφτάωρο, τὰ μεροκάματα, ἡ ἄδεια.

'Επίσης θὰ χτυπηθοῦν ἀκόμα περισσότερο οἱ κεραμοποιοὶ καὶ πλινθοποιοί, ποὺ στὴν πλειοψηφία τους δουλεύουν στὶς βιομηχανίες καὶ βιοτεχνίες οἰκοδομικῶν ὑλικῶν. Ἤδη οἱ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες δουλειᾶς, ἡ παραβίαση τοῦ ὀχτάωρου καὶ τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς καὶ ἡ μὴ ἐφαρμογὴ τῆς κλαδικῆς συλλογικῆς σύμβασης ἔχουν ἐξαντλήσει τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς. Θέλουν νὰ κατέβουν σ' ἀπεργία γιὰ αὔξηση 25%, γιὰ αὔξηση στὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, γιὰ ἐξασφάλιση τοῦ ὀχτάωρου, γιὰ ἄδεια 24 συνεχεῖς ἐργάσιμες μέρες τὸ χρόνο. Τώρα ἡ χούντα ἀπειλεῖ κι' αὐτοὺς μὲ ἀνεργία σὲ μαζικὴ κλίμακα.

ΟΥΤΕ ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ἡ ἱστορία ἐδῶ. Τὰ μέτρα τῆς χούντας γιὰ τὰ κίνητρα βιομηχανικῆς καὶ τουριστικῆς ἀνάπτυξης πᾶνε χέρι μὲ τὰ τελευταῖα ἀντεργατικὰ νομοσχέδια. Μὲ τὴ συνδυασμένη αὐτὴ ἐπίθεση στοὺς ἐργαζόμενους τὸ χουντοκράτος ἐξασφαλίζει στοὺς καπιταλιστὲς ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἄμεση οἰκονομικὴ βοήθεια (εἴτε μὲ φορολογικὲς ἀπαλλαγές, εἴτε μὲ κρατικὴ συμμετοχὴ στὶς ἐπενδύσεις) κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὴ δυνατότητα νὰ προμηθεύονται φτηνὴ ἐργατικὴ δύναμη, νὰ τὴν κρατᾶνε ὅσο θέλουν καὶ νὰ τὴν πετᾶνε ἀφοῦ τὴν ἀπομυζήσουν χωρὶς καμμιὰ ἀποζημίωση. 'Εξάμηνα συμβόλαια ἐργασίας ονομάζει ἡ χούντα αὐτὴ τὴν κομπίνα, ὅπου ὁ 'Οργανισμὸς 'Απασχολήσεως 'Εργατικοῦ Δυναμικοῦ — πρακτορεῖο τῶν καπιταλιστῶν καὶ τοῦ κράτους τους — κλείνει συμβόλαιο μὲ τὸν ἐργοδότη καὶ τοῦ παραδίνει γιὰ μιὰ ὁρισμένη χρονικὴ περίοδο τὸν ἐργάτη χειροπόδαρα. Καταγγελία τοῦ συμβόλαιου μπορεῖ νὰ γίνει μόνο σὲ βάρος τοῦ ἐργάτη. Ἔτσι οἱ ἐπιχειρήσεις, εἰδικὰ οἱ τουριστικές, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη γιὰ ἐπιπλέον χέρια γιὰ μιὰν ὁρισμένη περίοδο μόνο μέσα στὸν χρόνο, μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ἀνάγκες τους μὲ τὸ ἀζημίωτο.

Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ γιὰ τὰ νομοσχέδια περὶ κατάτμησης τῆς ἐτήσιας ἄδειας καὶ περὶ ἀπασχόλησης συνταξιούχων. Γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις ποὺ στηρίζουν τὰ κέρδη τους στὸ τζίρο ὁρισμένων μηνῶν ἡ χούντα ἐξασφαλίζει τὸ δικαίωμα νὰ κόβουν καὶ τὴν ἄδεια τῶν ἐργαζομένων ὁπότε τὸ θέλουν. Καὶ γιὰ νὰ μὴν «χαραμίζονται» γερὰ ἐργατικὰ χέρια σὲ ἐλαφριὲς δουλειὲς ποὺ δὲν χρειάζονται ὑποχρεωτικὰ νέους ἐργάτες, ἡ χούντα καταργεῖ οὐσιαστικὰ τὸ ὅριο ἡλικίας σπρώχνοντας τοὺς ἡλικιωμένους νὰ «χτυπήσουν» αὐτὲς τὶς δουλειές μὲ χαμηλὰ μεροκάματα. Ὥστε ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ οἱ νέοι νὰ σπρωχτοῦν πρὸς τὶς δουλειὲς ὅπου ἡ δύναμή τους θ' ἀνεβάσει τὴν παραγωγικότητα (ἐργοστάσιο, λιμάνι, πλοῖα, οἰκοδομὲς) κι ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ ἀνάγκες τῶν συνταξιούχων νὰ μὴν καλυφθοῦν μὲ μεγαλύτερες συντάξεις ἀλλὰ μὲ μερικὰ χρόνια ξεζούμισμα ἀκόμα.

Ἂν σ' ὅλα αὐτὰ προσθέσουμε καὶ τὴν ἄρνηση τῆς χούντας γιὰ τὴν ὁποιαδήποτε ἐξίσωση μισθῶν γυναικῶν - ἀντρῶν, βλέπουμε ὅτι ἡ χούντα δὲν ἔχει ἀφήσει κομάτι τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν ποὺ νὰ μὴν τὸ ρίξει βορὰ στὶς ἀνάγκες τῶν μονοπωλίων γιὰ φτηνὰ παραγωγικὰ χέρια.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ μόνο αὐτὰ τὰ μέτρα δὲν θὰ ἔφταναν γιὰ τὶς ἀνάγκες τους, εἰδικὰ σὲ μιὰ περίοδο ποὺ ὅλες οἱ καπιταλιστικὲς κυβερνήσεις παίρνουν παρόμοια μέτρα χτυπώντας πάντα τὴν ἐργατικὴ τάξη. Στὸ σκληρὸ ἀνταγωνισμὸ γιὰ τὴν ἐπικράτηση στὴ διεθνὴ ἀγορά, ἡ χούντα ἔχει νὰ τοὺς προσφέρει ἀσύγκριτες ὑπηρεσίες μὲ τὴ συνεχῆ ἀστυνόμευση καὶ καταπίεση τοῦ ἐργατικοῦ καὶ τοῦ πλατύτερου μαζικοῦ κινήματος. Πρόσφατα καμάρωνε πὼς στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ περίμεναν οὐρὰ τὰ πλοῖα γιὰ νὰ φορτώσουν καὶ ξεφορτώσουν, γιατὶ τώρα πιὰ οἱ ἐφοπλιστὲς ξέρουν πὼς ἀπ' ὅλα τὰ λιμάνια στὴ Μεσόγειο, μόνο ὁ Πειραιᾶς δὲν δονεῖται ἀπὸ ἀπεργίες λιμενεργατῶν. Πράγματι, οἱ λιμενεργάτες στὴν 'Ιταλία καὶ στὴ Γαλλία, μαχητικὸ κομμάτι τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἔχουν πρωτοστατήσει στὸ κῦμα ἀπεργιῶν τῶν Γάλλων καὶ 'Ιταλῶν ἐργατῶν.

Ἔτσι, οἱ καπιταλιστὲς εἶναι ὅλο ἐκτίμηση γιὰ τὶς χουντικὲς «ὑπηρεσίες» στὸν Πειραιᾶ, ὅπου ὅσες φορὲς κινητοποιήθηκαν οἱ λιμενεργάτες γιὰ ἀπεργία ἢ στάση ἐργασίας, εἴτε ἐνάντια στὸν κανονισμὸ ἐργασίας εἴτε γιὰ τὶς συλλογικὲς συμβάσεις ποὺ δὲν ἐφαρμόστηκαν, ὁ καταπιεστικὸς μηχανισμὸς δούλεψε ὑπερωρίες γιὰ νὰ τὴν σπάσει πρὶν ἐκδηλωθεῖ. Τὸ ἴδιο ἰσχύει βέβαια καὶ γιὰ ὅποιον ἄλλο κλάδο ἀπείλησε νὰ διεκδικήσει τὰ δικαιώματά του ἐνεργητικὰ καὶ ὄχι μὲ ὑπομνήματα στὴ χούντα: Τὸ προσωπικὸ τοῦ ΕΗΣ ἑτοίμαζε δυὸ δίωρες στάσεις ἐργασίας καὶ

μαζική συγκέντρωση ὅπου νὰ συζητηθοῦν τὰ προβλήματα. Τὴν σπάσανε. Οἱ οἰκοδόμοι προετοίμαζαν ἀπεργία. Κι' αὐτὴν τὴν μπλοκάρανε γιὰ τὴν ὥρα. Οἱ ἀρτεργάτες ἀπείλησαν ἀπεργία, γιατὶ ἀκόμα ἐκκρεμεῖ στὴ διαιτησία ἡ αὔξησή τους, ἀλλὰ κι αὐτὴ σκοντάφτει ἀνάμεσα στὴ σκύλλα τῶν διορισμένων καὶ τὴ χάρυβδη τῆς 'Ασφάλειας.

Η ΧΟΥΝΤΑ ΕΧΕΙ στήσει ἕνα ὁλόκληρο ὁπλοστάσιο ἀπὸ νομικίστικα καλύματα (Νόμοι 890, 891 τοῦ 71, καὶ ἑτοιμάζει κι' ἄλλους — βλέπε δηλώσεις τοῦ ὑφυπουργοῦ βιομηχανίας Χωριατόπουλου στὸν 'Ελεύθερο Κόσμο περὶ «περαιτέρω ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας»), γιὰ νὰ μποροῦν καλλίτερα οἱ διορισμένοι νὰ τραινάρουν καὶ νὰ φράζουν τὶς διεκδικήσεις. Κι ὅπου οὔτε αὐτὸ δὲ φτάνει ἔρχεται ὁ τρομοκρατικὸς μηχανισμὸς νὰ ἀναλάβει τὴν ὑπόθεση.

Γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς πάλης

ΒΛΕΠΟΥΜΕ, ΛΟΙΠΟΝ, πὼς χέρι μὲ χέρι μὲ τὰ μέτρα γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς ἐκμετάλλευσης πάει καὶ ὁ πιὸ ὀργανωμένος συντονισμὸς τῆς τριμεροῦς συμμαχίας Χούντα - Διορισμένοι - 'Εργοδότες γιὰ τὴν ἐξαπάτηση καὶ καταπίεση τῆς ἐργατικῆς τάξης. Αὐτὸς ὁ συντονισμός, ποὺ γίνεται κάθε μέρα καὶ πιὸ φανερός, ἀναγκάζει τὴν ἐργατικὴ τάξη ν' ἀναζητήσει μορφὲς ὀργάνωσης καὶ πάλης ποὺ νὰ μποροῦν ν' ἀντισταθοῦν ἀποτελεσματικὰ σ' αὐτὴ τὴν καθημερινὴ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπίθεση, ποὺ νὰ βοηθήσουν στὴ διοργάνωση νικηφόρας διεκδικητικῆς πάλης.

'Η οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευση ἔχει γίνει ἀκόμα πιὸ ἀβάσταγη μὲ τὸ ἀσταμάτητο ἀνέβασμα τῶν τιμῶν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοιτάξουμε τὸν «τιμάριθμο» γιὰ νὰ δοῦμε πὼς τὸ μεροκάματο ἐξανεμίζεται μέρα μὲ τὴ μέρα. 'Ως καὶ ἡ χούντα ἀναγκάστηκε νὰ «ἐπιδείξει ἐνδιαφέρον», ἐξαγγέλλοντας αὔξηση στὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων. Πρόκειται βέβαια γιὰ μιὰ αὔξηση - ἀπάτη, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ἐκτονώσει τὴν ἀγανάχτηση τῶν ἐργαζόμενων ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ μετατραπεῖ σὲ ξέσπασμα κινήματος. Τρεῖς δόσεις ἀπὸ ἕνα δεκάρικο μέσο ὅρο ἡ κάθε μιά, ἡ πρώτη τώρα, ἡ δεύτερη... τοῦ χρόνου τὸν Γενάρη καὶ ἡ τρίτη σὲ 15 μῆνες. Δηλαδὴ ὥσπου νὰ ἔρθει ἡ δόση θὰ τὴν ἔχει καταβροχθίσει ὁ πληθωρισμὸς μὲ τὸ παραπάνω. Κι' αὐτὸ ἰσχύει, φυσικά, γιὰ ὅσους θὰ τὴν πάρουν καὶ μάλιστα στὴν ὥρα τους. Ὅσοι βρίσκονται πάνω ἀπ' τὸ κατώτατο ὅριο θὰ πρέπει νὰ περιμένουν τὴν «ἀντίστοιχον ἀναπροσαρμογὴν τῶν σχετικῶν συλλογικῶν συμβάσεων». Ποὺ μπορεῖ ν' ἀργήσει ἄλλον ἕνα χρόνο ἢ καὶ νὰ μὴ γίνει καὶ ποτέ. Τὰ χρονοντούλαπα τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων εἶναι γεμάτα ἀπὸ τέτοιες «ἐκκρεμότητες». Τέλος, ὅσοι βρίσκονται κάτω ἀπ' τὸ κατώτατο ὅριο — γιατί, βέβαια, ἀπ' τὴν «'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» ὥς τὴν πραγματικότητα ὑπάρχει λίγη ἀπόσταση — θὰ συνεχίσουν νὰ βρίσκονται κάτω ἀπ' τὴ δικαιοδοσία τοῦ ἐργοδότη τῆς στιγμῆς.

ΟΣΟ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, μὲ τὶς χειρότερες συνθῆκες δουλειᾶς, μὲ τὴν ἀκρίβεια, μὲ τὴν παραβίαση τοῦ ὀχτάωρου, μὲ τὸ σπάσιμο τῆς ἄδειας, μὲ τὴν ἐντατικοποίηση τοῦ ρυθμοῦ δουλειᾶς, τόσο ξεσκεπάζεται ὁ ρόλος τῶν διορισμένων καὶ τῆς ἀσφάλειας. Ὅλο καὶ λιγώτερο ἔχουν πέραση οἱ κομπίνες τῶν διορισμένων μὲ τὶς ἀντιπροσωπείες, τὰ ὑπομνήματα καὶ τὰ διαβήματα πρὸς τὴ χούντα, ὅλο καὶ περισσότερο οἱ ἐργατικὲς κινητοποιήσεις ἔρχονται σὲ σύγκρουση μὲ τὸν ἴδιο τὸν καταπιεστικὸ μηχανισμό, μὲ τοὺς χαφιέδες μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, μὲ τὸν ἐργοδότη ποὺ ἀπολύει τοὺς μαχητικοὺς ἐργάτες. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, εἴδαμε τί ἀποτέλεσμα εἶχαν οἱ ἀπόπειρες ὁρισμένων ἀπὸ τοὺς διορισμένους ('Ομοσπονδίες Τραπεζικῶν, 'Ιδιωτικῶν 'Υπαλλήλων, Οἰκοδόμων κλπ.), νὰ παίξουν πιὸ ἐνεργὸ ἐργατοπατεριστικο ρόλο. 'Απὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἀπέδειξαν γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν μπορεῖ νὰ κερδίσει οὔτε κὰν μερικὲς ἀπὸ τὶς διεκδικήσεις της. Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, μὲ τὴν προβολὴ ποὺ δόσανε στὶς ἀπόπειρές τους, προσπαθώντας νὰ καλμάρουν τὴν πίεση ἀπὸ τὰ κάτω, κατάληξαν νὰ καταφέρουν τὸ ἀντίθετο: ἡ μαχητικότητα ἔχει ἀνέβει, τὰ προβλήματα καὶ τὰ αἰτήματα εἶναι πιὰ κοινὴ συνείδηση, ἰδιαίτερα σ' ὁρισμένους κλάδους κι ἐργοστάσια μὲ μαχητικὴ παράδοση ἀπὸ παλιά, ὅπως οἱ οἰκοδόμοι.

Ἔτσι, μετὰ ἀπ' τὶς ἐξελίξεις τῶν τελευταίων μηνῶν, ἡ κατάσταση μέσα στὸ ἐργατικὸ κίνημα ἀλλάζει: οἱ ἀριστεροὶ ἐργάτες δὲν βρίσκονται πιὰ ἀπομονωμένοι ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους, ἀντίθετα ἀρχίζουν σιγὰ - σιγὰ μέσα στὶς νέες συνθῆκες νὰ ξαναβρίσκουν τὸν πραγματικό τους ρόλο, ἀρχίζουν ξανὰ νὰ πρωτοστατοῦν στὴν ἀναζήτηση γιὰ τὴν ὀργανωμένη ἀποτελεσματικὴ ἔκφραση τοῦ μαζικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος. Γιὰ μορφὲς ὀργάνωσης ποὺ δὲν διαλύονται στὸ πρῶτο χτύπημα τῆς χουντικῆς τρομοκρατίας καὶ ποὺ βοηθᾶνε στὴν ἀνάπτυξη τῆς πάλης στὸ κοινὸ μέτωπο Χούντα - Διορισμένοι - 'Εργοδότες. Στὸν ἀγώνα αὐτό, ἡ «Σοσιαλιστικὴ 'Επανάσταση» καλεῖ ὅλους τοὺς ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς νὰ παλέψουμε γιὰ νὰ στεριώσουμε 'Εργατικὲς 'Επιτροπὲς Βάσης μέσα στὰ ἐργοστάσια.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ Βάσης δὲν εἶναι ὄργανα τῆς πρωτοπορίας τῆς ἐργατικῆς τάξης. Εἶναι ὄργανα μαζικά, ὅπου μέσα σ' αὐτὰ οἱ ἐπαναστάτες καὶ ἄλλοι μαχητικοὶ ἐργάτες δουλεύουν γιὰ νὰ συσπειρώσουν ὅλους τοὺς ἐργάτες ποὺ θέλουν νὰ παλέψουν γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὰ συμφέροντά τους ἐνάντια στὶς ἐπιθέσεις τῆς χούντας καὶ τῶν μονοπωλίων καὶ ποὺ βλέπουν πὼς τέτοια πάλη δὲν μπορεῖ νὰ περάσει ἀπ' τὰ σωματεῖα μὲ τοὺς διορισμένους καὶ τὴν ἀστυνομοκρατία. Στὴ σημερινὴ φάση, ποὺ

χαρακτηρίζεται ἀκριβῶς ἀπ' τὸ προχώρημα ὅλο καὶ περισσότερων ἐργατῶν πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση, πρὸς τὴν κινητοποίηση γιὰ τὴ μαχητικὴ διεκδικητικὴ πάλη, γιὰ τὴν ἀπομόνωση τῶν χαφιέδων στὰ ἐργοστάσια γιὰ τὸ ξεσκέπασμα των διορισμένων, οἱ Ε.Ε.Β. μποροῦν νὰ στηριχτοῦν σ' αὐτοὺς τοὺς ἐργάτες καὶ νὰ δώσουν ἔτσι συγκεκριμένη ἔκφραση στὸ μαζικὸ ἐργατικὸ κίνημα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Βάσης, ἀντίθετα ἀπ' τὸ σωματεῖο, μπορεῖ νὰ ἑνώσει ὅλους τοὺς ἐργάτες στὸ ἐργοστάσιο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ εἰδικότητες, πάνω στὰ συγκεκριμένα αἰτήματα στὸν τόπο δουλειᾶς. Ἔτσι ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ διεκδικήσει ἄμεσα καὶ μαζικὰ καλλίτερες συνθῆκες δουλειᾶς, ἐνάντια στὴν ἐντατικοποίηση τῶν ρυθμῶν, τὶς ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες, τὶς ἐπικίνδυνες δουλειές. Ἡ χειροπιαστὴ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῆς πάλης στὸν τόπο τῆς δουλειᾶς ἐνάντια στὸ συγκεκριμένο ἀφεντικό, βοηθᾶνε τὴ συμμετοχὴ στὸν ἀγώνα καὶ τὸ ξεκαθάρισμα περισσότερων ἐργατῶν, ἔτσι ποὺ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ στεριώνεται καὶ ἁπλώνει μέσα στὸ ἐργοστάσιο καὶ οἱ συνθῆκες δημιουργοῦνται γιὰ τὸ ἐργατικὸ κίνημα ὀργανωμένα πιά, ν' ἀντισταθεῖ καὶ νὰ χτυπήσει τὰ μέτρα ποὺ ἡ χούντα κι' οἱ καπιταλιστὲς παίρνουν ἐνάντια στὸ σύνολο τῆς ἐργατικῆς τάξης (ἄδεια, ὡράριο, συντάξεις, ἀσφαλίσεις κλπ.)

Μὲ τὴν κινητοποίηση καὶ τὴν ἀγωνιστικότητα τῶν μαχητικῶν ἐργατῶν οἱ Ε.Ε.Β. ἀποχτοῦν τὴ δύναμη νὰ ξεπεράσουν τὶς μανοῦβρες τῶν διορισμένων μὲ τὰ ὑπομνήματα καὶ τὰ διαβήματα καὶ νὰ συμπυκνώνουν συνεχῶς τὴ μαχητικότητα τῶν ἐργατῶν σὲ μορφὲς πάλης ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὶς συγκεκριμένες συνθῆκες στὸ ἐργοστάσιο καὶ στὸ γιατπί. Στὴ σημερινὴ ἀρχικὴ περίοδο, οἱ μορφὲς ποὺ δοκιμάστηκαν καὶ ποὺ δὲν ἀπομόνωσαν τοὺς πρωτοπόρους ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους ἐργάτες, ξεκίνησαν ἀπὸ διαβήματα ὁμάδας ἐργατῶν πρὸςτὸν ἐργοδότη καὶ προχώρησαν, ὅταν ἀπέτυχε τὸ διάβημα, εἴτε σὲ σπάσιμο τοῦ ρυθμοῦ δουλειᾶς εἴτε σὲ στάση ἐργασίας. Σὲ κάθε βῆμα μόνιμη φροντίδα εἶναι ἡ ἀπομόνωση τοῦ χαφιέ, νὰ μὴν ἐκτεθοῦν ἐργάτες ποὺ κινδυνεύουν ν' ἀπολυθοῦν, νὰ κερδηθοῦν ἐργάτες ποὺ βαστᾶνε θέσεις - κλειδιά. Ὅπου, βέβαια, ὑπάρχουν δυνατότητες γιὰ ἄμεσες ἐπαφὲς ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες ὁλόκληρου κλάδου, ὅπως στοὺς οἰκοδόμους, ἐκεῖ μπαίνει σὰ στόχος ἡ ὀργάνωση Ε.Ε.Β. τοῦ κλάδου, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ στηρίξει μορφὲς πάλης ποὺ ἀγκαλιάζουν τὸ σύνολο τοῦ κλάδου.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ οἱ Ε.Ε.Β. κανονίζουν τὴν ταχτική τους ἀνάλογα μὲ τὶς συγκεκριμένες συνθῆκες. Ἔτσι κι ἀλλιῶς στὶς περισσότερες περιπτώσεις τὸ σωματεῖο ἔχει πολὺ λίγα μέλη, γιὰ τοὺς πιὸ πολλοὺς ἐργάτες εἶναι ἀνύπαρχτο καὶ πολλοὶ πολιτικοποιημένοι ἐργάτες ἀρνιοῦνται συνειδητὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ γίνουν μέλη τοῦ σωματείου τους. Σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες δὲν ἔχει νόημα παρὰ μόνο τὸ ξεσκέπασμα τῆς γύμνιας τῶν διορισμένων. Ἀντίθετα, στοὺς κλάδους ποὺ εἶναι συνδικαλισμένοι ἀπὸ παράδοση, ὅπου τὰ σωματεῖα ἔχουν μιὰ μαζικότητα, μποροῦν νὰ χρησιμέψουν σὰ χῶρος καὶ κάλυψη γιὰ νόμιμη δουλειά. Πάντα ὅμως ὀργανωμένα κάτω ἀπ' τὸν ἔλεγχο τῆς Ἐπιτροπῆς, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ χάνεται ὁ αὐτόνομος χαραχτῆρας της, καὶ νὰ μὴ ξεπέφτει τὸ βάρος τῆς δουλειᾶς ἀπ' τὸ παράνομο στὸ νόμιμο, τὸ φανερὸ κομμάτι. Ἔτσι, ἡ ΕΕΒ χρησιμοποιεῖ τὸ σωματεῖο γιὰ τοὺς ἀγῶνες ποὺ βάζει μπροστά, ἀλλὰ σὲ καμμιὰ περίπτωση δὲν καταντάει παράρτημα τοῦ σωματείου στὸ ἐργοστάσιο.

Η ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ γιὰ τὰ συνδικάτα καὶ γιὰ τὶς «Ἐπιτροπὲς Συνδικαλιστῶν», ὅπως τὶς ὀνομάζουν, εἶναι τελείως ἀντίθετη μὲ τὴ συνεπῆ ἀγωνιστική, τὴν ἐπαναστατικὴ ἀντίληψη, ποὺ στόχο της βάζει τὸ χτίσιμο τῶν αὐτόνομων ὄργανων τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πάλης ἐνάντια στὸ τρίπτυχο χούντα - διορισμένοι - ἐργοδότες. Οἱ ρεφορμιστὲς κι ἀπ' τὰ δυὸ «Κ.Κ.» ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ κύρια δουλειὰ εἶναι στὰ σωματεῖα καὶ ὅτι οἱ ἐπιτροπὲς μόνο δευτερεύοντα ρόλο μποροῦν να παιξουν, μέχρι ποὺ νὰ πετύχουν τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» τῶν συνδικάτων. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, βέβαια, δὲν βλέπουν κανένα ρόλο γιὰ τέτοια ὄργανα, τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει πιὰ νὰ διαλυθοῦν! Γι' αὐτοὺς «ἐπιτροπὴ συνδικαλιστῶν» σημαίνει μερικὰ στελέχη μέσα στὸ ἐργοστάσιο μὲ στενὰ συνδικαλιστικὴ δράση. Ἀρνιοῦνται ὄχι μόνο τὴ μορφὴ τῆς Ε.Ε.Β. σὰν μαζικὴ ὀργάνωση τῶν μαχητικῶν ἐργατῶν ἀλλὰ καὶ πὼς τὸ περιεχόμενο τῆς δράσης της πρέπει νὰ εἶναι ἡ διοργάνωση τῆς πάλης ἐνάντια στὴ χούντα, τὰ μονοπώλια καὶ τοὺς ἐγκάθετους. Ἔτσι, οἱ ρεφορμιστὲς προσπαθοῦν νὰ προσανατολίσουν κάθε ἀγωνιστὴ ποὺ παλεύει γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος πρὸς τὴ δουλειὰ τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» τῶν συνδικάτων ἀπ' τὰ μέσα, προσπαθοῦν νὰ κατευθύνουν τοὺς ἀγῶνες στὸ «νὰ πάρουμε τὰ συνδικάτα ἀπὸ τοὺς διορισμένους». Καὶ σπέρνουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ψευδαισθήσεις ὅτι εἶναι τάχα δυνατὸν κάτω ἀπὸ χούντα — μὲ «ἐλεύθερες ἐκλογὲς» — νὰ ἀποχτήσει ἡ ἐργατικὴ τάξη τὸν ἔλεγχο τῶν νόμιμων συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης τῆς πολιτικῆς τους εἶναι πὼς ὄχι μόνο ἀρνιοῦνται νὰ παλέψουν γιὰ νὰ στεριώσουν αὐτόνομα μαζικὰ ὄργανα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀλλὰ ἀκόμα καὶ στὴ σωστὴ διεξαγωγὴ τῶν διεκδικητικῶν ἀγώνων στέκονται ἐμπόδιο.

ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΦΑΣΗ τοῦ κινήματος, φάση ἀνασύνταξης καὶ ἀναγέννησης, ὅπου οἱ μάζες ἀρχίζουν σιγὰ νὰ ξαναβρίσκουν τὴν ἐμπιστοσύνη στὶς δυνάμεις τους, στὸν μαζικὸ ἀγώνα, ἡ πάλη γιὰ νὰ στεριώσουμε Ἐργατικὲς Ἐπιτροπὲς Βάσης στοὺς τόπους δουλειᾶς ἔρχεται πάνω ἀπ' ὅλα. Γιατὶ ἡ ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων γίνεται κάθε μέρα καὶ πιὸ πιεστική, γιατὶ ἡ κινητοποίηση γιὰ τὴν ἀπόκρουσή της, γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς διεκδικητικῆς πάλης ἔχει κιόλας ἀρχίσει, γιατὶ ἡ χούντα καὶ τὰ τσανάκια της αὐτὸ φοβοῦνται πάνω ἀπ' ὅλα: Τὴν ὀργανωμένη μαχητικὴ παρουσία τῆς ἐργατικῆς τάξης.

η Μαχη

NO. 17 | ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ" | ΑΠΡΙΛΗΣ '73

Ζήτω τό μαζικό κίνημα!

Μ' ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΕΣ ΜΑΖΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, διαδηλώσεις καί συγκρούσεις μέ τόν δολοφονικό καταπιεστικό μηχανισμό, ζήσαμε τούς τελευταίους μήνες περίοδο γοργής ἀνάπτυξης τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Ἡ μάσκα τῆς ὁμαλοποίησης κομματιάστηκε. Κάτω ἀπ' τήν πίεση τοῦ κινήματος ἡ χούντα ἀναγκάζεται όλο καί πιό πολύ νά δείχνει τό ἀληθινό της πρόσωπο. Ἡ ἀπροκάλυπτη βία κι ἡ στυγνή τρομοκρατία εἶναι ἡ μόνη ἀπάντησή της. Κι ὅσο περισσότερο καταφεύγει στά ἔσχατα μέσα τόσο περισσότερο ὀξύνονται οἱ ἀντιφάσεις μέσα στίς ὁποῖες εἶναι ἀναγκασμένος ν' ἀναπτύσσεται ὁ ἑλληνικός καπιταλισμός. Ὅλο καί πλατύτερες μάζες ἀντιδροῦν καθημερινά στήν χουντική καταπίεση καί μονοπωλιακή ἐκμετάλλευση. Ὅλο καί πλατύτερες μάζες κινητοποιοῦνται.

Τό ἐρώτημα πού μπαίνει ὅλο καί πιό ἐπιτακτικά εἶναι τό τί προοπτικές βάζουμε σ' αὐτό τό κίνημα, μέσα σέ τί στρατηγικά πλαίσια ἀπαντᾶμε στά καθημερινά πρακτικά προβλήματα τοῦ ἀγώνα. Ἡ «Σοσιαλιστική Ἐπανάσταση» σάν πολιτική ὀργάνωση στό χῶρο τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς πιστεύει πώς τά προβλήματα τῆς ἐργατικῆς τάξης δέν θά λυθοῦν παρά μόνο ἄν τήν ἐξουσία τήν πάρει ἡ ἐργατική τάξη σέ συμμαχία μέ τά ἄλλα καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα. Ὅτι δηλαδή, στρατηγικός μας στόχος πρέπει νά εἶναι ὁ σοσιαλισμός, ἡ ἐργατική ἐξουσία, κι ἀντίστοιχες πρέπει νἆναι κι ἡ καθημερινή τακτική καί πρακτική μας.

ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 67 Η ΧΟΥΝΤΑ ἦρθε νά γεμίσει τό πολιτικό κενό πού εἶχε ἀρχίσει νά δημιουργεῖται μετά τό κορύφωμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος καί τίς μεγάλες ταξικές συγκρούσεις τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 65: ἀπ' τή μιά οἱ ἀστικές κυβερνήσεις στεκόντουσαν ἀνίκανες νά ἐλέγξουν τό κίνημα καί νά προωθήσουν συστηματικά τά συμφέροντα τῶν μονοπωλίων — ἀπ' τήν ἄλλη τό κίνημα, παρ' ὅλο τόν αὐθόρμητο δυναμισμό του, κάτω ἀπ' τή ρεφορμιστική ἡγεσία ΚΚΕ)ΕΔΑ ἦταν ἀνήμπορο ν' ἀνατρέψει τήν ἀστική κυριαρχία. Σέ μιά τέτοια περίοδο κρίσης στήν ἡγεμονία τῆς ἀστικῆς τάξης, τό κεφάλαιο βασίστηκε στούς θεσμούς ἐκείνους, ὅπως ὁ στρατός καί ὅλος ὁ ἀστυνομικο - γραφειοκρατικός μηχανισμός, πού «μόνιμα» ὑπηρετοῦν τό κεφάλαιο ἄσχετα ἀπ' τό ποιό τμῆμα τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης κυβερνάει. Ἔτσι ἡ χούντα ἦρθε σάν ἡ μόνη μορφή κυβέρνησης πού ἦταν σέ θέση νά φιμώσει τό κίνημα καί νά προωθήσει ἀνενόχλητα τά συμφέροντα τῆς μονοπωλιακῆς μερίδας τῆς ἀστικῆς τάξης. Δηλαδή: τήν ἐπιτάχυνση τῆς συσσώρευσης τοῦ κεφαλαίου σέ βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τῶν ἀγροτῶν καί τήν ἐνίσχυση τῶν δεσμῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κεφαλαίου μέ τόν ἰμπεριαλισμό.

Τή στιγμή πού ἡ ἀστική τάξη στήν Ἑλλάδα ἐξαπολύει μιά τέτοια ἄγρια ἐπίθεση, πού προσπαθεῖ νά γονατίσει τήν ἐργατική τάξη καί νά θάψει τό μαζικό κίνημα, ὄχι μόνο δέν ἀναβάλλουμε τόν ἀγώνα ἐνάντια στήν καπιταλιστική ἐκμετάλλευση, μά θεωροῦμε πώς ἡ ἀνάγκη γιά τήν αὐτόνομη ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς τάξης γιά τήν πάλη ἐνάντια στό σύστημα τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης καί καταπίεσης γίνεται ἀκόμα πιό ἐπιτακτική. Ἐνάντια στήν ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων δέν ὑπάρχει παρά μιά μονάχα ἀπάντηση: Πάλη γιά τό σοσιαλισμό.

ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΝΑ ἀφηρημένο «ρίξιμο συνθήματος». Σημαίνει πώς μέ στόχο πάντα τήν πολιτική ἐξουσία τοῦ προλεταριάτου παλεύουμε μέσα στίς συγκεκριμένες συνθῆκες ξεκινώντας ἀπ' τό ἐπίπεδο ὅπου βρίσκεται τό μαζικό κίνημα σήμερα. Παλεύουμε γιά τήν αὐτόνομη ὀργάνωση τοῦ μαζικοῦ κινήματος: γιά τήν ἀνάπτυξη τῆς πάλης σέ κάθε χῶρο ζωῆς καί δουλειᾶς τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγροτῶν καί τῶν φοιτητῶν. Γιά τήν ἑδραίωση καί μαζικοποίηση τῶν ὀργάνων βάσης ὅπου οἱ μάζες διεξάγουν τούς καθημερινούς ἀγῶνες ἐνάντια στά μέτρα πού παίρνουν τά μονοπώλια σέ βάρος τους, ἐνάντια στήν κυβέρνηση πού τά βάζει σ' ἐφαρμογή. Ὀργάνων δηλαδή σέ βάση ἀντικαπιταλιστική, πού εἶναι μαζί ὄργανα πάλης καί ταξικά σχολειά, πού δημιουργοῦν ἔτσι τίς συνθῆκες γιά ἀνώτερες μορφές ὀργάνωσης τοῦ κινήματος. Παλεύουμε, ἐπίσης, γιά τό χτίσιμο τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης: τῆς πολιτικῆς δηλαδή ὀργάνωσης ὅπου συσπειρώνονται οἱ πρωτοπόροι ἀγωνιστές, πού μέ τήν πάλη της γιά τό ἀνέβασμα τῆς ὀργανωμένης δύναμης τῶν μαζῶν ἀποχτάει τήν ἱκανότητα νά γενικεύει τούς ἐπί μέρους ἀγῶνες, νά συνδυάζει τήν οἰκονομική καί πολιτική πάλη — συνολικά, νά κατευθύνει ὅλο τό δυναμισμό τοῦ κινήματος ἐνάντια στό καπιταλιστικό κράτος καί νά τό τσακίσει.

ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΠΑΡ' ΟΛΟ ΠΟΥ ΣΤΗ σημερινή φάση στήν Ἑλλάδα αὐτή ἡ διαδικασία βρίσκεται στό ξεκίνημα καί δέν μπαίνει θέμα ἄμεσης προοπτικῆς συντριβῆς τοῦ ἀστικοῦ κράτους, οὔτε μποροῦμε νά μιλᾶμε σήμερα γιά τήν ὕπαρξη ἐπαναστατικοῦ κόμματος, δέν ἀναζητᾶμε μηχανιστικές ἀντιπαραθέσεις ὅπως δικτατορία - δημοκρατία, ξεκομμένες ἀπ' τούς ταξικούς ἀγῶνες καί δεμένες μόνο μέ τήν ἀστική ἰδεολογία. Ἐνάντια στή χούντα σήμερα δέν παλεύουμε γιά τό «ἰδανικό» τῆς δημοκρατίας, ἀλλά γιά τήν κατάχτηση ὅλο καί μεγαλύτερης ἐλευθερίας ἔκφρασης καί δράσης γιά τό μαζικό κίνημα. Γιατί ξέρουμε πώς ἡ κοινοβουλευτική δημοκρατία σάν ἕνα στάδιο μέσα στόν καπιταλισμό ἔχει μόνο νόημα σάν μεγαλύτερη ἐλευθερία κινήσεων γιά τό κίνημα καί ἡ μεγαλύτερη ἐλευθερία κινήσεων εἶναι μόνο τό ἀποτέλεσμα τῶν ΚΑΤΑΧΤΗΣΕΩΝ τοῦ μαζικοῦ κινήματος κι ὄχι τῆς καλωσύνης τῶν ἀστῶν ἤ τῆς διπλωματίας τῶν ρεφορμιστῶν, πού γίνεται στό περιθώριο τῆς ταξικῆς πάλης καί στή βάση τῆς ταξικῆς συνεργασίας. Ἔτσι τό ἀπαραίτητο συμπλήρωμα στήν κραυγή «Κάτω ἡ Χούντα» γιά μᾶς δέν εἶναι τό «Ζήτω ἡ Δημοκρατία», ἀλλά τό «Ζήτω τό Μαζικό Κίνημα»!

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ, σέ ποιό σημεῖο βρισκόμαστε μετά ἀπ' τίς τελευταῖες ἐξελίξεις τόσο μέσα στό κίνημα ὅσο καί στό γενικώτερο πολιτικό κλίμα; Τό φοιτητικό κίνημα μέ τή μαχητική παρουσία του λειτούργησε πολλαπλά σάν καταλύτης.

ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΑΠΕΔΕΙΞΕ ΤΟ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ τοῦ μαζικοῦ κινήματος πού ξαναεμφανίζεται: τό πρῶτο κομμάτι πού ἐκφράστηκε ἀνοιχτά μαχητικά δημιούργησε ἀμέσως πόλο πολιτικῆς συσπείρωσης γιά ὅλο τό λαϊκό κίνημα. Μέ τήν πάλη του ἐνάντια στήν καταπίεση καί τήν τρομοκρατία ἀναγνωρίστηκε σά μια δύναμη κρούσης πού χτυπάει τή χούντα καί διεκδικεῖ τίς πολιτικές ἐλευθερίες ὁλόκληρου τοῦ μαζικοῦ κινήματος καί γι' αὐτό κέρδισε τήν αὐθόρμητη συμπαράσταση.

Τό δεύτερο πράγμα πού ἔδειξε τό μαχητικό φοιτητικό κίνημα εἶναι ὅτι ὁ συνεπής μαζικός ἀγώνας ἔχει τή δύναμη νά νικάει. Ὅτι δέν εἶναι ἀνάγκη νά περιμένουμε νά μᾶς ἐξασφαλίσουν οἱ ἀστοί τίς προϋποθέσεις γιά νά διεκδικήσουμε τούς στόχους μας, ὅτι ἀντίθετα μιά τέτοια ἀναμονή στέκεται ἐμπόδιο στήν ἀνά-

(Συνέχεια στήν 2η σελίδα)

Νὰ στεριώσουμε τὸ μαχητικὸ φοιτητικὸ κίνημα

ΑΠ' ΤΟΝ ΓΕΝΑΡΗ ὡς τὸν Μάρτη τοῦ 73 τὸ φοιτητικὸ κίνημα πέρασε φάση γοργῆς ἀνόδου, μαχητικοποίησης καὶ ἀνάπτυξης τῆς πολιτικῆς συνείδησης. Ξεπέρασε πολλὰ ἀπ' τὰ παλιά του ὅρια ὡς πρὸς τὰ αἰτήματα, τὶς μορφὲς πάλης, τὶς μορφὲς ὀργάνωσης. Συγκρούστηκε μὲ τὸ χουντικὸ κράτος, ἀποτέλεσε μιὰ δύναμη στὸ χῶρο τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων — τσάκισε προσωρινὰ τὴ μανούβρα τῆς ὁμαλοποίησης, βάθυνε τὴν κρίση τῆς ἀστικῆς ἐξουσίας.

Σωστὸ εἶναι τώρα νὰ ξεκινήσουμε μιὰ κριτικὴ ἀνασκόπηση τούτης τῆς περιόδου. Καὶ σὲ συνέχεια νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀνάλυση τῆς φάσης ποὺ βρίσκεται μπροστά μας, τῶν βασικῶν μας καθηκόντων καὶ στὸν προσδιορισμὸ τοῦ ἄξονα δράσης μας.

ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 72 τὸ κίνημα ἀντιμετωπίζει ἄμεσα τὸ πρόβλημα τῶν ὑπομηχανικῶν (ποὺ ὅμως πάει πρὸς τὸ τέλος του) καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη. Καθὼς ἔχουμε πεῖ τὸ ζήτημα τῶν ὑπομηχανικῶν καὶ ἡ διένεξη μὲ τοὺς πολιτικοὺς μηχανικοὺς ἀναλύεται σὰν ἀνταγωνισμὸς δύο μεσαίων ἐπαγγελματικῶν στρωμάτων, ποὺ καταπιέζονται ἀπὸ τὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπώλια τοῦ οἰκοδομικοῦ κλάδου. Ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ θάπρεπε νὰ γίνει ἦταν: 1) Νὰ ὀργανωθεῖ ἄμεση πλατειὰ συμπαράσταση στοὺς ὑπομηχανικοὺς ἐνάντια στὴν τρομοκρατικὴ ἀπάντηση τῆς χούντας στὸν ἀγώνα τους. 2) Νὰ ὀργανωθεῖ πλατιὰ διαφώτιση καὶ ζύμωση γιὰ νὰ μετατραπεῖ ἡ ἀντίθεση ὑπομηχανικῶν - Πολιτικῶν Μηχανικῶν (ποὺ ἡ χούντα καλλιέργησε μέσω τῶν ἐγκάθετων Διοικητικῶν Συμβουλίων) σὲ κοινὸ διεκδικητικὸ πρόγραμμα ἐνάντια στὰ οἰκοδομικὰ μονοπώλια. Νὰ ξεκαθαριστεῖ δηλαδὴ ἡ ἀντιμονοπωλιακὴ φύση τοῦ ἀγώνα. Αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαια εὔκολο καὶ οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν δὲν καρποφόρησαν τελικά. Πρῶτα - πρῶτα ἡ ἔλλειψη σοβαρῆς πολιτικῆς προεργασίας μέσα στοὺς ὑπομηχανικοὺς τοὺς ἔκανε νὰ ἀρνηθοῦν μαζικὴ πανσπουδαστικὴ ἐκδήλωση συμπαράστασης στὰ αἰτήματά τους, γιατὶ τάχα θὰ ἔβλαφτε τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὴν κυβέρνηση ὅπου ἔλπιζαν... Δὲν κατάλαβαν ὅτι στὶς σημερινὲς συνθῆκες ὁ διεκδικητικὸς ἀγώνας μονάχα ἂν πολιτικοποιηθεῖ καὶ ἀκολουθήσει ἀγωνιστικὴ γραμμὴ σύγκρουσης μὲ τὸ χουντικὸ κράτος μπορεῖ νὰ πετύχει. Ἀπ' τὴ μεριά τους οἱ Πολιτικοὶ Μηχανικοὶ ἔδειξαν ἀδιαφορία στὴν προσπάθεια ὁρισμένων ἀγωνιστῶν νὰ ὀργανωθεῖ συμπαράσταση στοὺς Ὑπομηχανικούς. Ἐδῶ οἱ χουντοσύλλογοι ἔπαιξαν ἀκέραια τὸ βρώμικο παιγνίδι τους.

ΠΡΕΠΕΙ ΑΚΟΜΑ νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι οἱ ρεφορμιστὲς στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ καταλάβουν τὴν οὐσία τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ὀργανώσουν σωστὴ τουλάχιστο διαφώτιση. Συνεπεῖς στὴν ἀστικὴ «ἀντισκοταδιστικὴ» γραμμή τους παρουσίαζαν τὸ θέμα σὰν «ἀνοργανωσιὰ τῆς τεχνικῆς παιδείας», ἔσβηναν τὸ ἀληθινὸ πρόβλημα, δηλαδὴ τὴν κυριαρχία τῶν μονοπωλίων στὴν ἐκπαίδευση καὶ τὴν κοινωνία καθὼς καὶ τὴ μονοπωλιακὴ ἀναδιάρθρωση ποὺ βάζει τοὺς Ὑπομηχανικοὺς στὰ ΚΑΤΕ.

ΣΑΝ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΟΛΩΝ αὐτῶν, ὁ ἀγώνας τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν ἄρχισε (μέσα Γενάρη) σὰν στενὰ «ἐπαγγελματικὸς» κατὰ τῶν Ὑπομηχανικῶν (!) καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ χουντοσύλλογου. Γρήγορα ὅμως πολιτικοποιημένοι ἀγωνιστὲς ἔφεραν τὴν αἰχμὴ τῆς πάλης ἐνάντια στὰ ξενόγλωσσα πανεπιστήμια, στοιχεῖο ἐξάρτησης τῆς ἐκπαίδευσης ἀπ' τὰ ξένα μονοπώλια.

Ταυτόχρονα προχωράει ἡ δουλειὰ ἐνάντια στὸν Καταστατικὸ Χάρτη. Ὅπως ἔχουμε ἀναλύσει, ὁ Κ.Χ. ἀποτελεῖ θεσμικὸ πλαίσιο τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων (ΑΕΙ) μονοπωλιακοῦ καὶ καταπιεστικοῦ χαρακτήρα. Προσπαθεῖ νὰ πετύχει:

... κερδοσκοπικές τους ἐπιδιώξεις.

(β) Τὴν ἐντατικοποίηση τοῦ ρυθμοῦ σπουδῶν, τὴν ἔνταση τῆς ἐπιλογῆς.

(γ) Τὸν ἐξορθολογισμὸ τῆς ἄμεσης καὶ ἔμμεσης καταπίεσης τῶν φοιτητῶν. Μὲ τὴν πάλη ἐνάντια στὸν καταστατικὸ χάρτη συνδέθηκε κι' ὁ ἀγώνας ἐνάντια στὰ Ν.Δ. 93, 180 ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σημερινὸ πλαίσιο τῶν ΑΕΙ (Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἀπαγορεύσεις, ἔλεγχος συγκεντρώσεων, πειθαρχικὸ κλπ.).

Ο «ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ» ΣΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΕΝΕΚΕ

Ὁ ἀγώνας στὸ ΕΜΠ γίνεται μὲ μαζικὴ ἀπεργία καὶ γρήγορα πετυχαίνει. Τώρα τὸ ἐγκάθετο ΔΣ καλεῖ τοὺς φοιτητὲς νὰ λύσουν τὴν ἀποχή, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τὸν σκοπό του. Γιατὶ ἔχει πιαστεῖ κιόλας τὸ ζήτημα τοῦ Κ.Χ. σὰν παραπέρα στόχου καὶ γιατὶ ὁ ἀγώνας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ χουντοσύλλογου, διευθύνεται ἀπὸ ἐκλεγμένες ἐπιτροπὲς καὶ στεριώνεται μέσα ἀπὸ ἀδιάκοπες γενικὲς συνελεύσεις. Ἀκόμα, καθὼς ἀναπτύσσεται ἡ πάλη ἐνάντια στὸν ΚΧ, ἐπικρατεῖ ἡ συνεπὴς μαρξιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ ρόλο καὶ τὸν χαραχτήρα του. Ἀντίληψη ποὺ τὴν προώθησαν οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς καὶ τὴν ἀκολούθησαν πολλοὶ συνεπεῖς ἀγωνιστές. Βλέποντας τὴ μαζικὴ ἀποχὴ στὸ ΕΜΠ, τὴν ἔντονη ζύμωση καὶ τὴ διαδήλωση τῆς 26)1 ὅπου τὰ συνθήματα φτάνουν ὡς τὸ «Ἔξω οἱ Μποδοσάκηδες!», ἡ χούντα κάνει μιὰ πρώτη ὑποχώρηση - μανούβρα: ἀρχίζουν οἱ δηλώσεις, ὁ ἕνας πὼς «δὲν ὑπῆρχε κἂν προσχέδιο ΚΧ», ὁ ἄλλος πὼς «ὑπῆρχε ἀλλὰ ἀπερρίφθη». Γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστο ἔχουμε νικήσει πάνω καὶ σ' αὐτό.

Ἡ χουντικὴ μανούβρα στόχο ἔχει βέβαια νὰ εὐνουχίσει τοὺς ἀγῶνες μας. Ἀλλὰ οἱ φοιτητὲς ἐντείνουν τὴν πάλη. Χωρὶς νὰ σταματήσουμε νὰ χτυπᾶμε τὰ ξενόγλωσσα καὶ τὸν ΚΧ, τονίζουμε τὸ σημερινὸ καταπιεστικὸ πλέγμα τῶν ΝΔ 93)180. Στὶς 26 τοῦ Γενάρη κλείνουν τὸ ΕΜΠ. Ἡ Ἀσφάλεια ἀρχίζει τὶς συλλήψεις. Ἀπ' ἐδῶ ξεκινάει ἡ τρομοκρατικὴ ἀντεπίθεση ἀφοῦ ἀπότυχε ἡ πρώτη μανούβρα. Τὸ καθεστὼς καταφεύγει στὴ γυμνὴ βία. Καὶ τὸ φοιτητικὸ κίνημα καταφέρνει τὸ δεύτερο χτύπημα στὴ χουντικὴ στρατηγικὴ τῆς «ὁμαλοποίησης».

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΑΣΗ τὸ ΕΜΠ εἶναι πρωτοπόρο ὄχι ὅμως καὶ ὁλότελα μόνο του. Στὴν ΑΣΟΕΕ, ὁμάδα ἐργασίας 12 φοιτητῶν φτιάχνει μελέτη γιὰ τὰ προβλήματα τῆς σχολῆς καὶ τὴ μοιράζει πολυγραφημένη στοὺς φοιτητές. Τοὺς περνᾶνε πειθαρχικό, ἀλλὰ αὐτὸ δίνει ἀφορμὴ γιὰ μαζικὴ κινητοποίηση συμπαράστασης. Ἔτσι οἱ συνάδελφοι δὲν τιμωροῦνται. Μιὰ καινούργια μορφὴ φανερῆς δουλειᾶς καταχτήθηκε (ὁμάδα ἐργασίας, πολυγράφηση καὶ διανομὴ κειμένου). Στὸ Φαρμακευτικό, στὴ Βιομηχανικὴ καὶ τὴν Ἰατρική, καθὼς καὶ σ' ἄλλες σχολὲς ἡ κινητοποίηση ἀρχίζει. Τοῦτο τὸν καιρὸ ξεκινοῦν ἀγῶνες καὶ στὶς Ἀνώτερες καὶ Τεχνικὲς Σχολές, ποὺ ἐντείνουν τὴ σύγχυση τῆς χούντας καὶ ἔχουν σπουδαία προοπτικὴ σημασία. Στὶς 17)1 οἱ σπουδαστὲς τῆς ΣΕΛΕΤΕ κατεβαίνουν σ' ἀπεργία ἐνάντια στὸ διπλασιασμὸ τῶν χρόνων φοίτησης. Ἡ Σιβιτανίδειος κατεβαίνει σὲ ἀποχὴ ἐπ' ἀόριστο, συνδυάζοντας ἐπαγγελματικὲς διεκδικήσεις μὲ τὴν ἀπόκρουση τοῦ νέου «Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῶν Ἀνωτέρων Τεχνικῶν Σχολῶν», ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸν Καταστατικὸ Χάρτη. Δυὸ τεχνικὲς σχολὲς κατεβαίνουν σ' ἀπεργία ἀλληλεγγύης, μιὰ ἄλλη βγάζει ψήφισμα συμπαράστασης.

... σία κι' οἱ ἐπαναστάτες πρέπει νὰ στρέψουν σοβαρὸ κομμάτι τῆς δουλειᾶς τους πρὸς τὰ κεῖ.

Μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς τρομοκρατικῆς ἀντεπίθεσης συμπληρώνουμε τὴν ἀγωνιστική μας πλατφόρμα μὲ τὶς ἀντιτρομοκρατικὲς διεκδικήσεις κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ εἶναι τὸ κέντρο βάρους — ἐνάντια στὰ ΝΔ 93, 180, ἐνάντια στὶς συλλήψεις καὶ διώξεις. Νὰ καταχτήσουμε τὸ Πανεπιστημιακὸ ἄσυλο — ὄχι στὴν ἀσφαλίτικη τρομοκρατία.

ΤΟ ΕΜΠ ΑΝΟΙΓΕΙ. Ὁ ἀντικαταπιεστικὸς ἀγώνας πλουτίζεται μὲ τὴν συμπαράσταση στοὺς δυὸ ἀγωνιστὲς στὰ Γιάννινα ποὺ τοὺς περνᾶνε πειθαρχικό. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ μάχη τὴν κερδίζει ἡ μαχητικὴ σπουδαστικὴ κινητοποίηση. Συγχρόνως ἡ χουντικὴ ΕΦΕΕ ἀνοίγει θέμα Πανσπουδαστικοῦ κι' ἀρχίζει τὰ μαγειρέματα μὲ τὰ ΔΣ. Οἱ ἐκλεγμένες ἐπιτροπὲς στὸ ΕΜΠ δὲν ἀργοῦν νὰ δώσουν τὴν ἀπάντηση: ἢ τὸ Πανσπουδαστικὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκλεγμένους ἀντιπρόσωπους, ἢ θὰ ὀργανώσουμε δικό μας. Ἡ ἀποχὴ στὸ ΕΜΠ ἔχει γίνει καθολική, οἱ διεκδικήσεις μας ὁλοκληρώνονται: Ἄσυλο, ὄχι ΝΔ 93, 180, ὄχι ΚΧ, ὄχι στὴν τρομοκρατία, ὄχι στὴν παρασυναγωγὴ τῆς χουντο - ΕΦΕΕ («Πανσπουδαστικό»). Ἔχει φανεῖ κιόλας ὁλοκάθαρα πὼς οἱ ἀγῶνες μποροῦν καὶ προχωροῦν μὲ τὶς παράνομες ἐπιτροπὲς νὰ τοὺς καθοδηγοῦν καὶ πὼς ὅλες οἱ ἀπόψεις ποὺ μὲ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἔβαζαν τὴν «κατάληψη ἀπὸ μέσα» τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων σὰν προϋπόθεση γιὰ ἄλλους ἀγῶνες ἦταν βαθειὰ λαθεμένες καὶ ἡττοπαθεῖς... Καθὼς ἡ ἀπεργία συνεχίζεται, σὲ ψήφισμα τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν ἀναφέρεται, σὰν σύμβολο τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν σπουδαστικῶν μαζῶν στὶς δυνάμεις τους: «Θεωροῦμε τὴν συνεχῆ ἀποχὴ ἀντιφασιστικὸ ὅπλο στὰ χέρια μας, γιατὶ γνωρίζουμε καλὰ ὅτι μιὰ συνεχὴς ἀποχὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ σταματήσει τὴν τεχνικὴ ἐξέλιξη τῆς χώρας καὶ ὅτι οἱ ἀπόφοιτοι τῶν ἀνωτάτων σχολῶν εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ».

Τὸ κίνημα δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τὸ σταματήσει ὁ ἐχθρὸς μὲ μανοῦβρες. Ἔτσι ναυαγεῖ ἡ προσπάθεια τῆς συγκλήτου τοῦ ΕΜΠ νὰ παίξει παιγνίδι συμβιβασμοῦ. Ἀντίθετα ἡ βίαιη παρέμβαση τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπίτροπου ἐντείνει τὴ σύγχυση μέσα στὸν καταπιεστικὸ μηχανισμὸ Κυβέρνηση - Σύγκλητος - Διοικητικὰ Συμβούλια. Ἀπὸ τούτη τὴν ὥρα ἀρχίζει καὶ ἡ ἀνοιχτὴ ἀντιπαράθεση τοῦ κινήματος μὲ τὸ χουντικὸ κράτος.

ΣΚΛΗΡΗ ΚΙ' ΕΠΙΜΟΝΗ ΠΑΛΗ!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ πλαταίνουν. Καθὼς καταγγέλλουν σπουδαστὲς στὴν Πάτρα, ἡ Διεθνὴς Τράπεζα χρηματοδοτεῖ τὸ Πανεπιστήμιο ἐκεῖ καθὼς καὶ ὁλόκληρο τὸ «Β' Ἐκπαιδευτικὸ Πρόγραμμα» τῆς χούντας. Καὶ ἐκείνη διαμόρφωσε τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν κατὰ τὰ ἀμερικάνικα πρότυπα, μὲ τὴν προοπτικὴ πὼς «ἂν πετύχει»(!), θὰ προσαρμόσει ἔτσι καὶ τὰ ὑπόλοιπα πανεπιστήμια. Παίρνοντάς το αὐτὸ σὲ σύνδεση μὲ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη, τὰ ΚΑΤΕ, τὸν Κανονισμὸ Ἀνωτέρων Σχολῶν κλπ., βλέπουμε τὸ πλάτος τῆς ἐπίθεσης τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων, συνειδητοποιοῦμε πιὸ στέρεα τὴν ἀνάγκη σκληρῆς κι' ἐπίμονης πάλης. Συγχρόνως τὸ Φαρμακευτικὸ κι' ἡ Σιβιτανίδειος ἀπεργοῦν, σ' ἄλλες σχολὲς ἐντείνεται ἡ ζύμωση, στὴ Θεσσαλονίκη γίνεται διαδήλωση.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Πάνω στο φοιτητικό κίνημα

Οἱ ἀγῶνες τῶν φοιτητῶν ἀπάντηση στὸ πανεπιστήμιο τῶν μονοπωλίων καὶ τῶν χαφιέδων

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ, μὲ τὴ διχτατορία βοηθὸ καὶ πολιτικὸ μοχλό, προχωράει ὁ μονοπωλιακὸς καπιταλισμός, ἡ συσσώρευση καὶ συγκέντρωση τοῦ κεφάλαιου συνεχίζεται. Αὐτὴ ἡ διαδικασία πιέζει γιὰ τὴν ἔνταξη τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ στὸν «φυσικό του χῶρο»: στὴν ΕΟΚ, σὰν διεθνικὴ μορφὴ μονοπωλιακῆς συσσώρευσης, ἐκμετάλλευσης, καὶ κυριαρχίας. Μονάχα μιὰ τέτοια ὀργανικὴ ἔνταξη στὸ εὐρωπαϊκὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο μπορεῖ νὰ δημιουργήσει τὶς οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴ συνέχιση τῆς κρατικομονοπωλιακῆς συσσώρευσης στὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴ στερέωση τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης, τὴ συνέχιση τῆς καπιταλιστικῆς καὶ ἰμπεριαλιστικῆς ἐκμετάλλευσης.

Στὸ μεταξύ, τὰ μονοπώλια ἔχουν ἀνάγκη νὰ χτυπήσουν τὶς «παραδοσιακὲς» οἰκονομικὲς μονάδες, νὰ αναπροσαρμόσουν τοὺς ἀστικοὺς οἰκονομικοκοινωνικοὺς δεσμοὺς καὶ ἱδρύματα νὰ προωθήσουν, μὲ μιὰ λέξη, τὸν κρατικομονοπωλιακὸ μετασχηματισμὸ σ' ὁλόκληρη τὴν ἀστικὴ κοινωνία. Γυρεύουν ἔτσι — μαζὶ μὲ τὴ συνεργασία καὶ ὑποταγὴ σὲ ξένα μεγάλα μονοπώλια — νὰ μειώσουν τὸ «τράνταγμα» ἀπὸ τὴν εἴσοδο στὴν ΕΟΚ καὶ νὰ κερδίσουν ἀπὸ τὴν ἔνταξη ὅσο πιὸ πολλὰ μποροῦν.

ΤΟ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ προωθεῖ αὐτὴ τὴ διαδικασία, καὶ ἡ προώθησή της εἶναι γι αὐτὸ ὅρος ἐπιβίωσης. Ταυτόχρονα, προσπαθεῖ κάθε φορὰ νὰ συσπειρώνει γύρω του ὅσο μεγαλύτερο κομάτι τῆς ἀστικῆς τάξης μπορεῖ, καθὼς καὶ νὰ «συμβιβάζεται» μὲ στρώματα ποὺ χτυπιοῦνται ἀπὸ τὰ μέτρα κρατικομονοπωλιακοῦ μετασχηματισμοῦ.

Ἐλπίζει ἔτσι νὰ ξεφύγει ἀπ' τὴν ἔκρηξη τῶν ἀντιθέσεων ποὺ ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴν κρατικομονοπωλιακὴ πορεία καὶ ὀξύνονται ἐξαιτίας τῆς διχτατορίας. Ἐλπίζει τελικὰ νὰ ξεφύγει ἀπ' τὸ μαζικὸ κίνημα, ποὺ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀπάντηση τόσο στὴ διχτατορία ὅσο καὶ στὸν ἴδιο τὸν μονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ καὶ τὸν ἰμπεριαλισμό.

Αναδιάρθρωση στὴν υπηρεσία τῶν μονοπωλίων

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΟΥ κρατικομονοπωλιακοῦ μετασχηματισμοῦ εἶναι κι ἡ ἀναδιοργάνωση τοῦ ἀστικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος.

Ἡ παλιά, προ-μονοπωλιακὴ διάρθρωση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος συνδύαζε μιὰ ὑποτυπώδη «μαζικὴ ἐκπαίδευση γιὰ κείνους ποὺ ὁ καπιταλισμὸς προόριζε γιὰ ἐργατικὸ δυναμικὸ μὲ τὴ «θεωρητικὴ» ἐκπαίδευση μιᾶς ἐλὶτ τῆς ἄρχουσας τάξης. Ἡ «μαζικὴ ἐκπαίδευση» κύριο ρόλο εἶχε τὴν ἐπιβολὴ «ὑπακοῆς καὶ πειθαρχίας», τὴ διαμόρφωση μιᾶς «ὑπάκουης καὶ ἄβουλης» ἐργατικῆς δύναμης γιὰ τοὺς ἐκμεταλλευτικοὺς σκοποὺς τῶν καπιταλιστῶν, κι ὄχι τὴν εἰδίκευση. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ ἀστικὴ ἐλὶτ ποὺ διαμορφωνόταν εἶχε βασικὰ κατεύθυνση «ἀκαδημαϊκή», ὄχι «τεχνολογική». Στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴ σχετικὴ στασιμότητα τῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας καὶ τὰ σημαντικὰ «φεουδαρχικὰ ὑπολείμματα» στὴν ἐκπαίδευση, αὐτὸ εἶταν πολὺ πιὸ ἔντονο παράδειγμα ἡ ὑπεροχὴ τῶν «παραδοσιακῶν» ἐπαγγελμάτων, ὅπως οἱ δικηγόροι.

Μὲ τὸ πέρασμα στὴ μονοπωλιακὴ περίοδο, τὰ πράματα ἀλλάζουν. Ἐμφανίζονται, στὴν Εὐρώπη ἀλλὰ καὶ στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, μονάδες μεγάλες καὶ τεχνολογικὰ προχωρημένες· γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ παραπέρα πορεία — ἔνταξη στὴν ΕΟΚ — διαγράφεται ξεκάθαρα. Καὶ ὁ ἑλληνικὸς λοιπὸν μονοπωλιακὸς καπιταλισμός, καθὼς κι ὁ εὐρωπαϊκός, γυρεύει:

- 1) καλύτερη εἰδίκευση τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ
- 2) μεγάλο πλάταιμα τοῦ στρώματος τεχνικοδιοικητικῶν στελεχῶν, καὶ
- 3) περισσότερο δέσιμο τῆς ἐλὶτ του μὲ τὴ μονοπωλιακὴ παραγωγή, ἐνίσχυση τῆς «διευθυντικῆς» της ἱκανότητας.

Τὸ παραδοσιακὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα δὲν ἀνταποκρινόταν σ' αὐτά — ἰδιαίτερα μάλιστα μὲ τὴν ἑλληνική του μορφὴ — καρικατούρα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἔβγαζε διανοούμενους ποὺ ἡ καπιταλιστικὴ οἰκονομία δὲ μποροῦσε νὰ ἀπορροφήσει — ἀνθρώπους λοιπὸν εὐαίσθητους στὴν ἀμφισβήτηση τοῦ καπιταλισμοῦ. Ταυτόχρονα, τὰ μονοπώλια εἶταν ἀναγκασμένα νὰ ξοδέβουν τὰ ἴδια γιὰ τὸ εἰδικευμένο δυναμικὸ ποὺ χρησιμοποιοῦσαν, ἀντὶ νὰ φορτώνουν τὰ ἔξοδα τῆς ἐκπαίδευσης στὸ κράτος τους — δηλαδή, μέσω τῆς φορολογίας, πάλι στὴ ράχη τῶν ἴδιων τῶν ἐργαζομένων!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΠΑΣΜΩΔΙΚΟ ΜΕΤΡΟ τοῦ ἀστικοῦ κράτους σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση εἶταν νὰ «σφίξει» βασικὰ τὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις γιὰ τὶς Ἀνώτατες Σχολές. Τὸ ποσοστὸ ἐπιτυχιῶν ὅλο καὶ μειώνεται, ὁ συναγωνισμὸς ἀνάμεσα στοὺς ὑποψήφιους γίνεται ὅλο καὶ πιὸ σκληρός.

Αὐτὸ ὅμως οὔτε ἀρκετὸ εἶταν (ἰδιαίτερα μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ «φαύλου κύκλου» φροντιστήρια—ἐξετάσεις) οὔτε χρησίμευε πολὺ στὰ μονοπώλια: ἔλειπε μιὰ τεχνική-επαγγελματικὴ ἐκπαίδευση ποὺ νὰ καναλάρει τοὺς «κομένους» στὶς ἐξετάσεις στὴν καπιταλιστικὴ παραγωγὴ — ἀντίθετα, πολλοὶ ἔφευγαν στὸ ἐξωτερικό. Ὁ ἑλληνικὸς καπιταλισμὸς ἔχανε καὶ ἀνθρώπους, καὶ συνάλλαγμα — οὔτε ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὴν ἐπαφὴ μὲ τὰ κινήματα στὸ ἐξωτερικὸ ποὺ

μπορεῖ νά'χει ὁ κάθε τέτοιος φοιτητής.

Φαινόταν ξεκάθαρα πὼς δὲν ἔφταναν οἱ κοντόθωρες, ἀστυνομικὲς ἀντιδράσεις: χρειαζόταν ὁλόκληρη ἀναδιάρθρωση τῆς ἀστικῆς ἐκπαίδευσης γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν τὰ συμφέροντα τῶν μονοπωλίων.

ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Η μονοπωλιακὴ ἀναπροσαρμογὴ τῶν ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων ἔχει κιόλας γίνει — ὁ ἑλληνικὸ καπιταλισμὸς ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσει. Τὸ ὅτι καὶ τὰ «ἑλληνικὰ» μονοπώλια χρειάστηκαν πάνω-κάτω τὶς ἴδιες ἀλλαγὲς δείχνει ἀκόμα μιὰ φορὰ τὶ σημαίνει καὶ πῶς λειτουργεῖ ἡ ὀργανικὴ ἔνταξη τῆς Ἑλλάδας στὸ παγκόσμιο ἰμπεριαλιστικὸ σύστημα. Ταυτόχρονα, οἱ συγκεκριμένες μορφὲς ποὺ παίρνουν οἱ γενικὲς αὐτὲς διαδικασίες εἶναι γέννημα τῶν συνθηκῶν καὶ τοῦ κάθε φορὰ συσχετισμοῦ τῶν ταξικῶν δυνάμεων.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ὅπου ἡ ἑλληνικὴ μπουρζουαζία ξεκίνησε τὴ διαδικασία ἀναδιάρθρωσης εἴταν ἡ παπανδρεϊκή. Οἱ μεταρρυθμίσεις ἐκεῖνες, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ δισταχτικὸ κι ἀναλοκλήρωτο χαρακτήρα ποὺ εἴταν γνώρισμα καὶ τῆς κυβέρνησης ποὺ τὶς προώθησε, περιεχόμενο εἶχαν τὴν προσαρμογὴ στὰ «σύγχρονα εὐρωπαϊκὰ» πρότυπα — στὰ πρότυπα δηλαδὴ τοῦ κρατικομονοπωλιακοῦ καπιταλισμοῦ. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ μαζικὸ κίνημα ἐκφραζόταν ζωντανὰ καὶ ἀσκοῦσε πίεση, στὰ μέτρα αὐτὰ δόθηκε πιὸ «μαλακὴ», πιὸ «φιλελεύθερη» μορφή — πάντα μὲ στόχο νὰ κρατηθεῖ ὁ ἀστικὸς ἔλεγχος πάνω στὸ μαζικὸ κίνημα καὶ νὰ τὸ ἐνσωματώσουν στὴν ἀστική — μονοπωλιακὴ μεταρύθμιση, σὰν «συμμετοχή».

Ἡ πορεια ἔδειξε ὅτι τὸ λαϊκὸ κίνημα, παρόλη τὴν ἔλλειψη ἐπαναστατικῆς ἡγεσίας, δὲν εἴταν ἀκίνδυνο γιὰ τὴν ἀστικὴ κυριαρχία. Ἡ ἄρχουσα τάξη καὶ τὰ ἰμπεριαλιστικὰ ἀφεντικά της βρέθηκαν τελικὰ «ἀναγκασμένοι» νὰ χρησιμοποιήσουν διχτατορία γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν κυριαρχία τους, καὶ νὰ προωθήσουν τὶς ἀπαραίτητες γιὰ τὸ μονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ διαδικασίες μὲ ἀστυνομικὲς μορφὲς ἀντὶ κοινοβουλευτικές.

ΣΗΜΕΡΑ, ΜΕΤΑ ΤΟ ἀρχικὸ «πάγωμα», τὰ γρανάζια τῆς κρατικομονοπωλιακῆς συσσώρρευσης κινοῦνται ὅλο καὶ πιὸ ξεκάθαρα. Ἔτσι, καὶ στὸν τομέα τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀναδιάρθρωσης μποροῦμε νὰ δοῦμε τὴν οὐσία — παρόλο ποὺ ἡ διαδικασία δὲν ἔχει ὁλοκληρωθεῖ — διαλέγοντας τὰ ΜΕΤΡΑ—ΚΛΕΙΔΙΑ:

Στὶς Ἀνώτατες Σχολές, τροποποίησαν τὰ προγράμματα. Καταργοῦν τὴν τρίτη ἐξεταστικὴ περίοδο, τὴ μεταφορὰ μεαφερομένου μαθήματος, βάζουν τὴ βαθμολογία ὅλων τῶν ἐτῶν νὰ συνυπολογίζεται στὸ πτυχίο, θεσμοθετοῦν τὰ ἑξαμηνιαῖα μαθήματα· Ταυτόχρονα, προσπαθοῦν νὰ κάνουν τὴν παρακολούθηση ὑποχρεωτική, «σχολική», πολλαπλασιάζοντας τὰ διάφορα φροντιστήρια, σεμινάρια, τὶς ὑπογραφές κλπ. Πολλοὶ φοιτητὲς μίλησαν γιὰ «πολυτεχνοποίηση» τοῦ Πανεπιστήμιου. Πραγματικά, πρόκειται γιὰ μονοπωλιακὸ «ἐξορθολογισμὸ» τοῦ συστήματος, ποὺ πάει νὰ πεῖ ἐπιτάχυνση τοῦ ρυθμοῦ σπουδῶν, κατάργηση κάθε παλιᾶς «χαλαρότητας» — αὐξημένη δηλαδὴ πίεση πάνω στὴ ζωὴ τοῦ φοιτητῆ.

Αὐτὴ τὴν τάση τὴ βλέπουμε καὶ σὲ μέτρα γιὰ τὶς Παιδαγωγικὲς Ἀκαδημίες (ΒΔ 798) καὶ σὲ μέρα γιὰ τὴ διδασκαλία ξένων γλωσσῶν στὶς Ἀν. Σχολές, ποὺ κοινὸ παρονομαστὴ ἔχουν τὸ ὅτι κάνουν τὸ ἐξεταστικὸ σύστημα, τὴν καπιταλιστικὴ ἐπιλογὴ δηλαδή, πιὸ αὐστηρό.

Τὴν ἄλλη ὄψη τοῦ ἴδιου νομίσματος τὴ βλέπουμε στὴν ὑπόθεση τῶν ἐπικουρικῶν. Τὸ μέτρο αὐτὸ ἀποτελεῖ βῆμα γιὰ τὴ δημιουργία μεγάλων μονάδων στὸν ἐκπαιδευτικὸ χῶρο, συγκεντρωτικῶν στὴ διοίκησή τους, αὐστηρὰ ἱεραρχημένων καὶ ἐλεγχόμενων.

Αὐτὴ τὴν τάση βλέπουμε καὶ πίσω ἀπ' τὶς δηλώσεις Φραγκάτου ἐνάντια στὸν τρόπο διοίκησης τῶν πανεπιστημίων μιλάει γιὰ «γερμανικὴ παράδοση, ἐντολὴ τῶν καθηγητῶν ἀπὸ τὶς Σχολὲς, ἀναχρονιστικότητα, νεποτισμὸ κλπ.». Πέρα ἀπὸ τὴν γελοία δημαγωγία, ἡ οὐσία εἶναι ὅτι τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο ἐνδιαφέρεται νὰ ΣΥΓΚΕΝΤΡΟΠΟΙΗΣΕΙ καὶ νὰ «ὀρθολογίσει» τὸ πανεπιστημιακὸ του σύστημα, κι ἔτσι μπαίνει σὲ μικροσυγκρούσεις μὲ τὶς παραδοσιακὲς κλίκες. Ὅποιες ἀλλαγὲς κι ἂν ὑπάρξουν (ποὺ θὰ μειώνουν τὴν αὐτονομία τῶν Σχολῶν καὶ θ' αὐξάνουν τὴ συγκεντρωτικότητα), γιὰ τοὺς φοιτητὲς καμιὰ βελτίωση δὲν προβλέπεται, παρὰ πιὸ ἔντονος καὶ πιὸ αὐστηρὸς ἔλεγχος.

Στὸ χῶρο τῆς τεχνικῆς—ἐπαγγελματικῆς ἐκπαίδευσης: ὑπάρχουν κι ἐδῶ ἀλλαγές, ποὺ καθορίζονται, καθὼς ἔχουμε πεῖ, ἀπὸ τὴ ζήτηση εἰδικευμένης ἐργατικῆς δύναμης καὶ τεχνικο-διοικητικῶν στελεχῶν. Ἡ ἀνάληψη τέτοιων πρωτοβουλιῶν ἀπὸ τὸ ἀστικὸ κράτος θὰ γλυτώσει καὶ τὰ μονοπώλια ἀπὸ τὸ ἔξοδο: Τὸ κράτος τους ἀνταποκρίνεται μὲ τὴν ἵδρυση ΚΑΤΕ (Κέντρων Ἀνωτάτης Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως), μερικῶν τεχνικῶν σχολῶν, καὶ μὲ τὴ «γενικὴ ρύθμιση» τοῦ θέματος στὸ νέο σχέδιο γιὰ τὴν ἐκπαίδευση, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω. Μέσα στὴν ἴδια πορεία μονοπωλιακοῦ «ἐξορθολογισμοῦ» τοῦ τεχνικοῦ κλάδου, χτυπάει ὄγρια τὸ ἐπάγγελμα ὑπομηχανικῶν (βλ. τὸ ἀντίστοιχο ΒΔ). Ἀπὸ δῶ ξεκινάει καὶ ἡ πολυήμερη ἀνεργία καὶ μαχητικὴ κινητοποίηση τῶν φοιτητῶν σ' αὐτὸ τὸν κλάδο, ποὺ εἴταν ἀπὸ τὶς πιὸ δυναμικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ μαζικοῦ φοιτητικοῦ κινήματος ποὺ ξαναρχίζει ν' ἀνεβαίνει.

ΑΥΤΑ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΤΡΑ δὲν εἶναι «ξεκάρφωτα», ἀλλὰ ἐντάσσονται στὸ γενικὸ σχέδιο ἀναδιάρθρωσης τοῦ ἀστικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ἀπὸ τὴ ρίζα του, μὲ βάση τὶς μονοπωλιακὲς ἀνάγκες:

Τὸν Ἰούνιο τοῦ '71 ἡ χούντα φτιάχνει 12μελῆ «ἐπιτροπὴ παιδείας» — ἀπὸ καθηγητὲς Ἀνωτ. Σχολῶν, βιομηχάνους!, καὶ ἐκπαιδευτικούς — γιὰ νὰ καταρτίσει γενικὸ «παραγωγικὸ σχέδιο» γιὰ τὴν ἐκπαίδευση, ὅπου νὰ ἀντιμετωπίζεται καὶ τὸ «ζήτημα» τῶν φοιτητῶν ἐξωτερικοῦ.

Σήμερα μποροῦμε νὰ δοῦμε ξεκάθαρα τὸ περιεχόμενο τῆς «δουλειᾶς» αὐτῶν τῶν κυρίων. Τὸ σχέδιο ποὺ παρουσίασε φτιάχνει ἕνα ΜΕΓΑΛΟ «ΚΑΝΑΛΙ» ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ πρὸς τὴ Μέση Ἐπαγγελματικὴ Ἐκπαίδευση — ποὺ εἶναι κανάλι διοχέτευσης τῆς ἐργατικῆς δύναμης ἐκεῖ ποὺ τὴ θέλουν τὰ ἀφεντικά, καὶ ταυτόχρονα ἀπαγορευτικὴ δικλείδα, γιὰ νὰ μὴν προχωρᾶνε πολλοὶ πρὸς τὴν Ἀνώτ. Ἐκπαίδευση, τὴν προορισμένη γιὰ τοὺς «ἐκλεκτοὺς»... Ἔτσι, βλέπουμε στὸ δρόμο γιὰ τὴ γυμνασιακὴ (μὴ—ἐπαγγελματικὴ) καὶ τὴν πανεπιστημιακὴ ἐκπαίδευση νὰ ὑπάρχουν ἐξετάσεις πάνω στὶς ἐξετάσεις, κόσκινο πάνω στὸ κόσκινο.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ ὅτι καὶ τὸ «ἀντι-πρόγραμμα» τῆς ΟΛΜΕ δὲν διαφέρει, στὴν οὐσία, ἀπὸ τὸ σχέδιο τῆς «ἐπιτροπῆς». Κι ἐκεῖ βλέπουμε τὸ βασικὸ χαρακτηρισμό, νὰ χωρίζονται οἱ μαθητές, ἀπὸ μικρὴ πιὰ ἡλικία, στοὺς «πολλοὺς» ποὺ πᾶνε γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἐκπαί-

δευση, και σ' εκείνους που περνάνε τα «κόσκινα» της καπιταλιστικής επιλογής ώς τό πανεπιστήμιο.

Τέλος λοιπόν στις σπασμωδικές αντιδοάσεις («σφίξιμο τών εισαγωγικών» — αντίστοιχο κύκλωμα φροντιστηρίων κλπ.). Τώρα θέλουν νά αναπροσαρμόσουν και νά ΕΝΤΕΙΝΟΥΝ τις διαδικασίες επιλογής από τή ΒΑΣΗ, απο μικρές ηλικίες Ταυτόχρονα, οι κάθε λογής σημερινοί «κομένοι», αυτοί πού έχουν μείνει κάπου στή μέση της διαδικασίας καπιταλιστικής επιλογής, προορίζονται γιά νά τροφοδοτήσουν τήν επαγγελματική εκπαίδευση μέχρι ν' αρχίσει νά «λειτουργεί» τό καινούργιο σύστημα τών μονοπωλίων...

Οι «συμβιβασμοί» σκοντάφτουν...

ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΚΙ ΟΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ αυτές ξετυλίγονται όχι σέ κανένα κενό, αλλά κάτω από τό σημερινό δικτατορικό καθεστώς, σέ συνθήκες διάστασης της αστικής τάξης, μέ συγκεκριμένο συσχετισμό τών δυνάμεων.

Έτσι, καθώς ή χούντα προχωράει στά μέτρα κρατικομονοπωλιακής αναδιάρθρωσης, προσπαθεί νά πετυχαίνει «συμβιβασμούς» μέ κλίκες ή άλλα «κατεστημένα συμφέροντα», μέ σκοπό νά προβάρει τήν έκρηξη τών αντιθέσεων — έχοντας πάντα στα μάτια της τό θανάσιμο χτύπημα πού μπορεί νά της δώσει ένα μαζικό κίνημα.

Έτσι, σά προγράμματα τών Σχολών: μετά από «συγκρούσεις», «διαφωνίες», επεξεργασίες και κόντρα—επεξεργασίες, ή κατάληξη είταν: νά περάσει (τί περίεργο!) ή πιό αντιφοιτητική μεριά τών τροποποιήσεων, ΕΚΕΙΝΗ ΔΗΛΑΔΗ ΠΟΥ ΕΝΤΕΙΝΕΙ ΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ, ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ, ΚΛΠ., ενώ τά στοιχεία εκείνα κάπως θά «ζόριζαν» τίς Σχολές και τίς μεσαιωνικές κλίκες πού τίς ελέγχουν περιορίστηκαν στό ελάχιστο ή ξεπεράστηκαν «πλάγια»

Έτσι, ό συλοκαυγάς κι οι μισοσυμβιβασμοί της χούντας μέ τίς διάφορες κλίκες ξεσπάνε πάνω στή ράχη αποκλειστικά τών φοιτητών.

Από τήν άλλη μεριά, δέν πρόκειται μονάχα γιά αντιπαράθεση χούντας—κλίκες. Οι συγκρούσεις αυτές και ή προσπάθεια γιά άμβλυνσή τους βρίσκονται μέσα στην γενική πολιτική προσπάθεια της χούντας νά «ομαλοποιηθεί», νά συσπειρώσει γύρω της μιά αστική αντιπολίτευση πού νά συμφωνεί στό γενικό πλαίσιο: ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΟΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗΣ ΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗΣ και πού νά ελέγχει κάπως τό μαζικό κίνημα, νά μήν τό αφήνει νά σπάει τά «ανεκτά» περιθώρια...

Αυτό φαίνεται εδώ πολύ καθαρά: οι «πανεπιστημιακές κάστες» είναι στρώματα δεμένα τόσο μέ τό μεγάλο κεφάλαιο, όσο και μέ τήν αστική αντιπολίτευση. Από τήν άλλη μεριά, τό φοιτητικό κίνημα έδειξε κιόλας τή ζωντάνια του. Ή στρατηγική της χούντας είταν και είναι: χρησιμοποιώντας μαζί τήν τρομοκρατία — απέναντι στούς μαχητικούς φοιτητές — και τή «διαλλαχτικότητα» — απέναντι σέ ανθρώπους πού ελπίζει νά ελέγξουν τό κίνημα — νά καταφέρει «ομαλό πέρασμα» σέ κάποιου είδους ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΕΣ «εκλογές», απομονώνοντας ταυτόχρονα τήν πιό συνειδητή και μαχητική πλευρά στό κίνημα.

Όπως θά δούμε και παρακάτω, αυτά είναι όμως «ευσεβείς πόθοι», πού βασίζονται στή σαθρή συλλογιστική πώς τό μαζικό κίνημα θά ακολουθήσει, σάν πρόβατο, τίς μανούβρες τών «αφεντικών».

Αντίθετα, είδαμε πώς και ή ΑΡΧΗ ΜΟΝΑΧΑ του φοιτητικού, και του γενικότερου αύριο, μαζικού κινήματος, έδωσε βαρύ χτύπημα στούς «πύργους στήν άμμο» πού χτίζουν οι χουντικοί και οι κάθε λογής συνεργάτες και «συνδιαλεγόμενοί» τους. Ανάγκασε τή διχτατορία νά κάνει ενέργειες σπασμωδικές, πού δείχνουν μονάχα τόν πανικό της μπροστά στήν παραμικρότερη αναγέννηση τών μαζικών αγώνων.

ΜΟΝΑΧΑ ΕΤΣΙ μπορούμε νά καταλάβουμε τό προσωρινό «σπάσιμο τών γεφυρών» πρός τούς «φιλελεύθερους» (τό κλείσιμο της ΕΜΕΠ, οι εκτοπίσεις) — ενώ λίγες μέρες μετά ό Σταματόπουλος κάνει εκκλήσεις «απομόνωσης τών ταραξιών», ανοίγει «συζήτησιν διά τήν παιδείαν» και κόβεται γιά τήν πρωτοπορεία της «κυβερνήσεως» στόν «εκδημοκρατισμό του φοιτητικού, προσπαθώντας νά «μπαλώσει τά σπασμένα», νά κλείσει κάπως τίς τρύπες στήν πολιτική του πού άνοιξαν οι κινητοποιήσεις τών φοιτητών.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΚΑΝΕΝΑ εντυπωσιακό «γεγονός» δέν πρέπει νά μάς κάνει νά ξεχνάμε τή στάση και τό ρόλο της αστικής αντιπολίτευσης.

Οι «φιλελεύθεροι» παραδέχονται απόλυτα τήν «αναγκαιότητα» γιά μονοπωλιακή αναδιοργάνωση του εκπαιδευτικού συστήματος, επιμένουν όμως στίς «μαλακές», όχι αστυνομικές μέθοδες.

Πίσω από τήν υποκριτική στάση γιά «ελεύθερο φοιτητικό συνδικαλισμό», οι αστοί ηγέτες γυρεύουν μέ κάθε τρόπο νά αποπροσανατολίσουν τό μαζικό κίνημα, νά τό κάνουν νά χάσει τόν κύριό του στόχο μέ φτηνό «αντάλλαγμα» τό «διάλογο φοιτητών—καθηγητών» (πού δέ θ' αγγίζει όμως τήν αστική στρουχτούρα!) ή τή «συμμετοχή» (πάντα σέ δεύτερη θέση!) τών φοιτητών στίς ...διαδικασίες πού τούς συνθλίβουν!

Οι φοιτητές απαντούν μέ τόν αγώνα

ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ και οι αλλαγές στόν εκπαιδευτικό χώρο δέν κινούνται «κάπου στόν αέρα», παρά εκφράζονται πάνω στό φοιτητή και τή ζωή του. Ό φοιτητής νιώθει πάνω του τήν εκπαιδευτική καταπίεση μ' όλες της τίς μορφές, τή γενική πολιτική καταπίεση, τήν αγωνία τέλος γιά τά προβλήματα πού θά βρεί μπροστά του μπαίνοντας στήν καπιταλιστική παραγωγή.

Σήμερα, μέ τίς εξελίξεις του μονοπωλιακού καπιταλισμού, γιά τή μεγάλη πλειοψηφία τών φοιτητών τό μέλλον βρίσκεται σέ κάποια θέση μισθωτού — ή παλιά προοπτική της «χρυσής νεολαίας», της «ελίτ» μέ εξασφαλισμένη θέση στά «υψηλά στρώματα» δέν αφορά πιά παρά μιά ελάχιστη μειοψηφία

Μέ τόν ανασχηματισμό της εκπαίδευσης σύμφωνα μέ τά μονοπωλιακά συμφέροντα, πάνε νά πετύχουν μιά καλύτερη «προσαρμογή» του εκπαιδευτικού πληθυσμού στήν καπιταλιστική επαγγελματική αγορά. Έτσι, κάνουν πιό ΑΥΣΤΗΡΗ κατανομή τών φοιτητών (και μαθητών — βλ. παραπάνω

γιὰ τὸ γενικὸ σχῆμα γιὰ τὴν ἐκπαίδευση), ἀνάλογα μὲ τὴ θέση ποὺ τοὺς προορίζει ὁ καπιταλισμός: ἀπὸ τὸν ειδικευμένο ἐργάτη ἢ τὸν μισο-προλεταριοποιημένο τεχνικὸ (οἱ πιὸ πολλοί) ὥς τὴν καπιταλιστικὴ μειοψηφία τῶν διευθυντῶν. Σφίγγει λοιπὸν καὶ ἡ ΕΠΙΛΟΓΗ, δηλαδή: ἡ ρύθμιση τῆς εἰσόδου στὰ διάφορα σκαλιὰ τῆς ἐκπαίδευσης, ρύθμιση ποὺ — ἐπειδὴ γίνεται σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντα τῶν καπιταλιστῶν — βάση ἔχει τὴν παραδοχὴ τῆς ἀστικῆς ὑπακοῆς, ἑνὸς ὁρισμένου (ἀστικοῦ) ἰδεολογικοῦ περιεχομένου καὶ σχέδιου σπουδῶν.

Μὲ τὴν ἔνταση ὅμως αὐτή, μπορεῖ κανεὶς πιὸ εὔκολα νὰ ξεσηκώσει τὸ μύθο τῆς «ἀνόδου στὴν κοινωνία». Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, μιὰς καὶ τὸ ἰδεολογικὸ περιεχόμενο τώρα φεύγει ἀπὸ τὴν «καθαρὴ θεωρία» — τὴ μυστικοποιημένη ἀστικὴ ἰδεολογία «ἔξω» ἀπὸ τὶς ὑλικὲς σχέσεις, ποὺ ἔτσι ἐξιδανικεύει καὶ παραποιεῖ αὐτὲς τὶς σχέσεις — καὶ προσανατολίζεται στὴ «θευρία γιὰ πραχτικὰ ἀποτελέσματα», στὴ «στενότερη σύνδεση μὲ τὴν παραγωγή», μπορεῖ κανεὶς πιὸ εὔκολα νὰ ξεγυμνώσει τὶς πραγματικὲς σχέσεις, πιὸ εὔκολα νὰ χτυπήσει τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία, στὴν καινούργια της πιὰ μορφή.

Χέρι μὲ χέρι λοιπόν, οἱ ἐκπαιδευτικὲς ἀλλαγὲς καὶ ἡ κρίση τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας, κάνουν πιὸ εὔκολο νὰ δείξει κανεὶς τὴν ἀλήθεια. Ταυτόχρονα, καθὼς ἡ πολιτικὴ συγκυρία γίνεται ὅλο καὶ πιὸ δύσκολη γιὰ τὴν ἐξουσία τῶν μονοπωλίων καὶ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, πληθαίνουν οἱ δυνατότητες γιὰ τὸ φοιτητὴ νὰ βρεῖ τὴ ρίζα ὅλων τῶν προβλημάτων καὶ τὸν τρόπο νὰ χτυπηθεῖ.

* * *

ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, καθὼς ξεκίνησε τὸν περασμένο χρόνο, δὲν εἴταν οὔτε «ἀτομικὲς διαμαρτυρίες», οὔτε ἔργο μερικῶν μονάχα ποὺ «τράβηξαν καὶ τοὺς ἄλλους». Κάθε τέτοια ἀντιμετώπιση στέκει στὰ ἐπιφαινόμενα, δὲν πάει στὴ ρίζα.

Πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ δοῦμε τὴν ἀγανάχτηση ποὺ μόνιμα σιγόβραζε στοὺς φοιτητές, χέρι μὲ χέρι μὲ μιὰ πορεία πολιτικοποίησης, παρόλες τὶς τρομερὲς δυσκολίες: τὴν τρομοκρατία, τὸ κλείσιμο καθενὸς στὸν ἑαυτό του, τὸ σπάσιμο τῆς παράδοσης τοῦ κινήματος.

Μὲ τὴν ἀναδιάρθρωση, τὸ περασμένο φθινόπωρο, οἱ σχέσεις ξεγυμνώνονται, ὀξύνονται οἱ ἀντιθέσεις. Ταυτόχρονα, ὁ «πάγος» στὴν πολιτικὴ κατάσταση ἀρχίζει καὶ σπάει.

Στὴ βάση, ἀνάμεσα στοὺς φοιτητές, οἱ συζητήσεις πληθαίνουν, γίνονται ὅλο καὶ πιὸ θαρρετὰ πολιτικές, ὅλο καὶ πιὸ συχνὰ ἀντίδραση στὴν καθημερινὴ καταπίεση. Παρέες ποὺ ξεπηδοῦν ἐδῶ κι ἐκεῖ μπαίνουν μπροστὰ σὲ ἐνέργειες ποὺ γελοιοποιοῦν τοὺς διορισμένους, σὲ καταγγελίες καὶ διεκδικήσεις ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Ἀπὸ χίλιες μεριὲς ρίχνεται ἡ φήμη πὼς «θὰ κάνουν αἰφνιδιαστικὲς ἐκλογές, νά 'μαστε ἕτοιμοι». Ἔχει ξεκινήσει μιὰ διαδικασία, ὅπου καὶ αἰτήματα προβάλλονται ἄμεσα, παρακάμπτοντας τοὺς διορισμένους, καὶ ἀρχίζουν νὰ ξεπηδοῦν ὁμάδες—παρέες, ἀπὸ τοὺς πιὸ ζωντανούς, μαχητικοὺς φοιτητὲς σὲ κάθε Σχολή.

Παράλληλα, οἱ χουντικοὶ παίζουν ἄλλο παιχνίδι — Πάνε γιὰ ἐλεγχόμενες «ἐκλογές», ὑπολογίζοντας να γλυτώσουν ἀπὸ τὸ «βραχνὰ» τῶν διορισμένων, κι ἀπὸ τὴ ζύμωση ποὺ ἁπλώνεται ἀνάμεσα στοὺς φοιτητές, χωρὶς νὰ χάσουν τὰ «πόστα» στὶς διοικήσεις, χωρὶς νὰ διακινδυνέψουν νὰ περάσουν σὲ χέρια γνήσια φοιτητικὰ καὶ πολιτικοποιημένα. Ξεκινώντας ἀπὸ τὶς «περίφημες» δηλώσεις Σταματοπούλου γιὰ «ἐκλογές», συνεχίζοντας μὲ τὴ δραστηριότητα τῆς Ἀσφάλειας (νὰ «βρεῖ ὑποψήφιους», νὰ ὑποστηρίξει τοὺς δικούς της, νὰ τρομοκρατήσει ἄλλους), καὶ φτάνοντας στὶς γελοῖες δημαγωγικὲς προσπάθειες μερικῶν διορισμένων νὰ φανοῦν ξαφνικὰ «προοδευτικοὶ» καὶ «μαχητικοί», βλέπουμε ὅλον αὐτὸ τὸν μηχανισμό. Ποιὸς δὲ θυμᾶται τὸν διορισμένο τῆς «Θέμιδας» ποὺ «θυμήθηκε ξαφνικὰ», ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ πρὶν τὶς δηλώσεις Σταματόπουλου, νὰ σηκωθεῖ νὰ βγάλει λόγο «Συνάδελφοι! Σᾶς καπηλεύονται καὶ σᾶς ἐκμεταλλεύονται...»!

Μὲ τὶς δηλώσεις, ἡ κινητοποίηση εἶναι σχεδὸν ἄμεση. Παρόλη τὴν ἔλλειψη σχεδὸν κάθε ὀργάνωσης, πετυχαίνεται κάποιος συντονισμός, κάποια δράση. Ἡ ἀπομόνωση τῶν χουντικῶν ἀποχτάει πιὸ ἄμεσο, πραχτικὸ νόημα.

Οἱ ἐκλογὲς δὲ γίνονται. Ἡ δοκιμαστικὴ μανούβρα τῆς χούντας «γιὰ νὰ δεῖ τί γίνεται» ἔδειξε πὼς οἱ χουντικοὶ εἶναι ἀπομονωμένοι καὶ πὼς ὁ δυναμισμὸς τοῦ κινήματος μπορεῖ κάθε «στροφὴ» νὰ τὴ μετατρέψει σὲ πολιτικὴ ἧττα τῆς διχτατορίας. Ταυτόχρονα, τὸ προπαγανδιστικὸ κέρδος ποὺ πήγαιναν νὰ πετύχουν οἱ χουντικοὶ ἀπὸ τὶς «ἐκλογὲς» ἔγινε ζημιὰ — ξεσσκεπάστηκαν ἄλλη μιὰ φορά, αὐταπάτες διαλύονται ἀκόμα πιὸ πολύ, φαίνεται πιὸ καθαρὰ πὼς δὲν ὑπάρχουν «παραχωρήσεις», παρὰ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΜΑΧΕΣ ποὺ δίνονται καὶ κερδίζονται.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἡ τρομοκρατία σπάει ὅλο καὶ περισσότερο. Ὅσο πιὸ πολὺ σταματάει ἡ ἀτομικοποίηση, τὸ κλείσιμο καθενὸς «στὸ καβούκι του», ὅσο πιὸ πολὺ πλαταίνουν οἱ ὁμάδες κι οἱ παρέες ποὺ ξεπηδᾶνε μέσ' ἀπὸ τὴ φοιτητικὴ ζωή, ὅσο πιὸ πολλὴ κουβέντα γίνεται γιὰ τὰ ἄμεσα, καθημερινὰ προβλήματα καθὼς καὶ γιὰ τὰ πολιτικά, τόσο καὶ πλησιάζουμε στὴν ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΚΦΡΑΣΗ τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ Ὑπομηχανικῶν, στὶς ἀρχὲς τοῦ Μάρτη, σὰν ἀντίδραση στὸ ΒΔ ποὺ τοὺς καταργεῖ οὐσιαστικὰ σὰν ἐπάγγελμα, εἶναι ἡ πρώτη μεγάλη μαχητικὴ ἐκδήλωση τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Οἱ ὑπομηχανικοὶ Ἀθηνῶν στὴν ἀρχή, σὲ μαζική τους συγκέντρωση ἔξω ἀπὸ τὸ διορισμένο «Σύλλογο», πέρασαν μαχητικὸ ψήφισμα ὁ «Σύλλογος» κάτι ἀναγκάστηκε νὰ κλαψουρίσει στὸν Παπαδόπουλο, «δηλῶν ὅτι ἀπεκδύεται πάσης εὐθύνης» καὶ ὅτι δὲν μπορεῖ «νὰ συγκρατήσει τοὺς φοιτητὰς ἀπὸ ἀνεσγείας ἀκραίας»! Ξεσκεπάζεται τώρα ἀνοιχτὰ τὶ ρόλο παίζουν οἱ διορισμένοι, ἀντίθετοι σὲ κάθε φοιτητικὸ ἀγώνα. Ἐκδηλώσεις συμπαράστασης στοὺς ὑπομηχανικοὺς ἡ «κυβέρνηση» δὲν ὑποχωρεῖ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπεργία συνεχίζεται. Τέλη τοῦ Ἀπρίλη απεργοῦν καὶ οἱ ὑπομηχανικοὶ Θεσσαλονίκης ὅλοι μαζὶ οἱ ἀπεργοὶ εἶναι πιὰ πάνω ἀπὸ δυόμισυ χιλιάδες.

Πάντα μέσα στὸ χουντοσχέδιο γιὰ «ὁμαλὴ μετάβαση», καὶ μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πιὰ ἔκφραση τῆς ἀγανάχτησης καὶ τῆς κινητοποίησης στὰ βάση, οἱ διορισμένοι συγκαλοῦν συγκεντρώσεις, ποὺ ὅμως ἢ διαλύονται ἀπὸ τὸ δυναμισμὸ τῶν φοιτητῶν, ἢ μετατρέπονται σὲ συγκεντρώσεις καταγγελίας τῶν ἐγκάθετων καὶ τοῦ ρόλου ποὺ παίζουν.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΑΡΤΗ, ἀπὸ τὸ Σύλλογο Κρητῶν ξεκινάει ἕνα κύμα κινητοποιήσεων καὶ διαβημάτων μὲ στόχο τὶς ἐκλογὲς στὸ φοιτητικὸ χῶρο (Νομική, Τοπογράφοι, Πάτρα,

κλπ.). Οἱ φοιτητὲς στρέφονται ἐνάντια στὸ φίμωμα τῆς ἔκφρασής τους πρῶτα-πρῶτα, βλέπουν σὰν πρῶτο στόχο νὰ πετάξουν τοὺς διορισμένους, ποὺ συνεχίζουν τὴ δημαγωγία τους πὼς τάχα «κι αὐτοὶ δουλεύουν γιὰ τὰ φοιτητικὰ συμφέροντα και γιὰ τὴ δημοκρατία!», δείχνουν ὅμως τὸ ἀληθινό τους πρόσωπο σὰν πουλημένοι στὴ χούντα καὶ τ' ἀφεντικά της μὲ τὴν ἀντιδραστική τους στάση ἀπέναντι σὲ κάθε φοιτητικὸ ἀγώνα.

ΟΜΩΣ ΤΟ ΜΑΖιΚΟ κίνημα δὲν περιορίστηκε σὲ κινητοποιήσεις ἄμεσα συνδικαλιστικές, ἢ γιὰ τὰ συνδικαλιστικὰ δικαιώματα μονάχα. Οἱ φοιτητὲς κατέβηκαν σὲ ἀνοιχτὰ πολιτικὲες διαδηλώσεις ἐνάντια στὴ χούντα, στὶς 21 καὶ 24 τοῦ 'Απρίλη, στὶς 15 τοῦ Μάη. Ἄλλοι, ὀργάνωναν διαδήλωση γιὰ τὴν Πρωτομαγιά, ἄλλους συνέλαβε ἡ χούντα με κατηγορία «ἀπόπειρα ὀργανώσεως διαδηλώσεως». Παράλληλα μὲ τὶς διαδηλώσεις, ἡ πολιτικὴ δραστηριότητα, ποὺ ἔκφρασή της εἶναι κι αὐτές, κορυφώνεται. Παράνομες πολιτικὲς ἐνέργειες, ὅπως τὸ βάψιμο τῶν τοίχων στὴ Νομική, τὸ μοίρασμα πολλῶν προκηρύξεων στὶς διαδηλώσεις καὶ στὶς Σχολές, τὰ συνθήματα. Ἡ διχτατορία, μπρὸς στὸ ξαναζωντάνεμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος, καταφεύγει στὴν ΑΝΟΙΧΤΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ. Καὶ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀκόμα ἀρχὴ τῶν μαζικῶν ἀγώνων τὴν ἀντιμετωπίζει στὴν οὐσία μὲ πανικό: ἐνῶ ἡ πάγια πολιτική της εἶναι νὰ προχωρήσει σὲ «ὁμαλοποίηση», ἀναγκάζεται τώρα νὰ κάνει ἕνα βῆμα πίσω. Γιατὶ ἀκριβῶς ἡ περίφημη «ὁμαλοποίηση», ἐνῶ στόχο ἔχει νὰ «προλάβει» τὸ μαζικὸ κίνημα, δὲ μπορεῖ νὰ προχωρήσει ἂν τὸ μαζικὸ αὐτὸ κίνημα ξεπροβάλλει ἀπὸ κάθε «ρωγμὴ» ἢ στροφὴ τῆς πολιτικῆς κατάστασης γιὰ νὰ ἀμφισβητήσει τὸ ἴδιο τὸ καθεστώς.

Ἡ τρομοκρατία χτύπησε τὸ φοιτητικὸ κίνημα στὴν ἀρχή του, ἐνῶ ἀκόμα εἶναι σχεδὸν ἀνοργάνωτο. Οἱ διαδηλώσεις, αὐθόρμητες σχεδόν, δίνουν τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὸ διάταγμα ποὺ ἐπιτρέπει στὴν ἀστυνομία νὰ σκοτώνει διαδηλωτές. Συλλήψεις στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ Θεσσαλονίκη, βασανιστήρια.

Παρόλ' αὐτά, τὸ κίνημα δὲν πνίχτηκε. Τὸ βάψιμο τῶν τοίχων στὴ Νομική, ἡ ἀπεργία τῶν ὑπομηχανικῶν, ἡ ἀπεργία στὴ Σιβιτανίδειο ποὺ ἔγινε ἐνάντια στὶς ἀπειλὲς τοῦ Παττακοῦ, ἡ κίνηση γιὰ ἐκλογὲς στὶς Σχολὲς κι ἐνάντια στοὺς διορισμένους συνεχίζει. Ἀκόμα, ἡ διαδήλωση στὴν ὁδὸ Πατησίων (21 τοῦ Μάη), ὅπου πολὺς κόσμος βοήθησε τοὺς φοιτητὲς νὰ ξεφύγουν τὴν ἀστυνομία.

Αὐτὰ ὅλα, ὁ ΑΥΘΟΡΜΗΤΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟΣ τοῦ κινήματος δείχνει τὴ ζωντάνια του, δείχνει πὼς ὑπάρχει ἡ ΣΤΕΡΕΗ ΒΑΣΗ γιὰ τὸ προχώρημα καὶ τὴν ὀργάνωσή του.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΛΗ!

ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ κίνημα δὲν εἶναι πολιτικὸ κενὸ μέσα του παλέβουν κι ἐλέγχονται πάνω στὴν πράξη οἱ συνεπεῖς, ἐπαναστατικὲς ἀντιλήψεις μὲ τὶς ἀστικὲς καὶ ρεφορμιστικὲς κάθε λογῆς. Πῶς γίνεται αὐτὴ ἡ ἰδεολογικὴ πάλη; Πῶς συνδέεται μὲ τὴν πράξη; Νὰ τὸ ἐρώτημα ποὺ πρέπει ν' ἀπαντήσουμε προτοῦ μπορέσουμε νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὸν συνεπῆ προσανατολισμὸ τοῦ κινήματος. Καὶ γιὰ ν' ἀπαντήσουμε, πρέπει νὰ δοῦμε, χέρι μὲ χέρι, τοὺς ΣΤΟΧΟΥΣ τοῦ κινήματος, τὶς ΜΟΡΦΕΣ ΠΑΛΗΣ καὶ τὶς ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΕΣ ποὺ ξεπήδησαν ἀπ' τοὺς ἀγῶνες.

Οἱ φοιτητὲς σήμερα δένουν τὸν ἀγώνα τους γιὰ ἄμεσες διεκδικήσεις, γιὰ ἄμεσα αἰτήματα, μὲ τὸν ἀγώνα γιὰ συνδικαλιστικὲς ἐλευθερίες (δηλαδὴ πολιτικές!) καὶ μὲ τὴν ἀνοιχτὴ πολιτικὴ πάλη ἐνάντια στὴ διχτατορία, καθὼς τό 'δειξαν πιὸ καθαρὰ ἀπὸ κάθε τι ἄλλο οἱ διαδηλώσεις. Οἱ φοιτητές, ἢ τουλάχιστο τὸ πιὸ συνειδητό τους κομάτι, βλέπουν αὐτὴ τὴ σύνδεση κι αὐτὸ εἶναι ἀποφασιστικὸ βῆμα γιὰ παραπέρα. Ἀκριβῶς ὅμως ἐδῶ, στὸ ΠΡΟΧΩΡΗΜΑ, στὸ ΝΟΗΜΑ τελικὰ καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς μάχες αὐτὲς γίνεται κι ἡ ἰδεολογικὴ πάλη ἐνάντια στὶς ἀστικὲς καὶ ρεφορμιστικὲς ἀντιλήψεις καὶ τοὺς ἐκφραστές τους.

ΟΙ ΑΣΤΟΙ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΙ καὶ οἱ ρεφορμιστὲς συνεργάτες τους, κι ὁλόκληρη ἡ ἰδεολογία ποὺ ἀντιπροσωπεύουν καὶ διαδίνουν, ξεκινᾶνε ἀπὸ τὴν ΑΠΟΔΟΧΗ, ἀπὸ τὴ ΜΗ-ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος καὶ τῆς καπιταλιστικῆς ἐκπαίδευσης. Δεύτερο, ξεκινᾶνε ἀκόμα ἀπὸ τὴν οὐσιαστικὴ παραδοχὴ τῆς χουντικῆς κυριαρχίας σὰν ρυθμιστικῆς. Ἔτσι, βλέπουν τὸ μαζικὸ κίνημα γενικὰ σὰν ΜΕΣΟ ΠΙΕΣΗΣ, πάντα βέβαια μὲ ἀρχηγοὺς τοὺς ἴδιους, ὥστε «πιέζοντας» τὰ ἰμπεριαλιστικὰ ἀφεντικὰ καὶ τῆς χούντας καὶ τῶν ἴδιων, νὰ φέρει τοὺς ἴδιους στὴν ἐξουσία — λογικό, μιὰ κι αὐτοὶ εἶναι «δημοκράτες»! Συνακόλουθα, τὸ φοιτητικὸ κίνημα τὸ βλέπουν σὰν «μπούγιο», τὸν ἀγώνα γιὰ ἐλεύθερες ἐκλογὲς στὸ Πανεπιστήμιο τὸν βλέπουν σὰν κενὴ (οὐσιαστικά) ἐνέργεια, χρήσιμη σὰν «ζήτημα διαδικασιῶν» ἢ «προπαγανδιστικὴ νίκη κατὰ τῆς χούντας».

ΑΝΤΙΘΕΤΑ, ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ ἀπὸ τὴ θέση ὅτι τὸ μαζικὸ κίνημα εἶναι ἡ πρωτοπόρα δύναμη κι ὅτι παλέβουμε γιὰ τὸ προχώρημα καὶ ξεκαθάρισμά του, βλέπουμε καὶ τὸν ἀγώνα γιὰ τὶς ἐλεύθερες ἐκλογὲς σὰν τὴ μάχη γιὰ τὸ πρῶτο βῆμα, τὴν κατάχτηση τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, σὰν μάχη γιὰ τὴν κατάχτηση μιᾶς δυνατότητας γιὰ παραπέρα πάλη. Ὅταν ἀποσκοποῦμε λοιπὸν στὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου γιὰ τὴ συνέχιση τοῦ ἀγώνα μας, αὐτὸ σημαίνει πὼς ξεκινᾶμε καὶ προσδιορίζουμε καὶ παραπέρα στόχους. Τέτοιοι στόχοι, ποὺ μόνο στὴν πράξη μποροῦν νὰ καθοριστοῦν λεπτομερειακά, εἶναι: αἰτήματα ποὺ ἀγγίζουν βασικὲς πλευρὲς τῆς φοιτητικῆς ζωῆς καὶ ταυτόχρονα χτυπᾶνε τόσο τὴν «παραδοσιακὴ» κατάσταση στὸ ἐκπαιδευτικὸ ὅσο καὶ τὴν ἀναδιάρθρωση τῶν μονοπωλίων. Αἰτήματα ποὺ διεκδικοῦν τὴν ἐλεύθερη πολιτικὴ ἔκφραση, ἀργότερα τὴν ἐλεύθερη πολιτικὴ δράση, μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Αἰτήματα ποὺ βάζουν τὸ φοιτητικὸ καὶ ἐκπαιδευτικὸ πρόβλημα ἔξω ἀπὸ ΣΤΕΝΑ ΠΛΑΙΣΙΑ, ποὺ τὸ τοποθετοῦν σὰν γενικότερο πρόβλημα μέσα στὸν καπιταλισμὸ κι ἔτσι βάζουν τὴ βάση γιὰ τὴ σύνδεση τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος μὲ τὸ μαζικὸ κίνημα ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Νὰ λοιπὸν ἕνας ὁλόκληρος χῶρος ΠΡΑΧΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ἐνάντια στὶς ἀστικὲς καὶ ρεφορμιστικὲς ἐπιροὲς στὸ φοιτητικὸ κίνημα, πάλης ποὺ ξεκινάει μέσα ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη ἀγωνιστικὴ πραχτικὴ τοῦ κινήματος.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΤΑ αἰτήματα ποὺ προβάλλει — ἢ δὲν προβάλλει — κανεὶς ὁ μοναδικὸς χῶρος αὐτῆς τῆς πάλης. Γιατὶ ἡ ἀντίληψη ποὺ ἔχει κανεὶς γιὰ τὴν κατεύθυνση, τὴν οὐσία τοῦ κινήματος πάει χέρι μὲ χέρι μὲ τὴν

ἀντίληψή του γιὰ τὶς ΜΟΡΦΕΣ ΠΑΛΗΣ ποὺ τὸ κίνημα χρησιμοποιεῖ, μορφὲς πάλης ποὺ δὲν εἶναι μονάχα «ἐργαλεῖα ἐνάντια στὸν ἐχθρό», παρὰ ταυτόχρονα καὶ παράγοντας ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ πάνω στὴ συνείδηση τῶν φοιτητῶν. Κι ἔτσι, βλέπουμε ὅσους ἔχουν συνεπῆ ἐπαναστατικὴ ἀντῖληψη γιὰ τὸ μαζικὸ κίνημα νὰ ἐπιμένουν ἀκριβῶς στὶς ΜΑΖΙΚΕΣ καὶ τὶς ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ μορφὲς πάλης. Δὲν πρόκειται καθόλου γιὰ «ἀπόριψη» ἢ «ἄρνηση» ΚΑΜΙΑΣ μορφῆς ἀγώνα. Πρόκειται ὅμως γιὰ τὸ ποῦ ρίχνει κανεὶς τὸ ΒΑΡΟΣ, πρόκειται γιὰ τὸ ποιὸ στοιχεῖο βλέπει σὰν κυρίαρχο. Ὅσοι βλέπουν τὸ κίνημα σὰν «μέσο πίεσης» ἢ σὰν «μπούγιο», προσανατολίζονται καὶ στὶς λεγκαλίστικες, «ἐκλογικὲς», «παραγοντίστικες» μορφὲς πάλης· κι ὄχι μόνο αὐτό, παρὰ γυρεύουν καὶ τὶς νόμιμες μορφὲς νὰ τὶς ΣΤΡΕΨΟΥΝ πρὸς τὰ κεῖ, νὰ τοὺς δώσουν ἀντι-μαζικὸ πολιτικὸ περιεχόμενο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βλέπεις κύριο στοιχεῖο καὶ πρωταρχικὸ τὸ μαζικὸ κίνημα, ὀχι μοναχα συγκεντρώνεσαι στις μαχητικες—μαζικὲς ἐνέργειες, παρὰ καὶ ὅταν χρειάζεται καὶ χρησιμοποιεῖς νόμιμες μορφὲς ἀγώνα, τοὺς δίνεις τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ μαζικότητα, προσπαθεῖς νὰ τὶς κάνεις κι αὐτὲς παράγοντα πολιτικοποίησης

ΞΑΝΑ, Η ΣΥΝΕΠΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗ γιὰ τὴ μαζικότητα-μαχητικότητα τοῦ κινήματος ἔχει στενὴ σύνδεση μὲ τὸν τρίτο χῶρο πάλης ἐνάντια στὴν ἀστικὴ ἢ ρεφορμιστικὴ ἰδεολογία, τὸ χῶρο τῶν ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΩΝ ΜΟΡΦΩΝ: Μέσα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀγῶνες τῶν φοιτητῶν, κι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πορεία σπασίματος τῆς τρομοκρατίας καὶ συνειδητοποίησής τους, ξεπήδησαν οἱ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ. Ἡ ἀντίληψη ποὺ ἔχει κανεὶς γι αὐτὲς πάει χέρι μὲ χέρι, ὑποτάσσεται, ἔλεγε κανείς, ἀναγκαστικὰ στὴ γενική του πολιτικὴ ἀντίληψη: ὅποιος βλέπει ἕνα κίνημα «πίεσης» μονάχα ἢ «μπούγιου», ὅποιος δὲ ρίχνει βάρος στὴ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ καὶ τὴν ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, ὅποιος δὲ ρίχνει βάρος στὴ ΜΑΖΙΚΗ-ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ, αὐτὸς δὲ μπορεῖ νὰ δεῖ καὶ τὶς φοιτητικὲς ἐπιτροπὲς σὰν ΣΤΑΘΕΡΗ ὀργανωτικὴ μορφὴ τοῦ κινήματος, σὰν ὀργανωτικὴ μορφὴ ποὺ πρέπει κανεὶς νὰ παλέψει γιὰ τὸ ρίζωμά της. Ἀντίθετα γιὰ ὅποιον βλέπει μιὰ μαζικὴ πορεία πρὸς τὰ μπρός, μαζὶ μὲ σύνδεση μὲ τὸ μαζικὸ κίνημα ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Οἱ συνεπεῖς, ἐπαναστατικὲς δηλαδὴ ἀντιλήψεις παλέβουν κι ἐδῶ μὲ τὶς ἀστικὲς ἢ ρεφορμιστικές, γιατὶ ἀγωνίζονται σταθερά:

● 1) Γιὰ τὴν ΕΠΕΚΤΑΣΗ τῶν φοιτητικῶν ἐπιτροπῶν, ἐπέκταση ποὺ καθορίζεται κι ἔχει σὰ βάση τὸ ξάπλωμα τῶν φοιτητικῶν ἀγώνων καὶ τὴν πάλη γιὰ ὅλο καὶ πιὸ γενικὰ αἰτήματα ποὺ συνενώνουν — κι ὄχι μὲ κανένα αὐθαίρετο «διορισμὸ» ἀπὸ τὰ πάνω.

● 2) γιὰ τὴ ΣΤΕΡΕΩΣΗ τῶν φοιτητικῶν ἐπιτροπῶν, τὴν προφύλαξή τους, τὴν αὐτοάμυνά τους ἀπέναντι στὴν τρομοκρατία τῆς διχτατορίας.

● 3) Ἀγωνίζονται ἀκόμα γιὰ τὴ ΣΥΝΔΕΣΗ, τὸν ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ, τὴ ΣΥΓΚΕΝΤΡΟΠΟΙΗΣΗ τῶν φοιτητικῶν ἐπιτροπῶν, μὲ μοναδικὸ σκοπό: τὸ αἴτημα νὰ γενικοποιηθεῖ καὶ νὰ ἑνοποιηθεῖ ὁ φοιτητικὸς ἀγώνας, νὰ μπορέσει ν' ἀποχτήσει ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ. Αὐτὴ ἡ συνεπής—ἐπαναστατικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴ σύνδεση καὶ συγκεντροποίηση τῶν φοιτητικῶν ἐπιτροπῶν βρίσκεται σ' ἀπόλυτη ἀντίθεση μὲ ὅσους προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν ἄδεια σχήματα ἀπὸ τὰ «πάνω» ἢ νὰ φτιάξουν σφραγίδες ποὺ νὰ μὴν ἀντιπροσωπεύουν παρὰ μονάχα αὐτοὺς ποὺ τὶς ἔφτιαξαν. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια, τῆς ἐξυπηρέτησης δηλαδὴ τῶν γνήσιων—ὀργανικῶν ἀναγκῶν τοῦ κινήματος, μπαινει κι ἡ ἀναζήτηση γιὰ τὸ πῶς συγκεκριμένα, μὲ τὶ ὄργανο θὰ γίνεται ὁ συντονισμός· ἀναζήτηση ποὺ μονάχα μέσα στὴν πράξη, κι ἀπὸ τὴν πράξη μπορεῖ νὰ φτάσει σὲ λύση.

Σ' ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ μ' ὁλόκληρο αὐτὸ τὸν προβληματισμὸ βρίσκονται οἱ ἀστικὲς καὶ ρεφορμιστικὲς ἀντιλήψεις, ποὺ οὐσιαστικὰ ΜΗΔΕΝΙΖΟΥΝ τὸ ρόλο τῶν φοιτητικῶν ἐπιτροπῶν (παρόλα ὅσα μπορεῖ νὰ λένε!). Τὶς μηδενίζουν γιατὶ στὴν πραγματικότητα τὶς βλέπουν ἢ σὰν «ΠΑΡΕΙΣΤΙΚΑ» ΚΑΝΑΛΙΑ ἀπ' ὅπου οἱ διάφοροι «παράγοντες» ἢ «φοιτητοπατέρες» θὰ περνᾶνε τὴν πολιτική τους, ἢ σὰν προσωρινὰ σχήματα ὥς τὴν (ποθητὴ τους) ἐνσωμάτωση στὸν «ἐλεύθερο» (ὑπὸ χούντα!) φοιτητικὸ συνδικαλισμό, ἢ καὶ τὰ δυό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀρνιοῦνται βασικὰ νὰ δουλέψουν γιὰ τὴ σύνδεση, τὴ στερέωση καὶ τὸ συντονισμὸ δράσης τῶν φοιτητικῶν ἐπιτροπῶν — μιὰς καὶ δὲ δίνουν καμιὰ σημασία στὴ σταθερὴ ἑνοποίηση καὶ γενίκευση, στὴν προοπτικὴ τοῦ μαζικοῦ φοιτητικοῦ ἀγώνα. Καὶ πολὺ φυσικό. Οἱ κύριοι αὐτοί, πολὺ «συνεπεῖς», δουλεύουν ὄχι γιὰ τὶς μάζες, παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴν τάξη τους!

* * *

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ἀγωνιστικὴ πραχτική, ἡ συνεπής-ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ ἀγωνίζεται, παράλληλα μὲ τὴν ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΠΑΛΗ ἐνάντια στὴ χούντα σὰν πολιτικὴ ἐξουσία τῶν μονοπωλίων καὶ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, παράλληλα μὲ τὴν ΑΛΥΠΗΤΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ τῶν χουντικῶν σὲ κάθε βῆμα τοῦ κινήματος, καὶ ἐνάντια στὴν ἐπιροὴ τῶν ἀστικῶν καὶ ρεφορμιστικῶν ἀντιλήψεων, σ' ὅλα τὰ πεδία: στοὺς στόχους, στὶς μορφὲς πάλης, στὸ ὀργανωτικό. Ξεκαθαρίζουν ἔτσι, βῆμα μὲ βῆμα, στὶς μάζες πῶς οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς καὶ οἱ φορεῖς τους φρενάρουν τὸ κίνημα, βοηθᾶνε τὶς μάζες ν' ἀπελευθερωθοῦν, μὲ τὴν ἴδια τους τὴν ἀγωνιστικὴ πείρα, ἀπὸ τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ τὸ ρεφορμισμό, νὰ ξεκαθαρίσουν ποῦ βρίσκεται ὁ ἀληθινὸς ἐχθρός, ἡ ρίζα ὅλων τῶν προβλημάτων τους: στὸν καπιταλισμὸ καὶ τὸν ἰμπεριαλισμό· βοηθᾶνε τὸ φοιτητικὸ κίνημα νὰ προσανατολιστεῖ ὅλο καὶ πιὸ ξεκάθαρα στὴ συνεπῆ πολιτικὴ πάλη ἐνάντια στὴν κάθε μορφῆς καπιταλιστικὴ ἐξουσία, νὰ συνδεθεῖ, στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς πάλης, μὲ τὴν πρωτοπόρα δύναμη στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγώνα, τὴν ἐργατικὴ τάξη, νὰ συνδεθεῖ μὲ τοὺς μαζικοὺς ἀγῶνες τῶν ἐργαζομένων, τοὺς ἀγῶνες ποὺ στόχο τους βάζουν τὴν προλεταριακὴ ἐξουσία!

Η ΜΑΜΗ

Μάης - Ἰούνης '72

Οἱ φοιτητὲς κέρδισαν τὴ μάχη τῶν χουντο-«ἐκλογῶν» -καὶ τώρα ἡ σειρὰ τοῦ «Χάρτη»

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ἄρχισε μὲ μιὰ καινούργια ἐπίθεση τῆς χούντας καὶ τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου ἐνάντια στοὺς φοιτητές. Κατεύθυνση εἶχε τὴ μονοπωλιακὴ ἀναδιάρθρωση τῆς ἐκπαίδευσης: δημοσιεύτηκε τὸ προσχέδιο τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς ἀνώτατης ἐκπαίδευσης. Ἕνα χρόνο τώρα τὸ ἑτοίμαζε μιὰ ἐπιτροπὴ πανεπιστημιακῶν, βιομήχανων κ.ἄ., μέσα στὰ πλαίσια τῆς γενικώτερης χουντικῆς πολιτικῆς. Ὅπως ξέρουμε, ἡ χούντα γενικὴ πολιτικὴ ἔχει τὸ μονοπωλιακὸ μετασχηματισμὸ τῆς ἑλληνικῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, τὴν ἔνταση καὶ συστηματοποίηση τῆς ἑλληνικῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, τὴν ἔνταση καὶ συστηματοποίηση τῆς καταπίεσης ἐνάντια στὸ λαϊκὸ κίνημα καὶ τὶς ὀργανώσεις ποὺ ὑπερασπίζονται τὰ συμφέροντά του.

Μὲ τὶς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη, τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο καὶ ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς μποροῦν νὰ ρυθμίζουν ἄμεσα τὴ διοίκηση καὶ λειτουργία τῶν Ἀνώτατων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων, τὶς ἔρευνες, τὴ διδασκαλία: ἐντείνεται ὁ ρυθμὸς δουλειᾶς τῶν φοιτητῶν, δηλαδὴ τὸ ξεζούμισμά τους γιὰ νὰ γίνουν πιὸ καλὸ δυναμικὸ αὔριο στὴν ὑπηρεσία τῶν μονοπωλίων: ἐντείνεται ἡ καταπίεση ἐνάντια στὸ φοιτητικὸ κίνημα, ἄμεση (πειθαρχικὸ συμβούλιο, ἀπαγορεύσεις κλπ.) καὶ ἔμμεση, μὲ τὴ δημιουργία, δηλαδή, ὀργάνων, ποὺ νὰ τὸ ἐλέγχουν (συμβούλιο φοιτητικῆς μερίμνης, ἀπογύμνωση τοῦ συλλόγου ἀπὸ κάθε ἁρμοδιότητα).

«ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΥΛΕΛΕΥΣΗ! ΕΞΩ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ!»

ΠΩΣ ΒΛΕΠΑΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ τὸ φθινόπωρο; Τὸ θέμα ποὺ κυριαρχοῦσε ἀνάμεσα στοὺς σπουδαστὲς ἦταν οἱ ἐκλογὲς στοὺς φοιτητικοὺς συλλόγους. Ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς χούντας καὶ τῶν ἀφεντικῶν της, τῶν μονοπωλίων καὶ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, οἱ ἐλεγχόμενες «ἐκλογὲς» ἦταν ἕνα βῆμα στὴ διαδικασία τῆς «ὁμαλοποίησης» — στὴ διαδικασία δηλαδὴ ποὺ σκοπὸ ἔχει νὰ βάλει στὴ θέση τῶν σημερινῶν μορφῶν τρομοκρατίας καὶ καταπίεσης τῶν μαζῶν ἄλλες, πιὸ κατάλληλες γιὰ νὰ προχωράει ἡ μονοπωλιακὴ συσσώρευση.

Ἀπὸ τὴ δικιά μας σκοπιά, τὴ σκοπιὰ τοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἔπρεπε νὰ βροῦμε τὸν τρόπο νὰ χτυπήσουμε τὴ χούντα, τὴν ὁμαλοποίηση καὶ τὰ μονοπώλια. Ὁ προβληματισμός μας στρεφόταν σὲ δυὸ ἄξονες δράσης! Πρῶτο, τὴν πάλη γιὰ τὴν κατάχτηση τῆς δυνατότητας ἐλεύθερης ἔκφρασης τοῦ κινήματος στὶς ἐκλογές, γιὰ τὴν ἀπόκρουση τῆς τρομοκρατικῆς ἀσφαλίτικης ἐπίθεσης. Δεύτερο, τὴν πάλη γύρω ἀπὸ μιὰ πλατφόρμα μας, διεκδικητικὴ μαζὶ καὶ πολιτική, ποὺ θὰ ἔστρεφε τὴν αἰχμή της ἐνάντια στὰ μονοπώλια καὶ τὴν κυβέρνησή τους, μιὰ πλατφόρμα, ποὺ θὰ καθρέφτιζε τὸ πῶς οἱ συνεπεῖς ἀγωνιστὲς φοιτητὲς χρησιμοποιοῦν τὶς δυνατότητες ἔκφρασης ποὺ καταχτοῦν. Ἔτσι, διατυπώσαμε μιὰ σειρὰ στόχους ἐνάντια στὴν τρομοκρατία, βάλαμε τὶς βασικὲς γραμμὲς γιὰ τὶς ἄμεσες διεκδικήσεις, συμφωνήσαμε νὰ τὶς δέσουμε μὲ τὴν ἀπόκρουση ὄχι μόνο τῶν Ν.Δ. 93 καὶ 180 ἀλλὰ καὶ τοῦ καταστατικοῦ χάρτη.

ΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ γιὰ τὶς συνθῆκες ἔκφρασης μας στὶς Γενικὲς Συνελεύσεις καὶ τὶς ἐκλογὲς ἔχουν ἀρχίσει. Φτάνομε στὶς Γενικὲς Συνελεύσεις. Κι ὅλας ἀπὸ τὴν τρομοκρατία τῆς ἀσφάλειας ἔχει φανεῖ πὼς ἡ χουντοκυβέρνηση δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ κάνει πολλὲς παραχωρήσεις στὸ κίνημα — γιατὶ τὸ φοβᾶται, γιατὶ εἶναι ἀπομονωμένη. Στὶς Γενικὲς Συνελεύσεις ἄξονας τοῦ ἀγώνα ἦταν: ἐκλογὴ τοῦ πρόεδρου τῆς Γ.Σ., ἐκλογὴ ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς στὶς ἐκλογές. Μέσα στὴν ἀπομόνωσή τους, ἡ θέση τοῦ πρόεδρου τῆς Γ.Σ., ποὺ τὴ βαστοῦσαν αὐθαίρετα οἱ διορισμένοι πρόεδροι τῶν διοικητικῶν συμβουλίων ἦτανε τὸ μοναδικό τους ὅπλο γιὰ νὰ φράξουν τὴν ἀγανάχτηση τῶν φοιτητῶν. Γι' αὐτὸ καὶ λυσασμένα ὑπεράσπισαν οἱ διορισμένοι αὐτή τους τὴ θέση. Οἱ φοιτητὲς συμπειρώνονται γύρω ἀπ' τὸ αἴτημα «ἐκλογὴ τοῦ πρόεδρου τῆς Συνέλευσης». Στὶς πιὸ πολλὲς σχολὲς οἱ χουντικοὶ δὲν ὑπο-

χωροῦν. Ἡ ἀγανάχτηση τῶν σπουδαστῶν κορυφώνεται: «Εἴμαστε συνέλευση! ἔξω ἡ ἀσφάλεια!» Στὶς πρωτοπόρες σχολές, οἱ φοιτητὲς ἔρχονται σὲ ἄμεση σύγκρουση μὲ τὰ σχέδια τῶν χουντικῶν: ἀλλοῦ ἡ Γενικὴ Συνέλευση κηρύχτηκε σὲ σῶμα κι' ἔβγαλε τὴ δικιά της ἐπιτροπή, ἀλλοῦ, μὲ πρώτη τὴ διαδήλωση τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ σύγκρουση γίνεται δυναμική. Ἐκεῖ, ἡ χούντα φέρει μέσα στὶς Γενικὲς Συνελεύσεις «πλειοψηφία» χαφιέδων καὶ τραμπούκων ἀπὸ στρατιωτικὲς σχολὲς κλπ. Ἀπ' ἔξω, λοκατζῆδες, πολυβόλα στημένα, ἄσφαιρα στὸν ἀέρα. Σωστὰ οἱ φοιτητὲς ἀποχωροῦν ἀπὸ τὶς Γ.Σ. τῶν χαφιέδων, 500 ἀγωνιστὲς συγκροτοῦν διαδήλωση, πορεία ὥς τὴν πλατεία τῆς Ἁγίας Σοφίας, μὲ συνθήματα πολιτικὰ καὶ κερδίζουν τὴ συμπαράσταση τοῦ λαοῦ.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ἀνεβαίνει γοργὰ σὲ σύγκριση ἰδίως μὲ τὴν περασμένη ἄνοιξη. Οἱ φοιτητές, ποὺ ἔχουν μπεῖ στὴν ἀγωνιστικὴ διαδικασία καταλαβαίνουν ὅλο καὶ πιὸ καλὰ τὴν ἀνάγκη τῆς σταθερῆς καὶ παράνομης δουλειᾶς, ξεπερνοῦν τὶς ἀρχικές τους αὐταπάτες, ἀτσαλώνονται. Παράλληλα, πολλοὶ σπουδαστές, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀξεκαθάριστοι στὶς Γενικὲς Συνελεύσεις βλέπουν πιὸ καθαρά, καταλαβαίνουν πὼς πρέπει νὰ ἀγωνιστοῦν.

Μὲ τὴ λήξη τῶν Γενικῶν Συνελεύσεων, ἀρχίζει ἀμέσως συντονισμένη ἐπίθεση τῶν διορισμένων (Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ ΕΦΕΕ), τῆς Ἀσφάλειας τῶν πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν καὶ τῆς χουντοκυβέρνησης ἐνάντια στὶς κατακτήσεις, ποὺ ἀπόσπασε ἡ πάλη τῶν φοιτητῶν: ἡ ΕΦΕΕ ἀρνιέται νὰ ἀναγνωρίσει τὶς ἐπιτροπές, λέει τὴν πλειοψηφία τῶν σπουδαστῶν — «ὁμάδα τρομοκρατῶν καὶ ἐξτρεμιστῶν», θαρρεῖ πὼς μᾶς βρίζει ὀνομάζοντας τὶς συνελεύσεις μας «γελοιογραφία σοβιέτ». Ἡ Ἀσφάλεια συνεχίζει τὴν τρομοκρατία, οἱ πανεπιστημιακὲς ἀρχὲς ἀγνοοῦν τὶς διαμαρτυρίες, ἡ κυβέρνηση ἀπειλεῖ μὲ τὶς δηλώσεις Σταματόπουλου. Οἱ σπουδαστὲς δὲν φοβοῦνται. Ἀντίθετα βλέπουν πιὸ καθαρὰ ποιὸς εἶναι ὁ ἐχθρός, νοιώθουν στὸ πετσί τους τὴν ὁμαλοποίηση: ἀντίστοιχα, βλέπουν τὰ ὅρια τῆς νόμιμης δουλειᾶς καὶ τὴν ἀνάγκη μαζικῆς - μαχητικῆς παρουσίας.

ΕΤΣΙ, ΜΕΣΑ στὴ διαδικασία ἀντεπίθεσης τῶν χουντικῶν καὶ τῶν λακέδων τους, διαμορφώνεται ἡ στάση τῶν σπουδαστῶν: θὰ κάνουμε δυναμικὴ ἀποχὴ — θὰ χτυπήσουμε τὴ χουντικὴ ὁμαλοποίηση, τὴ χούντα καὶ τ' ἀφεντικά της. Ἡ συνείδηση γιὰ τὴν ἀποχὴ γίνεται μαζική, γιατὶ μέσα στὸν ἀγώνα ἔχει γίνει ξεκάθαρο τὸ ποῦ πέφτει τὸ βάρος, ἡ συνεπὴς ἀγωνιστικὴ - ἐπαναστατικὴ προοπτικὴ κερδίζει ἔδαφος, τὶς συμβιβαστικὲς τάσεις τὶς χτυπάει ἡ ἴδια ἡ ζωή. Ἡ δυναμική μας ἀποχὴ ἦταν ἔτσι νίκη τοῦ κινήματος, πολιτικὴ ἧττα τῆς χούντας καὶ τῶν ἀφεντικῶν της, ποὺ θέλουν τὴν περίφημη ὁμαλοποίηση γιὰ νὰ ἀσκοῦν πιὸ βολικὰ τὴν ἐκμετάλλευση. Καμμιὰ τρομοκρατία δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ σπάσει τὴ μαζικοποίηση - μαχητικοποίηση, τὸ προχώρημα τοῦ κινήματος.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΑΖΙΚΟΣ ἀγώνας μετὰ τὴν ἀποχὴ ἦταν ἡ ἀπεργία τῶν ὑπομηχανικῶν. Κυρίαρχα στὸν τεχνικὸ αὐτὸ κλάδο εἶναι τὰ μεγάλα μονοπώλια, ντόπια καί, κυρίως, ξένα. Χρόνια τώρα οἱ πολιτικοὶ μηχανικοὶ καὶ οἱ ὑπομηχανικοὶ τσακώνονταν γιὰ τὰ ψίχουλα ποὺ μένουν στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ. Σήμερα, τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο χρειάζεται ἄλλου εἴδους τεχνικοὺς (βλέπε «Μαμή», Νο 15, ἄρθρο γιὰ τὸ φοιτητικὸ) καὶ φτιάχνει τὰ Κέντρα Ἀνωτέρας Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως (ΚΑΤΕ). Ἡ χουντοκυβέρνηση, ὄργανο τῶν μονοπωλίων, ἀναλαβαίνει νὰ ἐντάξει μὲ τὴ βία τοὺς ὑπομηχανικοὺς στὰ ΚΑΤΕ. Οἱ σπουδαστὲς ὑπομηχανικοὶ νοιώθουν στὸ πετσί τους τὴ μονοπωλιακὴ ἀναδιάρθρωση καὶ ἀπαντοῦν μὲ τὸ μαζικό τους ἀγώνα.

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ χτίζουν τὴ μαζικὴ συμπαράσταση πρὸς τοὺς ὑπομηχανικοὺς πάνω στὸν τρόπο, ποὺ τοὺς ἀπαντᾶ ἡ Χούντα — δηλαδὴ μὲ τὴ γυμνὴ βία. Ταυτόχρονα πρέπει, μὲ ὑπομονετικὴ διαφώτιση, νὰ ἐξηγοῦν πὼς αὐτὸ εἶναι ἄλλο ἕνα δείγμα τοῦ πῶς τὰ μονοπώλια ἐλέγχουν ἀσφυχτικὰ τὴν ἐκπαίδευση, τὴν κοινωνία, τὴ ζωή. Πρέπει νὰ στρέψουμε τὴν αἰχμὴ τοῦ ξίφους πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση, ἐνάντια σ' αὐτούς, ποὺ πᾶνε νὰ διασπάσουν τὶς μάζες!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΧΑΡΤΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΧΗ ποιὰ εἶναι ἡ ἑπόμενη μάχη ποὺ πρέπει νὰ δώσουμε; Πρῶτα - πρῶτα, τὸ αἴτημα τῶν ἐλεύθερων ἐκλογῶν καθόλου δὲν ἔκλεισε: δὲν ἀναγνωρίζουμε τοὺς χαφιέδες κι' ἐκοφίτες ποὺ παριστάνουνε τὸν ἐκπρόσωπο τῶν φοιτητῶν. Συνεχίζεται ἡ πάλη γιὰ νὰ καταχτήσουμε δυνατότητες ἔκφρασης γιὰ τὸ κίνημα. Δὲν εἶναι ὅμως καθόλου σωστό, πὼς τάχα κεντρικὸς ἢ ἀποκλειστικὸς στόχος εἶναι οἱ ἀδιάβλητες ἐκλογές. Δὲν εἶναι καθόλου σωστὴ ἡ ἀντίληψη, πὼς τάχα χωρὶς νὰ κερδίσουμε τοὺς νόμιμους σύλλογους δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἀγώνα — αὐτὰ τὰ λένε οἱ συμβιβασμένοι καὶ οἱ ρεφορμιστές. Ἐμεῖς πιστεύουμε πὼς τὸ ἄμεσό μας χτύπημα πρέπει νὰ εἶναι ἐνάντια στὸν καταστατικὸ χάρτη, ποὺ μᾶς δένει χειροπόδαρα (καλύτερα κι' ἀπ' τὰ Ν.Δ. 93 καὶ 180!) στὰ μονοπώλια καὶ τὴ χούντα.

ΜΙΛΗΣΑΜΕ ΚΙΟΛΑΣ γιὰ τὴ φύση τοῦ κείμενου αὐτοῦ, ἐξηγήσαμε τί εἴδους θεσμικὸ πλαίσιο ἐπιβάλλει. Εἴδαμε πὼς εἶναι ἕνα βῆμα ξανὰ πρὸς «ὁμαλοποίηση». Χρέος μας εἶναι νὰ τσακίσουμε κι' αὐτὴ τὴ μανούβρα, ὅπως κάναμε μὲ τὶς χουντοεκλογές. Οἱ ἄ-

μεσες διεκδικήσεις πάνω στὸν καταστατικὸ χάρτη πρέπει, νομίζουμε, νὰ στραφοῦν σὲ τρεῖς κατευθύνσεις, ποὺ ἡ ἐπεξεργασία τους θὰ γίνει μέσα στὸν ἀγώνα:

Πρῶτο, Σπουδές. Νὰ ἀποκρούσουμε τὸ πιὸ ἐντατικὸ ξεζούμισμα ποὺ θέλουν νὰ ἐπιβάλουν τὰ μονοπώλια.

Δεύτερο, Ἐλευθερίες. Ἀγώνας ἐνάντια στοὺς περιορισμοὺς στὸ δικαίωμα συνάθροισης, ὀργάνωσης, πολιτικῆς ἔκφρασης, στὶς ἁρμοδιότητες τοῦ συλλόγου.

Τρίτο, Λειτουργία τῶν Ἀνώτατων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων. Νὰ χτυπήσουμε τὴ μονοπωλιακὴ κυριαρχία. Νὰ σπάσουμε τὸ ψευτοδίλημμα «σκοταδισμὸς — ἀναδιάρθρωση» προβάλοντας μορφὲς μαζικοῦ ἐλέγχου ἀπὸ τὰ κάτω.

Κορύφωση τοῦ ἀγώνα θὰ πρέπει νᾆναι ἡ μαζική μας μαχητικὴ παρουσία. Ἐμπρὸς νὰ κάνουμε κουρελόχαρτο τὸν καταστατικὸ χάρτη!

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, ὅπως καὶ στοὺς ἑπόμενους, ποὺ θἄρθουν στὸ χῶρο τῆς ἐκπαίδευσης, κεντρικὸς στρατηγικός μας στόχος δὲν εἶναι νὰ πετύχουμε ἀπ' τὴν ἀστικὴ τάξη τὴν ὅποια καινούργια ἐκπαίδευση. Γιατὶ ἐμεῖς, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς συνεπεῖς, τοὺς ἐπαναστάτες ἀριστεροὺς φοιτητές, πιστεύουμε πὼς τόσο ἡ παιδεία ὅσο κι' ὁλόκληρη ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία δὲν θὰ ἀναγεννηθοῦν, ὅσο δὲ συντριβεῖ ἡ ἐξουσία τῆς ντόπιας μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ (ἀμερικάνικου ἢ δυτικοευρωπαϊκοῦ) στὴ χώρα μας, ὅσο τὴν πολιτικὴ ἐξουσία δὲν τὴν πάρει ἡ ἐργατικὴ τάξη σὲ συμμαχία μὲ τὶς πλατειὲς ἐργαζόμενες καὶ καταπιεζόμενες τάξεις καὶ στρώματα. Γι' αὐτό, στρατηγικός μας στόχος στὸ χῶρο τῆς ἐκπαίδευσης εἶναι, ὄχι νὰ πετύχουμε καμμιὰ «μεταρρύθμιση» τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης μορφῆς, παρὰ νὰ χτίσουμε ἕνα ἰσχυρὸ μαζικὸ φοιτητικὸ καὶ μαθητικὸ κίνημα, πού, ξεκινώντας ἀπ' τὴν πάλη γιὰ ἄμεσες διεκδικήσεις, θὰ ἀνεβάζει τὴ συνειδητοποίηση τῶν πλατειῶν φοιτητικῶν καὶ μαθητικῶν μαζῶν ὡς τὴν κατανόηση τῆς ἀνάγκης γιὰ ἀδιάκοπη ἀντικαπιταλιστικὴ - ἀντιιμπεριαλιστικὴ πάλη. Ἀγωνιζόμαστε δηλαδὴ ὥστε τὸ φοιτητικὸ καὶ μαθητικὸ κίνημα νὰ συνειδητοποιήσει τὸν ταξικὸ χαραχτήρα τῆς ἐκπαίδευσης καὶ νὰ ταχθεῖ στὸ πλευρὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν συμμάχων της, στὴν πάλη γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ ἀλλαγὴ στὴν Ἑλλάδα.

ΕΤΣΙ, ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ γιὰ ἄμεσα αἰτήματα γιὰ τὴν παιδεία τὸν βλέπουμε σάν, πρῶτο, ἀνάπτυξη συσχετισμοῦ δυνάμεων ἐνάντια στὰ σχέδια τῶν μονοπωλίων καὶ τῆς χούντας καί, δεύτερο, συνειδητοποίηση πλατειῶν φοιτητικῶν καὶ μαθητικῶν μαζῶν. Ἡ παιδεία ποὺ θέλουμε, μιὰ παιδεία, πού, βάση ἔχει τὶς ἐργαζόμενες μάζες κι ἐκεῖ πάλι ἀπευθύνεται, συνενώνει πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἐργασία, βοηθάει στὴ ματεριαλιστικὴ - σοσιαλιστικὴ συνειδητοποίηση, ἀποτελεῖ τὸ πιὸ ἀποφασιστικὸ ὅπλο ἐνάντια στὴ δημιουργία ἐλὶτ ξεκομένων ἀπ' τὶς ἐργαζόμενες μάζες, βοηθάει, τέλος, στὴ βαθμιαία ἐξάλειψη τῶν διαφορῶν χωριοῦ - πόλης καὶ ἐργάτη - διανοούμενου μέσα στὴν κοινωνία. Μιὰ τέτοια παιδεία ἀνήκει μονάχα σὲ μιὰ κοινωνία, ποὺ προχωράει πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ καὶ τὸν κομμουνισμό. Γι' αὐτό, δὲ ζητᾶμε «καινούργια παιδεία» ἀπ' τὴν ἀστικὴ τάξη. Ζητᾶμε τὴ συντριβὴ τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τῆς παιδείας της καὶ παλεύουμε γιὰ νὰ τὸ πετύχουμε!

ΝΑ ΣΤΕΡΙΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ, ποὺ πέρασαν, ὀργανωτικὸς φορέας ἦταν οἱ Ἐπιτροπὲς Πάλης τῶν φοιτητῶν, μετωπικὰ μαζικὰ ὄργανα τοῦ ἀγώνα, ποὺ συσπειρώνουν τὴν πρωτοπορία τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος καὶ παρακολουθοῦν τὸ σφυγμό του. Μέσα στὴν ἀγωνιστικὴ διαδικασία, ποὺ κορυφώθηκε στὴ δυναμικὴ ἀποχή, οἱ ἐπιτροπὲς ἔδειξαν πὼς μποροῦν νὰ προχωρήσουν. Στοὺς φοιτητές, ποὺ πῆραν μέρος στὶς κινητοποιήσεις, ὥς τώρα, διαλύθηκαν, σὲ μεγάλο βαθμὸ δυὸ αὐταπάτες, ποὺ ἦταν καὶ βασικοὶ κίνδυνοι γιὰ τὸ κίνημα. Πρώτη αὐταπάτη: ὅτι μὲ τὶς νομικίστικες ἐνέργειες σὰν ἄξονα δράσης θὰ μπορέσουμε νὰ προχωρήσουμε. Δεύτερη αὐταπάτη: ὅτι μποροῦμε νὰ κατεβάζουμε κάθε μέρα διαδήλωση «Κάτω ἡ χούντα», ἀσύνδετα μὲ τὰ ὅποια καθημερινὰ προβλήματα καὶ αἰτήματα. Στὸ πιὸ προχωρημένο, δηλαδή, κομμάτι ἔχει ἐπικρατήσει γενικὰ ἡ σωστὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ συνδυασμὸ διεκδικητικῆς καὶ πολιτικῆς πάλης, γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ λεγκαλισμοῦ, γιὰ τὴν ἄρνηση τοῦ χαοτικοῦ τυχοδιωκτισμοῦ. Τέτοιοι ἀγῶνες μποροῦν νὰ περάσουν μόνο μέσα ἀπὸ μόνιμα, παράνομα, μαζικὰ ὀργανωτικὰ σχήματα, ὅπως εἶναι οἱ Ἐπιτροπὲς Πάλης. Γι' αὐτό, σήμερα, κύριο βάρος μπαίνει στὴν ὀργανωτική τους ἀνάπτυξη, στερέωση. Πρέπει ἀδιάκοπα νὰ βάζουμε καὶ νὰ λύνουμε μιὰ σειρὰ βασικὰ προβλήματα: πῶς θὰ πετύχουμε τὴ μαζικοποίηση, πῶς θὰ βάλουμε ὅλο καὶ πιὸ πλατειὲς μάζες στὴν ἀγωνιστικὴ διαδικασία, τὸ μόνο μέσο γιὰ νὰ τοὺς διαλυθοῦν καὶ οἱ ὅσες αὐταπάτες. Πῶς θὰ προφυλάξουμε τὶς Ἐπιτροπὲς Πάλης, πῶς δὲ θὰ χάσουν τὸ μαζικό τους ρόλο. Πῶς θὰ συνδυάζουμε τὴ νόμιμη καὶ τὴν παράνομη δουλειά, μὲ κέντρο τὴ δεύτερη. Μὲ ποιοὺς θὰ συνεργαζόμαστε, πάνω σὲ ποιὸ περιεχόμενο δουλειᾶς, μὲ ποιοὺς δὲ θέλουμε συνεργασία, κλπ. Μονάχα ἔτσι θὰ μποροῦμε νὰ ὀργανώνουμε ἀγῶνες ἔξω ἀπὸ καὶ ἐνάντια στὰ διορισμένα ἢ «ἐκλεγμένα» Διοικητικὰ Συμβούλια, ἔτσι θὰ μποροῦμε νὰ ἀντιστεκόμαστε στὰ χτυπήματα τῆς Ἀσφάλειας.

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ τονίζουμε ὅτι μέσα στὶς 'Επιτροπὲς Πάλης εἶναι, ποὺ πρέπει οἱ πρωτοπόροι σπουδαστὲς ἀγωνιστὲς νὰ συσπειρωθοῦν καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴ σκοπιὰ καταγγέλλουμε τὴν ἀνοιχτὰ διασπαστικὴ δουλειὰ τῶν ρεφορμιστῶν τοῦ Κολιγιάννη, ποὺ ἔφτιαξαν «ΕΦΕΕ», δικό τους ὄργανο ἐπιβολῆς τῆς δεξιᾶς τους γραμμῆς στὶς μάζες. 'Απόδειξαν, ἔτσι, ὅτι στέκουν ἐμπόδιο στὴν ἀνάπτυξη ἀκόμα καὶ ἄμεσων ἀγώνων. Ταυτόχρονα, ριζικὰ λαθεμένη εἶναι καὶ ἡ ἀντίληψη τοῦ Γραφείου 'Εσωτερικοῦ, τόσο στὸν τομέα τοῦ ποῦ πέφτει ἡ αἰχμὴ τῆς πάλης, ὅσο καὶ στὸ ὀργανωτικό. Βλέποντας, τὸ Γραφεῖο 'Εσωτερικοῦ, τὸν ἀγώνα σὰν ἐνάντια στὸ σκοταδισμὸ καὶ ὄχι στὰ μονοπώλια, βλέποντας τὶς φοιτητικὲς ἐπιτροπὲς σὰν νόμιμους ἀντισύλλογους, ὁδηγεῖ ἀναγκαστικὰ τὸ μαζικὸ κίνημα στὴ λεγκαλίστικη ὑποταγὴ στοὺς ἀστοὺς καὶ ὄχι στὴν ἐπαναστατικὴ προοπτική.

'Απὸ τὴ δική μας σκοπιὰ ὑποστηρίζουμε ὅτι ὅλοι οἱ ἐπαναστάτες ἀριστεροὶ πρέπει νὰ δουλεύουν μέσα στὶς 'Επιτροπὲς Πάλης. Γι' αὐτὸ καὶ κριτικάρουμε κάθε δογματική, σεχταριστικὴ ἀπόκλιση, ποὺ οὐσιαστικὰ μηδενίζει τὸ μαζικὸ κίνημα δίνοντας, ἔτσι, ὅπλα στοὺς ρεφορμιστές. Παράδειγμα, ἡ προκήρυξη τῆς ΑΑΣΠΕ, ποὺ μιλάει γιὰ «οἰκοδόμηση τῆς ἑνότητάς μας» χωρὶς νὰ ἀναφέρει τὰ χειροπιαστὰ ὄργανα τῆς ἑνότητας, ποὺ εἶναι οἱ 'Επιτροπὲς Πάλης καὶ ὄχι οἱ διάφορες ὁμάδες, ὅπως ἡ ΑΑΣΠΕ. 'Επίσης μιλάει γιὰ «ἐκφασισμὸ τῆς παιδείας», χωρὶς νὰ προσδιορίζει τὸ μονοπωλιακὸ περιεχόμενο τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀναδιάρθρωσης, πέφτοντας ἔτσι μὲ τὴ σειρά της στὸ γνωστὸ στεῖρο «δίλημμα» σκοταδισμὸς — «δημοκρατικὴ» μεταρρύθμιση.

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ἐνάντια στὴν ἀστικὴ καὶ ρεφορμιστικὴ παραπλάνηση, οἱ ἐπαναστάτες πρέπει νὰ ἐξηγοῦν ὑπομονετικὰ τὴ μαζικὴ γραμμή, γραμμὴ τῆς ταξικῆς πάλης. Μαζὶ μὲ τὸν ἀγώνα ἐνάντια στὴν τρομοκρατία, χτυπᾶμε καὶ τὴ μονοπωλιακὴ ἐκπαίδευση. 'Υποστηρίζουμε τὰ μαζικὰ μετωπικὰ παράνομα ὄργανα τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, τὶς 'Επιτροπὲς Πάλης, βασισμένες πάνω σ' ἕνα ξεκάθαρα ἀντιμονοπωλιακὸ πρόγραμμα, 'Επιτροπὲς Πάλης, ποὺ ἔχουν αἴσθηση τῆς ἀνάγκης γιὰ σύνδεση μὲ τὴν πρωτοπόρα δύναμη τῆς κοινωνίας, τὴν ἐργατικὴ τάξη, στὸν ἀγώνα της γιὰ τὸ Σοσιαλισμό.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΧΑΡΤΗ!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΠΑΛΗΣ!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ, ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ!

ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΑΖΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!

Η ΜΑΧΗ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '72

Νά στεριώσουμε τό μαχητικό φοιτητικό κίνημα

Η ΜΑΜΗ ΑΠΡΙΛΗΣ '73

ΑΠ' ΤΟΝ ΓΕΝΑΡΗ ὥς τὸν Μάρτη τοῦ 73 τὸ φοιτητικὸ κίνημα πέρασε φάση γοργῆς ἀνόδου, μαχητικοποίησης καὶ ἀνάπτυξης τῆς πολιτικῆς συνείδησης. Ξεπέρασε πολλὰ ἀπ' τὰ παλιά του ὅρια ὡς πρὸς τὰ αἰτήματα, τὶς μορφὲς πάλης, τὶς μορφὲς ὀργάνωσης. Συγκρούστηκε μὲ τὸ χουντικὸ κράτος, ἀποτέλεσε μιὰ δύναμη στὸ χῶρο τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων — τσάκισε προσωρινὰ τὴ μανούβρα τῆς ὁμαλοποίησης, βάθυνε τὴν κρίση τῆς ἀστικῆς ἐξουσίας.

Σωστὸ εἶναι τώρα νὰ ξεκινήσουμε μιὰ κριτικὴ ἀνασκόπηση τούτης τῆς περιόδου. Καὶ σὲ συνέχεια νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀνάλυση τῆς φάσης ποὺ βρίσκεται μπροστά μας, τῶν βασικῶν μας καθηκόντων καὶ στὸν προσδιορισμὸ τοῦ ἄξονα δράσης μας.

ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 72 τὸ κίνημα ἀντιμετωπίζει ἄμεσα τὸ πρόβλημα τῶν ὑπομηχανικῶν (ποὺ ὅμως πάει πρὸς τὸ τέλος του) καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη. Καθὼς ἔχουμε πεῖ τὸ ζήτημα τῶν ὑπομηχανικῶν καὶ ἡ διένεξη μὲ τοὺς πολιτικοὺς μηχανικοὺς ἀναλύεται σὰν ἀνταγωνισμὸς δύο μεσαίων ἐπαγγελματικῶν στρωμάτων, ποὺ καταπιέζονται ἀπὸ τὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπώλια τοῦ οἰκοδομικοῦ κλάδου. Ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ θἄπρεπε νὰ γίνει ἦταν: 1) Νὰ ὀργανωθεῖ ἄμεση πλατειὰ συμπαράσταση στοὺς ὑπομηχανικοὺς ἐνάντια στὴν τρομοκρατικὴ ἀπάντηση τῆς χούντας στὸν ἀγώνα τους. 2) Νὰ ὀργανωθεῖ πλατιὰ διαφώτιση καὶ ζύμωση γιὰ νὰ μετατραπεῖ ἡ ἀντίθεση ὑπομηχανικῶν - Πολιτικῶν Μηχανικῶν (ποὺ ἡ χούντα καλλιέργησε μέσω τῶν ἐγκάθετων Διοικητικῶν Συμβουλίων) σὲ κοινὸ διεκδικητικὸ πρόγραμμα ἐνάντια στὰ οἰκοδομικὰ μονοπώλια. Νὰ ξεκαθαριστεῖ δηλαδὴ ἡ ἀντιμονοπωλιακὴ φύση τοῦ ἀγώνα. Αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαια εὔκολο καὶ οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν δὲν καρποφόρησαν τελικά. Πρῶτα - πρῶτα ἡ ἔλλειψη σοβαρῆς πολιτικῆς προεργασίας μέσα στοὺς ὑπομηχανικοὺς τοὺς ἔκανε νὰ ἀρνηθοῦν μαζικὴ πανσπουδαστικὴ ἐκδήλωση συμπαράστασης στὰ αἰτήματά τους, γιατὶ τάχα θὰ ἔβλαφτε τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὴν κυβέρνηση ὅπου ἔλπιζαν... Δὲν κατάλαβαν ὅτι στὶς σημερινὲς συνθῆκες ὁ διεκδικητικὸς ἀγώνας μονάχα ἂν πολιτικοποιηθεῖ καὶ ἀκολουθήσει ἀγωνιστικὴ γραμμὴ σύγκρουσης μὲ τὸ χουντικὸ κράτος μπορεῖ νὰ πετύχει. Ἀπ' τὴ μεριά τους οἱ Πολιτικοὶ Μηχανικοὶ ἔδειξαν ἀδιαφορία στὴν προσπάθεια ὁρισμένων ἀγωνιστῶν νὰ ὀργανωθεῖ συμπαράσταση στοὺς Ὑπομηχανικούς. Ἐδῶ οἱ χουντοσύλλογοι ἔπαιξαν ἀκέραια τὸ βρώμικο παιγνίδι τους.

ΠΡΕΠΕΙ ΑΚΟΜΑ νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι οἱ ρεφορμιστὲς στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ καταλάβουν τὴν οὐσία τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ὀργανώσουν σωστὴ τουλάχιστο διαφώτιση. Συνεπεῖς στὴν ἀστικὴ «ἀντισκοταδιστικὴ» γραμμή τους παρουσίαζαν τὸ θέμα σὰν «ἀνοργανωσιὰ τῆς τεχνικῆς παιδείας», ἔσβηναν τὸ ἀληθινὸ πρόβλημα, δηλαδὴ τὴν κυριαρχία τῶν μονοπωλίων στὴν ἐκπαίδευση καὶ τὴν κοινωνία καθὼς καὶ τὴ μονοπωλιακὴ ἀναδιάρθρωση ποὺ βάζει τοὺς Ὑπομηχανικοὺς στὰ ΚΑΤΕ.

ΣΑΝ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΟΛΩΝ αὐτῶν, ὁ ἀγώνας τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν ἄρχισε (μέσα Γενάρη) σὰν στενὰ «ἐπαγγελματικὸς» κατὰ τῶν Ὑπομηχανικῶν (!) καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ χουντοσύλλογου. Γρήγορα ὅμως πολιτικοποιημένοι ἀγωνιστὲς ἔφεραν τὴν αἰχμὴ τῆς πάλης ἐνάντια στὰ ξενόγλωσσα πανεπιστήμια, στοιχεῖο ἐξάρτησης τῆς ἐκπαίδευσης ἀπ' τὰ ξένα μονοπώλια.

Ταυτόχρονα προχωράει ἡ δουλειὰ ἐνάντια στὸν Καταστατικὸ Χάρτη. Ὅπως ἔχουμε ἀναλύσει, ὁ Κ.Χ. ἀποτελεῖ θεσμικὸ πλαίσιο τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων (ΑΕΙ) μονοπωλιακοῦ καὶ καταπιεστικοῦ χαραχτήρα. Προσπαθεῖ νὰ πετύχει:

(α) Τὸν ἄμεσο διοικητικὸ ἔλεγχο τῶν ΑΕΙ ἀπ' τὰ μονοπώλια καὶ τὴν ὑποταγὴ τοῦ περιεχόμενου σπουδῶν ἄμεσα στὶς κερδοσκοπικές τους ἐπιδιώξεις.

(β) Τὴν ἐντατικοποίηση τοῦ ρυθμοῦ σπουδῶν, τὴν ἔνταση τῆς ἐπιλογῆς.

(γ) Τὸν ἐξορθολογισμὸ τῆς ἄμεσης καὶ ἔμμεσης καταπίεσης τῶν φοιτητῶν. Μὲ τὴν πάλη ἐνάντια στὸν καταστατικὸ χάρτη συνδέθηκε κι' ὁ ἀγώνας ἐνάντια στὰ Ν.Δ. 93, 180 ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σημερινὸ πλαίσιο τῶν ΑΕΙ (Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἀπαγορεύσεις, ἔλεγχος συγκεντρώσεων, πειθαρχικὸ κλπ.).

Ο «ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ» ΣΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΕΝΕΚΕ

Ὁ ἀγώνας στὸ ΕΜΠ γίνεται μὲ μαζικὴ ἀπεργία καὶ γρήγορα πετυχαίνει. Τώρα τὸ ἐγκάθετο ΔΣ καλεῖ τοὺς φοιτητὲς νὰ λύσουν τὴν ἀποχή, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τὸν σκοπό του. Γιατὶ ἔχει πιαστεῖ κιόλας τὸ ζήτημα τοῦ Κ.Χ. σὰν παραπέρα στόχου καὶ γιατὶ ὁ ἀγώνας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ χουντοσύλλογου, διευθύνεται ἀπὸ ἐκλεγμένες ἐπιτροπὲς καὶ στεριώνεται μέσα ἀπὸ ἀδιάκοπες γενικὲς συνελεύσεις. Ἀκόμα, καθὼς ἀναπτύσσεται ἡ πάλη ἐνάντια στὸν ΚΧ, ἐπικρατεῖ ἡ συνεπὴς μαρξιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ ρόλο καὶ τὸν χαραχτῆρα του. Ἀντίληψη ποὺ τὴν προώθησαν οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς καὶ τὴν ἀκολούθησαν πολλοὶ συνεπεῖς ἀγωνιστές. Βλέποντας τὴ μαζικὴ ἀποχὴ στὸ ΕΜΠ, τὴν ἔντονη ζύμωση καὶ τὴ διαδήλωση τῆς 26)1 ὅπου τὰ συνθήματα φτάνουν ὥς τὸ «Ἔξω οἱ Μποδοσάκηδες!», ἡ χούντα κάνει μιὰ πρώτη ὑποχώρηση - μανούβρα: ἀρχίζουν οἱ δηλώσεις, ὁ ἕνας πὼς «δὲν ὑπῆρχε κἂν προσχέδιο ΚΧ», ὁ ἄλλος πὼς «ὑπῆρχε ἀλλὰ ἀπερρίφθη». Γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστο ἔχουμε νικήσει πάνω καὶ σ' αὐτό.

Ἡ χουντικὴ μανούβρα στόχο ἔχει βέβαια νὰ εὐνουχίσει τοὺς ἀγῶνες μας. Ἀλλὰ οἱ φοιτητὲς ἐντείνουν τὴν πάλη. Χωρὶς

νὰ σταματήσουμε νὰ χτυπᾶμε τὰ ξενόγλωσσα καὶ τὸν ΚΧ, τονίζουμε τὸ σημερινὸ καταπιεστικὸ πλέγμα τῶν ΝΔ 93)180. Στὶς 26 τοῦ Γενάρη κλείνουν τὸ ΕΜΠ. Ἡ Ἀσφάλεια ἀρχίζει τὶς συλλήψεις. Ἀπ' ἐδῶ ξεκινάει ἡ τρομοκρατικὴ ἀντεπίθεση ἀφοῦ ἀπότυχε ἡ πρώτη μανούβρα. Τὸ καθεστὼς καταφεύγει στὴ γυμνὴ βία. Καὶ τὸ φοιτητικὸ κίνημα καταφέρνει τὸ δεύτερο χτύπημα στὴ χουντικὴ στρατηγικὴ τῆς «ὁμαλοποίησης».

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΑΣΗ τὸ ΕΜΠ εἶναι πρωτοπόρο ὄχι ὅμως καὶ ὁλότελα μόνο του. Στὴν ΑΣΟΕΕ, ὁμάδα ἐργασίας 12 φοιτητῶν φτιάχνει μελέτη γιὰ τὰ προβλήματα τῆς σχολῆς καὶ τὴ μοιράζει πολυγραφημένη στοὺς φοιτητές. Τοὺς περνᾶνε πειθαρχικό, ἀλλὰ αὐτὸ δίνει ἀφορμὴ γιὰ μαζικὴ κινητοποίηση συμπαράστασης. Ἔτσι οἱ συνάδελφοι δὲν τιμωροῦνται. Μιὰ καινούργια μορφὴ φανερῆς δουλειᾶς καταχτήθηκε (ὁμάδα ἐργασίας, πολυγράφηση καὶ διανομὴ κειμένου). Στὸ Φαρμακευτικό, στὴ Βιομηχανικὴ καὶ τὴν Ἰατρική, καθὼς καὶ σ' ἄλλες σχολὲς ἡ κινητοποίηση ἀρχίζει. Τοῦτο τὸν καιρὸ ξεκινοῦν ἀγῶνες καὶ στὶς Ἀνώτερες καὶ Τεχνικὲς Σχολές, ποὺ ἐντείνουν τὴ σύγχυση τῆς χούντας καὶ ἔχουν σπουδαία προοπτικὴ σημασία. Στὶς 17)1 οἱ σπουδαστὲς τῆς ΣΕΛΕΤΕ κατεβαίνουν σ' ἀπεργία ἐνάντια στὸ διπλασιασμὸ τῶν χρόνων φοίτησης. Ἡ Σιβιτανίδειος κατεβαίνει σὲ ἀποχὴ ἐπ' ἀόριστο, συνδυάζοντας ἐπαγγελματικὲς διεκδικήσεις μὲ τὴν ἀπόκρουση τοῦ νέου «Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῶν Ἀνωτέρων Τεχνικῶν Σχολῶν», ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸν Καταστατικὸ Χάρτη. Δυὸ τεχνικὲς σχολὲς κατεβαίνουν σ' ἀπεργία ἀλληλεγγύης, μιὰ ἄλλη βγάζει ψήφισμα συμπαράστασης. Τὸ ξύπνημα τῶν Ἀνώτερων καὶ Τεχνικῶν σχολῶν ποὺ ἀναπτύσσεται μέσα στοὺς ἀγῶνες ποὺ ἀκολουθοῦν ἔχει τεράστια σημασία κι' οἱ ἐπαναστάτες πρέπει νὰ στρέψουν σοβαρὸ κομμάτι τῆς δουλειᾶς τους πρὸς τὰ κεῖ.

Μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς τρομοκρατικῆς ἀντεπίθεσης συμπληρώνουμε τὴν ἀγωνιστική μας πλατφόρμα μὲ τὶς ἀντιτρομοκρατικὲς διεκδικήσεις κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ εἶναι τὸ κέντρο βάρους — ἐνάντια στὰ ΝΔ 93, 180, ἐνάντια στὶς συλλήψεις καὶ διώξεις. Νὰ καταχτήσουμε τὸ Πανεπιστημιακὸ ἄσυλο — ὄχι στὴν ἀσφαλίτικη τρομοκρατία.

ΤΟ ΕΜΠ ΑΝΟΙΓΕΙ. Ὁ ἀντικαταπιεστικὸς ἀγώνας πλουτίζεται μὲ τὴν συμπαράσταση στοὺς δυὸ ἀγωνιστὲς στὰ Γιάννινα ποὺ τοὺς περνᾶνε πειθαρχικό. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ μάχη τὴν κερδίζει ἡ μαχητικὴ σπουδαστικὴ κινητοποίηση. Συγχρόνως ἡ χουντικὴ ΕΦΕΕ ἀνοίγει θέμα Πανσπουδαστικοῦ κι' ἀρχίζει τὰ μαγειρέματα μὲ τὰ ΔΣ. Οἱ ἐκλεγμένες ἐπιτροπὲς στὸ ΕΜΠ δὲν ἀργοῦν νὰ δώσουν τὴν ἀπάντηση: ἢ τὸ Πανσπουδαστικὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκλεγμένους ἀντιπρόσωπους, ἢ θὰ ὀργανώσουμε δικό μας. Ἡ ἀποχὴ στὸ ΕΜΠ ἔχει γίνει καθολική, οἱ διεκδικήσεις μας ὁλοκληρώνονται: Ἄσυλο, ὄχι ΝΔ 93, 180, ὄχι ΚΧ, ὄχι στὴν τρομοκρατία, ὄχι στὴν παρασυναγωγὴ τῆς χουντο - ΕΦΕΕ («Πανσπουδαστικό»). Ἔχει φανεῖ κιόλας ὁλοκάθαρα πὼς οἱ ἀγῶνες μποροῦν καὶ προχωροῦν μὲ τὶς παράνομες ἐπιτροπὲς νὰ τοὺς καθοδηγοῦν καὶ πὼς ὅλες οἱ ἀπόψεις ποὺ μὲ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἔβαζαν τὴν «κατάληψη ἀπὸ μέσα» τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων σὰν προϋπόθεση γιὰ ἄλλους ἀγῶνες ἦταν βαθειὰ λαθεμένες καὶ ἡττοπαθεῖς... Καθὼς ἡ ἀπεργία συνεχίζεται, σὲ ψήφισμα τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν ἀναφέρεται, σὰν σύμβολο τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν σπουδαστικῶν μαζῶν στὶς δυνάμεις τους: «Θεωροῦμε τὴν συνεχῆ ἀποχὴ ἀποφασιστικὸ ὅπλο στὰ χέρια μας, γιατὶ γνωρίζουμε καλὰ ὅτι μιὰ συνεχὴς ἀποχὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ σταματήσει τὴν τεχνικὴ ἐξέλιξη τῆς χώρας καὶ ὅτι οἱ ἀπόφοιτοι τῶν ἀνωτάτων σχολῶν εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ».

Τὸ κίνημα δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τὸ σταματήσει ὁ ἐχθρὸς μὲ μανοῦβρες. Ἔτσι ναυαγεῖ ἡ προσπάθεια τῆς συγκλήτου τοῦ ΕΜΠ νὰ παίξει παιγνίδι συμβιβασμοῦ. Ἀντίθετα ἡ βίαιη παρέμβαση τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπίτροπου ἐντείνει τὴ σύγχυση μέσα στὸν καταπιεστικὸ μηχανισμὸ Κυβέρνηση - Σύγκλητος - Διοικητικὰ Συμβούλια. Ἀπὸ τούτη τὴν ὥρα ἀρχίζει καὶ ἡ ἀνοιχτὴ ἀντιπαράθεση τοῦ κινήματος μὲ τὸ χουντικὸ κράτος.

ΣΚΛΗΡΗ ΚΙ' ΕΠΙΜΟΝΗ ΠΑΛΗ!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ πλαταίνουν. Καθὼς καταγγέλλουν σπουδαστὲς στὴν Πάτρα, ἡ Διεθνὴς Τράπεζα χρηματοδοτεῖ τὸ Πανεπιστήμιο ἐκεῖ καθὼς καὶ ὁλόκληρο τὸ «Β΄ Ἐκπαιδευτικὸ Πρόγραμμα» τῆς χούντας. Καὶ ἐκείνη διαμόρφωσε τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν κατὰ τὰ ἀμερικάνικα πρότυπα, μὲ τὴν προοπτικὴ πὼς «ἂν πετύχει»(!), θὰ προσαρμόσει ἔτσι καὶ τὰ ὑπόλοιπα πανεπιστήμια. Παίρνοντάς το αὐτὸ σὲ σύνδεση μὲ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη, τὰ ΚΑΤΕ, τὸν Κανονισμὸ Ἀνωτέρων Σχολῶν κλπ., βλέπουμε τὸ πλάτος τῆς ἐπίθεσης τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων, συνειδητοποιοῦμε πιὸ στέρεα τὴν ἀνάγκη σκληρῆς κι' ἐπίμονης πάλης. Συγχρόνως τὸ Φαρμακευτικὸ κι' ἡ Σιβιτανίδειος ἀπεργοῦν, σ' ἄλλες σχολὲς ἐντείνεται ἡ ζύμωση, στὴ Θεσσαλονίκη γίνεται διαδήλωση.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἀγώνα, ἡ χούντα κάνει νέα προσπάθεια δυναμικῆς λύσης: τὸ ΝΔ 1347, ὅπου στρατεύονται οἱ «ὑπαιτίως ἀπέχοντες» καὶ οἱ «προτρέποντες εἰς ἀποχήν». Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ μέτρο πάλι δὲν μᾶς λυγίζει. Ἀποτελεῖ ἀντίθετα κρίκο, γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πολιτικῆς πάλης. Στὶς 14 τοῦ Φλεβάρη, συγκέντρωση στὸ ΕΜΠ. Σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ ἀκούγονται τὰ συνθήματα. Κατὰ τὸ ἀπόγεμα μετὰ ἀπὸ σποραδικὲς συλλήψεις, ἡ ἀστυνομία εἰσβάλλει βίαια, χτυπάει βάναυσα τοὺς φοιτητές, τραυματίζει πολλούς, κάνει μαζικὲς συλλήψεις. Ἔντεκα τοὺς περνᾶνε σὲ δίκη ποὺ κι' αὐτὴ τὴ μετατρέπουμε σὲ νίκη ἐνάντια στὴν καταπίεση. Τώρα ξεκινάει σοβαρὸς ἀγώνας καὶ στὸ Πανεπιστήμιο μὲ τὶς δυὸ συγκεντρώσεις στὴ Νομικὴ (14 καὶ 16 τοῦ Φλεβάρη). Ἡ Παρασκευή, 16 τοῦ Φλεβάρη ἦταν ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν κατοπινὴ κατάληψη: Πάνω ἀπὸ 2.500 φοιτητές, κατάληψη τοῦ κτιρίου, καὶ ἀπώθηση τῆς ΕΚΟΦ, ἡ σημαία στὴν ταράτσα μεσίστια. Ψηφίσματα, τραγούδια, συνθήματα. Λειτουργοῦμε σὰν πολιτικὸς πόλος συσπείρωσης γιὰ πολὺ κόσμο ποὺ μαζεύεται κάτω καὶ ποὺ ξανασυγκεντρώνεται κάθε φορὰ ποὺ τὸν διαλύει ἡ ἀστυνομία. Τὸ Πολυτεχνεῖο κάνει διαδήλωση καὶ φτάνει κοντά μας. Καθὼς βγαίνουμε τ' ἀπόγεμα, συγκρούσεις μὲ ΕΚΟΦ κι' ἀστυνομία καὶ διαδήλωση στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας. Ταυτόχρονα καὶ ἄλλες σχολὲς ἐντείνουν τὴν παρουσία τους: ἡ Ἰατρικὴ σὲ συγκέντρωση 1.000 σπουδαστῶν κατεβαίνει σ' ἀποχή.

ΝΕΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ τὴ Δευτέρα στὸ ΕΜΠ. Οἱ ἐκλεγμένες ἐπιτροπὲς ὅλων τῶν σχολῶν συναντοῦν τὸν Παττακό. Εἶναι χαραχτηριστικὸ ὅτι ἡ χούντα γιὰ πρώτη φορὰ θέλει νὰ ἔρθει σὲ ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεις μὲ τὸ κίνημα καὶ τὸ ἀναγνωρίζει ἔτσι σὰ δύναμη. Φυσικὰ δὲν ὑποχωροῦμε ἀπ' τὰ αἰτήματά μας: Ἀνάκληση 1347, ἐπάνοδος στρατευμένων, καὶ ἡ συζήτηση κόβεται. Καινούργια διαδήλωση. Ἡ ἀποχὴ ἔχει πιὰ μετατραπεῖ ὁλοκληρωτικὰ σὲ μαχητικὴ - ἐνεργητική, συνδυάζοντας συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, μικροκαταλήψεις. Στὸ μεταξὺ ὁ πανεπιστημιακὸς μηχανισμὸς βρίσκεται σὲ διάσπαση σὲ σύγχυση: ἡ σύγκλητος τοῦ ΕΜΠ παραιτεῖται. 25 καθηγητὲς καταδικάζουν τὴν εἰσβολὴ τῆς ἀστυνομίας. Καθὼς γίνονται καθημερινὲς συγκεντρώσεις σὲ σχολὲς (Πάντειος, ΕΜΠ, Φυσικομαθηματικό, Ἰατρική) ἡ χούντα ἐντείνει τὶς στρατεύσεις: Ἐνενήνταεφτὰ ὡς τώρα

Τ ΕΤΑΡΤΗ 22 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ στὴ Νομική. Μαζευόμαστε πάνω ἀπὸ 4.500 φοιτητές. Ψηφίσματα, συνθήματα, τραγούδια στὴν ταράτσα. Καινούργιος ἄνεμος μᾶς συνεπαίρνει... εἶναι τὸ ξύπνημα πάλι τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Μέσα στὴ Νομικὴ ὅσο καὶ στοὺς ἀπ' ἔξω ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶναι ψηλά. Κατὰ τὸ ἀπόγεμα, σὰν ἀπάντηση στὴν προβοκατόρικη ἀπόπειρα τῆς ΕΚΟΦ νὰ μπεῖ, ὀχυρώνουμε τὶς πόρτες, ὁρίζονται φρουρές. Ἔξω διαδηλώσεις καὶ συγκρούσεις μὲ τὴν ἀστυνομία. Ἀποφασίζουμε νὰ μείνουμε ὅλη νύχτα κι' αὔριο νὰ γίνουν γενικὲς συνελεύσεις. Ξεκινώντας νὰ ἀναλύσουμε, τονίζουμε πρῶτα - πρῶτα τὴν τεράστια σημασία τούτης τῆς ἐνέργειας γιὰ τὴν πολιτικὴ συνειδητοποίηση, γιὰ τὴν ἀρχὴ συγχώνευσης σπουδαστικοῦ καὶ λαϊκοῦ ἀγώνα, γιὰ τὴν ἀνοιχτὴ σύγκρουση μὲ τὸ χουντοκράτος. Τὸ κλῖμα τοῦ τρόμου ἔχει σπάσει, ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὶς δυνάμεις μας, γίνονται τόσες συζητήσεις ὅσο ποτὲ πρίν... Ἡ μάχη βρίσκεται στὸ πιὸ ψηλό της σημεῖο καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μειώσει τοῦτο τὸ κυριαρχικὸ στοιχεῖο, τὸ ποιοτικὸ ἀνέβασμα τοῦ ἀγώνα. Κεντρικὸ αἴτημα: Ἀνάκληση 1347, πίσω οἱ στρατευμένοι, ὄχι στὴν τρομοκρατία.

Βέβαια πολλοὶ πήρανε τὴν ἀπόφαση νὰ μείνουνε πάνω στὸν πρῶτο ἐνθουσιασμό, δὲν εἶχαν τὸν ἀπαραίτητο βαθμὸ πολιτικοποίησης γιὰ νὰ δοῦν καθαρά. Κι' αὐτὸς ὁ ἀντικειμενικὸς παράγοντας, ἐπειδή, καθὼς θὰ δοῦμε παρακάτω, ἐνισχύθηκε ἀντὶ νὰ καταπολεμηθεῖ, ὁδήγησε — μαζὶ μὲ τὴν κούραση καὶ τὴν πείνα — στὴν ἀποχώρηση τῆς δεύτερης μέρας. Πέρασε δηλαδὴ ἡ πολιτικο - ὀργανωτικὴ γραμμὴ τῆς νόμιμης ἐπιτροπῆς, ποὺ ἦταν καθαρὰ ἀστικὴ καὶ ἄρα βαθιὰ λαθεμένη. Μιὰ σωστὴ γραμμὴ θἄβαζε πρῶτα - πρῶτα κυρίαρχο στοιχεῖο ὅτι γινόμαστε πόλος λαϊκῆς κινητοποίησης. Θ' ἀρνιόταν τὴν δῆθεν «καθαρὰ φοιτητική» φύση τῶν διεκδικήσεων, θὰ πρόβαλε τὸ ἀντιτρομοκρατικὸ στοιχεῖο τοῦ ἀγώνα μας κι' ἐκεῖ θἄβρισκε τὴ στέρεη βάση γιὰ τὸ σύνθημα «Συμπαράσταση Λαέ». Ἔτσι θὰ βοηθιόταν ὁ ἀρχικὸς ἐνθουσιασμὸς νὰ περάσει σ' ἀνώτερο ἐπίπεδο κι' ὄχι ν' ἀφεθεῖ ἀνεκμετάλλευτος νὰ πέσει. Ταυτόχρονα ὀργανωτικὰ θ' ἀπόφευγε τὴ χαλάρωση, ποὺ συνέβαλε πολὺ στὸ πέσιμο τοῦ φρονήματος: Θὰ χώριζε σὲ ὁμάδες, θὰ ὀργάνωνε ἀπεργιακὲς ἐπιτροπές, συζητήσεις. Ἐνῶ ἡ ἀπολίτικη γραμμὴ εἶχε σὰ συνέπεια ὅτι τὴ δεύτερη μέρα, ποὺ φάνηκε πιὰ πὼς ἡ χούντα δὲ θὰ ἀνακαλοῦσε τὸ Διάταγμα — χωρὶς τουλάχιστο μιὰ πολὺ πλατύτερη λαϊκὴ κινητοποίηση καὶ σύγκρουση — σὲ πολλοὺς σὰ νὰ χάθηκε ὁ λόγος ὕπαρξής τους ἐκεῖ μέσα. Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν σημαντικὸ νὰ εἶχε ἐξηγηθεῖ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἐπίμονα ἡ σημασία τῆς ἐνέργειάς μας σὰν πόλου ἕλξης γιὰ τὸν κόσμο, ποὺ βλέπει σ' αὐτὴν μιὰ συγκεκριμένη πολιτικὴ κινητοποίηση καὶ παρουσία: κι' ἀπόδειξη τὸ πόσο πύκνωσε ὁ κόσμος ἔξω τὴ δεύτερη μέρα, τὸ πόσο καλὸ θὰ κάναμε ἂν μέναμε ἀκόμα μιὰ νύχτα, ἀνεξάρτητα ἀπ' τὸ ἂν ἡ χούντα θ' ἀνακαλοῦσε ἢ ὄχι τὸ διάταγμα.

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ
ΚΑΤΩ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ γιὰ τὴν πραγματική μας δύναμη ἦταν τὸ ὅτι βγήκαμε ἀπείραχτοι, ὅτι ὁ κόσμος μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ ζητωκραυγές, μὲ ἀνθοδέσμες, μὲ συνθήματα. Ὅτι γίνανε ἀμέσως σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα τεράστιες διαδηλώσεις μὲ ἐργατικὴ συμμετοχή. Νὰ λοιπὸν ποὺ μὲ τὴν κατάλληλη ἀντιμετώπιση, ἡ πείνα καὶ ἡ κούραση δὲν ἦταν καθοριστικά.

Ταυτόχρονα τὸ κίνημα ἔχει φουντώσει καὶ στὴ Θεσσαλονίκη. Μὲ σύνθημα τὴ συμπαράσταση ἀλλὰ καὶ μὲ ἄμεσα ἀντικαταπιεστικὰ αἰτήματα γίνονται συγκεντρώσεις καὶ διαδηλώσεις ποὺ μετατρέπονται σὲ συγκρούσεις μὲ τοὺς Ἐκοφίτες. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις αὐτοσχέδιες ὁμάδες αὐτοάμυνας ἀντιμετωπίζουν δυναμικὰ τὴν τρομοκρατία. Ἔτσι τὴν ἴδια ὥρα ποὺ στὴν Ἀθήνα γίνονται λαϊκὲς διαδηλώσεις, στὴ Θεσσαλονίκη 10.000 σπουδαστὲς διαδηλώνουν τὴ συμπαράστασή τους. Εἶναι τὸ κορύφωμα αὐτῆς τῆς ἐπανεμφάνισης τοῦ μαζικοῦ κινήματος, εἶναι ἡ στιγμὴ ὅπου ἡ χούντα, ἐγκαταλείποντας γιὰ τὴν ὥρα τὰ προσχήματα, καταφεύγει στὰ ἔσχατα μέτρα: ΕΣΑ, Ἀστυνομία καὶ Ἐκοφίτες χτυποῦν δολοφονικὰ τὶς διαδηλώσεις κάτω ἀπ' τὴν κάλυψη ἑνὸς κλοιοῦ σιωπῆς ποὺ ἐπιβάλλει ἡ χουντικὴ λογοκρισία. Θρηνοῦμε τὰ πρῶτα θύματα σ' αὐτοὺς τοὺς νέους ἀγῶνες τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος: Δυὸ νεκροὶ στὴν Ἀθήνα, ἕνας στὴ Θεσσαλονίκη, πλῆθος οἱ τραυματίες. Ὅμως εἶναι καὶ ἡ ὥρα τῆς πιὸ βαρειᾶς πολιτικῆς ἥττας τῆς χούντας, καθὼς ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσει δημόσια τὴν ἀδυναμία της νὰ ἐπιβάλει τὴν «ὁμαλοποίηση», καθὼς ἀναγνωρίζει στὸ μαχητικὸ μαζικὸ κίνημα τὴ δύναμη νὰ μπλοκάρει τὶς ἀστικὲς πολιτικὲς μανοῦβρες.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ἀντεπίθεση τὸ κίνημα κάμπτεται προσωρινά. Γίνονται συγκεντρώσεις στὸ ΕΜΠ, καθὼς καὶ διαδηλώσεις. Ἡ ἀποχὴ κρατάει. Ἀλλὰ βρισκόμαστε σὲ μιὰ σχετικὴ ὕφεση. Αὐτὸ εἶναι φυσικὸ ὡς ἕνα βαθμὸ μετὰ τὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο τοῦ ἀγώνα. Ἀλλὰ παίζει καὶ σοβαρὸ ἀρνητικὸ ρόλο ἡ «δεκαήμερη προθεσμία» πού, τρομοκρατημένη ἔδωσε ἡ (νόμιμη) Ἐπιτροπὴ στὸν Πρύτανη Τούντα γιὰ νὰ «φροντίσει» γιὰ τὰ αἰτήματά μας. Γιατὶ ἔτσι ἐντάθηκε ἡ σχετικὴ κάμψη, διευκολύνθηκε ἡ καλλιέργεια τῆς ἀναμονῆς, δηλαδὴ τὸ παιγνίδι τῶν χουντικῶν. Αὐτὴ τὴν ἀνάπαυλα ἐπωφελεῖται ὁ Παπαδόπουλος γιὰ νὰ ἀναλάβει «προσωπικῶς» τὸ φοιτητικό, νὰ βάλει δηλαδὴ τάξη στὸ συγχισμένο καταπιεστικὸ κύκλωμα χούντα - σύγκλητος - διορισμένοι. Μαζεύει τοὺς καθηγητὲς καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ τοὺς βγάζει λόγο. Νὰ τὰ κύρια σημεῖα:

(α) «Ἀναβάλλονται αἱ πολιτικαὶ ἐξελίξεις» — τὸ φοιτητικὸ κίνημα χτύπησε τὴν ὁμαλοποίηση.

(β) Ὁ λόγος εἶναι δημαγωγικὸς σὲ σχέση μὲ τοὺς φοιτητές: καλεῖ τὰ ἐγκάθετα ΔΣ «νὰ κερδίσουν τὶς μάζες» κάνοντας συγχρόνως κάτι ψίχουλα ὑποσχέσεων γιὰ παραχωρήσεις οἰκονομικοῦ χαραχτήρα. Αὐτὰ ὅλα δείχνουν πόσο φοβᾶται ἡ χούντα τὸ φοιτητικὸ κίνημα, πόσο ὕπουλα πάει ξανὰ νὰ τὸ παγιδέψει μιᾶς καὶ ἡ σκληρὴ ταχτικὴ δὲν τὸ σύντριψε.

(γ) Ὁ λόγος εἶναι «σκληρὸς» πρὸς τοὺς καθηγητές. Γιατὶ ἡ χούντα γυρεύει νὰ «τοὺς πιάσει ἀπ' τ' αὐτὶ» καὶ νὰ τοὺς βάλει νὰ κάνουν αὐτοὶ τὴ δουλειὰ τοῦ χωροφύλακα, ὥστε νὰ μὴ πολυχρειάζεται ἡ ἀνοιχτὴ κρατικὴ βία.

Πειθαρχικὰ ὄργανα τῶν ἀφεντικῶν τους, οἱ Πανεπιστημιακὲς γραφειοκρατίες βγάζουν ἀμέσως ἀνακοινώσεις ἱκανοποίησης, δημαγωγοῦνε πὼς τάχα λύθηκαν τὰ προβλήματα τῶν φοιτητῶν, ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ κάθε συγκέντρωση ἢ γενικὴ συνέλευση καὶ σχεδὸν σταματοῦν νὰ δέχονται διάλογο μὲ τὶς ἐκλεγμένες ἐπιτροπές. Ἀπ' τὴ δική μας μεριὰ ἡ κατάσταση εἶναι περίπλοκη: Ἔχουμε πετύχει ὁρισμένες ὑποχωρήσεις τῆς χούντας, ποὺ εἶναι φανερές, παρὰ τὸ στοιχεῖο τοῦ ἐλιγμοῦ ποὺ περιέχουν καὶ τοὺς πρωθυπουργικοὺς λεονταρισμούς: οἱ στρατεύσεις σταμάτησαν γιὰ τὴν ὥρα. Ὑπάρχει μιὰ κάποια λεκτικὴ ἀναγνώριση τῆς Πανεπιστημιακῆς αὐτονομίας. Ὁρισμένες οἰκονομικὲς παραχωρήσεις. Ἀκόμα ὅμως βρισκόμαστε σὲ σχετικὴ ὕφεση, κι' ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ μετατραποῦν κάθε στιγμὴ σὲ ἐπιθετικὰ στοιχεῖα τῆς χουντικῆς πολιτικῆς. Τίποτα ὁριστικὸ δὲν κερδήθηκε ἀκόμα. Ἄμεσα μπαίνει θέμα ὀργανωμένης λύσης τῆς ἀποχῆς, μπαίνει ζήτημα νὰ πετύχουμε συγκεντρώσεις ἢ γενικὲς συνελεύσεις, γιὰ νὰ μιλήσουμε πάλι μὲ τὰ παιδιά, νὰ προσδιορίσουμε ἐκεῖ τὴν πάρα πέρα ταχτική μας. Ἡ περίοδος μέχρι τὶς 20 τοῦ Μάρτη περνάει μὲ τὸν ἀγώνα γιὰ νὰ πετύχουμε συγκεντρώσεις στὶς σχολές. Στὶς συγκεντρώσεις, νόμιμες ἢ παράνομες, ἀνάλογα μὲ τὴ Σχολή, λύνεται ἢ ὄχι ἡ ἀποχή, πάντα

τονίζεται τὸ τί πετύχαμε, ὅτι ἐμμένουμε στὰ αἰτήματά μας. Συγκρατοῦμε ἔτσι τὴ χαλάρωση καὶ προετοιμάζουμε τὸ νέο ἀνέβασμα τοῦ ἀγώνα.

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 20 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ, στὴ Νομική, συγκεντρωνόμαστε γύρω στοὺς δυὸ χιλιάδες φοιτητές. Ὁ Τούντας ἀρνιέται νὰ δώσει ἄδεια συγκέντρωσης καὶ ἡ ἐνέργειά μας μετατρέπεται σὲ κατάληψη μὲ ξεκάθαρο πολιτικὸ χαραχτήρα αὐτὴ τὴ φορά. «Ἔξω οἱ Ἀμερικάνοι», «Δὲν περνάει ὁ φασισμὸς» εἶναι τὰ συνθήματα. Ἀπ' ἔξω μαζεύεται πάλι κόσμος, λιγώτερος ἀπ' ὅτι τὴν προηγούμενη φορὰ γιατὶ καὶ ἡ κατάληψη κρατάει λιγώτερο καὶ ἡ δράση τῆς ἀστυνομίας εἶναι πιὸ ἔντονη: ἔχουν μαζευτεῖ τὰ δυὸ τρίτα ἀπ' ὅλο τὸ ἀστυνομικὸ σῶμα Ἀθηνῶν. Γίνονται μολαταῦτα διαδηλώσεις καὶ μὲ ἐργατικὴ συμμετοχή. Σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀγωνιστικὴ ἑνότητα μέσα στὴ δράση σφυρηλατεῖται ξανά. Ἡ ἀστυνομία ἔκανε ὁλόκληρη πολεμικὴ ἐπιχείρηση γιὰ νὰ μπεῖ στὸ κτίριο. Μπῆκε συγχρόνως ἀπὸ τὶς πόρτες καὶ τὴν ταράτσα, χτύπησε μὲ θηριωδία τοὺς φοιτητές. Οἱ κτηνωδίες τοῦ Πολυτεχνείου ἦταν παιχνίδι μπροστὰ στὸ σημερινό. Τραυματίες μεταφέρονται αἱμόφυρτοι ἀπ' τὴ Νομική. Γίνονται ἑκατοντάδες συλλήψεις, πολλὲς «καρφωτὲς» — μὲ ὑπόδειξη τῶν χαφιέδων ποὺ εἶναι μαζεμένοι ἀπ' ἔξω. Ἐδῶ φάνηκε ἡ ἁρμονικὴ συνεργασία τοῦ πρύτανη Τούντα μὲ τὴ χούντα καθὼς καὶ ἡ σκλήρυνση τῆς καταπιεστικῆς γραμμῆς ποὺ γίνεται δυνατὴ λόγω τῆς δουλικῆς ὑποστήριξης τῆς πανεπιστημιακῆς γραφειοκρατίας.

Ὡστόσο, παρὰ τὴ δολοφονικὴ ἐπίθεση τῆς ἀστυνομίας, τὸ γεγονὸς παραμένει πὼς μὲ τὴ μαχητικὴ ἐνέργειά μας τῆς 20ῆς τοῦ Μάρτη ἀποδείξαμε ὅτι πάντα μποροῦμε νὰ διαδηλώνουμε τὴν πολιτικὴ παρουσία μας σὰν κίνημα, νὰ ταράζουμε τοὺς εὐσεβεῖς πόθους περὶ ἠρεμίας κλπ. Ἔτσι κυβέρνηση καὶ σύγκλητος δοκιμάζουν ξανὰ ἄλλη μιὰ μανούβρα. Μὲ κυβερνητικὴ συναίνεση καὶ γιὰ νὰ συγκαλύψει τὴν ἀπροκάλυπτη συνεργασία της μὲ τὴν ἀστυνομία, ἡ Σύγκλητος βγάζει ἀνακοίνωση ὅτι θὰ δεχτεῖ διάλογο μὲ ἐκλεγμένους ἀντιπροσώπους τῶν φοιτητῶν. Σκοπὸ ἔχει μ' αὐτὸ τὸν ἑλιγμὸ νὰ μᾶς μπλέξει σὲ ἐκλογικὰ παιχνίδια, νὰ ἀποπροσανατολίσει τοὺς φοιτητές. Ἐμεῖς ὅμως πατᾶμε πάνω στὴ μανούβρα αὐτὴ καὶ μὲ ὁμιλίες στὰ ἔτη, συγκεντρώσεις σχολῶν, παμφοιτητικὲς συγκεντρώσεις, μαζικοποιοῦμε πάνω στὴ βάση τῶν ἐκλογῶν ἀντιπροσώπων σὲ κάθε ἔτος, σὰν βῆμα γιὰ τὴν κατάχτηση καινούργιων πλαισίων φανερῆς δουλειᾶς, σὰν βῆμα γιὰ τὸ ξήλωμα, καὶ τυπικὰ πιά, τῶν χαφιέδικων Διοικητικῶν Συμβουλίων. Αὐτὸ ἀνατρέπει ὅλη τὴ συλλογιστικὴ τοῦ ἑλιγμοῦ, γιατὶ χούντα καὶ σύγκλητος δὲν μποροῦν ν' ἀντέξουν σ' ἕνα καινούργιο ἀνέβασμα τοῦ κινήματος. Ἡ χουντικὴ γραμμὴ ἀλλάζει γι' ἄλλη μιὰ φορὰ (δηλώσεις Γκαντώνα): καμμιὰ παραχώρηση ἐκλογῶν μὲ νομικὴ κατοχύρωση.

Η ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ ΑΡΧΙΖΕΙ τὶς ὑπαναχωρήσεις καὶ τὰ τερτίπια ἀπέναντί μας, ἀκολουθεῖ παρελκυστικὴ πολιτική. Τελικὰ ἐμεῖς μένουμε ἀνυποχώρητοι στὴν ἀγωνιστικὴ μας γραμμή: ἐκλογὲς μὲ κατοχύρωση καὶ δέσμευση τῆς Συγκλήτου, ἐκλογὲς - βῆμα ἐνάντια στὰ χουντικὰ ΔΣ. Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ συνεπὴ ἀγωνιστικὴ γραμμή μας ἡ χουντικὴ πολιτικὴ βρίσκεται ξανὰ σὲ ἀδιέξοδο, ποὺ μπορεῖ νὰ ξεπεραστεῖ μονάχα: μὲ τὴν παραίτηση τῆς Συγκλήτου καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ Πανεπιστημίου. Μ' αὐτὴ τὴν ἐνέργεια, χούντα καὶ σύγκλητος ὑπολογίζουν νὰ μᾶς κρατήσουν σὲ σύγχυση, νὰ μᾶς παραλύσουν. Ὑπολογίζουν κιόλα στὴν περίοδο τῶν ἀσκήσεων καθὼς καὶ στὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα ποὺ ἔρχονται. Ἐμεῖς δὲ σταματᾶμε τὶς συγκεντρώσεις. Ἀντίθετα μόλις ἀνοίγει ξανὰ τὸ Πανεπιστήμιο — καὶ τὸ ἀνοίγει πιὰ κατ' εὐθεῖαν ἡ Ἀσφάλεια, ἐνῶ σκόπιμα κρατᾶνε τὴ Σύγκλητο «μετέωρη» — στὶς συγκεντρώσεις μας ὅλης τῆς ἑβδομάδας ξαναχτίζουμε μιὰ μαζικότητα, ξεκαθαρίζουμε τὴν ὑπόθεση τῆς παραίτησης καὶ ματαιώνουμε τὶς ρεφορμιστικὲς μανοῦβρες («νὰ βγάλουμε ἀνακοίνωση ὑποστήριξης»). Ἐξηγοῦμε δηλαδὴ ὅτι ἡ Σύγκλητος δὲν παραιτήθηκε γιατὶ «ἀγανάχτησε», ἀλλὰ μέσα στὰ πλαίσια τῆς χουντικῆς πολιτικῆς τῆς ὁποίας εἶναι πειθαρχικὸ ὄργανο. Αὐτὸ φαίνεται ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ ρόλο τῆς Συγκλήτου, ποὺ προχώρησε ὥς τὶς πιὸ ἀντιφοιτητικὲς καὶ δολοφονικὲς ἐνέργειες ποὺ μποροῦσε, ἀλλὰ κι' ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ἀνακοίνωση τῆς παραίτησής της: οὔτε κὰν μὲ μιὰ νύξη δὲν παίρνει θέση ὑπὲρ τῶν φοιτητικῶν αἰτημάτων, οὔτε κὰν μὲ ἕναν ὑπαινιγμὸ δὲν ὑποδηλώνει ἀντίθεση στὴ χουντικὴ πολιτική.

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ— ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΣΤΟΝ ΜΑΖΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΕΞΗΓΟΥΜΕ πὼς τὸ βάρος πέφτει στὴ δική μας αὐτόνομη πολιτικὴ καὶ δράση, πὼς πρέπει νὰ στηριχτοῦμε στὶς δικές μας δυνάμεις πὼς καὶ τὰ ρήγματα στοὺς ἐχθρικοὺς μηχανισμοὺς μονάχα σὰν ἀποτέλεσμα τῶν δικῶν μας μαζικῶν ἀγώνων ἔρχονται. Ἔτσι προσδιορίζουμε καὶ τὰ καθήκοντά μας στὸ ἐπίπεδο τοῦ μαζικοῦ κινήματος γιὰ τὴν περίοδο ποὺ ἔρχεται :

— Νὰ τονίζουμε ὅλα τὰ αἰτήματά μας ποὺ δὲν ἐκπληρώθηκαν, καὶ κυρίως τὸ δικαίωμα γιὰ τὴν ἐλεύθερη ἔκφραση τοῦ κινήματος, γιὰ γενικὲς συνελεύσεις ταχτικές, ἀναγνώριση τῶν ἀπ' αὐτὲς ἐκλεγμένων ἐπιτροπῶν σὰν τὸ μόνο ὄργανο ποὺ ἐκπροσωπεῖ τοὺς φοιτητὲς — γιὰ τὸν ὁριστικό, δηλαδή, παραμερισμὸ τῶν χουντικῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων.

— Νὰ κάνουμε συχνὲς συγκεντρώσεις καὶ συνελεύσεις, εἴτε μᾶς δίνουν ἄδεια εἴτε ὄχι. Ὅπου κάτι τέτοιο δὲν εἶναι δυνατό, νὰ ὀργανώνουμε τουλάχιστο συζητήσεις μέσα στὰ ἔτη. Σὲ κάθε εὐκαιρία νὰ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ. Νὰ απαιτοῦμε τὸ πανεπιστημιακὸ ἄσυλο. Νὰ ἀσκοῦμε πίεση, κατὰ περίπτωση σὲ ὁρισμένους καθηγητές. Νὰ κάνουμε ἔτσι τὴ μαζικὴ πληροφόρηση τῶν φοιτητῶν ἀναπληρώνοντας τὸ φιμωμένο τύπο.

— Νὰ ξεσκεπάσουμε τὰ ψίχουλα παροχῶν τῆς χούντας, νὰ ματαιώσουμε τὴ δημαγωγικὴ μανούβρα τῆς χούντας καὶ τῶν Δ.Σ. «νὰ κερδίσουν κοσμο». Πρῶτο καὶ κύριο νὰ ξεσκεπάσουμε τὸ χαραχτῆρα τῶν «δανείων» τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας. «Δανείων» μὲ 11% ἐπιτόκιο (!), μὲ ἀσφαλίτικη ἐπιλογὴ σὲ ποιοὺς θὰ δοθοῦν, μὲ βαριοὺς ὅρους μελλοντικῆς ἐπαγγελματικῆς δέσμευσης. Νὰ τονίσουμε ὅτι χρειάζονται ὑποτροφίες καὶ ὄχι δάνεια, χωρὶς πιστοποιητικὰ φρονημάτων ἢ «ἤθους», χωρὶς καμμιὰ ἐπιλογὴ βάσει βαθμῶν καὶ χωρὶς καμμιὰ δέσμευση Παράλληλα νὰ πιάσουμε πάλι τὰ προβλήματα τῶν σχολῶν, χρησιμοποιώντας ὁμάδες ἐργασίας, συγκεντρώσεις κλπ. Ἔτσι νὰ ξανασυνδεθοῦμε μὲ τὴ μάζα τῶν φοιτητῶν ποὺ τυχὸν δὲν πρόλαβαν νὰ παρακολουθήσουν τὴ γοργὴ ἀγωνιστικὴ διαδικασία ἢ κουράστηκαν, νὰ μονιμοποιήσουμε τὴν ἀπομόνωση τῶν διορισμένων.

— — Νὰ ἁπλώσουμε καὶ ὀργανώσουμε τὴν πάλη καὶ στὶς Ἀνώτερες καὶ Τεχνικὲς Σχολές, τὰ γυμνάσια, τὰ φροντιστήρια. Εἶναι χῶροι ποὺ ἄρχισαν νὰ ξυπνᾶνε μέσα στοὺς ἀγῶνες καὶ πρέπει κι' ἐκεῖ νὰ προωθήσουμε μαζικὴ δουλειά. Γιὰ νὰ διευρύνουμε τὸν ἀγώνα σ' ὁλόκληρο τὸ μέτωπο τῆς Ἐκπαίδευσης.

— Νὰ ἐξηγοῦμε πολὺ συστηματικὰ καὶ ἐπίμονα ὁλόκληρο τὸ καταπιεστικὸ καὶ μονοπωλιακὸ πλέγμα ποὺ πολεμᾶμε (ΝΔ 93, 180, Ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα τῆς χούντας, κλπ.), νὰ συστηματοποιήσουμε τὴν ἀντικαπιταλιστικὴ προπαγάνδα. Νὰ δείχνουμε ἀναλυτικὰ καὶ στὰ παιδιὰ ποὺ δὲν διάνυσαν μαζί μας τὶς ἀγωνιστικὲς διαδικασίες τῶν τελευταίων μηνῶν ποῦ βρίσκεται ἡ ρίζα τῶν προβλημάτων καὶ πὼς νὰ ὀργανωθοῦμε καὶ νὰ

παλέψουμε. Παράλληλα, νὰ ὀργανώσουμε τοὺς καινούργιους ἀγωνιστὲς ποὺ ξεπετάχτηκαν μαζικὰ μέσα ἀπὸ τὴν πάλη, νὰ τοὺς συσπειρώσουμε στὶς Ἐπιτροπὲς Πάλης. Νὰ στελεχώσουμε ἐπίσης τὴ φανερὴ («νόμιμη») δουλειά: ἔτσι ὥστε ἀπ' τὸν καινούργιο χρόνο καὶ ἡ φανερὴ δουλειὰ νὰ ἔχει σίγουρους ἀνθρώπους, νὰ μὴ παρατηρηθεῖ τὸ φετεινὸ φαινόμενο, ὅπου στὶς πιὸ πολλὲς ἐκλεγμένες ἐπιτροπὲς ἔμπαιναν καὶ στοιχεῖα μὴ ἀγωνιστικά, ἀσυνεπῆ, ἐνῶ συνεπεῖς ἀγωνιστὲς εἶχαν ὑποτιμήσει τὴ σημασία τῆς φανερῆς δουλειᾶς.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΠΛΗΡΩΘΟΥΝ αὐτὰ τὰ καθήκοντα, γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ τὸ κίνημα, χρειάζονται Ἐπιτροπὲς Πάλης πάνω σὲ σωστὴ βάση καθὼς καὶ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωση, βασισμένη στὴ γραμμὴ τῆς ταξικῆς πάλης καὶ στὴ μαζικὴ γραμμή, ποὺ θὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ καρδιά, νὰ γίνεται ἡ πρωτοπόρα δύναμη μέσα στὶς Ἐπιτροπὲς Πάλης. Ἄς κοιτάξουμε καὶ τὰ δυὸ σκέλη αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.

ΕΧΟΥΜΕ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΕΙ γενικὰ σὲ προηγούμενό μας ἄρθρο τὸ χαρακτήρα τῶν Ἐπιτροπῶν Πάλης. Ξαναγυρίζουμε τώρα σ' αὐτὸ τὸ θέμα πιὸ συγκεκριμένα, πιὸ ἀναλυτικὰ καὶ παίρνοντας ὑπ' ὄψη τὴν πρόσφατη πεῖρα. Ἄς δοῦμε πρῶτα πῶς δούλεψαν τὰ διάφορα μαζικὰ σχήματα ποὺ προτείνονται, ἀπὸ ἄποψη γραμμῆς τους ὅσο καὶ ἀπὸ ἄποψη ὀργανωτικῶν ἀρχῶν.

Πρῶτα - πρῶτα οἱ Φοιτητικὲς Ἐπιτροπὲς Ἀγώνα τῶν παρτσαλιδικῶν καὶ ἡ Ἀντι - ΕΦΕΕ τῶν κολιγιαννικῶν. Ἀπὸ ἄποψη πολιτικῆς τους καὶ οἱ δυὸ στηρίζονται στὴν ἀστικὴ γραμμὴ περὶ «ἀντισκοταδιστικοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν ἐλεύθερη καὶ βελτιωμένη παιδεία», ποὺ εἶναι ἄλλωστε ἐναρμονισμένη μὲ τὴν γενικὴ ἀστικὴ ρεφορμιστικὴ τους γραμμή. Τόσο δηλαδὴ οἱ ΦΕΑ ὅσο καὶ ἡ Ἀντι - ΕΦΕΕ ἀρνιοῦνται τὸν ἀντιμονοπωλιακὸ ἀγώνα κι' αὐτὸ κάνει καὶ τὰ δυὸ σχήματα νὰ εἶναι ἀνίκανα νὰ διεξαγάγουν ἀποτελεσματικὴ πάλη. Γιατὶ ἀκριβῶς οἱ ἴδιες οἱ ἀνάγκες τῶν ἀγώνων καὶ τοῦ κινήματος ὑπαγορεύουν τὴν πάλη ἐνάντια στὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπωλιακὰ συμφέροντα. Ἔτσι εἴδαμε τὰ σχήματα ποὺ κυριαρχοῦνται ἀπ' τοὺς ρεφορμιστὲς ἀνίκανα νὰ ξεκαθαρίσουν τὸ θέμα τῶν Ὑπομηχανικῶν, τὰ εἴδαμε οὐρὰ στὸ ζήτημα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη, εἴδαμε τὴν καταστροφικὴ ἀπολίτικη γραμμή τους στὴν κατάληψη τῆς Νομικῆς, εἴδαμε τὴν παράλυσή τους μπροστὰ στὶς μανοῦβρες τῆς Συγκλήτου. Ταυτόχρονα, στὸν ἰδεολογικὸ τομέα, διαιωνίζουν τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία τοῦ «βελτιωμένου», «ἐλεύθερου», «ἀταξικοῦ» τάχα Πανεπιστήμιου καὶ ἀρνιοῦνται πεισματικὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ διακηρύξουν τὸν ταξικὸ - μονοπωλιακὸ χαρακτήρα τῆς ἐκπαίδευσης.

Ἀπὸ ἄποψη ὀργανωτικῶν ἀρχῶν, ἡ μὲν γραμμὴ τοῦ Γραφείου Ἐσωτερικοῦ γιὰ τὶς ΦΕΑ εἶναι ὅτι ἀποτελοῦν «νόμιμους ἀντισύλλογους» ποὺ κατευθύνουν «νόμιμα» τοὺς φοιτητὲς (βλέπε προκήρυξη τοῦ «ΠΑΜ - Σπουδαστῶν» μετὰ τὶς χουντοεκλογές). Ὅτι δὲν εἶναι μαχητικὰ ὄργανα βάσης, μὲ ὀργανωτικὸ ρίζωμα μέσα στὶς μάζες καὶ ποὺ διευθύνουν μαζικοὺς ἀγῶνες καὶ μέσω παράνομων ὀργανωτικῶν καναλιῶν — ἀλλὰ ἁπλὲς «συσπειρώσεις φανερῶν συνδικαλιστῶν». Φυσικά, ἀκέραιη ἡ γραμμὴ αὐτὴ πουθενὰ δὲν πέρασε, ἀκριβῶς λόγω τοῦ παρανοϊκοῦ χαρακτήρα της («πῶς θὰ προφυλάσσεται ἕνα τέτοιο σχῆμα ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῆς ἀσφάλειας;» — Ἀπάντηση: «Μὲ τὴ μαζικὴ ὑποστήριξη»!!) Πάντως ὅπου ἐφαρμόστηκε μερικά, ἡ ζημιὰ ποὺ ἔκανε ἦταν ὁλοφάνερη — ἰδίως μὲ τὶς στρατεύσεις. Ἀκόμα καὶ ἀγωνιστὲς ποὺ ἐπηρεάζονταν ἀπὸ τοὺς παρτσαλιδικοὺς κατὰ τὰ ἄλλα, βλέπουν πιὰ τὴν ἀνοιχτὴ χρεωκοπία κάθε σχήματος τῆς χαλαρότητος τῶν ΦΕΑ, καταλαβαίνουν τὴν ἀνάγκη τοῦ παράνομου βασικὰ χαρακτήρα τοῦ μόνιμου μαζικοῦ ὄργανου.

Ὅσο γιὰ τὴν Α—ΕΦΕΕ, εἶναι βέβαια «παράνομη». Τὸ πρόβλημα ὅμως μ' αὐτὴν βρίσκεται στὸν διασπαστικὸ καὶ γραφειοκρατικὸ χαρακτήρα της, καθὼς καὶ στὴν ἀποδειγμένη ἀνικανότητα τῶν κολιγιαννικῶν ποὺ τὴν ἐλέγχουν νὰ δοῦν στοιχειωδῶς ξεκάθαρα καὶ νὰ κάνουν ἐπιτέλους μιά, ἔστω, σωστὴ κινητοποίηση! Καὶ ὅσο γιὰ τὴν πολιτικὴ ἀδυναμία τῶν κολιγιανικῶν νὰ πάρουν μιὰ κάποια σωστὴ πρωτοβουλία, τὰ πράγματα μιλοῦν ἀπὸ μόνα τους. Τὸ πρόβλημα ὅμως δὲν περιορίζεται ἐκεῖ. Στὶς σημερινὲς συνθῆκες, ὅποιος ξεκινᾶ νὰ φτιάξει «γενικὴ - καθολικὴ - πανεθνικὴ» παράταξη, σημαίνει βασικὰ πὼς φτιάχνει μιὰ σφραγίδα τριγύρω ἀπ' τὴν πολιτική του ὀργάνωση καὶ προσπαθεῖ νὰ βάλει τὴν ἀγωνιστικὴ πρωτοπορία κάτω ἀπ' τὸ καπελλάκι του. Γι' αὐτό, ὅλα αὐτὰ τὰ δῆθεν «ἑνωτικὰ» σφραγιδοσχήματα εἶναι σχήματα ΒΑΘΕΙΑ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΑ. Γιατὶ ἀρνιόνται τὴ δυνατὴ ἑνότητα, πάνω στὴ βάση τῶν Ἐπιτροπῶν Πάλης, καὶ στὸ ὄνομα τῆς δικιᾶς τους, τῆς καταδικιᾶς τους «ἑνότητας» κατακερματίζουν καὶ ἀποπροσανατολίζουν τὶς πολύτιμες δυνάμεις τοῦ κινήματος. Ἀντίστοιχα, ἐπειδὴ ἡ Α—ΕΦΕΕ φιλοδοξεῖ νὰ «βάλει μέσα τὸν καθένα» καὶ συγχρόνως οἱ κολιγιαννικοὶ νὰ βαστᾶνε τὰ πόστα, γι' αὐτὸ ἔχει ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΑ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟ ΧΑΡΑΧΤΗΡΑ.

Δὲν μποροῦν, λοιπόν, οὔτε οἱ ΦΕΑ οὔτε ἡ Α—ΕΦΕΕ νὰ λειτουργήσουν σὰν σωστὸ μαζικὸ ὄργανο, οὔτε πολιτικά, οὔτε ὀργανωτικά.

ΑΣ ΚΟΙΤΑΞΟΥΜΕ ΤΩΡΑ τὸ χῶρο τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς μέσα στὸ φοιτητικὸ κίνημα, τὸ χῶρο δηλαδὴ τῶν συντρόφων πού, ἔχοντας σπάσει μὲ τὸ ρεφορμισμό, ἀναγνωρίζουν τὸν ταξικὸ χαρακτῆρα της παιδείας καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ παλέψουμε τὴ χούντα σὰν τη, κρατικὴ ἐξουσία τῶν μονοπωλιων. Ἐδῶ χρειάζεται νὰ τονισουμε ὅτι δὲν ἀρκεῖ τὸ ἰδεολογικὸ σπάσιμο με τον ρεφορμισμό: οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς πρέπει νὰ σπάσουν καὶ μὲ τὴν πραχτικὴ τῶν ρεφορμιστῶν στὸ ἐπίπεδο τῆς μαζικης δουλειᾶς. Πρέπει νὰ ἀποχτήσουν ξανὰ τὴν ἱκανότητα νὰ παλεύουν γιὰ τὴν αὐτόνομη ὀργάνωση τῶν μαζῶν καὶ συγχρόνως νὰ καταχτοῦν τὴν πρωτοπόρα θέση μὲ τὸν ἀγώνα τους για νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς ἀνάγκες τοῦ κινήματος. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ὑποκύψουμε στὶς κάθε λογῆς ἀντιλήψεις περὶ «παραταξούλας» ποὺ θὰ ἀνήκει ἐκ τῶν προτέρων στὴν ὀργάνωση τῆς κάθε μιᾶς ἐπαναστατικῆς τάσης. Γιατὶ αὐτὲς οἱ ἀντιλήψεις, ἀντὶ νὰ προσανατολίζονται πρὸς τὸ μοναδικὸ μαζικὸ ὀργανωτικὸ σχῆμα ποὺ θὰ μπορέσει ν' ἀγκαλιάσει τοὺς ἀγωνιστὲς φοιτητὲς (δηλαδὴ τὶς Ἐπιτροπὲς Πάλης, αὐτόνομα ὄργανα βάσης), νομίζουν πὼς θὰ ἑνώσουν ὅλους τοὺς ἀγωνιστὲς κάτω ἀπ' τὴ δική τους προκαθορισμένη καθοδήγηση. Καὶ ἐπειδή, σ' αὐτὴ τὴ φάση, οὔτε ἡ ἑνότητα οὔτε ἡ ἡγεμονία τῶν ἐπαναστατῶν εἶναι πραγματικότητα, αὐτὲς οἱ ἀντιλήψεις, ἂν ἐπικρατοῦσαν, θὰ ὁδηγοῦσαν στὴν ἀπομόνωση τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς, στὸ «κλείσιμο στὶς τρύπες μας». Ἀντίθετα ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι πρέπει ν' ἀγωνιστοῦμε γιὰ νὰ στεριώσουμε τὰ μαζικὰ ὄργανα, τὶς Ἐπιτροπὲς Πάλης, κι' ἐκεῖ μέσα νὰ κερδίσουμε τοὺς ἀγωνιστές, μὲ τὴ σωστή μας δουλειά.

ΓΙΑ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΗ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση», ἡ Ἐπιτροπὴ Πάλης εἶναι μαζικὴ ὀργάνωση στὸ σπουδαστικὸ χῶρο, ποὺ τείνει νὰ συσπειρώσει τὴν ἀγωνιστικὴ πρωτοπορία στὸ πρῶτο στάδιο πολιτικοποίησής της, πάνω στὴ βάση τῆς ΑΝΤΙΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗΣ - ΑΝΤΙΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΗΣ πάλης. Ἡ ἀναγκαιότητα ἀντιμονοπωλιακῆς ὅσο καὶ ἀντικαταπιεστικῆς πολιτικῆς κατεύθυνσης βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀνάλυση πὼς τὴν ἐκπαίδευση τὴν ἐλέγχει τὸ ντόπιο καὶ ξένο μονοπωλιακὸ κεφάλαιο καὶ τὸ καταπιεστικὸ χουντικὸ κράτος. Ἀνάλογα τώρα μὲ τὴν κάθε στιγμή, καὶ χωρὶς μηχανιστικοὺς διαχωρισμοὺς ὑπερισχύει πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο στοιχεῖο. Ἔτσι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἀπόκρουση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη εἶχε κυρίαρχο ἀντιμονοπωλιακὸ χαρακτῆρα, ἐνῶ ἡ πάλη κατὰ τοῦ ΝΔ 1347 εἶχε ἀντιτρομοκρατικὴ αἰχμή.

Ἀπὸ ὀργανωτικὴ τώρα ἄποψη, βλέπουμε τὴν Ε.Π. βασικὰ

παράνομη, μὲ ἀντίστοιχη ὀργανωτικὴ διάρθρωση καὶ ρίζωμα στὶς μάζες, μὲ καταμερισμὸ ἐργασίας μεταξὺ φανερῶν συνδικαλιστῶν καὶ τῶν ὑπόλοιπων. Βλέπουμε τὴν Ε.Π., ὄργανο τῆς ἀγωνιστικῆς πρωτοπορίας, νὰ δημιουργεῖ παροδικὰ φανερὰ ὄργανα (π.χ. ὁμάδες ἐργασίας) γιὰ συγκεκριμένες δουλειὲς ποὺ θὰ τὴ συνδέουν μὲ πλατύτερες μάζες, ἀνάλογα μὲ τὴ συγκυρία. Ὄργανα ποὺ θὰ διαλύονται καὶ δὲν θὰ μονιμοποιοῦνται. Ὥστε καὶ στόχος στὴν Ἀσφάλεια νὰ μὴ δίνεται καὶ νὰ μὴ ξεπέφτει τὸ κέντρο βάρους ἀπὸ τὸ παράνομο στὸ νόμιμο, ἀπὸ τὴν Ε.Π. σ' αὐτά.

Ὅταν τονίζουμε τὸν σταθερὸ ἀντιμονοπωλιακὸ προσανατολισμὸ τῶν Ε.Π., δὲν ἐννοοῦμε ὅτι γιὰ νὰ μπεῖ κανεὶς θὰ εἶναι προϋπόθεση ἡ τέτοια συνείδηση. Αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ σεχταριστικὸ λάθος, ποὺ ἔκανε, ὅπου ἔγινε, ἀρκετὴ ζημιά. Γιατὶ ἔτσι οἱ Ε.Π. θὰ γινόταν «μέτωπο τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς», ἤ, ἔστω, τῶν ἀριστερῶν φοιτητῶν γενικά (1). Ἀντίθετα, πρέπει νὰ καταλάβουμε πὼς οἱ ὅροι εἰσδοχῆς πρέπει νὰ εἶναι σχετικὰ πιὸ πλατειοί, πιὸ ἐλαστικοὶ ἀπέναντι στὴν πολιτικοποιούμενη γοργὰ ἀγωνιστικὴ πρωτοπορία ποὺ τώρα ξεπετάγεται, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ Ε.Π. νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τὴν ἀποσπάσουμε ἀπὸ τὸν ἀστικὸ καὶ ρεφορμιστικὸ βάλτο. Ἔτσι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ Ε.Π. ἀρνιέται τὴν εἰσδοχὴ σὲ κάθε συνειδητὸ ἀντικομμουνιστὴ ἢ ἀστὸ — γιατὶ ἁπλούστατα θὰ ἀρνιέται συνειδητὰ τὴν ἀντιμονοπωλιακὴ γραμμή. Ἀλλὰ τοὺς καινούργιους ἀγωνιστές, ποὺ μὲ τὴ συνεπὴ μαχητικότητά τους δείχνουν πὼς βρίσκονται σὲ διαδικασία πολιτικοῦ ἀνεβάσματος, τοὺς ἀγκαλιάζει ἄμεσα. Γιατὶ ἔτσι καὶ ἡ Ε.Π. δυναμώνει καὶ οἱ νέοι ἀγωνιστὲς μποροῦν πιὸ γρήγορα νὰ δοῦν ποιὸς εἶναι ὁ ἐχθρὸς καὶ πῶς τὸν πολεμᾶμε.

Βέβαια ἡ τέτοια ἐλαστικότερη ἀντίληψη σημαίνει διαλεχτικὰ τὴν ἀναγκαιότητα ἰσχυροῦ ἐπαναστατικοῦ πυρήνα μέσα στὴν Ε.Π., ποὺ μὲ τὶς θέσεις του καὶ τὴ δράση του νὰ καταχτᾶ ἡγεμονικὸ ρόλο καὶ νὰ μὴν ἀφήνει τὴν Ε.Π. νὰ χάσει τὸ χαραχτήρα της. Ἔχουμε δεῖ καὶ γενικά, ἀλλὰ καὶ ἀπ' τὴ συγκεκριμένη ἀνάλυση τῶν προβλημάτων βλέπουμε τὴν ἀνάγκη γιὰ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωση στηριγμένη στὴ γραμμὴ τῆς ταξικῆς πάλης καὶ στὴ μαζικὴ γραμμή, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ καταπολεμᾶ τὴν ἀστικὴ καὶ ρεφορμιστικὴ ἰδεολογία καὶ ὀργανωτικὴ ἐπιρροή, νὰ μὴν ἀφήνει τὶς Ε.Π. νὰ ξεπέφτουν ἀπ' τὰ καθήκοντα ποὺ βάζει τὸ κίνημα. Σήμερα μάλιστα ἡ ἀνάγκη αὐτὴ φαίνεται πιὸ καθαρά: γιατὶ καὶ τὸ κίνημα καὶ τὸ πολιτικὸ κλίμα ἔχουν ἀναπτυχθεῖ, γιατὶ τὰ καθήκοντα ποὺ πέφτουν συλλογικὰ στοὺς ὤμους τῶν ἐπαναστατῶν κομμουνιστῶν πολλαπλασιάστηκαν γοργά.

Ὀργάνωση στηριγμένη ἀκριβῶς πάνω σ' αὐτὲς τὶς ἀρχές, γιὰ νὰ μπορεῖ ν' ἀνταποκριθεῖ στὰ καθήκοντα, παλεύει νὰ γίνει ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση». Στὸν ἀγώνα της αὐτὸ σίγουρα δὲν εἶναι μόνη. Μεγάλο κομμάτι τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς ἔχει κατανοήσει τὰ προβλήματα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, δουλεύει γιὰ τοὺς ἴδιους στόχους. Καλοῦμε ὅλους τοὺς κομμουνιστὲς ἀγωνιστές, ποὺ ἔχοντας σπάσει μὲ τὸ ρεφορμισμὸ παλεύουν γιὰ τὸ ξαναζωντάνεμα τοῦ κινήματος, νὰ δουλέψουν μαζί μας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΝΤΙΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗ - ΑΝΤΙΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΗ ΒΑΣΗ!

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ!

ΖΗΤΩ ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

---

(1) Ἡ ὕπαρξη τέτοιων σεχταριστικῶν ἀντιλήψεων σὲ πολλοὺς συντρόφους δὲν ἦταν τυχαία κι' ὡς ἕνα βαθμὸ δικαιολογιόνταν. Γιατὶ πολλοὶ νέοι ἐπαναστάτες κομμουνιστές, ποὺ ἀρνιόνται τὰ ρεφορμιστικὰ σχήματα καὶ δουλεύουν μέσα σὲ Ε.Π. ἢ προσπαθοῦν νὰ τὶς στεριώσουν, καθὼς εἶναι ἀκόμα ἀνοργάνωτοι ἀλλὰ νοιώθουν τὴν ἀνάγκη γιὰ ἐπαναστατικὴ πολιτικὴ ὀργάνωση, τείνουν νὰ ὑποκαθιστοῦν στὴ συνείδησή τους τὶς λειτουργίες μιᾶς τέτοιας ὀργάνωσης μὲ τὴ δουλειὰ στὴν Ε.Π. Κι' αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο, τόσο γιατὶ μπορεῖ νὰ ἀπομαζικοποιήσει τὶς Ε.Π., ὅσο καὶ γιατὶ συγκαλύπτει προσωρινὰ τὴν ἀνάγκη συσπείρωσης στὴν ὀργάνωση τῶν ἐπαναστατῶν — καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ λάθη χύνουν νερὸ στὸ μύλο τῶν ρεφορμιστῶν.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΖΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

1 ΕΞΗ ΧΡΟΝΙΑ ΧΟΥΝΤΑ — ἕξη χρόνια ἐκμετάλλευση καὶ καταπίεση ἐνάντια στὸν ἐργαζόμενο λαό. Τὸ χουντικὸ καθεστώς, ὑπηρετῶντας τὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπώλια, χτύπησε τὶς λαϊκὲς ὀργανώσεις, βασάνισε καὶ δολοφόνησε ἀγωνιστές, ἀσκεῖ ὠμὴ τρομοκρατία γιὰ νὰ πετύχουν τὰ ἀντιλαϊκὰ σχέδια τῶν ἀφεντικῶν του. Μετάτρεψε τὴ χώρα σ' ὁρμητήριο, χωροφύλακα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ στὴ Μέση Ἀνατολή.

2 ΤΟ ΧΟΥΝΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ περνᾶ σήμερα βαθιὰ κρίση. Καθοριστικός της παράγοντας ἦταν ἡ ἄνοδος τοῦ μαζικοῦ κινήματος (χτὲς φοιτητικό, σήμερα καὶ λαϊκό), ποὺ βάθυνε τὶς ἀντιθέσεις μέσα στὴν ἀστικὴ τάξη, γκρέμισε τὴ βρώμικη πολιτικὴ τῆς «ὁμαλοποίησης» καὶ ὄξυνε τὰ ἀδιέξοδα τῆς Χούντας.

Ἔκφραση τῆς κρίσης ἦταν τὸ χουντοδημοψήφισμα, τὸ «σύνταγμα '73» καὶ ἡ μασκαράτα Μαρκεζίνη. Ἡ Χούντα καὶ τ' ἀφεντικά της βρίσκονται μπρὸς σ' ἕνα διεκδικητικὸ κίνημα τῶν ἐργαζομένων ποὺ ἀνεβαίνει ὁρμητικό, σ' ἕνα φοιτητικὸ κίνημα, ποὺ ἀναπτύσσεται καὶ ὡριμάζει πολιτικά. Βρίσκονται πιότερο παρὰ ποτὲ ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὶς λαϊκὲς μάζες. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀστικὴ ἀντιπολίτευση, γιὰ τὰ δικά της ἀντιλαϊκὰ συμφέροντα, θεωρεῖ τὴ Χούντα ἑτοιμόρροπη κι ἑτοιμάζεται νὰ καθήσει αὐτὴ στὴν καρέκλα τῆς ἐξουσίας, ὑπηρετῶντας τὴν τάξη της.

3 Σ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ, γύρεψαν μιὰ «πολιτικὴ κυβέρνηση», γιὰ νὰ ξεγελάσουν τὸν ἐργαζόμενο λαό, νὰ τὸν ἀποπροσανατολίσουν ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς μαζικῆς διεκδικητικῆς καὶ πολιτικῆς πάλης. Μιὰ κυβέρνηση - ἀνδρείκελο. Τέτοιαν τὴ γύρεψαν ἀναγκαστικὰ ἀνάμεσα στοὺς πιὸ ξεφτυλισμένους ἀστοὺς πολιτικάντηδες. Καὶ τὴ βρῆκαν στὸ Μαρκεζίνη.

Γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὴν ἀντιλαϊκὴ ἀποστολή της, ἡ κυβέρνηση Μαρκεζίνη προσπαθεῖ:

— Νὰ δημαγωγήσει πάνω στὶς χουντοεκλογές.

— Νὰ ξεγελάσει τοὺς ἐργαζόμενους μὲ μέτρα παραπλανητικά.

— Νὰ διαλύσει τὸ Φ.Κ., παραπλανώντας μαζὶ καὶ καταπιέζοντας τὶς σπουδαστικὲς μάζες. Ἀπὸ τὴ μιὰ ὁ Μαρκεζίνης καμώνεται πὼς «πολιτικὸν ζήτημα δὲν ὑπάρχει», θέλει τοὺς φοιτητὲς «ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν καθαρῶς φοιτητικῶν αἰτημάτων των», ἄβουλα ὄργανα στὸν μονοπωλιακὸ «ἐκσυγχρονισμὸ» τῆς Παιδείας ποὺ ἐπίσημα διακήρυξε πὼς θὰ προωθήσει. Καὶ διορίζει ὑπουργὸ Παιδείας τὸν Σιφναῖο (συνεργάτη τῶν Γερμανῶν, ὑπεύθυνο ἀντικομμουνιστικῆς προπαγάνδας μεταπολεμικά). Κι ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ «ἀνανέωσις» τῆς ματοβαμένης Ἀσφάλειας μὲ στελέχη τῆς στενῆς κλίκας Παπαδόπουλου, πωρωμένους βασανιστὲς (Λάμπρου, Χριστολουκᾶς).

4 ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ μπαίνει ὅμως φραγμὸς στὰ ἄνομα σχέδια τῶν ἐκμεταλλευτῶν. Δὲν ξεγελιέται ἀπὸ τὴ μασκαράτα Μαρκεζίνη, οὔτε ἀπὸ τὰ βελάσματα ὄψιμων «δημοκρατῶν», μὰ προχωρεῖ. Γιὰ τὴ συνεπῆ του ἀνάπτυξη, σὲ δυὸ σημεῖα πρέπει νὰ στηριχτεῖ:

— Ἀγώνας γιὰ ὅλες τὶς λαϊκὲς διεκδικήσεις ἐνάντια στὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο.

— Ἀγώνας ἐνάντια στὴν καταπίεση.

Γιὰ τὴν κατάχτηση τῶν λαϊκῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν καὶ τὴ χρησιμοποίησή τους ἀπὸ τὸ κίνημα ἐνάντια στοὺς ἐκμεταλλευτές. Ταυτόχρονα, ἀλύπητο, ξεσκέπασμα τῆς ἐκλογικῆς - κοινοβουλευτικῆς μανούβρας τῶν χουντικῶν καὶ τῶν λακέδων τους. Καμιὰ συμμετοχὴ στὶς χουντοεκλογές!

5 ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΑ τὰ πλαίσια πρέπει νὰ ἀναπτυχθεῖ καὶ τὸ Φ.Κ., σ' ὀργανικὴ ἑνότητα μὲ τὸ ἐργατικὸ καὶ λαϊκὸ κίνημα. Ἐδῶ εἶναι οἱ ἀληθινοί του σύμμαχοι, αὐτὸς ὁ φυσικός του χῶρος, αὐτὴ ἡ συνεπής του προοπτική.

Γιὰ νὰ κάνουμε τὸ Φ.Κ. ξεκαθαρισμένο κι ὀργανικὸ κομμάτι τοῦ λαϊκοῦ κινήματος, ποὺ θὰ γκρεμίσει στὸ δρόμο του τὴ διχτατορία, πρέπει νὰ ἀναπτύξουμε καθαρὴ πολιτικὴ γραμμή.

Γιὰ νὰ διαμορφωθεῖ ξεκάθαρη στρατηγικὴ καὶ ταχτικὴ χρειάζεται, πέρα ἀπὸ τὴν ἐκτίμηση τῆς σημερινῆς πολιτικῆς κατάστασης, ἀνάλυση τοῦ ρόλου τῶν Ἀνωτέρων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων καὶ κριτικὴ τοῦ περσινοῦ Φ.Κ.

Κάτω τὸ Πανεπιστήμιο τῶν μονοπωλίων!

6 ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ κάθε ἀνάλυση εἶναι ἡ θέση πὼς στὴν Ἑλλάδα, μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀστικῆς κυριαρχίας, ἡγεμονικὴ θέση κατέχει τὸ μονοπωλιακὸ κομμάτι τῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν τρόπο ἀνάπτυξής του εἶναι ὀργανικὰ δεμένο μὲ τὸν ἰμπεριαλισμό. Ἡ ἀστικὴ τάξη ἐξασφαλίζει τὴ διαιώνιση τῆς κυριαρχίας της μέσω τοῦ κρατικοῦ καταπιεστικοῦ μηχανισμοῦ (ἀστυνομία, στρατός, δικαιοσύνη κλπ.) καὶ τῶν διάφορων ἰδεολογικῶν μηχανισμῶν (ἐκκλησία, ἐκπαίδευση, τύπος κλπ). Ὁ καταπιεστικὸς μηχανισμὸς χρησιμεύει γιὰ τὴ φυσικὴ καταπίεση τῶν ἐκμεταλλευομένων, οἱ ἰδ ολογικοὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ τους ὑποδούλωση.

Τὰ Α.Ε.Ι. εἶναι ἕνας τέτοιου εἴδους ἰδεολογικὸς μηχανισμός. Παράλληλα, χρησιμεύουν γιὰ τὴν ἐπάνδρωση τοῦ οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ ἐκμετάλλευσης, ὅσο καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ κρατικοῦ καὶ τῶν ἰδεολογικῶν μηχανισμῶν. Τὰ στελέχη ποὺ βγάζουν πρέπει νὰ εἶναι κατάλληλα ἐκπαιδευμένα, ὥστε νὰ συμβάλουν στὴν προσπάθεια ὅλων αὐτῶν τῶν μηχανισμῶν νὰ διαφυλάξουν τὴν οἰκονομική, πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ δύναμη τῆς ἀστικῆς τάξης: Ὁ μάνατζερ ν' ἀνεβάζει τὰ κέρδη ξεζουμίζοντας τοὺς ἐργάτες κι αὐτὸ νὰ τὸ λέει «ἄνοδον τῆς ἀποδοτικότητος διὰ τῆς ἀρίστης χρήσεως τῶν διαθεσίμων πόρων». Ὁ μηχανικὸς νὰ ἐντείνει τὸ ρυθμὸ ἐργασίας καὶ αὐτὸ νὰ τὸ λέει «βελτίωσιν τῆς παραγωγικότητος». Ὁ ἀστυνομικὸς κι ὁ στρατιωτικὸς νὰ χτυποῦν τὶς ὀργανωμένες λαϊκὲς μάζες κι αὐτὸ νὰ τὸ λένε «ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος». Ὁ δάσκαλος κι ὁ παπᾶς νὰ φυτεύουν βαθειὰ στὴν καρδιὰ τῶν παιδιῶν τὴν πειθαρχία καὶ τὴν ὑπακοὴ ἀπέναντι στὴν ἐξουσία τῶν ἐκμεταλλευτῶν κι αὐτὸ νὰ τὸ λένε «διάπλασιν νέων μὲ ἀγωγὴν καὶ ἦθος»... Μ' ἄλλα λόγια, ὁ φοιτητὴς στὸ πανεπιστήμιο δὲν ἀποχτᾶ «γνώσεις», μὰ ἀφομοιώνει ἐκεῖνες τὶς γνώσεις, μ' ἐκείνη τὴ μορφὴ ποὺ ὑπαγορεύει ἡ κυρίαρχη τάξη. Καὶ ἡ θέση ποὺ θὰ πάρει στὴν κοινωνία δὲν καθορίζεται ἀπὸ τὶς δικές του ἐπιθυμίες, τὸ τί θέλει νὰ σπουδάσει καὶ νὰ κάνει στὴ ζωή του, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῆς κυρίαρχης τάξης γιὰ στελέχη ἐκμετάλλευσης, καταπίεσης, ἰδεολογίας.

7 Η ΘΕΣΗ ΛΟΙΠΟΝ τοῦ φοιτητὴ στὴν κοινωνία αὔριο εἶναι ἡ θέση ποὺ καθορίζει ἡ μονοπωλιακὴ ἀγορὰ ἐργασίας, θέση λακὲ τῶν μονοπωλίων. Αὐτὸ δὲ σημαίνει βέβαια πὼς τὸ σημερινὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα εἶναι τὸ ἰδανικὸ γιὰ τὰ μονοπώλια. Ἀντίθετα, περιέχει πάρα πολλὰ ἀναχρονιστικὰ - παραδοσιακὰ στοιχεῖα. Μ' ὅλα αὐτά, βρίσκεται στὴν ὑπηρεσία τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης, κι ὄχι καμμιᾶς ἀνύπαρκτης φεουδαρχίας. Ἀκριβῶς, λοιπόν, προσπάθεια τῶν μονοπωλίων εἶναι νὰ ὁλοκληρώσουν τὴν προσαρμογὴ τῶν Α.Ε.Ι., «ἁρμονικὰ» πιά, στὰ συμφέροντά τους. Νὰ τὸ νόημα ὅλων τῶν ἀστικῶν μεταρρυθμίσεων στὴν Παιδεία μέσα στὴν τελευταία δεκαετία (τῆς παπανδρεϊκῆς ὅσο καὶ τῆς χουντικῆς).

8 ΠΑΡΟΛΟ ΠΟΥ ΚΑΜΜΙΑ τους δὲν ὁλοκληρώθηκε, εἶναι καὶ σήμερα ὁλοφάνερη ἡ ὑποταγὴ τῶν ΑΕΙ στὰ μονοπώλια. Φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀστικὸ - ἀντιδραστικὸ περιεχόμενο τῶν σπουδῶν (ποὺ στὸ παραδοσιακὸ πλέγμα τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας Πατρὶς - Θρησκεία - Οἰκογένεια - Ἀντικομμουνισμός, προσθέτει τώρα καὶ τὸν αὐταρχικὸ τεχνοκρατισμό). Ἀπὸ τὸ ταξικὸ σύστημα ἐπιλογῆς: τὶς ἐξετάσεις (ποιὸς εἰσάγεται, ποιὸς δὲν εἰσάγεται, πῶς καταμερίζονται οἱ εἰσαγόμενοι), ποὺ πάει νὰ προσαρμόσει τὸν σπουδαστικὸ πληθυσμὸ (κι' ἔμμεσα ὁλόκληρη τὴ νεολαία) στὶς ἀνάγκες τῆς μονοπωλιακῆς ἀγορᾶς ἐργασίας. Ἀπὸ τὸ κόστος τῶν σπουδῶν, ποὺ μ' ὅλη τὴν ἀπάτη τῆς «δωρεὰν παιδείας» τὰ μονοπώλια γυρεύουν νὰ φορτώσουν στοὺς ὤμους τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ.

9 ΠΟΣΗ ΣΗΜΑΣΙΑ δίνει ἡ κυρίαρχη τάξη στὴν ὁμαλὴ λειτουργία αὐτῶν τῶν διαδικασιῶν φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη φυσικὴ καὶ πνευματικὴ καταπίεση τῶν σπουδαστῶν, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν πανεπιστημιακὴ γραφειοκρατία καὶ τὸ Πειθαρχικό, καὶ φτάνοντας στὴν Ἀσφάλεια καὶ τὴν ΞΣΑ. Τὸ χουντικὸ κράτος μπορεῖ νὰ χρησιμοποίησε ἀσύδοτα ὅλους αὐτοὺς τοὺς μηχανισμοὺς τρομοκρατίας. Ὡστόσο ἡ καταπίεση οὔτε γεννήθηκε μαζὶ μὲ τὴ χουντικὴ κλίκα, οὔτε πρόκειται νὰ σταματήσει ἂν ἡ κυρίαρχη τάξη ἀλλάξει πολιτικὸ ἐκφραστή. Γι αὐτὸ καὶ ἡ πάλη ἐνάντια στὴν τρομοκρατία εἶναι μόνιμο συστηματικὸ στοιχεῖο τοῦ λαϊκοῦ ἀγώνα.

10 ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΟΙΠΟΝ τὸ πανεπιστήμιο χῶρος ὅπου «μορφώνονται οἱ νέοι», παρὰ θεσμὸς ταξικός. Οὔτε μπορεῖ νὰ ἀλλάξει ρόλο, νὰ γίνει πανεπιστήμιο στὴν ὑπηρεσία τῶν λαϊκῶν μαζῶν, ὅσο δὲ γκρεμιστεῖ ἡ ἐξουσία τῶν μονοπωλίων. Ὅσο οἱ λαϊκὲς μάζες κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ πάρουν στὰ δικά τους χέρια τὴ μοίρα τούτου τοῦ τόπου. Γι αὐτὸ καὶ τὸ αἴτημα γιὰ ἕνα λαϊκὸ πανεπιστήμιο δὲν ὑλοποιεῖται μὲ κανένα «ἐκσυγχρονισμό», παρὰ μονάχα μὲ τὴν ἔνταξη τοῦ Φ.Κ. σ' ἕνα Ἑνιαῖο Μέτωπο τῶν μαζῶν, κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης, ποὺ θὰ συντρίψει τὴν ἀστικὴ ἐξουσία καὶ θὰ οἰκοδομήσει τὸ σοσιαλισμό.

Συνειδητοποίηση, Μαζικοποίηση, Ὀργάνωση

11 Η ΙΔΙΑ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστήμιου μέσα στὸ μονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ ὁδήγησε στὴν ἀνάπτυξη τοῦ κοινωνικοῦ στρώματος τῶν φοιτητῶν. Τὸ στρῶμα αὐτὸ ὄχι μόνο ἀναπτύχθηκε ἀριθμητικά, μὰ κι ἔγινε ἀπαραίτητο γιὰ τὴν καπιταλιστικὴ ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς καὶ τὴ διαιώνιση τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας. Οἱ φοιτητὲς δὲν εἶναι πιὰ τὰ λιγοστὰ βλαστάρια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν ποὺ περνοῦν στὸ πανεπιστήμιο μερικὰ ξένοιαστα χρόνια ὥσπου νὰ κληρονομήσουν τὴν οἰκονομικὴ ἢ πολιτικὴ δύναμη τῶν γονιῶν τους. Εἶναι ἕνα πλατὺ στρῶμα μὲ κυρίαρχα μικροαστικὴ προέλευση ποὺ προορίζεται, ἀφοῦ ὑποστεῖ τὴν κατάλληλη ἐπεξεργασία μέσ' ἀπὸ τὶς διαδικασίες ποὺ περιγράψαμε, νὰ ἐπανδρώσει θέσεις στὴν παραγωγικὴ διαδικασία καὶ τὸ κράτος. Αὐτὸ σημαίνει πὼς οἱ φοιτητὲς δὲν εἶναι τίποτα «διανοητὲς καὶ ἐπιστήμονες», ἀλλὰ ἕνα ξεχωριστὸ στρῶμα, μὲ σχετικὰ ὁμοιόμορφες κοινωνικὲς ἐμπειρίες μέσα στὸ πανεπιστήμιο, ποὺ εἶναι σὲ θέση νὰ ἀντιδράσει μαζικὰ στὶς διαδικασίες, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλει τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο — μὲ τὴν προϋπόθεση πὼς βρίσκει τὸν κοινωνικό του σύμμαχο, τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὶς λαϊκὲς μάζες, κι ἐντάσσεται στὸ δικό τους ἀγώνα.

12 ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΠΑΛΕΒΟΥΜΕ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ μαζικοῦ ἐπαναστατικοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, ποὺ ἔχει σὰν χαρακτηριστικὰ τὴ συνειδητοποίηση, τὴ μαζικότητα καὶ τὴν ὀργάνωση.

ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ σημαίνει ξεσκέπασμα τῆς ταξικῆς δομῆς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς παιδείας. Σημαίνει ἀγώνα γιὰ νὰ ἐντοπίσουν οἱ σπουδαστικὲς μάζες μέσα ἀπὸ τὶς δικές τους ἐμπειρίες πὼς ἡ ρίζα ὅλων τῶν προβλημάτων βρίσκεται στὴν ἐξουσία τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων. Ἀγώνα γιὰ πλατειὰ κατανόηση τῆς ἀνάγκης γιὰ σκληρὴ κι ἐπίμονη πάλη στὸ πλευρὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν συμμάχων της γιὰ τὸ σοσιαλισμό.

ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΖΙΚΟΠΟΙΗΣΗ σημαίνει συστηματικὸ κι ἀδιάκοπο χτίσιμο τοῦ κινήματος. Ἐντοπισμὸ τῶν πιὸ ἀδύνατων κάθε φορὰ σημείων τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστήμιου κι ἀντίστοιχη ἐπιλογὴ τῶν στόχων. Ἐπιλογὴ ἐκείνων τῶν μορφῶν πάλης ποὺ ἀνταποκρίνονται στὸ δοσμένο ἐπίπεδο τοῦ κινήματος, καὶ διεύρυνση τῶν στόχων καὶ μορφῶν τοῦ ἀγώνα βῆμα μὲ βῆμα. Σημαίνει ἀκόμα καὶ συσπείρωση τῶν ἀγωνιστικῶν δυνάμεων καὶ ἑνότητα, ἀπόρριψη κάθε ἀπομονωτικῆς πολιτικῆς. Ἑνότητα πάνω στὴ βάση συνεποῦς γραμμῆς. Ἑνότητα μέσα στοὺς ἀγωνιστὲς κι ὄχι μὲ παζάρια «κορυφῶν». Ἑνότητα μέσα στὸν ἀγώνα καὶ γιὰ τὴν προώθησή του κι ὄχι «ἑνότητα στὴ συνδικολόγηση».

ΠΑΛΗ, ΤΕΛΟΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ τοῦ κινήματος σημαίνει ἐξασφάλιση τῆς συνέχειας καὶ ἀποτελεσματικότητας τῶν ἀγώνων, ἔλεγχός τους ἀπὸ τοὺς σπουδαστὲς μαχητές. Σημαίνει δέσιμο, στέριωμα τοῦ Φ.Κ. τόσο στὸ «νόμιμο» ὅσο καὶ στὸ «παράνομο» ἐπίπεδο, μὲ κέντρο πάντα τὸ δεύτερο. Συσπείρωση τῶν ἀγωνιστῶν σὲ ὄργανα πάλης καὶ πέρασμα τῶν ἀγώνων ἀπὸ ὀργανωμένες μορφὲς μαζικῆς συμμετοχῆς, ὅπως οἱ Γενικὲς Συνελεύσεις. Σημαίνει ἀκόμα ἔνταξη τῶν πρωτοπόρων ἀγωνιστῶν σ' ἐπαναστατικὴ κομμουνιστικὴ ὀργάνωση, ὅπου συστηματικὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ προβλήματα στρατηγικῆς τοῦ Φ.Κ., ἔνταξής του στὸ λαϊκὸ κίνημα, οἰκοδόμησης τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης.

13 ΑΥΤΗ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ τοῦ Φ.Κ., ποὺ στηρίζεται στὴν ἀνάλυση τῶν συνθηκῶν ὅπου γεννιέται κι ἀναπτύσσεται καὶ καθορίζει τὴ σωστή του προοπτική, φωτίζει καὶ τὴ δράση τοῦ ΦΚ σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα: οἰκονομικό, ἰδεολογικό, πολιτικό. Ἡ προώθηση τούτου τοῦ στρατηγικοῦ στόχου, τῆς προοπτικῆς τοῦ ΦΚ, εἶναι τὸ κριτήριο γιὰ τὸν προσδιορισμὸ τῆς συνεποῦς ἀγωνιστικῆς γραμμῆς σὲ κάθε δοσμένη περίσταση.

14 ΕΤΣΙ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ἀντιμετωπίζουμε τοὺς ἀγῶνες.

ΣΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ. Οἱ οἰκονομικὲς διεκδικήσεις εἶναι στοιχεῖο πολὺ σημαντικὸ γιὰ τὸ σπουδαστικὸ ἀγώνα, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνο. Σωστὰ ὁδηγημένες, μποροῦν νὰ δώσουν στὸ ΦΚ γερὴ βάση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ ἕνωσή του μὲ τὸ λαϊκὸ κίνημα. Ἂν ὅμως ἐκφυλιστοῦν σὲ κοντόθωρα συντεχνιακὲς γίνονται παράγοντας διάλυσης καὶ ἀποπροσανατολισμοῦ. Μονάχα μιὰ σωστὴ πολιτικὴ ἐπιλογὴ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει σὲ σωστὴ οἰκονομικὴ πάλη.

Γιὰ μιὰ τέτοια πολιτικὴ ἐπιλογὴ πρέπει νὰ ἀπορρίψουμε τὴ ρεφορμιστικὴ ἀντίληψη πὼς ὁ διεκδικητικὸς ἀγώνας τοῦ ΦΚ πρέπει νὰ ἔχει στόχο τὸ «δημοκρατικὸ καὶ βελτιωμένο πανεπιστήμιο». Διεκδικήσεις ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τέτοιες ἀντιλήψεις (ποὺ ἡ ἀνάλυσή μας ἔδειξε πόσο σαθρὲς εἶναι), δὲν ὁδηγοῦν παρὰ στὴν ἐνίσχυση τῶν προνομίων τοῦ φοιτητικοῦ στρώματος κι ἐμποδίζουν τὴν οἰκοδόμηση ἑνότητας μὲ τὸ λαϊκὸ κίνημα.

Ἡ σωστὴ πολιτικὴ ἀντιμετώπιση ξεκινᾶ νὰ χτυπήσει καὶ σ' αὐτὸν τὸν τομέα τὸν ταξικὸ χαρακτήρα τῆς ἐκπαίδευσης. Δείχνουμε πὼς τὰ μονοπώλια θέλουν νὰ καλύψουν τὶς ἀνάγκες τους ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ φτηνά. Καὶ γι αὐτό, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἐπιβάλλουν στοὺς φοιτητὲς ἄθλιες συνθῆκες ζωῆς καὶ σπουδῶν.

Βασικὸ στοιχεῖο τῶν οἰκονομικῶν ἀγώνων εἶναι ἡ πάλη γιὰ τὴν ἀνάληψη τοῦ κόστους

σπουδῆς ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὴν κυρίαρχη τάξη (δωρεὰν σπουδή, στέγαση, σίτιση). Καὶ δένουμε αὐτὴ τὴν πάλη μὲ τοὺς ἀγῶνες τῶν ἐργαζόμενων ἐνάντια στὴν ἐκμετάλλευση. Παράλληλα χτυπᾶμε τοὺς μηχανισμοὺς μὲ τοὺς ὁποίους ἡ κυρίαρχη τάξη ἐπιβάλλει στοὺς φοιτητὲς αὐτὲς τὶς συνθῆκες. Καὶ ἰδιαίτερα τὸν μηχανισμὸ τῆς ἐπιλογῆς, ποὺ μασκαρεύει τὴν καταπίεση σὲ προνόμιο: παλέβουμε γιὰ τὸ δικαίωμα στὴ σπουδὴ γιὰ ὅλους, ἀδιάρρηχτα δεμένο μὲ τὸ δικαίωμα στὴ δουλειά. Καὶ δείχνουμε σὲ κάθε βῆμα αὐτῆς τῆς πάλης πὼς τὸ αἴτημα τοῦτο οὔτε πρόκειται οὔτε μπορεῖ νὰ τὸ ἱκανοποιήσει ὁ καπιταλισμός. Δείχνουμε πὼς ἡ ἐκπλήρωσή του περνᾶ ἀπὸ τὴ συντριβὴ τῆς ἀστικῆς ἐξουσίας καὶ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ.

ΣΤΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ. Μέσα ἀπὸ κάθε πτυχὴ τῆς πανεπιστημιακῆς ζωῆς χτυπᾶμε τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ τὸ ρόλο της στὴν πνευματικὴ ὑποδούλωση τῶν μαζῶν. Μέσα ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν σπουδῶν δείχνουμε τὸν ἀπολογητικό του καὶ ἀντιδραστικὸ χαρακτήρα, δείχνουμε πὼς δικαιολογεῖ τὴν ὕπαρξη τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, σκεπάζει τὶς ἀντιθέσεις του. Μέσα ἀπὸ τὶς μέθοδες διδασκαλίας συνδέουμε τὴν αὐταρχικότητα, τὸν πνευματικὸ καταναγκασμὸ μὲ τὴ διαιώνιση τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας. Μέσα ἀπὸ τὸ σύστημα ἐπιλογῆς καταγγέλλουμε τὴν ἰδεολογία τῆς ἀξιοκρατίας καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ποὺ δουλεύουν γιὰ λογαριασμὸ τῶν καπιταλιστῶν.

ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ. Στὸν ἀγώνα γιὰ τὴ διεκδίκηση τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν τῶν λαϊκῶν μαζῶν, ποὺ τὶς ἀρνιέται σήμερα βίαια ἡ ἐξουσία τῶν μονοπωλίων, χτίζεται κυρίως ἡ ἑνότητα τοῦ ΦΚ μὲ τὸ ἐργατικὸ καὶ λαϊκὸ κίνημα. Μὲ τὴν πάλη ἐνάντια στὴ χουντικὴ τρομοκρατία καὶ καταπίεση, γιὰ τὸ δικαίωμα στὴν ἐλεύθερη πολιτικὴ ἔκφραση, τὴ συγκέντρωση, τὴ διαδήλωση, τὴν ἀπεργία, τὴν ὀργάνωση, τὸ ΦΚ διευκολύνει τὴν ἀνάπτυξη τοῦ λαϊκοῦ κινήματος καὶ ταυτόχρονα κερδίζει τὴ συμπαράστασή του, ἀναπτύσσει δεσμοὺς μαζί του. Τὸ ΦΚ, ἐκφράζοντας ζωτικὰ πολιτικὰ αἰτήματα τῶν λαϊκῶν μαζῶν, χτυπᾶ τὴν ἰμπεριαλιστικὴ στρατιωτικὴ καταπίεση τῶν ΕΠΑ καὶ τοῦ ΝΑΤΟ: τὶς βάσεις, τὸν 6ο στόλο, τὴ μετατροπὴ τῆς χώρας σὲ ὁρμητήριο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ στὴ Μέση Ἀνατολή.

Ἔτσι, τὸ ΦΚ, ὁπλισμένο μὲ τὴ συνεπῆ γραμμὴ ἐνάντια στὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπώλια καὶ τὸ χουντικὸ κράτος τους, γίνεται πραγματικὴ δύναμη ἐνάντια στὴ διχτατορία. Ἐνῶ ἀντίθετα οἱ ἀπόψεις ποὺ στὸ ὄνομα τῆς «ἀντιδικτατορικῆς συμμαχίας ἀπὸ τὴν Ἀριστερὰ μέχρι τὴν Δεξιὰ» βάζουν φρένο στὴν πολιτικὴ ὡρίμανση καὶ ἀγωνιστικὴ ἄνοδο τοῦ κινήματος, ὄχι μόνο ἐγκαταλείπουν τὴ σοσιαλιστικὴ προοπτική, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴ διχτατορία δὲν μποροῦν νὰ ρίξουν. Γιατὶ ἡ διχτατορία δὲν πέφτει μὲ «συμφωνίες» — πέφτει μὲ τὸ σκληρὸ κι ἐπίμονο ἀγώνα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν λαϊκῶν μαζῶν, ἀγώνα ποὺ συνδυασμένα χτυπᾶ τὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπώλια καὶ τὴ χουντική τους ἐξουσία.

Γιὰ μιὰ ἐπαναστατικὴ γραμμὴ στὸ Φ.Κ.

15 ΤΟ Φ.Κ. ΔΕΝ εἶναι πολιτικὸ κενό. Μέσα του ὑπάρχουν κι ἀντιπαλεύουν ἡ συνεπὴς γραμμὴ μὲ τὶς ἀντιλήψεις ποὺ ἀποπροσανατολίζουν καὶ διαλύουν. Στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς περσινοὺς ἀγῶνες, οἱ γραμμὲς αὐτὲς ἔδωσαν τὴ μάχη.

ΣΤΙΣ ΧΟΥΝΤΙΚΕΣ ἐκλογὲς τοῦ Νοέμβρη, οἱ σπουδαστικὲς μάζες ἤδη ἀπὸ τὶς Γ.Σ. εἶχαν συνειδητοποιήσει τὸ χαρακτήρα τῆς μανούβρας τῆς Χούντας, καὶ στάθηκαν ἕτοιμες νὰ ἀπαντήσουν μὲ τὴ μαχητικὴ διαδήλωση. Σωστὴ γραμμὴ ἦταν λοιπὸν ἡ ἐνεργητικὴ ἀποχή. Ἔτσι ἡ ρεφορμιστικὴ ἄποψη «νὰ συμμετάσχουμε, γιὰ νὰ τοὺς ξεσκεπάσουμε», ἔμενε ἀντικειμενικὰ πίσω ἀπὸ τὴ συνείδηση τῶν μαζῶν, βάζοντας τὶς ὑπογραφὲς στὴ θέση τῆς διαδήλωσης.

ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ τῶν Ὑπομηχανικῶν, οἱ συνεπεῖς ἀγωνιστὲς προσπαθοῦσαν νὰ δείξουν πὼς τὸ ζωτικὸ πρόβλημα καὶ ἡ διαμάχη μὲ τοὺς Πολιτικοὺς Μηχανικοὺς ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ μονοπωλιακοῦ ἐλέγχου πάνω στὸν οἰκοδομικὸ κλάδο, ποὺ καθόρισε τὴν τύχη τῶν διάφορων ἐπαγγελμάτων καὶ σχολῶν. Προσπαθοῦσαν νὰ δείξουν πὼς ἡ σωστὴ προοπτικὴ καὶ γιὰ τὰ δυὸ στρώματα ἦταν νὰ ἀγωνιστοῦν ἑνωμένα ἐνάντια στὶς μεγάλες οἰκοδομικὲς ἑταιρίες. Ἀντίθετα, δὲ βοήθησε τὸ κίνημα ἡ ἄποψη πὼς φταίει τάχα «ὁ κακὸς σχεδιασμὸς τῆς Παιδείας», καὶ ἡ ἀντίστοιχη «ἀνικανότητα τῆς Χούντας». Ἡ ἄποψη αὐτὴ ἔρριχνε νερὸ στὸ μύλο τῶν χουντικῶν τεχνοκρατῶν, ποὺ ἀκριβῶς στὴ φάση αὐτὴ «ἀναμόρφωναν τὴν Παιδεία», γιὰ λογαριασμὸ τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου: παράδειγμα τὰ ΚΑΤΕ, ὅπου βάλανε μὲ τὸ ζόρι τοὺς Ὑπομηχανικούς.

Ο ΧΟΥΝΤΙΚΟΣ Καταστατικὸς Χάρτης ὑλοποιοῦσε τὴν προσπάθεια τῆς Χούντας νὰ μεταρρυθμίσει τὰ ΑΕΙ βάζοντάς τα πιὰ ὀργανικὰ στὴν ὑπηρεσία τῶν μονοπωλίων, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ συστηματοποιήσει καὶ ἐντείνει τὴν πανεπιστημιακὴ καὶ κρατικὴ καταπίεση, γιὰ νὰ τσακίσει τὸ ΦΚ. Ἡ συνεπὴς γραμμὴ χτυποῦσε τὸν ΚΧ ἀκριβῶς πάνω στοὺς στόχους του. Ἀντίθετα, οἱ ἀστικὲς καὶ ρεφορμιστικὲς ἀπόψεις χτυποῦσαν βασικὰ τὴ διαδικασία σύνταξης τοῦ ΚΧ, καὶ ζητοῦσαν συμμετοχὴ τῶν φοιτητῶν. Ἄφηναν ἔτσι τὸ δρόμο ἀνοιχτὸ γιὰ τὴ διαλυτικὴ γραμμὴ ποὺ παρουσίασαν φέτο, «νὰ φτιάξουμε ἐμεῖς ΚΧ». Δηλαδὴ νὰ βάλουν τὸ ΦΚ νὰ φτιάξει μόνο του χρυσωμένες ἁλυσίδες. Γιατὶ ΚΧ σημαίνει σχέδιο συνολικῆς ρύθμισης τῆς λειτουργίας τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστημίου. Θέτει ἀπὸ τὴ φύση

του φραγμοὺς στὸ ΦΚ («δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις» — οἱ ρεφορμιστὲς ξεφτυλίστηκαν ὡς τὸ σημεῖο νὰ προτείνουν... ἀπαγόρευση τῶν πολιτικῶν συγκεντρώσεων καὶ τῆς «κριτικῆς τῶν ἀρχῶν»! Μόνο συγκεκριμένες «ἐνέργειες τῶν ἀρχῶν» θὰ μᾶς.. ἀφήνουν νὰ ἐπικρίνουμε!), Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ρυθμίζει τὴν ἔνταξη τοῦ πανεπιστήμιου στὶς ἀνάγκες τοῦ καπιταλισμοῦ. Κι ἐδῶ, ἂν φτιάξεις ΚΧ ἢ θὰ προτείνεις οὐτοπίες («νὰ μὴν ἐπεμβαίνουν οἰκονομικοὶ παράγοντες στὰ ΑΕΙ» — μέσα στὸ κεφαλαιοκρατικὸ σύστημα!) ἢ θὰ δεχτεῖς τὴν ἀντιλαϊκὴ λειτουργία τῶν ΑΕΙ ὅπως τὴν περιγράψαμε παραπάνω, βάζοντας τὸ ΦΚ στὴν ὑπηρεσία τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου. Τὸ ΦΚ χτυπᾶ τὸ ὀργανωτικο - διοικητικὸ πλαίσιο τῶν ΑΕΙ ἀνάλογα μὲ τὴν συγκεκριμένη περίσταση, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀναλαμβάνει τὴ συνολικὴ νομοθετικὴ ρύθμιση τῆς λειτουργίας τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστήμιου.

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ Η ΠΑΛΗ ἐνάντια στὴν τρομοκρατικὴ ἐπίθεση κι ἡ σύγκρουση μὲ τὴν κρατικὴ ἐξουσία καὶ τὸ μηχανισμὸ καταπίεσης (Κυβέρνηση - Ἀσφάλεια - ΕΣΑ - Πανεπιστημιακὲς Ἀρχὲς - ἐγκάθετα Δ.Σ.), ἡ ἡρωϊκὴ ἀγωνιστικὴ ἄνοδος τοῦ ΦΚ μὲ τὶς καταλήψεις καὶ τὶς διαδηλώσεις. Σ' ὅλα τὰ καίρια σημεῖα, ἡ δεξιὰ γραμμὴ ἔπαιξε τὸν προδοτικό της ρόλο: Στὴν κατάληψη τῆς Νομικῆς, ἔπνιξε κάθε πολιτικὴ ζύμωση, ποὺ θὰ μετέτρεπε τὸν ἐνθουσιασμὸ σὲ συνειδητὴ μαχητικότητα καὶ θαπόφευγε τὴν ἀποχώρηση τῆς δεύτερης μέρας. Τὸ παζάρεμα τῆς «10ήμερης ἀνακωχῆς», ποὺ πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τῶν φοιτητῶν παραχωροῦσε τὴν πρωτοβουλία στὴν ἀντίδραση. Ὅταν ἡ Χούντα κι ἡ πουλημένη Σύγκλητος γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο καταλήγουν στὴ μανούβρα τῆς «παραίτησης» τῆς Συγκλήτου, οἱ ρεφορμιστὲς προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν τὸ κίνημα στὴν ὑποστήριξη τούτου τοῦ ἐλιγμοῦ, βοηθῶντας ἀντικειμενικὰ τὴν ἀποπροσανατολιστικὴ ἐνέργεια τῆς χούντας.

16 ΣΥΝΟΛΙΚΑ, ΑΠ' ΟΛΗ τὴν πορεία τοῦ περσινοῦ Φοιτητικοῦ Κινήματος βγαίνει ὅτι τὰ λάθη αὐτὰ εἶναι κομμάτια τῆς ἴδιας γραμμῆς, τῆς γραμμῆς τοῦ «σύγχρονου καὶ δημοκρατικοῦ πανεπιστήμιου». Ποὺ ὄχι μόνο δὲ στέκει (δείξαμε γιατί) καὶ ἀποπροσανατολίζει πολιτικὰ ἀλλὰ καὶ διαλύει τὸ ΦΚ, σπέρνει τὴν ἡττοπάθεια καὶ τὴ συνθηκολόγηση. Γι' αὐτὸ μονάχα ἡ συστηματικὴ πάλη ἐνάντια στὶς ρεφορμιστικὲς γραμμὲς καὶ τοὺς φορεῖς τους, ἐξασφαλίζει τὴν ἀγωνιστικὴ καὶ πολιτικὴ ἄνοδο τοῦ κινήματος. Μονάχα ἡ συστηματικὴ προβολὴ τῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς. Μιὰ τέτοια γραμμὴ παλέβουμε ν' ἀναπτύξουμε.

Ζήτω ἡ Φοιτητικὴ καὶ Λαϊκὴ Πάλη!

17 ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ του φέτο, τὸ ΦΚ βρέθηκε σὲ ψηλὸ ἀγωνιστικὸ καὶ πολιτικὸ ἐπίπεδο. Ὅταν ἡ χουντικὴ Σύγκλητος ἀπαγόρεψε τὴν παμφοιτητικὴ συγκέντρωση τῆς 25ης τοῦ Σεπτέμβρη, οἱ σπουδαστικὲς μάζες κατέβηκαν σὲ διαδήλωση καὶ πορεία. Πάνω ἀπὸ χίλιοι σπουδαστὲς διαδήλωσαν μαχητικὰ τὴν ἀντίθεσή τους στὴ Χούντα καὶ τ' ἀφεντικά της: Δὲν περνᾶ ὁ φασισμὸς — Ἔξω οἱ Ἀμερικάνοι — Κάτω ἡ Χούντα! Μέσα στὸν Ὀχτώβρη ξεκίνησαν κιόλας συγκεντρώσεις στὶς Σχολές, ὅπου γι' ἄλλη μιὰ φορὰ φαίνεται ἡ ἀγωνιστικὴ καὶ πολιτικὴ ὡριμότητα τοῦ κινήματος. Μὲ τὴν ὀργάνωση συγκεντρώσεων ἔξω ἀπὸ τὰ κανάλια τῆς Συγκλήτου, μὲ τὴ σωστὴ τοποθέτηση στὰ θέματα τῶν διεκδικήσεων, τῶν καθηγητῶν καὶ τοῦ χαρακτήρα τοῦ κινήματος, τὸ ΦΚ ἔδειξε πὼς τοῦτος ὁ χρόνος μπορεῖ νὰ γίνει ὁ χρόνος τῆς οἰκοδόμησης ΜΑΖΙΚΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, ενταγμένου στὸ λαϊκὸ κίνημα. Γι αὐτὸ τὸ σκοπὸ χρειάζεται ξεκάθαρο ἄμεσο πρόγραμμα πάλης, χρειάζονται κατάλληλες ὀργανωτικὲς μορφές, σωστὴ πολιτικὴ καθοδήγηση.

18 ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ τὸ ἀκόλουθο πρόγραμμα πάλης:

α) Πάλη ἐνάντια σὲ κάθε προσπάθεια ἔντασης τοῦ ρυθμοῦ σπουδῶν καὶ τοῦ ταξικοῦ συστήματος ἐπιλογής. Διεκδικοῦμε τὴν κατάργηση τῶν ἐξετάσεων καὶ γι' αὐτὸ ὑποστηρίζουμε ὅλα τὰ αἰτήματα ποὺ χτυποῦν σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση, δηλαδὴ κατάργηση ὑπογραφῶν, τρίτη ἐξεταστική, τέταρτη πτυχιακή, μεταφορὰ μεταφερομένου, μεταφορὰ τριῶν μαθημάτων.

β) Πάλη ἐνάντια στὴν ἐπιβολὴ τραγικῶν συνθηκῶν φοίτησης ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν μύθο τῆς «δωρεὰν Παιδείας» — δωρεὰν γιὰ τὰ μονοπώλια. Διεκδικοῦμε φοιτητικὴ στέγη, σίτιση καὶ χορηγήσεις χωρὶς καμμιὰ ἐπαγγελματική, βαθμολογικὴ ἢ πολιτικὴ δέσμευση.

γ) Πάλη ἐνάντια στὴν καταπίεση καὶ τρομοκρατία μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Ἄμεση κατάργηση τῶν Ν.Δ 93, 180, 720 καὶ 1347. Νὰ διαλυθεῖ τὸ Πειθαρχικὸ Συμβούλιο. Κατοχύρωση τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Ἄσυλου. Νὰ διαλυθεῖ ἡ τραμπούκικη ὀργάνωση ΕΚΟΦ. Ἔξω οἱ χαφιέδες. Τέρμα στὶς διώξεις. Ἄμεση ἐπιστροφὴ ὅλων τῶν στρατευμένων ἀγωνιστῶν. Λευτεριὰ στοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους. Κάτω ἡ ἀσφαλίτικη τρομοκρατία.

δ) Πάλη γιὰ τὴν ἐλεύθερη πολιτικὴ ἔκφραση τοῦ κινήματος. Γιὰ τὸ δικαίωμα στὴ συγκέντρωση, τὴ διαδήλωση, τὴν ὀργάνωση. Γιὰ ἐλεύθερες ἐκλογές. Ἐλεύθερες τόσο στὸν τρόπο διεξαγωγῆς (νὰ ἀνοιχτοῦν οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι, νὰ προκηρυχτοῦν Γενικὲς Συνελεύσεις, νὰ ἐκλεγεῖ ἀπὸ τὴ Γ.Σ. ὁ πρόεδρός της, ἡ ἐφορευτικὴ κι ἐξελεγκτικὴ ἐπιτρο-

πή), ὅσο καὶ στὸ περιεχόμενο: δὲν περικόβουμε τὸ πρόγραμμά μας καὶ τὴ μαχητικότητά μας γιὰ νὰ «κερδίσουμε» τὴ δυνατότητα συμμετοχῆς στὰ Δ.Σ. Ἀντίθετα παλεύουμε γιὰ νὰ ἐπιβάλλουμε τὴν ἐλευθερία τῶν προεκλογικῶν συγκεντρώσεων, τῆς ζύμωσης καὶ προπαγάνδισης τοῦ προγράμματός μας καὶ στὴ συνέχεια γιὰ νὰ μετατρέψουμε τοὺς Συλλόγους σὲ ἕνα ἀκόμα ὅπλο στὴν ὑπηρεσία τοῦ Φ.Κ. (ἀλλαγὴ καταστατικοῦ γιὰ νὰ γίνει ἡ Γενικὴ Συνέλευση κυρίαρχο ὄργανο, δέσμευση τῶν Δ.Σ. σὲ συγκεκριμένο ἀγωνιστικὸ πρόγραμμα, δραστηριοποίηση τῶν Συλλόγων γιὰ τὴν ὑποστήριξη ὅλων τῶν αἰτημάτων μας).

ε) Πάλη ἐνάντια στὴν ἀπομόνωση τοῦ Φ.Κ. μὲ τὸν περιορισμό του μέσα στὸ Πανεπιστήμιο. Ὑποστήριξη σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς διεκδικήσεις τῶν ἐργαζομένων. Τὸ ἄλλο σκέλος τοῦ «Συμπαράσταση Λαὲ» εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Φ.Κ. στὸ πλευρὸ τῶν ἐργαζομένων ποὺ παλεύουν ἐνάντια στὶς οἰκονομικὲς καὶ τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις τῆς Χούντας.

στ) Πάλη ἐνάντια στοὺς πολιτικοὺς ἐλιγμοὺς γιὰ τὴ διαιώνιση τῆς δικτατορίας. Ἐνάντια στὴ «λύση» Μαρκεζίνη ποὺ τὸ μόνο ποὺ θέλει νὰ «λύσει» εἶναι τ' ἀδιέξοδα τῆς Χούντας καὶ τῶν ἀφεντικῶν της, Κάτω οἱ ἐκλογὲς - μανούβρα. Κάτω ἡ Χούντα.

19 ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΠΗ καὶ ἀποτελεσματικὴ διεξαγωγὴ τῶν ἀγώνων χρειάζεται ἀντίστοιχη μορφὴ ὀργάνωσης. Χρειάζεται σὲ κάθε Σχολὴ ἕνα ὄργανο πάλης, μὲ παράνομη λειτουργία, ὅπου νὰ συσπειρωθοῦν οἱ ἀγωνιστὲς φοιτητὲς πάνω στὴ βάση τῆς μαζικῆς μαχητικῆς σύγκρουσης μὲ τὰ μονοπώλια καὶ τὸ χουντοκράτος τους καὶ νὰ πάρουν στὰ χέρια τους τὴν εὐθύνη γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῶν ἀγώνων. Νὰ παλέψουν δηλαδὴ συλλογικὰ καὶ ὀργανωμένα ἐνάντια στὰ χτυπήματα τῆς Ἀσφάλειας γιὰ τὴν διοργάνωση τῶν ἀγώνων σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα γιὰ τὴν προώθηση τῶν κατάλληλων κάθε φορὰ μορφῶν πάλης. Ταυτόχρονα αὐτὰ τὰ ὄργανα πάλης μέσα ἀπὸ τὴ συστηματικὴ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τοῦ ἀγώνα βοηθοῦν στὸν πολιτικὸ προσανατολισμὸ τῶν ἀγωνιστῶν δείχνοντας τὴ χρεωκοπία τῶν ἀστῶν καὶ τῶν ρεφορμιστῶν.

20 ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΦΑΣΗ ὄργανα τέτοιου τύπου εἶναι οἱ Ἐπιτροπὲς Πάλης. Καθῆκον κάθε πραγματικοῦ ἀγωνιστῆ σὲ κάθε Σχολὴ εἶναι ἡ δουλειὰ γιὰ τὸ ρίζωμα τέτοιων παράνομων ἐπιτροπῶν, ἡ δουλειὰ γιὰ τὴν ἐπέκταση καὶ τὸ συντονισμὸ ὅσων ἤδη ὑπάρχουν. Πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὸ τὸ καθῆκον πέφτει στοὺς ὤμους τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς: οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς μέσα στὸ φοιτητικὸ χῶρο πρέπει νὰ σταθοῦν πρωτοπόροι σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες, νὰ παλέψουν γιὰ τὸ στέριωμα τῶν Ε.Π. καὶ τὸ σταθερὸ προσανατολισμό τους στὴ γραμμὴ τῆς ἔνταξης τοῦ Φ.Κ. στὸ λαϊκὸ κίνημα.

Γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀνταποκριθοῦν σ' ὅλα αὐτά, οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς πρέπει νὰ παλέψουν καὶ γιὰ τὴ δική τους συσπείρωση : χρειάζεται ὀργανωμένη καὶ συστηματικὴ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων, μὲ συνέπεια καὶ συνέχεια, χρειάζεται ἐπαναστατικὴ κομμουνιστικὴ ὀργάνωση.

Γιὰ τὴν ἐκπλήρωση αὐτῶν τῶν καθηκόντων παλεύει καὶ ἡ « Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση » καὶ πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάση καλεῖ τοὺς κομμουνιστὲς ἀγωνιστὲς νὰ ἐνταχθοῦν στὶς γραμμές της.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ!
ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ!
ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ!
ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΖΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ!
ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΛΑΟΥ!

Ἀθήνα, 28.10.73
«Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση»

η Μαχη

ΕΚΤΑΚΤΟ ΦΥΛΛΟ — ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ" — ΙΟΥΛΗΣ '73

Ἕνα βῆμα στὴν πάλη γιὰ νὰ στεριώσουμε τὸ μαζικὸ κίνημα

Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΟΧΙ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ!

«ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΞΟΥΝ πολιτικαὶ ἐξελίξεις κατὰ τὸ 1973». Ἔτσι ἔβλεπε λοιπὸν ἡ χούντα τὴ φετεινὴ χρονιά. Τῆς εἶχε φαίνεται δημιουργηθεῖ ἡ ψευδαίσθηση πὼς πεντέμισυ χρόνια στυγνῆς τρομοκρατίας εἶχαν τσακίσει τὸ κίνημα γιὰ τὰ καλὰ καὶ πὼς μποροῦσε ἀνενόχλητη πιὰ νὰ καθορίζει τὴ ζωή μας. Ἂν ὅμως πέντε χρόνια ἦταν ἴσα - ἴσα ἀρκετὰ γιὰ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ψευδαίσθηση, δὲν χρειάστηκαν παρὰ μερικὲς βδομάδες μαχητικῆς παρουσίας τοῦ μαζικοῦ κινήματος γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουν μιὰ πολὺ συγκεκριμένη πραγματικότητα: Οἱ πολιτικὲς ἐξελίξεις δὲν καθορίζονται ἀπὸ τοὺς Χριστουγεννιάτικους λόγους τοῦ Παπαδόπουλου, μὰ ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Οἱ ζωές μας δὲν παίρνουν μορφὴ μέσα ἀπὸ τὶς λέξεις τοῦ δικτάτορα, μὰ ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ παλεύουμε γιὰ νὰ τὶς κάνουμε δικές μας.

ΓΙ' ΑΥΤΟ, «Η ΕΛΛΕΙΨΗ πολιτικῶν ἐξελίξεων» ποὺ ἔλπιζε ἡ χούντα, στὴν πραγματικότητα μεταφράζεται σὰν κάθε ἄλλο παρὰ ἔλλειψη. Γιατὶ καθὼς ἀναπτύσσεται καὶ δυναμώνει τὸ μαζικὸ κίνημα, ὀξύνει τὶς ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὰ κομμάτια τῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ ψάχνουν νὰ βροῦν διαφορετικοὺς τρόπους νὰ τὸ ἐλέγξουν, καὶ βαθαίνει τὴν κρίση τῆς ἀστικῆς κυριαρχίας στὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ἀναγκάζεται νὰ ξεφορτωθεῖ τὸ πιὸ καθυστερημένο της κομμάτι. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ μονοπώλια ἀναγκάζονται νὰ ἀναζητήσουν λύσεις σ' ἕνα ἀκόμη πιὸ σκληρὸ καὶ συγκεντρωτικὸ κράτος, νὰ ἐντείνουν τὴν καταπίεση καὶ τὴν ἐκμετάλλευση. Κι' ἡ χούντα ἀναλαβαίνει νὰ θεσμοθετήσει αὐτὲς τὶς νέες ἀνάγκες.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ, ΛΟΙΠΟΝ, δὲν βάζει οὔτε κἂν δίλλημα. Οἱ ἐργαζόμενες μάζες δὲν ἔχουν νὰ ἀπαντήσουν σὲ καμμιὰ ἐρώτηση τοῦ Παπαδόπουλου, θέλετε αὐτὸ ἢ τὸ ἄλλο, μὲ προτιμᾶτε ἔτσι ἢ ἀλλιώτικα, μὰ ἔχουν μόνο νὰ παλέψουν ἐνάντια στὴ συγκεκριμένη πολιτικὴ τῆς χούντας, πολιτικὴ ποὺ προωθεῖ γιὰ λογαριασμὸ τῶν μονοπωλίων, ποὺ πάει νὰ τσακίσει τὴν ἐργατικὴ τάξη. Καὶ ἡ ἀπάντηση στὸ δημοψήφισμα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ δένεται μὲ τὸ δυνάμωμα τοῦ κινήματος τῶν ἐργαζομένων, ποὺ ἀναπτύσσει τοὺς ἀγῶνες τους: ΟΧΙ στὴ διαιώνιση τῆς χουντικῆς τρομοκρατίας! ΟΧΙ στὴ νομιμοποίηση τῆς ἐκμετάλλευσης!

Κι ἕνα τέτοιο ΟΧΙ δὲν μπορεῖ νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὸ ἀντιπολιτευτικὸ ὄχι τοῦ Λαμπράκη, ποὺ ψάχνει γιὰ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» τῆς μονοπωλιακῆς ἐκμετάλλευσης, οὔτε μὲ τὸ παλατιανὸ ὄχι τοῦ Ἀθανασιάδη, ποὺ πασχίζει νὰ διασώσει τὰ συμφέροντα τῆς κλίκας ποὺ ἐκπροσωπεῖ. Ταυτόχρονα οὔτε τὴν ἀλλοπρόσαλλη γραμμὴ τῶν ρεφορμιστῶν μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε. Γιατὶ μὲ τὸ «Μὴ ψηφίσετε Ναί!» δείχνουν πώς, πιστοὶ στὴν προσπάθειά τους γιὰ τὴν ἀστικοδημοκρατική τους «λύση» δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει τὸ μαζικὸ κίνημα σὰν ἔκφραση τῆς δύναμης τῆς ἐργατικῆς τάξης, προσπαθοῦν νὰ τὸ ἐκμεταλλευτοῦν σὰ μέσα πίεσης γιὰ τὸ σκοπό τους καὶ ὅπως πάντα ἐπιδιώκουν πολιτικὲς ἐξελίξεις μακριὰ ἀπὸ τὸ πεδίο τῶν ταξικῶν συγκρούσεων. Ἐπειδή, λοιπόν, αὐτὰ τὰ ὄχι δὲν στρέφουν τὴν αἰχμὴ τῆς πάλης ἐνάντια στὴν καταπίεση καὶ στὴν ἐκμετάλλευση, δὲν μποροῦν νὰ δεθοῦν μὲ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὸ δυνάμωμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος τῶν ἐργαζομένων. Ἐκφράζουν μόνο προκαθορισμένα πολιτικὰ σχήματα ποὺ κάπως θὰ «βολέψουν» κι' αὐτοὺς τοὺς ἐργαζομένους.

□ □

ΕΤΣΙ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ εἶναι τὸ πὼς στὸ σημερινὸ πλαίσιο ποὺ ἔχουν δημιουργήσει οἱ μαζικοὶ ἀγῶνες αὐτὸ τὸ «ὄχι» τῶν καταπιεσμένων μαζῶν θὰ δεθεῖ πραγματικὰ μὲ τὴ διαδικασία ἀνάπτυξης τοῦ κινήματος καὶ πὼς θὰ πάρει σάρκα καὶ ὀστὰ ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ πονάει τὴ χούντα καὶ τὰ μονοπώλια, μὲ τὴν ὀργάνωση, δηλαδή, καὶ τὴν πάλη στοὺς χώρους τῆς δουλειᾶς.

ΠΡΩΤΑ - ΠΡΩΤΑ δὲν χωράει καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς σήμερα ὑπάρχει διάχυτη ἡ διάθεση γιὰ σύγκρουση μὲ τὴ χούντα. Ὁ Ἰούλης τοῦ 1973 εἶναι πολὺ διαφορετικὸς ἀπ' τὸ Σεπτέμβρη τοῦ '68. Δὲν εἶναι μόνο τὸ ὅτι ἔχουμε διανύσει ἕξη χρόνια ποὺ ὅλοι μας ἔχουμε νοιώσει τὴ χουντικὴ τρομοκρατία στὸ πετσί μας. Δὲν εἶναι μόνο τὸ ὅτι σ' αὐτὰ τὰ ἕξη χρόνια ἡ ἐντονότερη ἐκμετάλλευση ἔχει κάνει τὴ ζωή μας ἀβάσταχτη. Ἔχουμε πίσω μας καὶ τὶς ἐμπειρίες τῶν μαχητικῶν κινητοποιήσεων τῶν τελευταίων μηνῶν. Ἔχουμε πίσω μας χειροπιαστὰ παραδείγματα ἔκφρασης τῆς ἀντίθεσης τοῦ κινήματος ἐνάντια στὴ χούντα.

Καὶ εἶναι τόσο ξεκαθαρισμένα τὰ πράματα ὥστε ἡ χούντα δὲν ἔχει κατορθώσει σὲ μιὰ τέτοια περίοδο οὔτε κἂν νὰ δημιουργήσει ἀτμόσφαιρα παραπλάνησης τοῦ κινήματος: Οἱ ἀγῶνες συνεχίζονται, παράδειγμα οἱ ἀπεργίες τῶν τυπογράφων καὶ δημοσιογράφων, ἡ στάση ἐργασίας στὴν «Ὀλυμπιακή». Βέβαια τὸ κίνημα βρίσκεται ἀκόμα σὲ χαμηλὸ ἐπίπεδο ὀργάνωσης καὶ οἱ μαχητικές του ἐκφράσεις παρὰ τὶς ἐπιτυχίες τους δὲν ἔχουν καταφέρει θανάσιμο πλῆγμα στὴ χούντα. Ἀλλὰ ὅμως εἶναι γεγονὸς πὼς ἡ χούντα φοβᾶται τὴν ἔκφραση τοῦ κινήματος, ἔστω καὶ μέσα ἀπ' τὶς κάλπες, ἔστω καὶ ἂν ἕνα τεράστιο ὄχι δὲν θὰ σημάνει τὸ τέλος της. Καὶ τὸ φοβᾶται ἡ χούντα τὸ ὄχι, γιατὶ ξέρει πὼς τὴ σημερινὴ κατάσταση δὲν τὴν ἐλέγχει ἀπόλυτα, πὼς ἔχει ἐξαναγκαστεῖ νὰ καταφύγει σ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπίλυσης τῶν προβλημάτων τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ, ἀπ' τὸ μαζικὸ κίνημα. Γιατὶ εἶναι πιὰ φανερὸ πὼς τὸ κλίμα τρομοκρατίας ἔχει ἀρχίσει νὰ ραγίζει κι αὐτὸ ἀνοίγει δυνατότητες γιὰ παραπέρα ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος.

ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΤΟ ΟΧΙ ἐνάντια στὴ χούντα δὲ σημαίνει ἁπλᾶ καὶ μόνο ἔκφραση τοῦ γενικοῦ ἀντιχουντικοῦ αἰσθήματος, μὰ συγκεκριμένη δουλειὰ μέσα στὶς σημερινὲς συνθῆκες γιὰ τὸ στέριωμα, τὴν ἔκφραση καὶ τὸ προχώρημα τοῦ κινήματος.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες δημιουργεῖται ἡ δυνατότητα γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες ἀγωνιστὲς νὰ δεθοῦν — ξεκινώντας ἀπ' τὸ «Ὄχι στὴ Χούντα» — μὲ τὴν αὐθόρμητη συνείδηση τῶν ἐργαζομένων σὲ μαζικὴ κλίμακα, καὶ νὰ προβάλουν ἔτσι τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ σὰν συγκεκριμένη πολιτικὴ δύναμη ποὺ παλεύει γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κινήματος. Καὶ ξεκινώντας ἀπὸ κεῖ νὰ παλέψουμε χέρι μὲ χέρι γιὰ νὰ σπάσει ἡ τρομοκρατία παντοῦ, γιὰ νὰ ἁπλωθεῖ ἡ ἀγωνιστικότητα σ' ὅλο καὶ πλατύτερες μάζες. Νὰ γίνει συζήτηση καὶ δουλειὰ πάνω στὸ γιατὶ τὸ «ὄχι» μόνο μετουσιωμένο σὲ συνεχῆ πάλη μπορεῖ νὰ προωθήσει τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων. Νὰ δώσουμε συγκεκριμένη μάχη γιὰ τὸ ξερρίζωμα τῶν ρεφορμιστικῶν ἀντιλήψεων μέσα στὸ κίνημα, δείχνοντας πὼς τὸ «ὄχι» τους, τοὺς ξεσκεπάζει γι' ἄλλη μιὰ φορά. Ἔτσι πατώντας πάνω στὶς δυνατότητες ἔκφρασης ποὺ ἀναγκάζεται νὰ παραχωρήσει ἡ χούντα νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὸ ἅπλωμα τῆς ὀργανωμένης παρουσίας τοῦ κινήματος παντοῦ, στοὺς χώρους δουλειᾶς, στὶς γειτονιές, στὰ πανεπιστήμια.

□ □

ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ, τὴ σκοπιὰ τοῦ μαζικοῦ κινήματος, βλέπουμε ἀκόμα πὼς ἡ θέση «ἐπειδὴ κομματάκια ἀπὸ χαρτὶ δὲν θὰ ρίξουν τὴ χούντα οὔτε θὰ μεταβάλουν ριζικὰ τὴν πολιτικὴ κατάσταση, κάνουμε ἀποχή», δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς ἀνάγκες, δὲν βοηθάει τὴν ἀνάπτυξη τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Γιατὶ ἰδιαίτερα στὴ σημερινὴ περίοδο, ὅπου ἡ ἀποχὴ δὲν ἀντανακλάει τὴ συνεχῆ ἀγωνιστικὴ παρουσία τοῦ κινήματος στοὺς χώρους τῆς δουλειᾶς, οὔτε ἕνα ἐπίπεδο μαχητικότητας ποὺ νὰ ἔχει δημιουργηθεῖ ἀπὸ ἀντίστοιχη ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος, ἡ γραμμὴ τῆς ἀπο-

➡

ΜΕΤΑ ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΠΑΖΑΡΙΩΝ

Χουντο-«δημοκρατία»: Πιὸ ἄγρια ἐπίθεση τοῦ κράτους τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς καταπίεσης

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ τῆς «Προεδρικῆς Δημοκρατίας» καὶ τὴν προσπάθεια νὰ νομιμοποιηθεῖ μὲ τὸ δημοψήφισμα τῆς 29ης Ἰουλίου, ἡ χούντα ἔβαλε μπρὸς ἐπίσημα πιὰ τὴν ἀπόφασή της νὰ προχωρήσει στὴν «ὁμαλότητα» ἀπὸ μόνη της. Καθὼς τὰ παζάρια μὲ τὰ διάφορα κομμάτια τῆς ἀστικῆς ἀντιπολίτευσης ἀποδείχτηκαν ἀνίκανα νὰ ἐξασφαλίσουν γιὰ λογαριασμὸ τῶν καπιταλιστῶν μιὰν ἀπρόσκοπτη πορεία «ὁμαλοποίησης» — νὰ ἐμποδίσουν δηλαδὴ τὸ ξέσπασμα τοῦ μαζικοῦ κινήματος — ἡ χούντα ἀναλαμβάνει τώρα νὰ προωθήσει ἡ ἴδια τὴ λειτουργία τῶν θεσμῶν τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης. Τὸ ἐκσυγχρονισμένο συγκεντρωτικὸ καταπιεστικὸ κράτος ποὺ ἔχουν ἀνάγκη τὰ μονοπώλια στὴ σημερινή τους φάση στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ ἡ χούντα ἔχει ἐπιβάλει καὶ πασχίζει νὰ τὸ μονιμοποιήσει καὶ σταθεροποιήσει, ἐμφανίζεται τώρα μὲ τὴ μορφὴ τῆς Χουντικῆς Προεδρικῆς Δημοκρατίας καὶ ἀναζητάει μὲ τὸ χουντοδημοψήφισμα νὰ βρεῖ πολιτικὰ περιθώρια γιὰ νὰ ἑδραιωθεῖ.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ τὸ νόημα αὐτῆς τῆς νέας μανούβρας τῆς χούντας; Πῶς ἐξυπηρετεῖ τὰ πολιτικὰ σχέδια τῆς ἀστικῆς τάξης, τί ἀντιθέσεις μέσα στοὺς κόλπους της λύνει καὶ ποιὲς ὀξύνει; Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ μαζικοῦ κινήματος καὶ ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση τῶν ἐπαναστατῶν γιὰ τὸ δυνάμωμά του;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΡΑ ποὺ ἅρπαξε τὴν ἐξουσία ἡ χούντα ἔχει ἐνεργήσει συστηματικὰ σὰν ἡ δύναμη ποὺ προσπαθεῖ νὰ προωθήσει τὰ συμφέροντα τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης. Ἔχουμε δεῖ, ξανὰ καὶ ξανὰ τὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ χτυπήματα ποὺ δίνει στὶς ἐργατικὲς κι' ἀγροτικὲς μάζες. Τὰ μέτρα ποὺ παίρνει γιὰ τὴν ἀνάπτυξη κι' ἐξάπλωση τῶν μονοπωλίων. Τὰ νομικὰ καλύμματα ποὺ δίνει στὸν δολοφονικὸ καταπιεστικὸ μηχανισμὸ γιὰ νὰ ἀφοπλίσει τὸ κίνημα ἀπὸ κάθε πολιτικὴ ἐλευθερία ποὺ μπορεῖ νὰ γίνει ὅπλο στὰ χέρια του: τὴν συγκέντρωση, τὴ διαδήλωση, τὴν ἀπεργία. Παράλληλα μὲ ὅλα αὐτά, μὲ τὸ ἀνέβασμα τῆς καθημερινῆς καταπίεσης κι ἐκμετάλλευσης, ἡ χούντα ἔχει ἀπ' τὴν ἀρχὴ προωθήσει καὶ τὴν ἀναδιοργάνωση τῶν θεσμῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἀσκεῖ τὴν πολιτικὴ κυριαρχία της ἡ μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη. Ἡ προσπάθειά της αὐτὴ ἀποκρυσταλλώθηκε νομικὰ στὸ χουντοσύνταγμα τοῦ '68 μὲ ὅλα τὰ γνωστὰ χαρακτηριστικά του: τὴ συγκέντρωση τῶν κέντρων ἀπόφασης, γιὰ τὸν καλλίτερο προγραμματισμὸ τῶν μέτρων τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου, τὴ σύσφιξη τῶν δεσμῶν ἀνάμεσα στὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ δύναμη τῶν μονοπωλίων, τὴν ἐνίσχυση τῆς κρατικῆς ἐξουσίας γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη ἐφαρμογὴ τῆς καλλίτερης πολιτικῆς γιὰ τὴν ἀνάπτυξή τους, τὴν ἀποφασιστικὴ παρουσία τῆς ἀνώτερης στρατιωτικῆς γραφειοκρατίας σὰν ἐγγυητὴ τῆς καλῆς λειτουργίας ὅλου τοῦ μηχανισμοῦ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ξένου καὶ τοῦ ντόπιου κεφάλαιου.

ΟΜΩΣ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟΙ θεσμοὶ δὲν στηρίζονται σὲ Συντακτικὲς Πράξεις καὶ Διατάγματα: ἡ λειτουργία τους προϋποθέτει τὴν ὕπαρξη τῶν πολιτικῶν δυνάμεων ποὺ θὰ τοὺς στηρίζουν. Τὴν ὕπαρξη συγκεκριμένα πολιτικῶν ἐκφράσεων τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου ποὺ μὲ τὴν πολιτική τους καὶ τὴν ἰδεολογία τους δένουν στρώματα ἢ κομμάτια τῶν ἄλλων τάξεων στὸ ἅρμα τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τῆς δίνουν πολιτικὴ ὑποστήριξη. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρίσμα πρέπει νὰ δοῦμε καὶ τὶς σχέσεις τῆς χούντας μὲ τὸ θρόνο.

Μοναρχία - ὁ ξεπερασμένος ὑπηρέτης τῶν μονοπωλίων

Η ΜΟΝΑΡΧΙΑ σὰν πολιτικὸς θεσμὸς ἔχει ὑπηρετήσει τὶς κυρίαρχες τάξεις στὴν Ἑλλάδα μὲ διάφορους κατὰ καιροὺς τρόπους. Μεταπολεμικὰ λειτούργησε σὰν ὁ κατάλληλος θεσμὸς ποὺ ἔδωσε τὴ δυνατότητα στὸ ντόπιο καὶ ξένο μονοπωλιακὸ κεφάλαιο νὰ συμμαχήσει πολιτικὰ μὲ τὰ συντηρητικὰ ἀντικομμουνιστικὰ μεσοαστικὰ στρώματα, κυρίως τὸ ἐμπορικὸ κεφάλαιο ποὺ κινεῖται στὸν ἀγροτικὸ χῶρο. Ἐξαρτημένα ἀπ' τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο μέσω τῶν Τραπεζῶν ποὺ τὰ χρηματοδοτοῦν τὰ στρώματα αὐτὰ δέχτηκαν νὰ στηρίξουν τὴν πολιτικὴ κυριαρχία τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης μὲ ἀντάλλαγμα ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ὑπεραξία ποὺ ἀπομυζοῦν τὰ τραπεζικὰ μονοπώλια καὶ τὴν προστασία ἀπὸ τὸν «κομμουνιστικὸ κίνδυνο». Ἔτσι τὴν διαφύλαξη τῶν «ζωτικῶν ἐθνικῶν συμφερόντων» (ἔλεγχος τοῦ στρατοῦ, ρύθμιση τῶν σχέσεων μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ) ἀνέλαβε τὸ Παλάτι πάνω ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς κλυδωνισμούς, ἐνῶ τὴν κυβέρνηση ἐπάνδρωναν πολιτικοὶ φορεῖς στηριγμένοι στὴν ἐκλογικὴ πελατεία ποὺ τοὺς ἐξασφάλιζαν οἱ μεσοαστοὶ «παράγοντες». Αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς στὰ κέντρα ἐξουσίας — ἀπὸ τὴ μιὰ Βουλή, Κυβέρνηση καὶ Ἀνώτερη Κρατικὴ Γραφειοκρατία, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη Παλάτι καὶ Ἀνώτερη Στρατιωτικὴ Γραφειοκρατία μὲ ἰδεολογικὰ στηρίγματα στὴν Ἐκκλησία — ἐπὶ χρόνια στάθηκε ἀποφασιστικὸ στήριγμα γιὰ τὸ ὀρθοπόδισμα τῆς καπιταλιστικῆς κυριαρχίας στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἴδια ὅμως ἡ ἀνάπτυξη τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ στηρίχτηκε σ' αὐτοὺς τοὺς θεσμοὺς καὶ σ' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ συμμαχία, ἦρθε νὰ τοὺς βάλει σὲ ἀμφισβήτηση. Τὸ δυνάμωμα τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφάλαιου σήμανε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ '60 τὸ πέρασμα σὲ μιὰ νέα φάση ἀνάπτυξής του, ὅπου ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἐξάπλωση τῶν μονοπωλίων γίνεται ὅλο καὶ πιὸ πιε-

➡

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Πάνω στην Αλλαγή
της 23 Ιούλη 1974

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ἡ πολιτικὴ ἀλλαγὴ τῆς 23 Ἰούλη σὲ καμμιὰ περίπτωση δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ ἀνατροπὴ τῆς δικτατορίας. Ἀντίθετα, μὲ τὸ χουντικὸ καθεστὼς στὰ πρόθυρα τῆς κατάρρευσης, ἔγινε ἕνας συμβιβασμὸς ἀνάμεσα στὴ χούντα καὶ στὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν δυνάμεων. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ συμβιβασμοῦ εἶναι ἡ Κυβέρνηση «Ἐθνικῆς Ἑνότητας», ὅπως ὀνομάστηκε.

Ἡ ὑποχώρηση τῆς χούντας, παρ' ὅλο ποὺ πέρασε μέσα ἀπὸ τὴ συμβιβαστικὴ ἀλλαγὴ τῆς 23 Ἰούλη, ἄνοιξε καινούριες δυνατότητες γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος. Γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε σωστὰ αὐτὲς τὶς δυνατότητες καὶ τὰ ἀντίστοιχα καθήκοντα τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς, χρειάζεται πρῶτα νὰ ἐξετάσουμε:

— 1ο) τὴν πορεία μέσα ἀπ' τὴν ὁποία τὸ χουντικὸ καθεστὼς ἔφτασε στὰ πρόθυρα τῆς κατάρρευσης,
— 2ο) τὴν ἐξέλιξη τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ἐπίθεσης στὴν Κύπρο καὶ τὴν ἐπίδρασή της στὴν ἀχρήστευση τῆς χούντας ἀλλὰ καὶ στὶς προοπτικὲς τῆς Κυβέρνησης Καραμανλῆ, καὶ
— 3ο) τὶς πολιτικὲς δυνάμεις ποὺ ἀποτελοῦν τὶς διάφορες μερίδες τοῦ σημερινοῦ συμβιβασμοῦ, τὸ συσχετισμὸ δυνάμεων ἀνάμεσά τους καὶ τὶς προοπτικὲς τῆς Κυβέρνησης Καραμανλῆ.

1. Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ

Τὸ χουντικὸ καθεστὼς εἶχε μπεῖ σὲ ἀνοιχτὴ κρίση ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ '73. Ἡ στρατοκρατικὴ μορφὴ τῆς ἐξουσίας τοῦ μεγάλου κεφάλαιου καὶ τῶν ἰμπεριαλιστῶν ἀποδείχτηκε — πίσω ἀπ' τὴ φαινομενικὴ παντοδυναμία της — ἰδιαίτερα εὐάλωτη στὸν μαζικὸ ἀγώνα.

Χωρὶς ἰδεολογικὴ ἐπιρροὴ πάνω στὶς μάζες, ἀνήμπορη νὰ κινητοποιήσει πολιτικὰ γιὰ ὑποστήριξή της ἀκόμα καὶ ἀστικὰ στρώματα, χωρὶς θεσμοὺς (π.χ. Κοινοβούλιο) γιὰ νὰ συμβιβάζει τὶς ἐσωαστικὲς διαμάχες, ἡ χούντα ἄρχισε νὰ ὁδηγεῖται σὲ ἀδιέξοδο μὲ τὶς πρῶτες μαχητικὲς κινητοποιήσεις τοῦ μαζικοῦ κινήματος.

Τὸ φοιτητικὸ κίνημα ἦταν τὸ πρῶτο κομάτι ποὺ ἔφτασε στὴν ἀνοιχτὴ πολιτικὴ ἀναμέτρηση μὲ τὴ χούντα. Ἡ ἀνάπτυξή

του πέρασε μέσα ἀπ' τὸν ἀγώνα γιὰ τὶς συνδικαλιστικὲς καὶ πολιτικὲς ἐλευθερίες, ποὺ ἐκφράστηκε δυναμικὰ μὲ τὴν ἀποχὴ ἀπ' τὶς χουντοεκλογὲς στοὺς φοιτητικοὺς συλλόγους τὸ φθινόπωρο τοῦ '72. Συνεχίστηκε μὲ τὴν πάλη ἐνάντια στὴν κατοχύρωση τοῦ ἐλέγχου τῶν μονοπωλίων πάνω στὴν παιδεία μὲ τὸν περιβόητο Καταστατικὸ Χάρτη. Καὶ πέρασε στὴν μαχητικὴ σύγκρουση μὲ τὴ χούντα μὲ τὸν ἀγώνα ἐνάντια στὶς στρατεύσεις καὶ τὴν τρομοκρατία τὸ Φλεβάρη τοῦ '73. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ καὶ πέρα, καὶ μέσα σὲ συνθῆκες αὐξανόμενης οἰκονομικῆς κρίσης καὶ πολιτικῆς ἀπομόνωσης τῆς χούντας, ἡ πάλη τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος ἀπόκτησε ξεχωριστὴ σημασία. Κέρδισε τὴ λαϊκὴ συμπαράσταση, ἔγινε πόλος συσπείρωσης γιὰ ὅλο τὸν ἀγωνιζόμενο λαό, ἔγινε μιὰ δύναμη κρούσης ποὺ βοηθοῦσε νὰ ἐκφραστεῖ ἡ πολιτικὴ αἰχμὴ ὅλων τῶν λαϊκῶν ἀγώνων ἐνάντια στὴ χούντα, τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὰ μονοπώλια.

Παράλληλα μπῆκαν σὲ ἀνοδικὴ πορεία καὶ τὰ ἄλλα κομάτια τοῦ μαζικοῦ κινήματος. Ἀναπτύχθηκαν οἱ ἐργατικοὶ ἀγῶνες, περνώντας ἀπ' τὴν προβολὴ αἰτημάτων στὴν μαχητικὴ διεκδίκησή τους. Οἱ τυπογράφοι, οἱ ἐργαζόμενοι τῆς «Ὀλυμπιακῆς» καὶ τῆς ΔΕΗ, οἱ ἐμποροϋπάλληλοι, οἱ ὁδηγοὶ τῶν τρόλλεϋ καὶ ἄλλοι κλάδοι, βγῆκαν στὸν ἀγώνα. Πρωτοπόροι οἱ οἰκοδόμοι, ποὺ ἔδωσαν μαζικὰ τὸ παρὸν σὲ κάθε διαδήλωση καὶ πρῶτοι ἔσφιξαν τοὺς δεσμοὺς ἀνάμεσα στὸ φοιτητικὸ καὶ τὸ ἐργατικὸ κίνημα. Ἀκόμα, μὲ τοὺς ἀγῶνες ἐνάντια στὶς ἀπαλλοτριώσεις ποὺ ξεσπιτώνουν χιλιάδες οἰκογένειες γιὰ χάρη τῶν μεγαλοκαπιταλιστῶν τύπου Ἀνδρεάδη καὶ Λάτση καὶ μὲ τοὺς ἀγῶνες ἐνάντια στὶς τιμὲς πείνας ποὺ ἐπιβάλει τὸ Κράτος γιὰ τὰ γεωργικὰ προϊόντα, ἀναπτύχθηκε τὸ μαζικὸ κίνημα καὶ στὸν ἀγροτικὸ χῶρο.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνιστικὴ ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος κατάρρευσε ἡ χουντικὴ πολιτικὴ τῆς «ὁμαλοποίησης» γιὰ τὴ σταθεροποίηση τοῦ καθεστῶτος καὶ μετατράπηκαν σὲ πολιτικὲς ἧττες τῆς χούντας ὅλες οἱ ἀπόπειρες γιὰ ἐξωραϊσμὸ τῆς δικτατορίας. Τὰ παζάρια τῆς χούντας μὲ τὰ ἀστικὰ κόμματα γιὰ ἐφαρμογὴ τοῦ χουντο - συντάγματος τοῦ '68 καὶ «ἐκλογές», μετατράπηκαν σὲ σκυλοκαυγὰ γιὰ τὸ ποιὸς θὰ δώσει τὴ «λύση» στὰ ἀδιέξοδα τῆς χούντας. Οἱ μανοῦβρες γιὰ μαγειρεμένες «λύσεις» μετατράπηκαν σὲ σπασμωδικὲς πολιτικὲς ἐνέργειες: δηλώσεις Καραμανλῆ τὸ Πάσχα '73, ἀνταρσία στὸ Ναυτικὸ τὸν Μάη, χουντο - δημοψήφισμα τὸν Ἰούλη, μασκαράτα Μαρκεζίνη τὸν Ὀκτώβρη. Ἔτσι, οὔτε ἡ χούντα κατάφερε νὰ σταθεροποιήσει τὴ θέση της, οὔτε ἡ ἀστικὴ ἀντιπολίτευση κατάφερε νὰ καπηλευτεῖ τὸ κίνημα καὶ νὰ τὸ ὁδηγήσει στὸ μαντρὶ τῆς χουντο - «ὁμαλότητας». Ἀντίθετα μὲ κάθε ἀποτυχημένη χουντικὴ μανούβρα, ἀνέβαινε ἀκόμα πιὸ πολὺ ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ κινήματος στὶς δυνάμεις του.

Ἀποκορύφωμα αὐτῆς τῆς πορείας ἦταν ἡ λαϊκὴ ἐξέγερση τοῦ Νοέμβρη, ποὺ γκρέμισε ὁριστικὰ τὴ χουντο - δημοκρατία τοῦ Παπαδόπουλου καὶ τάραξε συθέμελα ὁλόκληρο τὸ χουντικὸ κα-

θεστώς. Ἀπ' τὸ Πολυτεχνεῖο βγῆκε ἕνα ταξικὸ ἀγωνιστικὸ κάλεσμα γιὰ ἑνότητα ἐργατῶν, ἀγροτῶν, φοιτητῶν, γιὰ ὀργάνωση καὶ πάλη στοὺς τόπους δουλειᾶς μὲ τὴν προοπτικὴ μιᾶς Γενικῆς Πολιτικῆς Ἀπεργίας γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς δικτατορίας καὶ τὸ πέρασμα τῆς ἐξουσίας στὸ λαό. Τὸ κάλεσμα αὐτὸ βρῆκε ἀνταπόκριση σὲ χιλιάδες ἀγωνιστὲς ποὺ συγκρούστηκαν στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας μὲ τὸ δολοφονικὸ καταπιεστικὸ μηχανισμὸ καὶ ἔδειξαν ἔτσι χειροπιαστὰ τὰ δυὸ ἀντίπαλα στρατόπεδα: ἀπ' τὴ μιὰ τὸ ἑνωμένο μαζικὸ κίνημα τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν φοιτητῶν κι' ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ καπιταλιστὲς κι' οἱ ἰμπεριαλιστὲς καὶ τὸ κράτος τους. Ἡ χούντα ἐπέζησε κινητοποιώντας τὸ τελευταῖο, πιά, στήριγμά της, τὸ στρατό, γιὰ νὰ πνίξει τὸ ξεσήκωμα.

Τὸ πραξικόπημα τῆς 25 Νοέμβρη κατάφερε νὰ σταματήση τὴν ἀνοδικὴ πορεία τοῦ κινήματος μὲ τὴ στυγνὴ τρομοκρατία, δὲν κατάφερε ὅμως νὰ δώσει διέξοδο στὴν κρίση τοῦ χουντικοῦ καθεστῶτος. Ἀντίθετα στὰ ἀδιέξοδα καὶ τὶς ἀδυναμίες του προστέθηκε ἡ ἔντονη διαμάχη ἀνάμεσα στὶς διάφορες στρατοκρατικὲς φράξιες μέσα στὸ στρατό, δηλαδὴ ἡ κρίση ἐκφράστηκε καὶ μέσα στοὺς ἴδιους τοὺς μηχανισμούς του.

Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, μιὰ κλίκα ἀπὸ ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς (Ντάβος, κλπ., οἱ λεγόμενοι «συνταγματικοί») ποὺ ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴ θέση εἶχαν μεγαλύτερη ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀστικὸ πολιτικὸ κόσμο, ἀναζητοῦσαν διέξοδο «ἀ λὰ τουρκικά», δηλαδὴ σ' ἕνα συμβιβασμὸ χούντας καὶ ἀστικῶν κομμάτων. Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, μιὰ ἄλλη κλίκα ἀπὸ στρατοκράτες ποὺ χειρίζονταν μὲ «ἐπιτυχία» τὸν τρομοκρατικὸ μηχανισμὸ ἐνάντια στὸ κίνημα (Ἰωαννίδης, κλπ., οἱ λεγόμενοι «σκληροί»), εἶχε ἐμπιστοσύνη μόνο στὴν κυριαρχία αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ καὶ ἐπιδίωκε τὴν μονιμοποίηση καὶ τὸν ἐξωραϊσμό της.

Ἔτσι, ἡ δεύτερη βάρδια τῆς χούντας εἶχε μὲν καταφέρει ἀρκετὰ χτυπήματα στὸ κίνημα, ὥστε ν' ἀποχτήσει ὁρισμένα χρονικὰ περιθώρια, βρισκόταν ὅμως κι' αὐτὴ σὲ βαθειὰ κρίση: τέλεια ἀπομονωμένη ἀπὸ ὁποιαδήποτε λαϊκὴ βάση, ἀνήμπορη νὰ ἐκτονώσει τὴν ἔντονη πολιτικοποίηση κι' ἀντίθεση ἐνάντιά της, φορτωμένη μὲ τὰ προβλήματα τῆς πιὸ βαθειᾶς, μεταπολεμικά, οἰκονομικῆς κρίσης τῶν καπιταλιστῶν, σπαραγμένη ἀπὸ ἐσωτερικὲς διαμάχες ποὺ ὑπονόμευαν τοὺς ἴδιους τοὺς μηχανισμούς της μέσα στὸ στρατό.

Σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, ἡ χούντα προσπάθησε, μὲ τὴν παρότρυνση τῶν Ἀμερικάνων ἰμπεριαλιστῶν, νὰ πετύχει ταυτόχρονα τὴν δυναμικὴ ἐπιβολὴ τῶν σχεδίων της στὴν Κύπρο καὶ τὴ σταθεροποίηση τῆς θέσης της στὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸ πραξικόπημα τῆς 15 Ἰούλη, ἡ χούντα ὑπολόγιζε ὅτι θὰ ἐξασφάλιζε ἀφ' ἑνὸς τὸν ἔλεγχο τοῦ νησιοῦ, ἀφ' ἑτέρου τὴ συσπείρωση τῶν ἀξιωματικῶν γύρω της καὶ τὴν ἐνίσχυση μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς θέσης της μέσα στὸ στρατό. Ὅμως, ἡ ἡρωϊκὴ ἀντίσταση τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ καὶ τὸ ξέσπασμα τῶν ἐνδοϊμπεριαλιστικῶν ἀντιθέσεων μετέτρεψαν τὸ πραξικόπημα σὲ στρατιωτικὴ περιπέτεια. Ταυτόχρονα ἡ λαϊ-

κὴ ἀγανάκτηση κι' ἀντίθεση ἐνάντια στὸ ἔγκλημα τῆς χούντας καὶ στὴν ἐπιστράτευση στὴν Ἑλλάδα — ποὺ ἐκφράστηκε μέσα κι' ἔξω ἀπ' τὸ στρατὸ μὲ τὴν τέλεια ἔλλειψη ἐθνικιστικῆς πολεμικῆς ἀτμόσφαιρας καὶ τὸ σπάσιμο τῆς πειθαρχίας — ὄχι μόνο στέρησε τὴ χούντα ἀπ' τὴ δυνατότητα νὰ συνεχίσει τὴν πολεμικὴ περιπέτεια ἀλλὰ καὶ ἔφερε ὅλες τὶς χουντικὲς κλίκες μπροστὰ στὸ φάσμα τῆς κατάρρευσης ὁλόκληρου τοῦ στρατοκρατικοῦ μηχανισμοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀποφάσισαν καὶ οἱ 'Αμερικάνοι ἰμπεριαλιστὲς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ χούντα σὰν κύριο φορέα τῶν σχεδίων τους στὴν Κύπρο καὶ στὴν Ἑλλάδα. Μὲ δική τους συγκατάθεση καὶ προτροπή, μέσω τοῦ Σίσκο, ἡ χούντα πῆρε τὸ μόνο δρόμο ποὺ τῆς ἀπόμενε, τὸ δρόμο τῆς ὑποχώρησης καὶ τῆς συνεργασίας μὲ τὸν ἀστικὸ πολιτικὸ κόσμο.

2. Η ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ἡ Κύπρος ἔχει ξεχωριστὴ στρατηγικὴ σημασία γιὰ τοὺς ἰμπεριαλιστὲς γιὰ τὸν στρατιωτικὸ ἔλεγχο τῆς Μέσης 'Ανατολῆς καὶ τῶν πετρελαίων της. Τὴν ἰδιαίτερη αὐτὴ σπουδαιότητα τὴν απόχτησε καθώς, κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν ἀπελευθερωτικῶν κινημάτων, ξηλωνόταν ἡ ἄμεση στρατιωτικὴ παρουσία τῶν ἰμπεριαλιστῶν μέσα στὶς ἴδιες τὶς χῶρες τῆς Μέσης 'Ανατολῆς. Αὐτὸ συνέβηκε πρῶτα στὸν ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμὸ (ἀναδίπλωση ἀπὸ τὸν Αἴγυπτο, 'Ιράκ, 'Ιορδανία) καὶ σήμερα εἶναι τὸ πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ τὸν ἀμερικάνικο. 'Ιδιαίτερα μετὰ τὸν τελευταῖο ἀραβοϊσραηλινὸ πόλεμο, ποὺ ἔδειξε ὅτι τὸ 'Ισραὴλ δὲν ἐπαρκεῖ πιὰ σὰν πολεμικὴ μηχανὴ γιὰ τὴν ἀστυνόμευση τῆς περιοχῆς, ἡ ἀνάγκη τῶν 'Αμερικάνων ἰμπεριαλιστῶν γιὰ μεγαλύτερη δική τους στρατιωτικὴ παρουσία εἶναι ἐπιτακτική. Αὐτὴ εἶναι ἡ κεντρικὴ συλλογιστικὴ πίσω ἀπ' τὴν ἀμερικάνικη ἐπίθεση στὴν Κύπρο. Τὸ ἄνοιγμα ξανὰ τοῦ Σουὲζ καὶ ἡ ὄξυνση τῶν ἀνταγωνισμῶν μὲ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς ἰμπεριαλισμοὺς εἶναι παράγοντες ποὺ ἐντείνουν τὴν ἀμερικανικὴ ἐπιθετικότητα ποὺ ἐκδηλώθηκε βίαια μὲ τὸ πραξικόπημα τῆς 15 'Ιούλη καὶ κορυφώθηκε μὲ τὴν εἰσβολὴ τῶν Τούρκων στρατοκρατῶν καὶ τὴν προώθησή τους στὴ γραμμὴ 'Αττίλα.

Σὲ τί ἐσωτερικὰ στηρίγματα, σὲ τί κοινωνικὲς καὶ πολιτικὲς δυνάμεις μποροῦσε νὰ ὑπολογίζει ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς γιὰ νὰ φέρει τὸ «ἀβύθιστο ἀεροπλανοφόρο» στὴ σφαῖρα τῆς ἐπιρροῆς του;

Μέσα στὴν ἀστικὴ τάξη στὴν Κύπρο, τὸ μεγαλύτερο καὶ δυνατώτερο κομμάτι ἦταν κυρίως ἑλληνοκυπριακό, δεμένο ἄμεσα μὲ τὰ ἀγγλικὰ συμφέροντα. Σ' αὐτὸ τὸ κομμάτι ἡ πολιτικὴ ἑνὸς τυπικὰ «ἀνεξάρτητου» κυπριακοῦ κρατίδιου, ἐξαρτημένου στὴν πραγματικότητα ἀπ' τὸν ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμό, βρίσκει ὁλοκληρωτικὴ ὑποστήριξη. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐξάρτηση περνάει ἀκριβῶς μέσα

ἀπ' αὐτὸ τὸ ἴδιο καὶ δυναμώνει τὴ θέση του, γιατὶ ἡ ἱκανότητά του νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἐργατιὰ καὶ τὴν ἀγροτιὰ τῆς Κύπρου στηρίζεται πάνω στὸν ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμό. Γι' αὐτό, αὐτὸ τὸ κομάτι ἐκφράστηκε πολιτικὰ μὲ τὸν Μακάριο, ὁ ὁποῖος κατόρθωσε — στηριγμένος στὴν Κυπριακὴ Ἐκκλησία καὶ στὴν ὑποστήριξη τοῦ ΑΚΕΛ — νὰ προωθήσει αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πολιτικὴ τῆς «Ἀνεξάρτητης» (μὲ ἀγγλικὲς βάσεις) καὶ «Ἀδέσμευτης» (μέσα στὴ Ζώνη Στερλίνας) Κύπρου.

Ἀντίθετες μὲ αὐτὴ τὴν πολιτικὴ βρέθηκαν δυὸ ἄλλες ἀστικὲς πολιτικὲς δυνάμεις στὴν Κύπρο καὶ μέσα σ' αὐτὲς γύρεψε καὶ βρῆκε τὰ ἰδιαίτερα στηρίγματά του ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός. Ἡ μία δύναμη εἶναι ἡ φιλοενωτικὴ καὶ φασιστικὴ ἑλληνοκυπριακὴ δεξιά. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ τουρκοκυπριακὴ ἡγεσία.

Ἡ φιλοενωτικὴ καὶ φασιστικὴ δεξιὰ στὴν Κύπρο (Γριβικοί, Ἑνωτικὸ Κόμμα, Ἐθνικὸ Μέτωπο, ΕΟΚΑ Β΄) προσπάθησε, συνδυάζοντας τὴν ἐθνικιστικὴ - ἀντιτουρκικὴ δημαγωγία μὲ τὴν ἀντικομμουνιστικὴ ὑστερία, νὰ καπηλευτεῖ τοὺς πόθους ποὺ ἔκφραζε γιὰ τὸν Κυπριακὸ Λαὸ τὸ αἴσθημα τῆς «Ἕνωσης». Προσπάθησε μὲ αὐτὴ τὴν καπηλεία ν' ἀναπτύξει ἕνα φασιστικὸ κίνημα, ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ γιὰ νὰ χτυπήσει τὸ λαϊκὸ κίνημα κι' ἀπ' τὴν ἄλλη γιὰ νὰ δυναμώσει τὴν ἐπιρροὴ τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ σὲ σχέση μὲ τὸν ἐγγλέζικο. Τὰ σχέδια αὐτὰ δὲν εἶναι, βέβαια, ἀποκλειστικότητα τῶν φιλοενωτικῶν καὶ τῶν φασιστῶν. Τὸ Ἑνιαῖο Κόμμα τοῦ Κληρίδη προσπάθησε καὶ αὐτό, μὲ κοινοβουλευτικοὺς τρόπους, νὰ προωθήση τὸν ἀντικομμουνισμὸ καὶ τὸν φιλοαμερικανισμὸ στὴν Κύπρο. Ἡ ἴδια ἡ δημιουργία τοῦ Ἑνιαίου Κόμματος ἐκφράζει τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀνησυχίες τῆς ἑλληνοκυπριακῆς ἀστικῆς τάξης ποὺ πηγάζουν ἀπ' τὸ γεγονὸς πὼς εἶναι δεμένη μ' ἕναν ἰμπεριαλισμὸ ποὺ βρίσκεται σὲ ὁλοένα καὶ μεγαλύτερη παρακμή, τὸν ἀγγλικό, καὶ γι' αὐτὸ ἀναζητάει στενώτερους δεσμοὺς μὲ τὸν διάδοχό του στὴν ἡγεμονία τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ στρατόπεδου, τὸν ἀμερικάνικο. Ἔτσι, πολλὲς ἀπ' τὶς ἀμερικανικὲς μανοῦβρες στὴν Κύπρο περνοῦσαν καὶ μέσα ἀπ' τὸ Ἑνιαῖο Κόμμα. Ὡστόσο τὸ κύριο ἑλληνοκυπριακὸ στήριγμα τῶν ἰδιαίτερων συμφερόντων τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ εἶναι οἱ φιλοενωτικοὶ φασίστες.

Ἡ ἄλλη πολιτικὴ δύναμη ποὺ ἀντιτάχθηκε στὴν πολιτικὴ τοῦ Μακάριου εἶναι ἡ τουρκοκυπριακὴ ἡγεσία.

Ἱστορικά, τὸ πρόβλημα τῶν δύο «κοινοτήτων» στὴν Κύπρο εἶναι δημιούργημα τοῦ ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ. Ὅπως καὶ σὲ τόσες ἄλλες περιπτώσεις (π.χ. Ἰρλανδία), οἱ Ἄγγλοι ἰμπεριαλιστὲς καλλιέργησαν ἕνα ψεύτικο διχασμὸ ποὺ χρησιμεύει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοὺς δίνει τὴ δυνατότητα νὰ ἐπεμβαίνουν καὶ νὰ ἰσχυροποιοῦν τὶς θέσεις τους μὲ τὴν κάλυψη τοῦ «μεσολαβητῆ», τοῦ «εἰρηνοποιοῦ», τοῦ «προστάτη». Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς οἱ διακρίσεις σὲ βάρος τῶν Τουρκοκυπρίων δὲν εἶναι πραγματικές: οἱ Τουρκοκύπριοι ἐργάτες κι' ἀγρότες, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἐκμετάλλευση καὶ καταπίεση ποὺ ὑποφέρουν σὰν κομάτι τῶν καταπιεζομένων

τάξεων στὴν Κύπρο, καταπιέζονται καὶ σὰν ἐθνικὴ μειονότητα. Παράδειγμα αὐτῆς τῆς καταπίεσης εἶναι οἱ ληστρικὲς ἐπιδρομὲς τῶν «Τουρκοφάγων» τοῦ Γρίβα καὶ τοῦ Σαμψὼν ἐνάντια στοὺς Τουρκοκύπριους. Σημαίνει ὅμως, ὅτι ἡ προστασία ἀπέναντι σ' αὐτὲς τὶς διακρίσεις πετυχαίνεται μόνο μέσα ἀπ' τὴν ἑνιαία πάλη Ἑλληνοκυπρίων καὶ Τουρκοκυπρίων ἐργατῶν κι' ἀγροτῶν ἐνάντια στὴ ρίζα τοῦ κακοῦ, τὴν ἰμπεριαλιστικὴ καταπίεση κι' ἐκμετάλλευση καὶ τοὺς ντόπιους ἀστικοὺς φορεῖς της.

Τὴν τουρκοκυπριακὴ ἡγεσία — ποὺ στοὺς τουρκοκυπριακοὺς θύλακες εἶχε ἐπιβάλει ἔτσι κι' ἀλλιῶς τὴ δικιά της ἀστυνομοκρατία — δὲν τὴν ἀπασχολεῖ βέβαια ἡ πραγματικὴ προστασία τῶν Τουρκοκυπρίων. Ἐνδιαφέρθηκε μόνο νὰ δημαγωγήσει πάνω στὸ πρόβλημα, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσει τὴν «προστασία» τῶν Τουρκοκυπρίων σὰν ἕνα πολιτικὸ ὅπλο γιὰ νὰ προωθήσει «λύσεις» καθοδηγούμενες ἀπ' τοὺς ἴδιους τοὺς δημιουργοὺς τοῦ προβλήματος. Ἡ καθοδήγηση αὐτή, ποὺ ἦταν ἀρχικὰ στὰ χέρια κυρίως τῶν Ἄγγλων ἰμπεριαλιστῶν, πέρασε σιγὰ - σιγὰ στὰ χέρια τῶν Ἀμερικάνων. Αὐτὸ συνέβηκε καθὼς δυνάμωνε ὁ ρόλος τῶν Ἀμερικανόφιλων στρατοκρατῶν στὴν Ἄγκυρα καὶ μὲ τὸν παραμερισμὸ τοῦ «μετριοπαθῆ» Κιουτσοὺκ ἀπ' τὸν Ντενκτάς. Τελευταῖα, τὸ δέσιμο τῆς τουρκοκυπριακῆς ἡγεσίας μὲ τὴν χούντα τῶν Τούρκων στρατηγῶν εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο ὅπου ἡ δεύτερη συντηροῦσε τὴν πρώτη μὲ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση δώδεκα ἑκατομ. λίρες τὸ χρόνο.

Παράλληλα μ' αὐτὴ τὴν πορεία, στὴν ἑλληνικὴ μεριὰ ἔχουμε σύσφιξη τῶν παραδοσιακῶν δεσμῶν ἀνάμεσα στὴν φιλοενωτικὴ δεξιὰ καὶ τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνηση. Τὸ ἀνέβασμα τῆς χούντας στὴν ἐξουσία στὴν Ἀθήνα σήμανε τὴν μετατροπὴ αὐτῶν τῶν δεσμῶν σὲ μιὰ σταθερὴ συμμαχία ἀνάμεσα στὴ χούντα καὶ τοὺς Ἑλληνοκύπριους φασίστες.

Ἔτσι, οἱ Ἀμερικάνοι ἰμπεριαλιστὲς ἐξασφάλισαν μιὰ τετράδα πολιτικῶν δυνάμεων (χούντα - Γριβικοὶ καὶ Τοῦρκοι Στρατηγοὶ - Ντενκτάς) πού, παρὰ τὸν ἀνταγωνισμὸ ἀνάμεσα στὰ δύο ζεύγη της, προωθοῦσε τέτοιες ἀλλαγὲς στὴν ἐξάρτηση τῆς Κύπρου ἀπ' τὸν ἰμπεριαλισμὸ ποὺ νὰ ἐξασφαλίζουν στὴν ἀμερικανικὴ ἡγεμονία (διχοτόμηση ἢ διπλὴ ἕνωση, ΝΑΤΟποίηση).

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν τετράδα τὸ βασικὸ ρόλο τὸν εἶχε ἡ χούντα τῆς Ἀθήνας, γιατὶ διέθετε καὶ τὸ πιὸ δυνατὸ ὅπλο: τὴν ἐπιρροὴ καὶ διείσδυση τῆς ἑλληνικῆς κρατικῆς μηχανῆς μέσα στὴν κυπριακὴ σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα — ἀπ' τὸν Ἀθλητισμὸ καὶ τὴν Ἐκπαίδευση μέχρι τὸ ἀποφασιστικό, τὴν Ἐθνοφρουρά. Μέσα ἀπὸ τὴ χούντα περνοῦσε κυρίως ἡ προσπάθεια τῶν Ἀμερικάνων νὰ ἐπηρεάζουν τὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις στὴν Κύπρο πρὸς τὴν κατεύθυνσή τους, ἐπιδιώκοντας ἄλλοτε μὲ πιέσεις καὶ συμβιβασμοὺς νὰ συσπειρώσουν ἀρκετὲς πολιτικὲς δυνάμεις γύρω ἀπ' τὰ σχέδιά τους καὶ ἄλλοτε μὲ δυναμικὲς ἐνέργειες νὰ ἐπιβάλουν τὴ «λύση» τους.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σύγκρουση καὶ μπροστὰ στοὺς ἀγῶνες τοῦ λαϊκοῦ κινήματος στὴν Κύπρο ἐνάντιά τους, τὰ χουντικὰ σχέδια

ἔπαθαν πολλὲς φορὲς πισωγυρίσματα. Κάθε ἀποτυχημένη ἀπόπειρα πραξικοπήματος ἢ δολοφονίας τοῦ Μακάριου, ἦταν καὶ μιὰ εὐκαιρία γιὰ ἀντεπίθεση καὶ ξήλωμα τοῦ δολοφονικοῦ μηχανισμοῦ τῆς χούντας καὶ τῶν φασιστῶν. Ὅμως ποτὲ αὐτὰ τὰ πισωγυρίσματα δὲν μετατράπηκαν σὲ τελειωτικὴ ἧττα. Ἀντίθετα, μὲ κάθε συμβιβασμὸ τὰ χουντικὰ σχέδια ξανακέρδιζαν εἴτε τὸ χαμένο ἔδαφος εἴτε νέες θέσεις γιὰ τὴν προώθησή τους. Ὅπως ὅταν ὁ Μακάριος παρέδωσε τὰ ὅπλα στὸν ΟΗΕ ἢ ὅταν ἀπόλυσε τὸν Κυπριανοῦ καὶ ἀνασχημάτισε τὴν Κυβέρνησή του πρὸς τὰ δεξιά.

Ὑπεύθυνη γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ ρεφορμιστικὴ πολιτικὴ τοῦ ΑΚΕΛ, ποὺ πάντοτε συγκράτησε τὸ κίνημα μέσα στὰ πλαίσια ὑποστήριξης πρὸς τὸ Μακάριο.

— Ποτὲ δὲν προσπάθησε νὰ δείξη τὰ ὅρια ποὺ ὁ Μακάριος, σὰν ἀστικὴ πολιτικὴ δύναμη δὲν μποροῦσε νὰ ξεπεράσει, ποτὲ δὲν πρόβαλε τὴν ἀναγκαιότητα νὰ ἀναλάβει τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγώνα ἐνάντια στὰ ἰμπεριαλιστικὰ σχέδια ἡ πρωτοπόρα ἐργατικὴ τάξη. Ποτὲ δὲν κατάγγειλε τοὺς συμβιβασμοὺς ποὺ ἔκανε ὁ Μακάριος κάτω ἀπ' τὴν πίεση τῶν Γριβικῶν καὶ τῆς Χούντας, παρὰ θριαμβολογοῦσε γιατὶ ὁ «Ἐθνάρχης ἀπέτρεψε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν κίνδυνο».

— Ἀκολουθώντας τὸν Μακάριο, ποὺ ἀναγνώριζε τὴν Ἀθήνα σὰν Ἐθνικὸ Κέντρο καὶ κατήγγειλε τὴ χούντα μόνο στὶς παραμονὲς τοῦ τελευταίου πραξικοπήματος, τὸ ΑΚΕΛ ποτὲ δὲν ἀνάπτυξε ἀνοιχτὴ ἀντιχουντικὴ δράση στὴν Κύπρο. Γιὰ νὰ «μὴ φέρει σὲ δύσκολη θέση τὸν Μακάριο» δὲν ἔδεσε ποτὲ τὸν ἀγώνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ μὲ τοὺς ἀγῶνες τοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν φανερὸ ὅτι κάθε νίκη τοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα ἀπομάκρυνε τὸν κίνδυνο τοῦ πραξικοπήματος στὴν Κύπρο καὶ κάθε χουντικὴ ἀποτυχία στὴν Κύπρο ἦταν κλονισμὸς τῆς θέσης τῆς χούντας καὶ στὴν Ἑλλάδα.

— Ἀντὶ νὰ προβάλει τὴν κοινότητα τῶν συμφερόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ Τούρκων ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν τῆς Κύπρου ἐνάντια στοὺς ἰμπεριαλιστὲς καὶ τοὺς ντόπιους συνεταίρους τους, τὸ ΑΚΕΛ κράτησε στάση «πατριωτική». Ὑποτάχτηκε στὴν ἐθνικιστικὴ γραμμὴ περὶ «τουρκικοῦ κινδύνου», δὲν κατήγγειλε τὶς διακρίσεις σὲ βάρος τῶν Τουρκοκυπρίων καὶ ἄφησε ἔτσι τὸ δρόμο ἀνοιχτὸ στὴ δημαγωγία τῆς τουρκοκυπριακῆς ἡγεσίας ποὺ ἀπαγόρευε στοὺς Τουρκοκύπριους ἐργάτες κι' ἀγρότες νὰ μποῦν σὲ συνδικάτα ἐν ὀνόματι τοῦ «ἑλληνικοῦ κινδύνου».

Τέλος, καὶ σὰν φυσιολογικὴ συνέπεια τῆς ὅλης ρεφορμιστικῆς - κοινοβουλευτικίστικης ἀντίληψής του γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ κινήματος, τὸ ΑΚΕΛ καλλιεργοῦσε τὶς αὐταπάτες γιὰ τὴν ἀπόκρουση τῶν φασιστῶν μὲ «νόμιμα μέσα». Καθὼς μεγάλωνε ὁ κίνδυνος τοῦ πραξικοπήματος, ἀντὶ νὰ ἐξοπλίζει τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς ἀγρότες καὶ νὰ ὀργανώνει τοὺς φαντάρους τῆς Ἐθνοφρουρᾶς γιὰ ν' ἀπομονώσουν τοὺς χουντικοὺς ἀξιωματικούς τους,

τὸ ΑΚΕΛ ὑποστήριζε ὅτι ἡ Ἐφεδρικὴ Ἀστυνομία τοῦ Μακάριου θὰ πατάξει τοὺς φασίστες. Ταυτόχρονα ἀποκοίμιζε τοὺς ἀγωνιστὲς τῆς ἀριστερᾶς μὲ παραμύθια περὶ «ἐπαγρύπνησης καὶ σωτήριας ἐπέμβασης τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης», κλπ.

Ἔτσι στὴν κρίσιμη στιγμὴ στὶς 15 Ἰούλη, ἡ χούντα καὶ ἡ ΕΟΚΑ Β΄ βρέθηκαν μὲ ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ ματοκυλίσουν χιλιάδες ἀγωνιστὲς καὶ νὰ κάμψουν στρατιωτικὰ τὴν ἡρωϊκὴ ἀντίσταση τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ. Ἐθνοφρουρά, ΕΛΔΥΚ καὶ ΕΟΚΑ Β΄ βάλθηκαν μὲ μανία νὰ ξεκληρίσουν τὸ λαϊκὸ κίνημα στὴν Κύπρο μὲ μαζικὲς συλλήψεις, ὁμαδικὲς ἐκτελέσεις καὶ δολοφονίες.

Παρ᾽ ὅλη τὴ στρατιωτικὴ ἐπιβολή του, ὅμως, τὸ πραξικόπημα ἦταν ἀσταθές. Αὐτὸ φάνηκε ἀπὸ τὴν ἔκταση τῆς ἀντίστασης ποὺ συνάντησε κι᾽ ἀπὸ τὴ διάσωση τοῦ Μακάριου ποὺ σήμανε τὴν ἄμεση διπλωματικὴ ἀπομόνωση τῆς χούντας τῆς Λευκωσίας. Ἡ ἀστάθεια αὐτὴ ἄνοιξε τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἐκδηλωθοῦν οἱ ἐνδοϊμπεριαλιστικὲς ἀντιθέσεις. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἰμπεριαλιστὲς παρότρυναν τὴν τουρκικὴ Κυβέρνηση νὰ μὴν «ἀνεχτεῖ τὸ πραξικόπημα». Ἤθελαν νὰ ἀποφύγουν μὲ κάθε τρόπο τὴν περίπτωση ὅπου ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς ἐπέβαλε τὴ «λύση» του χωρὶς νὰ ἔχει ἀνάγκη ἀπ᾽ τὴ βοήθειά τους. Ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσουν κι᾽ αὐτοὶ μιὰ διαπραγματευτικὴ θέση στὸ «Κυπριακὸ πρόβλημα». Διευκόλυναν, ἔτσι, τὴ δεύτερη φάση τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ἐπίθεσης στὴν Κύπρο, τὴν εἰσβολὴ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, παρουσιάζοντας τὴν ἐπιβολὴ τῶν δεινῶν τῆς ξένης κατοχῆς σὰν μιὰ «δίκαιη ἐνέργεια γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς συνταγματικῆς ὁμαλότητας καὶ τῆς δημοκρατίας». Ἀντίστοιχη στάση κράτησε καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Ἀποσιωπώντας τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ εἰσβολὴ τῶν Τούρκων στρατοκρατῶν ὄχι μόνο δὲν ἦταν ἀντίθετη στὸ πραξικόπημα ἀλλὰ συνέχιζε καὶ ἐνέτεινε τὴν ἰμπεριαλιστικὴ ἐπίθεση στὴν Κύπρο, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση κράτησε στὴν ἀρχὴ ἀνεκτικὴ στάση ἀπέναντί της. Ξεσκέπασε μ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀκόμα περισσότερο τοὺς μύθους ποὺ καλλιεργοῦσε τὸ ΑΚΕΛ γιὰ τὴ σοβιετικὴ «συμπαράσταση» καὶ «προστασία».

Ἡ μετατροπὴ τοῦ πραξικοπήματος σὲ πολεμικὴ περιπέτεια καὶ ἡ λαϊκὴ ἀντίδραση στὴν πολεμικὴ κινητοποίηση τῆς χούντας στὴν Ἑλλάδα ὁδήγησαν, ὅπως εἴδαμε, στὸ ἀποκορύφωμα τῆς κρίσης τοῦ χουντικοῦ καθεστῶτος καὶ στὴν ὑποχώρηση τῆς χούντας. Στὴ Λευκωσία ἡ χουντικὴ ὑποχώρηση ἐκφράστηκε μὲ τὸ πέρασμα τῆς Προεδρίας στὸν Κληρίδη ποὺ εἶναι ἡ πιὸ κοντινὴ πολιτικὴ δύναμη πρὸς τοὺς φιλοενωτικοὺς φασίστες. Ἡ χουντικὴ ὑποχώρηση, ὅμως, δὲν σήμανε καὶ τὸ τέλος τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ἐπίθεσης. Ἡ τουρκικὴ εἰσβολὴ καὶ ἡ πολιτικὴ χρεωκοπία τῆς χούντας στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ Λευκωσία σήμανε ἀπ᾽ τὴ μεριὰ τῶν Ἀμερικάνων τὴν υἱοθέτηση τῶν Τούρκων στρατηγῶν σὰν κύριο φορέα πλέον τῶν σχεδίων τους. Μὲ ἀμερικανικὴ παρότρυνση ἡ τουρκικὴ κυβέρνηση τορπίλλισε στὴ Γενεύη τὶς προσπάθειες τοῦ ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ νὰ γίνει αὐτὸς ὁ μεσολαβητὴς καὶ ὁ

ρυθμιστής γιὰ τὸ πόσα κέρδη θὰ ἔβγαζε ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς ἀπ' τὴν ἐπίθεση στὴν Κύπρο. Μολονότι στὴν Γενεύη, οἱ Ἄγγλοι ἰμπεριαλιστὲς εἶχαν μαγειρέψει μιὰ ὁμοσπονδιακὴ «λύση» ποὺ δυνάμωνε τὴ θέση ὅλων τῶν ἰμπεριαλιστῶν στὴν Κύπρο, μὲ εἰδικὰ κέρδη γιὰ τοὺς Ἀμερικάνους, αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴν ἀμερικάνικη ἐπιθετικότητα. Μὲ ἀμερικανικὴ καθοδήγηση ὁ τουρκικὸς στρατὸς προωθήθηκε στὴ γραμμὴ Ἀττίλα ἐπιβάλλοντας τὴ διχοτόμηση. Ἔτσι, οἱ Ἀμερικάνοι ἀφοῦ ἀπέτυχαν στὴν προσπάθειά τους νὰ βοηθήσουν τοὺς Ἕλληνες στρατοκράτες νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν ἔλεγχο τοῦ νησιοῦ, πέτυχαν τελικὰ τοὺς σκοποὺς τους μέσα ἀπ' τοὺς Τούρκους στρατοκράτες καὶ ἐπιδιώκουν τὴ νομιμοποίησή τους εἴτε μὲ ἐπίσημη διχοτόμηση εἴτε μὲ ὁμοσπονδία.

3. Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Εἴδαμε πῶς ἡ ἀνοδικὴ ἀγωνιστικὴ πορεία τοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα ξεσκέπασε τὰ ἀδιέξοδα τῆς χούντας, ὄξυνε τὶς ἐσω - αστικὲς διαμάχες, γκρέμισε ὅλες τὶς μανοῦβρες γιὰ τὸ ξεπέρασμα τῆς χουντικῆς κρίσης καὶ ἀνάγκασε τὴ χούντα νὰ κρατιέται στὴν ἐξουσία μόνο μὲ τὴ διαρκὴ κινητοποίηση τοῦ δολοφονικοῦ καταπιεστικοῦ μηχανισμοῦ. Εἴδαμε ἀκόμα πῶς ἡ ἡρωϊκὴ ἀντίσταση τοῦ κινήματος στὴν Κύπρο ἔφερε τὴν κρίση τῆς χούντας στὸ κορύφωμά της, ὅπου μπροστὰ στὴ λαϊκὴ ἀγανάχτηση γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς χούντας καὶ τὶς πολεμόχαρες προσπάθειές της, κινδύνευε νὰ καταρρεύσει ὁλόκληρος ὁ στρατοκρατικὸς μηχανισμός, ἡ ραχοκοκαλιὰ τῆς ἐξουσίας τῶν ἰμπεριαλιστῶν καὶ τοῦ κεφάλαιου στὴν Ἑλλάδα.

Ὅμως, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ βάζει θέμα ἐξουσίας, δὲν ἔχει φτάσει ἀκόμα στὸ σημεῖο νὰ μπορεῖ νὰ δώσει τὴ δικιά του λύση. Γι' αὐτὸ τὶς πολιτικές του νίκες μποροῦν ἀκόμα καὶ τὶς καπηλεύονται δυνάμεις ποὺ ἔρχονται νὰ ἀναστηλώσουν τὴν κλονισμένη ἰμπεριαλιστικὴ καὶ καπιταλιστικὴ κυριαρχία. Ἔτσι πρέπει νὰ δοῦμε καὶ τὴν ἀλλαγὴ τῆς 23 Ἰούλη.

Στὸ συμβιβασμὸ τῆς χούντας μὲ τοὺς ἀστοὺς πολιτικοὺς πρωτοστάτησε ἡ μερίδα τῆς χούντας ποὺ ἔτσι κι' ἀλλιῶς ἔβλεπε ἕνα τέτοιο συμβιβασμὸ σὰν τὴν καλλίτερη διέξοδο, πρωτοστάτησαν οἱ «συνταγματικοί» ἀξιωματικοί. Ἀντίστοιχα, οἱ πρῶτοι ὑπουργοὶ τῆς Κυβέρνησης Καραμανλῆ ἦταν οἱ «γεφυροποιοί», οἱ πιὸ συμβιβασμένοι ἀστοὶ πολιτικοὶ (Ἀβέρωφ, Γκίκας) καὶ μάλιστα σὲ θέσεις - κλειδιά. Ταυτόχρονα ἡ Προεδρία τῆς Δημοκρατίας ἔμεινε στὰ χέρια τῆς χούντας.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν σημαίνουν ὅτι ἡ Κυβέρνηση Καραμανλῆ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐπιβολὴ τῆς «λύσης» ποὺ ἤθελαν οἱ «συνταγματικοί». Οἱ συνθῆκες κάτω ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔγινε ὁ συμβιβασμὸς

σημαίνουν ὅτι ἡ χούντα στὸ σύνολό της καὶ ἡ κάθε μιὰ κλίκα της ξεχωριστὰ εἶναι πολὺ ἐξασθενημένες καὶ φθαρμένες γιὰ νὰ μποροῦν νὰ διατηροῦν τὴν πολιτικὴ πρωτοβουλία. Αὐτὸ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα τρία χαρακτηριστικὰ τοῦ συμβιβασμοῦ.

Π ρ ῶ τ ο: Ἡ πρωτοβουλία ἔχει περάσει στὰ χέρια τοῦ πολιτικοῦ σκέλους τοῦ συμβιβασμοῦ, δηλαδὴ στὰ χέρια τῆς «ἰσχυρῆς καὶ ἔμπειρης» ὁμάδας Καραμανλῆ μὲ τὰ γνωστὰ στελέχη τῆς Δεξιᾶς μὲ τὴν πολύχρονη προϊστορία στὴν ὑπηρεσία τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τῶν ἰμπεριαλιστῶν.

Δ ε ύ τ ε ρ ο: Τὸ στρατιωτικὸ σκέλος τοῦ συμβιβασμοῦ ἀναδιοργανώνεται ὥστε νὰ περιλαμβάνει τὰ λιγότερο φθαρμένα στελέχη τῆς «συνταγματικῆς» χουντικῆς κλίκας (Ντάβος) καὶ τοὺς ἔμπιστους τοῦ πολιτικοῦ σκέλους (Ἀρμποῦζης).

Τ ρ ί τ ο: Ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὰ στρατιωτικά της στηρίγματα εἶναι ἐξασθενημένα, ἡ Κυβέρνηση Καραμανλῆ εἶναι διευρυμένη γιὰ νὰ πετύχει τὴν πλατύτερη δυνατὴ λαϊκὴ βάση. Γι' αὐτὸ ὁ συμβιβασμός, ἐκτὸς ἀπ' τὴ Δεξιὰ καὶ τὴν Κεντροδεξιά, περιλαμβάνει καὶ τοὺς «ἀντιστασιακούς» καὶ φρόντισε νὰ ἐξασφαλίσει καὶ τὴν ὑποστήριξη τῆς ρεφορμιστικῆς ἀριστερᾶς.

Ἔτσι, ἡ Κυβέρνηση ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸν συμβιβασμό, ἡ Κυβέρνηση «Ἐθνικῆς Ἑνότητας», συσπειρώνει τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τῆς ἀστικῆς τάξης (στρατιωτικὲς φατρίες καὶ πολιτικὰ κόμματα) γύρω ἀπὸ ἕνα «σκληρὸ πυρήνα», ποὺ εἶναι ὁ στρατιωτικο-πολιτικὸς συνασπισμὸς τῆς Καραμανλικῆς Δεξιᾶς μὲ τοὺς «συνταγματικούς» τῆς χούντας, σὲ μιὰ κοινὴ προσπάθεια γιὰ τὸ ξεπέρασμα τοῦ κλονισμοῦ ποὺ ἔπαθε ἡ κυριαρχία τῆς ἀστικῆς τάξης μέσα ἀπ' τὴν κρίση τοῦ χουντικοῦ καθεστῶτος.

Πῶς συγκεκριμένα προσπαθεῖ νὰ προωθήσει αὐτὸ τὸ ξεπέρασμα ἡ Κυβέρνηση Καραμανλῆ;

Βραχυπρόθεσμα θέλει νὰ πετύχει δυὸ στόχους.

Π ρ ῶ τ ο: Ν' ἀνασυντάξει τὸ στρατό, ν' ἀποκαταστήσει τὴν κλονισμένη πειθαρχία, ν' ἀναπτερώσει τὸ πεσμένο ἠθικὸ τῶν ἀξιωματικῶν, νὰ δημιουργήσει κλίμα ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν ἑαυτό της. Ἡ ἀνασύνταξη αὐτὴ ποὺ γίνεται κάτω ἀπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «Ἐθνικῆς Κρίσεως» εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ σταθεροποιηθοῦν τὰ στρατιωτικὰ στηρίγματα τῆς Κυβέρνησης Καραμανλῆ καὶ νὰ συσπειρώσουν τὸ στρατὸ γύρω τους καὶ γύρω ἀπ' τὴν Κυβέρνηση. Γι' αὐτὸ ἡ Κυβέρνηση συνεχίζει τὴν ἐπιστράτευση καὶ ἀνεβάζει τὶς στρατιωτικὲς δαπάνες καὶ τοὺς ἐξοπλισμούς.

Δ ε ύ τ ε ρ ο: Νὰ ἐμποδίσει τὸ κίνημα ἀπ' τὸ νὰ μετατρέψει τὴν ὑποχώρηση τῆς χούντας σέ δικές του καταχτήσεις. Εἴτε διατηρώντας, ὅπου μπορεῖ, τοὺς χουντικοὺς νόμους καὶ μηχανισμούς, εἴτε προσπαθώντας νὰ παραπλανήσει τὸ κίνημα γιὰ νὰ μὴν ἀξιοποιήσει τὰ περιθώρια ποὺ κέρδισε. Γι' αὐτὸ ἀπ' τὴ μιὰ διατηρεῖ τὸ στρατιωτικὸ νόμο κι' ἀπ' τὴν ἄλλη κάνει συνεχεῖς ἐκκλήσεις γιὰ ὑπομονὴ καὶ σύνεση.

Γενικὰ ἡ Κυβέρνηση Καραμανλῆ ἄμεσο στόχο ἔχει νὰ συγκρατήσει τὸ κίνημα, νὰ τὸ ἐκτονώσει μὲ μιὰ δῆθεν «ἀποχουντοποίηση» ποὺ στὴν πραγματικότητα ἔχει τελείως ἀντίθετους σκοπούς: τὴν ἐνίσχυση τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ μπλοκάρει καθὼς ἡ χούντα παρέπαιε, τὸ ξέπλυμα τῆς χουντικῆς ρετσινιᾶς ἀπὸ πάνω του, τὴν ἀνανέωσή του μὲ «ἀντιστασιακὰ» καὶ «δημοκρατικὰ» στελέχη ποὺ θ' ἀναστηλώσουν τὸ κύρος τῶν μηχανισμῶν ποὺ ἔφθειρε ἡ κρίση τῆς χούντας, τὸ δυνάμωμά του ὥστε νὰ μπορεῖ πραγματικὰ νὰ ὑπηρετήσει καὶ νὰ βοηθήσει τὴν μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη νὰ ξεπεράσει τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει (οἰκονομικὴ κρίση, πιέσεις ἀπ' τοὺς ἐνδο - ἰμπεριαλιστικοὺς ἀνταγωνισμούς, κλπ.).

Μακροπρόθεσμα δὲν μπορεῖ νὰ γίνει λόγος γιὰ στόχους τῆς Κυβέρνησης «Ἐθνικῆς Ἑνότητας». Ἡ ἑνότητα τῶν διαφόρων μερίδων ποὺ τὴν ἀποτελοῦν εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ μακροπρόθεσμη. Ὡστόσο, ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων ἀνάμεσά τους εἶναι τέτοιος, ὥστε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι στὸ βαθμὸ ποὺ ἡ Κυβέρνηση τοῦ Συμβιβασμοῦ θὰ πετυχαίνει τοὺς ἄμεσους στόχους της, αὐτὸ θὰ συνεπάγεται τὴν ἑδραίωση στὴν ἐξουσία τοῦ «σκληροῦ πυρήνα» της, τοῦ στρατιωτικο - πολιτικοῦ συνασπισμοῦ Καραμανλῆ - Ντάβου. Μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια μποροῦμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τέσσερες βασικὲς μακροχρόνιες προοπτικὲς τῆς Κυβέρνησης.

Π ρ ῶ τ ο: Προώθηση ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς ἀγρότες τῆς οἰκονομικῆς ἐπίθεσης ποὺ ἔχουν ἀνάγκη τὰ μονοπώλια γιὰ νὰ ξεπεράσουν τὴν οἰκονομικὴ κρίση. Ἤδη τὰ πρῶτα μέτρα εἶναι συνέχιση καὶ ἔνταση τῆς χουντικῆς πολιτικῆς σ' αὐτὸ τὸν τομέα: ψευτοαυξήσεις στὰ μεροκάματα, ἀποχαλίνωση τῶν τιμῶν, μεγαλύτερα ξένα δάνεια καὶ περισσότερες περικοπὲς στὶς δημόσιες ἐπενδύσεις μὲ τὸν κ. Πεσμαζόγλου νὰ κατηγορεῖ τὴ χούντα ὅτι δὲν ἐφάρμοζε ἀρκετὰ αὐστηρὰ τὴ «λιτότητα»!

Δ ε ύ τ ε ρ ο: Νομιμοποίηση τῆς πολιτικῆς παρουσίας τοῦ στρατοῦ, σὰν ἐγγυητῆ καὶ ρυθμιστῆ σὲ τελικὴ ἀνάλυση, πίσω ἀπὸ μιὰ «ἰσχυρὴ» κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία. Νὰ περάσει δηλαδὴ μὲ τὸ μαλακὸ (μὲ τὸ πάνω χέρι στοὺς πολιτικούς) ἡ «ὁμαλοποίηση» τῆς στρατοκρατίας ποὺ δὲν κατάφερε νὰ σταθεροποιήσει μὲ τὸ ζόρι (μὲ τὸ πάνω χέρι στοὺς στρατιωτικούς) ἡ χούντα. Ἡ Καραμανλικὴ «βαθεία συνταγματικὴ τομή» τύπου '63 — ποὺ ἀποτέλεσε τὸ πρότυπο γιὰ τὸ χουντοσύνταγμα τοῦ '68 — εἶναι ἡ πραγματικὴ προοπτικὴ ποὺ κρύβεται πίσω ἀπ' τὶς δημαγωγικὲς διακηρύξεις γιὰ «προοδευτικὴ δημοκρατία».

Τ ρ ί τ ο: Πολιτικὴ ἐνεργοποίηση τῶν ἀστικῶν μεσοστρωμάτων μέσα ἀπὸ τὰ ἀστικὰ κόμματα. Χαλάρωση ὣς ἕνα βαθμὸ τῆς οἰκονομικῆς πίεσης τῶν μονοπωλίων πάνω σ' ὁρισμένα ἀπ' αὐτὰ τὰ στρώματα ὥστε νὰ ἐνισχύσουν πολιτικὰ τὴν ἐξουσία τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης στὴ σύγκρουσή της μὲ τὸ μαζικὸ κίνημα.

Τ έ τ α ρ τ ο: Ἀναδιάρθρωση τοῦ τρόπου ἔνταξης τῆς Ἑλλάδας στὸ ἰμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο, δηλαδή:

— Ἐπανασύνδεση καὶ ἐπιτάχυνση τῆς ἔνταξης τῆς Ἑλλάδας στὴν Κοινὴ Ἀγορά.

— Εὐθυγράμμιση τῆς ἑλληνικῆς στάσης στὸ ΝΑΤΟ μὲ τὴν πολιτικὴ τῶν Εὐρωπαίων ἰμπεριαλιστῶν.

Ἡ ὑποχώρηση τῆς χούντας καὶ ὁ συμβιβασμὸς μὲ τὸν ἀστικὸ πολιτικὸ κόσμο ἔχει ἐνισχύσει τὶς δυνατότητες τῶν εὐρωπαϊκῶν ἰμπεριαλισμῶν νὰ προωθοῦν τὶς θέσεις τους στὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι, τὴν ἐξαγγελία περὶ ἀποχώρησης τῆς Ἑλλάδας ἀπ' τὴν στρατιωτικὴ ὀργάνωση τοῦ ΝΑΤΟ πρέπει νὰ τὴ δοῦμε σὰν ἐνέργεια μὲ διπλὸ χαρακτήρα. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ σὰν δημαγωγικὴ μανούβρα γιὰ τὴν ἐκτόνωση τοῦ ἀντιαμερικανικοῦ αἰσθήματος. Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη, σὰν ἐνέργεια ποὺ ἐκφράζει τὴν μετατόπιση τοῦ ἐνδο - ιμπεριαλιστικοῦ συσχετισμοῦ δυνάμεων στὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴ μεριὰ τῶν Εὐρωπαίων ἰμπεριαλιστῶν. Ἀπ' αὐτὴν τὴ δεύτερη πλευρὰ προσδιορίζονται καὶ τὰ ὅρια αὐτῆς τῆς ἐνέργειας: δὲν εἶναι ρήξη μὲ τὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό, γιατὶ οὔτε οἱ Εὐρωπαῖοι ἰμπεριαλιστὲς πάνω στοὺς ὁποίους στηρίζεται ἡ «ἔξοδος» ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ βρίσκονται σὲ ρήξη μαζί του. Οἱ ἐνδοϊμπεριαλιστικοὶ ἀνταγωνισμοὶ δὲν φτάνουν ὣς τὸ σημεῖο νὰ διασπάσουν τὴν ἑνότητα τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ στρατόπεδου.

Τέλος, οἱ ἀντιλαϊκὲς προοπτικὲς τῆς Κυβέρνησης Καραμανλῆ ὁλοκληρώνονται μὲ τὰ σχέδιά της γιὰ τὴν Κύπρο. Παρ' ὅλη τὴ σχετικὴ δημαγωγία οἱ Κυβερνήσεις Καραμανλῆ καὶ Κληρίδη δουλεύουν πρὸς τὴν κατεύθυνση μιᾶς Κύπρου τόσο «Ἑνιαίας», «Ἀνεξάρτητης» καὶ «Δημοκρατικῆς» ὅσο θὰ τὴν μαγειρέψουν τὰ ἐνδοϊμπεριαλιστικὰ παζάρια. Ἡ Κυβέρνηση Κληρίδη, μὲ τὴν ἐνεργὸ ὑποστήριξη τῆς Κυβέρνησης Καραμανλῆ μέσω τῆς Ἐθνοφρουρᾶς, ἀφήνει τοὺς φασίστες τῆς ΕΟΚΑ Β' νὰ συνεχίζουν τὴν τρομοκρατικὴ δράση τους. Ταυτόχρονα προσπαθεῖ νὰ συσπειρώσει ὅλες τὶς ἀστικὲς πολιτικὲς δυνάμεις γύρω της καὶ νὰ πείσει τὸν Κυπριακὸ Λαὸ νὰ ἐμπιστευτεῖ τὶς τύχες του στὴν «διπλωματικὴ μαχη». Ἔτσι ἐλπίζει ὅτι θὰ μπορέσει ἀφ' ἑνὸς μὲ τὴν τρομοκρατία ἀφ' ἑτέρου μὲ τὴν παραπλάνηση, νὰ κάνει ἀποδεκτὴ τὴν «λύση» ποὺ θὰ «ἀποσπάσει» στὸ «διπλωματικὸ πεδίο», δηλαδὴ τὸ ὁμοσπονδιακὸ κάλυμα τῆς διχοτόμησης πάνω στὸ ὁποῖο θὰ συμφωνήσουν οἱ ἰμπεριαλιστές. Οἱ προσπάθειες αὐτὲς ἐνισχύονται ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Μακάριος, παρ' ὅλες τὶς καταγγελίες κατὰ τῆς χούντας καὶ τῆς ΕΟΚΑ Β', ὑποστηρίζει καὶ τὴν Κυβέρνηση Καραμανλῆ καὶ τὸν Κληρίδη.

* * *

Συμπερασματικά, λοιπόν, βλέπουμε ὅτι, παρ' ὅλο ποὺ στὴν ἀλλαγὴ τῆς 23 Ἰούλη φτάσαμε μέσα ἀπ' τοὺς ἀγῶνες καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ λαϊκοῦ κινήματος, ἡ Κυβέρνηση Συμβιβασμοῦ χούντας καὶ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου δὲν εἶναι κατάκτηση τοῦ κινή-

ματος. Είναι ἀντίθετα, τὸ ἐμπόδιο ποὺ ὑψώνεται ἐνάντια στὸ κίνημα γιὰ νὰ τὸ σταματήσει ἀπ' τὴ συνέχιση καὶ τὴν ὁλοκλήρωση τῶν ἀγώνων καὶ τῶν κατακτήσεών του. Μὲ τὴν ἀλλαγὴ αὐτή, οἱ προσπάθειες τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τῶν ἰμπεριαλιστῶν γιὰ τὴν συγκράτηση καὶ προοπτικὰ τὴ διάλυση τοῦ κινήματος καὶ γιὰ τὴν ἀνασύνταξη τῆς κλονισμένης κυριαρχίας τους, παίρνουν τὴ μορφὴ τῆς προώθησης καὶ σταθεροποίησης στὴν ἐξουσία ἑνὸς νέου στρατιωτικο - πολιτικοῦ συνασπισμοῦ κάτω ἀπ' τὸν Καραμανλῆ. Μιᾶς νέας Καραμανλοκρατίας, βελτιωμένης μὲ τὴ δημαγωγία περὶ «ἀπελευθερωτῆ ἡγέτη» καὶ ἐνισχυμένης μὲ ὅσο ἀπ' τὸν χουντικὸ μηχανισμὸ κατορθώσει νὰ διαφυλάξει καὶ νὰ ἐνσωματώσει στὶς γραμμές της.

4. ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Μὲ τὴν ὑποχώρηση τῆς χούντας στὶς 23 Ἰούλη τὸ κίνημα μπαίνει σὲ μιὰ νέα φάση τῆς ἀνάπτυξής του.

Τὸ πραξικόπημα τῆς 25 Νοέμβρη εἶχε βάλει τέρμα στὴν περίοδο γοργῆς ἀνάπτυξης ποὺ εἶχε περάσει τὸ κίνημα τὸ 72 - 73.

Ἡ μάχη γιὰ νὰ χτιστεῖ μιὰ μαζικὴ κι' ἐνεργητικὴ ἀποχὴ τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, ποὺ δόθηκε καὶ χάθηκε τὸν περασμένο χειμώνα, καὶ ἡ χουντικὴ τρομοκρατικὴ ἐπίθεση ποὺ ἀκολούθησε, ἔριξαν τὸ κίνημα σὲ μιὰ περίοδο ὕφεσης. Ὡστόσο ἡ ὕφεση ἦταν σχετική. Οἱ πρωτοπόροι ἀγωνιστὲς μέσα στοὺς χώρους σπουδῆς καὶ δουλειᾶς εἶχαν χάσει προσωρινὰ τὴ δυνατότητα νὰ πρωτοστατοῦν σὲ μαζικοὺς ἀγῶνες, δὲν εἶχαν ὅμως ἀπομονωθεῖ πολιτικὰ καὶ τὸ τρομοκρατικὸ ὄργιο, παρ' ὅλη τὴν ἔκτασή του, δὲν εἶχε καταφέρει νὰ τοὺς ξερριζώσει. Ἀντίθετα, μὲ τὴν ἀπροκάλυπτη ἐπιθετικότητα τοῦ χουντικοῦ καθεστῶτος καὶ μὲ τὶς ζωντανὲς ἐμπειρίες τῆς λαϊκῆς ἐξέγερσης τοῦ Νοέμβρη, ἡ πολιτικοποίηση, ἡ συνειδητοποίηση κι' ἡ ἀποφασιστικότητα ἀνέβηκε καὶ δυνάμωσε μέσα σὲ ἀκόμη πλατύτερα κομμάτια τοῦ κινήματος. Ταυτόχρονα, ὅμως, αὐτὸ τὸ ἀνέβασμα δὲν ἔχει πάρει ὀργανωμένη μορφή, τὸ κίνημα ὑστερεῖ σὲ ὀργάνωση τόσο στὸ μαζικὸ ὅσο καὶ στὸ πρωτοπορειακὸ ἐπίπεδο. Ἔτσι, μ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις κι' αὐτὲς τὶς ἀδυναμίες, ἡ αλλαγὴ τῆς 23 Ἰούλη βρίσκει τὸ κίνημα σὲ κατάσταση ὅπου ἔχει ὅλες τὶς δυνατότητες γιὰ νὰ μετατρέψει τὴν ὑποχώρηση τῆς χούντας σὲ δικές του καταχτήσεις. Ἡ πραγμάτωση αὐτῶν τῶν δυνατοτήτων, ἡ ὑλοποίησή τους σὲ χειροπιαστὴ ὀργανωμένη δύναμη τοῦ κινήματος εἶναι τὸ καθῆκον ποὺ μπαίνει σήμερα μπροστὰ στὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά.

Γιὰ ν' ἀναπτύξουμε σωστὴ προοπτικὴ γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ κινήματος στὴ νέα του φάση πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα ν' ἀπορρίψουμε τὶς ρεφορμιστικὲς αὐταπάτες ὅτι σήμερα «χτίζουμε δημοκρατία».

Οἱ ρεφορμιστές, ἀφοῦ ἐπὶ χρόνια χαρακτήριζαν τὸν ἀστικὸ

πολιτικὸ κόσμο σὰν ἀντιδικτατορικὴ δύναμη μὲ τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ συμμαχήσει τὸ λαϊκὸ κίνημα, σήμερα, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀστῶν πολιτικῶν συμβιβάστηκε μὲ τὴ χούντα καὶ καλύπτει τὴν ὑποχώρησή της, συνεχίζουν τὴν πολιτικὴ τῆς συνεργασίας μὲ τὰ ἀστικὰ κόμματα καὶ ὑποστηρίζουν τὴν Κυβέρνηση Συμβιβασμοῦ. Κάνουν πὼς ξεχνοῦν ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ καὶ ὅλοι οἱ συνεπεῖς ἀγωνιστὲς μαζί της χρειάστηκε νὰ δώσει σκληρὲς μάχες ἐνάντια στὴ γραμμή τους — τὴ γραμμὴ τῆς οὐρᾶς πίσω ἀπ' τὶς μανοῦβρες καὶ τὰ παζάρια τῆς ἀστικῆς ἀντιπολίτευσης μὲ τὴ χούντα — γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκφραστοῦν οἱ λαϊκοὶ ἀγῶνες. Ξεχνοῦν ὅτι τὸ φοιτητικὸ κίνημα ἔγινε πόλος λαϊκῆς συσπείρωσης μόνο ἀφοῦ ἀπέρριψε τὴ δικιά τους ἀπολίτικη καὶ ἡττοπαθὴ γραμμὴ περὶ «καθαρὰ φοιτητικῶν αἰτημάτων» καὶ «συμμαχίας μὲ τοὺς καθηγητές». Ξεχνοῦν ὅτι ἡ μασκαράτα Μαρκεζίνη κατάρρευσε μόνον ἀφοῦ οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγωνιστὲς τοῦ Πολυτεχνείου ἀπέρριψαν τὶς δικές τους προτάσεις περὶ «Οἰκουμενικῆς Κυβέρνησης» καὶ συνέχισαν τὸν ἀγώνα ἀγνοώντας τὶς δικές τους συμβουλὲς γιὰ τὴ διάλυση τῆς κατάληψης καὶ τὶς καταγγελίες τῶν ἀστῶν ποὺ χαρακτήριζαν τὰ συνθήματα τοῦ Νοέμβρη «προβοκατόρικα». Δὲν βλέπουν ὅτι μὲ τὴ δικιά τους γραμμὴ τῆς συνθηκολόγησης καὶ τῆς συνεργασίας οὔτε στὴ σημερινὴ ὑποχώρηση τῆς χούντας θὰ εἴχαμε φτάσει, παρὰ θὰ παλεύαμε ἀκόμα νὰ «διευρύνουμε» τὴ χούντο - δημοκρατία τοῦ Παπαδόπουλου.

Ἔτσι, συνεχίζουν καὶ σήμερα πάνω στὴν ἴδια γραμμή. Κλείνουν τὰ μάτια τους μπροστὰ στὸ γεγονὸς ὅτι, ἂν «ἐπιτύχει εἰς τὸ ἔργον της» ἡ Κυβέρνηση «Ἐθνικῆς Ἑνότητας», θὰ ἑδραιωθεῖ μιὰ νέα, χειρότερη, Καραμανλοκρατία, καὶ τὴν ὑποστηρίζουν. Ἀντὶ νὰ δείχνουν ξεκάθαρα ὅτι οἱ προοπτικὲς καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ κινήματος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ὅλου τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ εἶναι ἀσυμβίβαστα μὲ τὰ σχέδια τῶν Ντάβων καὶ τῶν Καραμανλήδων, ζητοῦν νὰ βάλουν καὶ δικούς τους ὑπουργοὺς στὴν ὑπηρεσία τῆς Κυβέρνησης Συμβιβασμοῦ. Καὶ συμβουλεύουν διαρκῶς γιὰ «σύνεση καὶ ψυχραιμία» τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Καραμανλῆς θέλει πίστωση χρόνου γιὰ νὰ ἑδραιώσει τὶς «γέφυρες» τοῦ κ. Ἀβέρωφ μὲ τοὺς «συνταγματικοὺς καὶ νομοταγεῖς» στρατοκράτες. Καὶ δὲν βλέπουν ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οὔτε κἂν ἀπ' τὰ χουντικὰ πισωγυρίσματα δὲν ἐξασφαλιζόμαστε.

Παρὰ τὶς ἐπὶ μέρους διαφωνίες καὶ τοὺς καυγάδες χωρὶς ἀρχές, ἡ ἀντιμετώπιση αὐτὴ εἶναι κοινὴ καὶ στὶς δυὸ ρεφορμιστικὲς τάσεις: καὶ στὸ ἀπροκάλυπτα δεξιὸ «Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ» καὶ στήν, δῆθεν «ἀριστερή» ὁμάδα Φλωράκη. Γιατὶ καὶ οἱ δυὸ στηρίζονται στὴν ρεφορμιστικὴ στρατηγικὴ τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ». Καλλιεργοῦν τὶς ἴδιες αὐταπάτες ὅτι τὸ κράτος τῶν μονοπωλίων εἶναι δυνατὸν νὰ «ἐκδημοκρατισθεῖ», ὅτι οἱ ἔνοπλες δυνάμεις θὰ περιοριστοῦν στὰ «ἔργα των», ὅτι ὁ λαὸς θὰ βελτιώσει τὴ

μοίρα του μὲ τὴν κάλπη καὶ τὸ κοινοβούλιο, κλπ. Ἡ ἀπόρριψη τῆς ρεφορμιστικῆς προοπτικῆς πρέπει ν' ἀρχίσει ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο μὲ τὴν προβολὴ τῆς μόνης στρατηγικῆς ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει στὴ δικαίωση τῶν λαϊκῶν ἀγώνων, τῆς στρατηγικῆς γιὰ τὸ πέρασμα τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν συμμάχων της, γιὰ τὸ σοσιαλισμό.

Εἶναι καθῆκον βασικὸ στὴ σημερινὴ φάση γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ νὰ ἀπαντήσει στοὺς ρεφορμιστικοὺς ἀποπροσανατολισμοὺς ὅτι «χτίζουμε δημοκρατία», ἐξηγώντας ὅτι, ἀντίθετα, χτίζουμε τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὸ γκρέμισμα τῆς ἐξουσίας τῶν ἰμπεριαλιστῶν καὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ τὸ πέρασμα στὴν ἐργατικὴ καὶ λαϊκὴ ἐξουσία. Ὅτι μέσα ἀπ' τοὺς σημερινοὺς ἀγῶνες καὶ χρησιμοποιώντας κάθε περιθώριο ποὺ κερδίζουμε, ὀργανώνουμε τὶς δυνάμεις τοῦ κινήματος, χτίζουμε τὶς μαζικές του ὀργανώσεις, συσπειρώνουμε τοὺς πρωτοπόρους ἀγωνιστές του γιὰ νὰ φτιάξουμε τὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, προετοιμαζόμαστε γιὰ τὴν ἀναμέτρηση μὲ τὸν ταξικὸ ἐχθρὸ καὶ τὴ συντριβή του.

Ἡ ἀπάντηση, ὅμως, αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ δοθεῖ μόνο στὸ προπαγανδιστικὸ ἐπίπεδο.

Πρέπει ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ νὰ παλαίψει γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν νέων ἀγώνων τοῦ κινήματος πάνω στὴ συνεπὴ προοπτική.

Κεντρικὸς πολιτικὸς ἀγώνας σήμερα εἶναι ἡ πάλη ἐνάντια στὴ σταθεροποίηση τῆς νέας Καραμανλοκρατίας, γιατί, ὅπως εἴδαμε αὐτὴ εἶναι ἡ μορφὴ ποὺ πέρνουν σήμερα τὰ σχέδια τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τῶν ἰμπεριαλιστῶν. Ἡ προώθηση αὐτῆς τῆς πάλης περνάει ἄμεσα ἀπ' τὴν ἀνάπτυξη τῶν τριῶν βασικῶν ἀγώνων ποὺ δίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ κίνημα καὶ ποὺ ἡ Κυβέρνηση παριστάνει πὼς ἔχει υἱοθετήσει ἐνῶ στὴν πραγματικότητα προωθεῖ τὶς δικές της ἀντιλαϊκὲς «λύσεις». Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀγῶνες μποροῦν νὰ συνοψιστοῦν σὲ τρία συνθήματα:

— Δῶστε τὴ χούντα στὸ λαό.
— Ἔξω οἱ Ἀμερικάνοι καὶ τὸ ΝΑΤΟ.
— Κάτω τὰ χέρια ἀπ' τὴν Κύπρο.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἀγώνας γιὰ τὸ ριζικὸ ξήλωμα τῆς χούντας, γιὰ τὴ διάλυση τῶν μηχανισμῶν καὶ τῶν θεσμῶν της καὶ τὴν τιμωρία ὅσων τοὺς ἐπάνδρωσαν. Πρέπει νὰ καταγγείλουμε τὸ λουστράρισμα τῶν χουντικῶν μηχανισμῶν ποὺ ἡ Κυβέρνηση προσπαθεῖ νὰ ἐμφανίσει γιὰ δῆθεν «ἀποχουντοποίηση». Νὰ ἀπαιτήσουμε τὴν ἄμεση κατάργηση ὅλων τῶν χουντικῶν καὶ προχουντικῶν νόμων ποὺ περιορίζουν τὶς ἐλευθερίες τοῦ κινήματος, τὸ ξήλωμα ὅλων τῶν διορισμένων καὶ ἐγκάθετων τῆς χούντας, καὶ νὰ διεκδικήσουμε τὶς χωρὶς περιορισμοὺς πολιτικὲς καὶ συνδικαλιστικὲς ἐλευθερίες ὅλων τῶν κομματιῶν τοῦ λαϊκοῦ κινήματος γιὰ ὀργάνωση, συγκέντρωση, διαδήλωση, ἀπεργία, πολιτικὴ ἔκφραση.

Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ διεκδικήσουμε τὴν ἐλευθερία πολιτικῆς καὶ συνδικαλιστικῆς ἔκφρασης καὶ ὀργάνωσης γιὰ τοὺς φαντάρους μέσα στὸ στρατό, σὰν τὴν μόνη ἐγγύηση ἐνάντια στὶς χουντικὲς συνωμοσίες τῶν στρατοκρατῶν.

Ὁ δεύτερος ἀγώνας εἶναι ἀγώνας ἐνάντια στὴν ἰμπεριαλιστικὴ καταπίεση καὶ τοὺς φορεῖς της. Πρέπει νὰ ἀπαιτήσουμε τὴν πλήρη ἀποχώρηση τῆς Ἑλλάδας ἀπ' τὸ ΝΑΤΟ, τὸ ἄμεσο ξήλωμα ὅλων τῶν ΝΑΤΟϊκῶν καὶ ἀμερικανικῶν βάσεων καὶ ἐγκαταστάσεων, τὴν ἀποχώρηση τοῦ Ἕκτου Στόλου. Ταυτόχρονα πρέπει νὰ καταγγείλουμε τὴν προώθηση τῶν εὐρωπαϊκῶν ἰμπεριαλισμῶν ποὺ ἡ Κυβέρνηση προβάλλει σὰν τοὺς «καλούς» συμμάχους καὶ νὰ ἀντιταχθοῦμε στὴν σύνδεση καὶ στὴν ἔνταξη στὴν Εὐρώπη τῶν μονοπωλίων, στὴν ΕΟΚ.

Ὁ τρίτος ἀγώνας εἶναι ἀγώνας ἐνάντια στὸ ξεπούλημα τῆς Κύπρου στοὺς ἰμπεριαλιστές. Πρέπει νὰ ἀγωνιστοῦμε μαζὶ μὲ τὸ λαϊκὸ κίνημα στὴν Κύπρο ἐνάντια σὲ κάθε διχοτομικὴ ἢ ὁμοσπονδιακὴ «λύση». Γιὰ τὴν ἀποχώρηση ὅλων τῶν στρατευμάτων (τουρκικῶν, ἑλληνικῶν, βρεταννικῶν καὶ τοῦ ΟΗΕ) καὶ τῶν βάσεων ἀπ' τὴν Κύπρο. Γιὰ τὸ ξήλωμα ὅλων τῶν χουντικῶν καὶ φασιστικῶν μηχανισμῶν, τὴ διάλυση τῆς ΕΟΚΑ Β' καὶ τὴν τιμωρία ὅλων τῶν πραξικοπηματιῶν. Πρέπει νὰ καταγγείλουμε τὴν συγκαλυμένη ἀλλὰ σταθερὴ προετοιμασία νέων ὑποδουλωτικῶν συνθηκῶν ποὺ προωθεῖ ἡ Κυβέρνηση. Ταυτόχρονα πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ὅτι ἡ σοβιετικὴ πρόταση γιὰ νὰ λυθεῖ τὸ Κυπριακὸ ἀπὸ διάσκεψη τῶν «Μεγάλων Δυνάμεων», ἀντὶ νὰ ἐνισχύει τὸν ἀγώνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ, ἐνισχύει τὴν ἰμπεριαλιστικὴ πολιτικὴ ὅτι ἁρμόδιες γιὰ νὰ ἀποφασίζουν τὶς τύχες τῶν λαῶν εἶναι οἱ «Μεγάλες Δυνάμεις». Νὰ ἐξηγήσουμε ἀκόμα ὅτι οὔτε ὁ ΟΗΕ εἶναι χῶρος ὅπου μπορεῖ νὰ λυθεῖ τὸ Κυπριακό. Γιατὶ ἔχει ἀποδειχτεῖ ξανὰ καὶ ξανὰ στὴν πράξη ὅτι ὁ ΟΗΕ δραστηριοποιεῖται μόνον ὅταν ἐξυπηρετοῦνται τὰ ἰμπεριαλιστικὰ συμφέροντα καὶ παραλύει στὴν ἀντίθετη περίπτωση

Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ πρέπει :

— Νὰ προβάλει τὸ πραγματικὸ περιεχόμενο, τοὺς πραγματικοὺς στόχους, ξεσκεπάζοντας συγχρόνως τὶς μανοῦβρες ποὺ σερβίρει ἡ Κυβέρνηση σὰν «λύσεις»

— Νὰ προωθεῖ τὴν ἀνυποχώρητη διεκδίκησή τους χτυπώντας κάθε συμβιβασμό, κάθε ἐγκατάλειψη τοῦ ἀγώνα στὴ μέση.

— Νὰ δίνει μαζικὸ καὶ μαχητικὸ χαρακτήρα στὶς λαϊκὲς κινητοποιήσεις, νὰ τὶς μετατρέπει σταθερὰ σὲ καταχτήσεις νέων περιθωρίων ἔκφρασης καὶ πάλης γιὰ τὸ μαζικὸ κίνημα καταγγέλλοντας κάθε ἀστυνόμευση, ἀπαγόρευση ἢ βίαιη καταστολή τους.

Μέσα ἀπ' αὐτὲς τὶς μάχες στενεύουμε τὰ περιθώρια ἑλιγμοῦ τῆς Κυβέρνησης Καραμανλῆ, τὴν ἀναγκάζουμε εἴτε νὰ ἐνδώσει

στὴ λαϊκὴ πίεση, εἴτε νὰ συγκρουστεῖ μετωπικὰ μὲ τὸ κίνημα, δὲν τὴν ἀφήνουμε ἀπερίσπαστη νὰ μαγειρέψει τὸν αὐριανὸ «ἐλεύθερο» ἐκλογικὸ θρίαμβό της.

Γιὰ τὸ ξεκίνημα τῶν κινητοποιήσεων σημαντικὸ ρόλο ἔχει νὰ παίξει τὸ φοιτητικὸ κίνημα, ἐπειδὴ εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ πιὸ ὀργανωμένο κομμάτι τοῦ κινήματος. Ταυτόχρονα ὅμως σταθερὸς στόχος μας πρέπει νὰ εἶναι τὸ δέσιμο ὅλων αὐτῶν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων μὲ τὸ ἀνέβασμα τῆς ὀργανωμένης δύναμης τοῦ κινήματος στοὺς τόπους δουλειᾶς. Τὸ χειροπιαστὸ ἀποτέλεσμα κάθε τέτοιας κινητοποίησης, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἐξασθένηση τῆς θέσης τῆς Κυβέρνησης Καραμανλῆ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σύνδεσή τους μὲ τοὺς ἀγῶνες στοὺς τόπους δουλειᾶς γιὰ τὶς πολιτικὲς καὶ συνδικαλιστικὲς ἐλευθερίες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἀγροτῶν ἐνάντια στὴν ἀνεργία καὶ τὴν ἀκρίβεια, ἐνάντια στὴν οἰκονομικὴ ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων. Χωρὶς αὐτὴ τὴ σύνδεση οὔτε οἱ πολιτικοὶ ἀγῶνες μποροῦν προοπτικὰ νὰ διεξαχθοῦν καὶ ἡ ἀνάπτυξη τῶν διεκδικητικῶν ἀγώνων θὰ δυσκολευτεῖ.

Σήμερα εἶναι ἀνάγκη περισσότερο παρὰ ποτὲ νὰ προωθήσουμε τὶς Ἐπιτροπὲς Βάσης στοὺς χώρους δουλειᾶς, ὅπου νὰ συσπειρωθοῦν ὅλοι οἱ ἀγωνιστὲς ἐργάτες γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν ὀργανωμένα τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἀγώνων. Νὰ διεκδικήσουν ὀργανωμένα τὸν ἐλεύθερο συνδικαλισμὸ καὶ τὰ αἰτήματα τοῦ κλάδου καὶ νὰ συνδεθοῦν ὀργανωμένα μὲ τοὺς γενικώτερους ἀγῶνες τοῦ κινήματος.

* * *

Σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες, μ' αὐτὲς τὶς προοπτικὲς καλεῖ ἡ Ὀργάνωση Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση, ὅλους τοὺς συνεπεῖς ἀγωνιστές, ὅλους τοὺς κομμουνιστὲς νὰ δουλέψουν μαζί της:

— Γιὰ ν' ἀξιοποιήσουμε τὰ περιθώρια ποὺ ἄνοιξαν οἱ ἀγῶνες μας. Γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουμε τὴν Κυβέρνηση Συμβιβασμοῦ νὰ φράξει τὸ δρόμο τῆς ἀγωνιστικῆς ἀνάπτυξης τοῦ λαϊκοῦ κινήματος. Γιὰ νὰ παλέψουμε ἐνάντια στὴν ἐγκαθίδρυση μιᾶς νέας Καραμανλοκρατίας.
— Γιὰ νὰ στεριώσουμε τὸ μαζικὸ κίνημα τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν φοιτητῶν. Γιὰ νὰ χτίσουμε τὶς μαζικὲς ὀργανώσεις του, γιὰ νὰ δυναμώσουμε τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερὰ στὴν πάλη γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης.
— Γιὰ νὰ βάλουμε τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὸ γκρέμισμα τῆς ἐξουσίας τῶν ἰμπεριαλιστῶν καὶ τῶν καπιταλιστῶν καὶ τὸ πέρασμα τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ μαζί της ὅλου τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ.

Ὀργάνωση Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση (Ο.Σ.Ε.)

Ἀθήνα - Σεπτέμβρης